

Yêu Em Bằng Cả Trái Tim Anh

Contents

Yêu Em Bằng Cả Trái Tim Anh	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6: Hương Kẹo Trái Cây	15
8. Chương 7: Tám Trăm Mét Là Con Ác Mộng	18
9. Chương 8: Đại Hội Phê Bình Đấu Tranh	19
10. Chương 9	21
11. Chương 10	25
12. Chương 11	28
13. Chương 12	33
14. Chương 13	37
15. Chương 14	41
16. Chương 15	45
17. Chương 16: Ai Chẳng Là Gì Của Ai	49
18. Chương 17: Ánh Trăng Gheo Người	53
19. Chương 18: Ngày Đầu Bước Chân Vào Cánh Cửa Đại Học	57
20. Chương 19: Căn Phòng Ngập Nắng	61
21. Chương 20	66
22. Chương 21	70
23. Chương 22	76
24. Chương 23	79
25. Chương 24: Xúc Cảm Mạnh Liệt	83
26. Chương 25: Đau Răng Không Phải Là Bệnh	87
27. Chương 26: Răng Khôn Của Tình Yêu	91
28. Chương 27: Lời Đồn Đại	96
29. Chương 28	102
30. Chương 29	108
31. Chương 30	111
32. Chương 31	116
33. Chương 32	119
34. Chương 33	123
35. Chương 34	127
36. Chương 35	134
37. Chương 36	138
38. Chương 37: Ngoại Truyện	145
39. Chương 38: Về Sở Phi Phi: Bất Đắc Dĩ	150

Yêu Em Bằng Cả Trái Tim Anh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Người dịch: Đỗ Thu Thủy Số chương: 36 chương Số trang: 456 Giá bìa: 120. 000đ Nhà xuất bản: Thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-bang-ca-trai-tim-anh>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Trên bầu trời cao ba mươi ngàn thước Anh, chiếc máy bay hành khách mang logo màu đỏ phần đuôi đang bay chậm chậm giữa tầng mây.

Triệu Thủy Quang lại một lần nữa mở mắt, đèn trong khoang máy bay đã được vặn tối, toàn bộ tấm chắn sáng được hạ xuống. Trong mắt tối lơ mơ, hết sức yên bình, cô nâng cánh tay nhìn đồng hồ, mới ba tiếng trôi qua. Cô bỗng thấy hơi ảo não, mình đã ngủ tám tiếng đồng hồ cơ đấy.

Ồi, phải chống chọi thế nào với chín tiếng đồng hồ còn lại đây?

Triệu Thủy Quang đưa tay mở ra một khe hở nhỏ trên tấm chắn sáng. Cánh máy bay cực đại màu xám đang gần kề trước mắt, bên ngoài tầng mây trắng mềm mại bỗng bình yên. Hơi chóng mặt, cô hạ tấm chắn sáng xuống, quay đầu nhìn sang người ngồi bên cạnh.

Người nọ tựa đầu vào ghế ngủ ngon lành, hàng mi cong cong phủ xuống in bóng mờ nhàn nhạt, đôi môi mỏng khẽ nhếch, hơi thở nhẹ nhẹ, đáng ngủ thuần khiết, trái ngược hoàn toàn đối với bình thường.

Triệu Thủy Quang cứ nhìn mãi rồi bật tiếng cười phì. Người nọ bỗng tỉnh dậy, mở mắt nhìn cô, vẻ không vui kiểu con nít bị người khác quấy rầy ẩn trong đôi mắt, nhưng vừa nhìn thấy nét mặt cười đùa hỉ hả của cô, thoáng cái đã hết cau có, hỏi, “Sao vậy?”.

Giọng nói mang theo chút mệt mỏi, trầm thấp vô cùng gợi cảm.

Cô lắc đầu, chìa bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn ra xoa mí mắt anh, nói: “Không có gì, không có gì, anh ngủ tiếp đi”, giọng khê khàng, tình nghịch tựa hồ dỗ dành một đứa trẻ.

Anh biết cô trước giờ tinh quái, trong không gian yên tĩnh như thế, sợ quấy rầy những hành khách khác nên không nói gì thêm, dần khép mi lại.

Cô liếc nhìn anh, im lặng một hồi, phỏng chừng anh đã ngủ, mới tiếp tục hành động.

Thật ra, trên lưng ghế tựa phía trước của mỗi người đều có một màn hình nhỏ, có thể chọn phát phim điện ảnh, truyền hình hay âm nhạc. Đây là thiết bị giải trí mà hãng hàng không cung cấp. Triệu Thủy Quang chỉ tay vào màn hình, toàn bộ là tiếng Anh. Cảm thấy buồn chán, cô nghe tiếng Anh nhiều năm rồi, quả thực đã chán ngấy, không muốn nghe thêm nữa, nên dứt khoát không xem truyền hình, chỉ mở to mắt ngó đồng liếc tây.

Ngồi bên cạnh cách một lối đi là bà mẹ mang theo con nhỏ. Bà tựa vào ghế tựa, ngáy khò khò, tay kéo tấm thảm đặt lên bụng đứa con. Đứa nhỏ chừng năm sáu tuổi, gối đầu lên đùi mẹ ngủ ngon lành, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, chu môi lên thở.

Triệu Thủy Quang mỉm cười, quay đầu nhìn hàng ghế phía trước. Đó là hai người già ngoại quốc ngoài sáu mươi tuổi, bà cụ đang nhìn màn hình trên lưng ghế tựa phía trước.

Là bộ phim của năm ngoái, “JUNO”, cô gái chạy loạn xạ trên màn hình nhỏ, rất mắc cười. Bà cụ đầu không cử động, đoán chừng xem rất khoái chí. Một lát sau, bà cụ bỏ tai nghe xuống, vỗ vai ông cụ ngồi bên, bàn tay với những nếp nhăn dúm dỏ đưa tai nghe bên trái qua. Bà cụ đổi đeo tai nghe bên phải. Ông cụ nghiêng đầu sang, tư thế có phần khó khăn, nhưng vẫn cùng bà cụ xem chung màn hình một cách vui vẻ. Thực ra, ông cụ cũng có thể chọn bộ phim đó ở màn hình của mình.

Ở góc ngồi của Triệu Thủy Quang, chỉ nhìn thấy màn ảnh nhỏ hẹp sáng lấp lánh, ghé ngồi phía trước, hai mái đầu hoa râm tựa sát vào nhau. Chẳng hiểu sao, vào khoảnh khắc ấy, lòng cô bỗng dấy lên một nỗi xúc động. “ Nắm chặt tay nhau, cùng nhau sống tới bạc đầu” có lẽ chính là cảnh giới này.

Đang nghĩ như vậy, một bàn tay to dày bỗng lẳng lặng gác lên mu bà tay đang đặt trên thành ghế của cô. Cô ngược mắt nhìn, thì ra người nọ không ngủ, đáy mắt lấp lánh từng chấm sáng. Trong khoảng koong tối mờ, đôi mắt ấy sáng rõ như sao. Anh không lên tiếng, chỉ đan những ngón tay mình vào bàn tay cô, siết chặt.

Cô nhìn anh chăm chú. Ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn nhỏ tô phủ lên vẻ mặt anh tú của anh một vầng sáng nhàn nhạt. Anh nhìn cô cười tươi tắn, tựa như giấy Tuyên Thành thượng hạng thoa mực nước, thoáng cái lan tỏa, hương mực thơm thấm vào lòng người.

Ở cạnh là cặp vợ chồng già ngoại quốc “đồng cam cộng khổ”, bên tai là tiếng ngáy khe khẽ của người mẹ, trong tay là hơi ấm từ lòng bàn tay anh không ngừng rót xuống tận đáy lòng, cô lật bàn tay, để lòng bàn tay mình chạm vào lòng bàn tay anh, đan vào nhau.

Đàm Thư Mặc, thẳng hoặc em nghĩ, giả như không gặp anh, giờ này em đang ở nơi nao, cuộc đời của em sẽ thế nào? Thế nhưng, thật tuyệt, may mắn biết bao, cảm động biết bao khi em gặp được anh ở đây!

2. Chương 1-2

Thư bị thôi thành mặc vị nùng(1)

Người không có phúc ham ăn,

người không có lý tưởng ham ngủ.

(Ngạn ngữ)

(1) Ý thơ: Thư bị thúc thôi mực chẳng nòng (Đông A dịch). Là một câu thơ trong bài Vô đề của Lý Thương Ẩn.

Mùa hè lớp Mười một dài đằng đẵng khiến người ta lú lẫm không nói lên người, Triệu Thủy Quang gục mặt xuống bàn, thở ra hơi nóng hầm hập. Nam Kinh thật không hổ là một trong tứ đại hỏa lò. Dù rằng đã sống ở đây mười sáu năm, nhưng mỗi độ hè sang vẫn khiến người ta bị bội hết sức. Quạt điện trên đầu đang gắng sức chạy vù vù. Dù sao đây cũng là trường Thập Trung, thậm chí còn là trường điểm của tỉnh, vậy mà ngay đến cái máy điều hòa cũng không lắp nổi. Thế này chẳng phải làm hại lớp “người kế nghiệp” hay sao? Nung đúc con người đâu phải như thế này cơ chứ!

Chẳng trách tuần trước cô giáo bộ môn Tiếng Anh mang thai nọ đang giảng bài được một nửa, thì suýt chút nữa ngất xỉu, được đưa ra ngoài.

Triệu Thủy Quang cũng muốn ngất xỉu theo, chỉ tiếc là cô không có cái bụng bự như người ta, hơn nữa trước giờ cô không có cái gan ấy!

“ Tớ vừa nhìn thấy một anh chàng đẹp trai ở văn phòng, chẳng biết là người thân của ai”, Cao Tầm quay sang nói.

“ Thật không đấy? Không thể nào, là bạn của cô giáo nào à?”

“Trông tướng mạo ra sao?”

“Mấy đứa con gái các cậu vô vị đến mức này cơ à!”

Hơ, con trai thì không vô vị chắc?”

Thế là, đương nhiên cô giáo bụng bầu phải về nhà chờ sinh trước giới hạn trong giờ Tiếng Anh lại một lần nữa trở thành một cuộc khẩu chiến!

“Suyt, Bách Hợp Tử đến rồi!”

Cả lớp bỗng im phăng phắc, Vương Lệ Lệ, chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên dạy bộ môn Ngữ văn của lớp Triệu Thủy Quang, người hết như tên, dung mạo khí chất như hoa bách hợp, tính tình tốt, là một trong số ít giáo viên được học trò yêu mến trong ngôi trường này.

Sao hôm nay Bách Hợp Tử cứ là lạ nhỉ, gương mặt trắng nõn thường ngày bỗng dưng đỏ ửng, thời tiết nóng bức quá hay sao?

“Từ nay trở đi, giờ tự học Tiếng Anh của lớp chúng ta sẽ kết thúc. Cô xin giới thiệu, giáo viên dạy thay của các em, thầy Đàm!”

Bóng mờ trên cửa thoáng cái đã biến mất, ngay sau đó, một người bước vào.

“Hả, anh chàng đẹp trai!”, Cao Tầm nói nhỏ.

Cả lớp im lìm, nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Cao Tầm bỗng phá lên cười thích thú.

“Anh chàng đẹp trai”, nhướn mày, khoe miệng cong cong.

Triệu Thủy Quang nghĩ, Cao Tầm sai bét, không phải đẹp trai, mà siêu siêu đẹp trai. Thật đúng là món bảo bối xinh đẹp, khuôn mặt tinh tế, chân mày thanh tú, đôi môi không dày nhưng căng mọng, hờ hững vểnh lên.

Đây là thói quen của Triệu Thủy Quang, nhìn đàn ông chỉ thích nhìn làn môi!

Đàn ông môi mỏng khá là bạc tình! Triệu Thủy Quang ngồi ngay ngắn, nghĩ vu vơ không bẽn lẽn về lời nói nhảm của Hi Diệu.

“Đây là lớp trưởng Trần Tư Dương.” Trần Tư Dương đứng dậy, gật đầu rồi lại ngồi xuống. Từ góc ngồi của Triệu Thủy Quang, vừa khéo nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cậu ta, sống mũi cao thẳng, cặp kính tinh xảo, nét mặt đẹp đẽ, là một cậu bé ngoan ngoãn tuyệt đối, thật không hổ danh là bảo vật của lớp 12/3.

“Đây là lớp phó Lý Giai Nhiên, đây là lớp phó học tập Triệu Thủy Quang, cũng là cán bộ môn Tiếng Anh!” Triệu Thủy Quang vội vàng đứng dậy, phớt bầy nụ cười mím mang thương hiệu Triệu Thủy Quang.

Nói đùa, Triệu Thủy Quang là ai chứ? Đối tượng có triển vọng của lớp, và là “Các em phải noi gương các bạn Triệu Thủy Quang, Trần Tư Dương của lớp 12/3!” trong lời thầy cô.

Bách Hợp Tử nói: “Ban cán sự lớp, các em phải phối hợp với thầy Đàm nhé!”

“Thầy Đàm, lớp phải phiền thầy rồi”, Bách Hợp Tử mang theo khuôn mặt e lệ, rut rè, nói.

Anh chàng đẹp trai gật đầu cười: “Không có gì!”

Bách Hợp Tử mím môi dịu dàng, nói: “Vậy thì thầy Đàm, tôi về trước đây, có vấn đề gì thầy cứ đến tìm tôi”, rồi bước ra khỏi lớp, mang theo làn gió thơm mát.

Đàm Thư Mặc bước lên bục giảng, bỏ sách xuống.

Áo sơ mi cotton dài tay gọn gàng, trên chiếc khuy áo nhỏ tinh xảo có họa tiết màu vàng tinh tế, lóe sáng mỗi khi anh nâng tay.

Ngoại trừ chiếc khuy không cài, những khuy áo khác đều được cài ngay ngắn, thậm chí phần cổ tay cũng được cài phẳng phiu.

Triệu Thủy Quang nghĩ, thầy Đàm này không nóng hay sao?

“Tôi là Đàm Thư Mặc”, Đàm Thư Mặc cười, nhìn quanh lớp học rồi nói câu đầu tiên.

“Thư’ có nghĩa là ‘Thư họa’, ‘Mặc’ mang nghĩa ‘Giấy mực’ sao ạ?”, nói chen vào, Cao Tầm vô cùng si mê Đàm Thư Mặc.

Đàm Thư Mặc nói: “Là Thư bị thôi thành mặc vị nùng”, khoe miệng cong cong nở nụ cười, đường nét khuôn mặt càng thêm phần quyến rũ.

Đàm Thư Mặc nói tiếp: “Được rồi, chúng ta bắt đầu vào học nhé, ai nói cho tôi biết lần trước học đến đâu rồi?”.

Triệu Thủy Quang ngồi thẳng người, nghĩ, giáo viên thường ngày đều điểm danh làm quen sơ qua trước, vì Đàm Thư Mặc này đã coi mình là người dạy thay thật rồi!

Hết một tiết, mọi người đều phát hiện, giáo viên đến dạy lần này tài giỏi vô cùng, ngữ âm chuẩn, phân tích ngữ pháp rõ ràng, khái quát bài đơn giản, dễ hiểu!

Ngay đến người thường ngày lên lớp không chú tâm, về nhà tự xem sách như Triệu Thủy Quang cũng không khỏi chăm chú nghe giảng, chẳng mấy chốc đã bắt kịp tốc độ giảng bài của Đàm Thư Mặc.

“Từ hai giờ đến năm giờ chiều ngày thứ Hai và thứ Năm là giờ hành chính của tôi, cả lớp có vấn đề gì có thể đến tìm tôi”, cuối cùng, Đàm Thư Mặc vừa thu dọn sách vở vừa nói, sau đó bước ra khỏi lớp.

Trời đất ơi, thầy Đàm, thầy còn office hour nữa, ngay cả giảng viên đại học cũng chưa đến mức này!

3. Chương 2

Đời người giống như một cuốn sách, kẻ ngu xuẩn lật giở qua quýt, người khôn ngoan lần xem tỉ mỉ.

“Nghe nói lớp cậu vừa có thầy giáo đẹp trai lắm phải không?”, trên đường tan học về, Lưu Gia Luân nín thở lấy cánh tay Triệu Thủy Quang hỏi.

“À, cực kỳ đẹp trai”, Triệu Thủy Quang nhớ lại tướng mạo cao ngạo của Đàm Thư Mặc.

“Oa, cậu đã nói đẹp trai, vậy chắc chắn phải đẹp trai khủng khiếp rồi, tiếc là thầy ấy không dạy lớp tớ”, Lưu Gia Luân bóp cổ tay, bộ dạng tiếc nuối.

Lưu Gia Luân là bạn thời thơ ấu của Triệu Thủy Quang. Chuyện kể rằng thời còn đi nhà trẻ, Triệu Thủy Quang học lớp Dâu, Lưu Gia Luân học lớp Chuối, vì Vương Tiểu Minh lớp Táo, hai người vung tay đánh nhau. Đến khi cha của Lưu Gia Luân và cha củ Triệu Thủy Quang được mời đến văn phòng giáo viên mới biết, thì ra đối phương là bạn thuở nhỏ của mình. Lưu Gia Luân và Triệu Thủy Quang được “ăn” bữa hạt dẻ⁽¹⁾, bị ấn đầu bắt phải xin lỗi đối phương ngay tại trận. Và thế là, sự kiện lần đó đã dẫn đến một đoạn nghiệt duyên.

(1) Bị người khác cốc đầu dạy dỗ.

Trừ tiểu học ra, hai người không học cùng nhau cấp hai. Đến khi Lưu Gia Luân thi đỗ vào ngôi trường Thập Trung này, hai người lại dính lấy nhau.

“Haizz, cậu đem mắt tớ qua đó mỗi ngày nhá!”, Lưu Gia Luân nói.

“Được thôi, ngày nào cũng dán mắt cậu vào mông tớ rồi mang đi!”, Triệu Thủy Quang nói giọng nghiêm chỉnh.

“Cậu đi chết đi!”

“Lưu Gia Luân, tối nay tớ đi ‘Tô’, nếu mẹ tớ có hỏi, cậu nhớ nói là tớ học ở nhà cậu đấy nhé!”, Triệu Thủy Quang trước giờ luôn gọi tên Lưu Gia Luân, Lưu Gia Luân cũng gọi thẳng tên họ của Triệu Thủy Quang.

Triệu thủy Quang nói: “Lưu Gia Luân, nếu tớ gọi cậu là Gia Gia, tớ sẽ nôn mất!”.

Lưu Gia Luân nói: “Cái đồ thối tha nhà cậu, tớ nôn trước thì có ấy!” Tình bạn của con gái luôn quá lạ như thế.

Ban ngày, 1912 có vẻ là con phố giản dị chất phát, đường đá bóng loáng, những quán trà xây bằng đá, quán bar, quán KFC cũng không thoát khỏi phong vị cổ xưa. Rẽ phải chính là phủ Tổng thống có lịch sử hơn sáu trăm năm, đi tiếp là vườn mai, nơi Tôn Trung Sơn ở năm xưa. Giữa những tảng đá, lớp lá, trong làn gió thoảng, ý vị cổ xưa trăm năm lưu chuyển.

Đến tối, 1912 lại chuyển mình, trở thành khu phố náo nhiệt nhất. Ánh sáng lờ mờ của quán trà vỉa hè, ánh đèn rực rỡ của quán bar, tiếng chào hỏi ầm ĩ của nhân viên phục vụ đứng cổng, pha lẫn tiếng nhạc, ánh mắt của đàn ông phụ nữ, tư thế mờ ám, đèn đường nhập nhằng, mùi rượu bia phả phất. Chẳng trách từng có tờ báo nói, sau khi Nam Kinh có 1912, cuộc sống về đêm của thành phố này lùi lại trung bình một đến hai giờ đồng hồ.

“Triệu Thủy Quang, lần sau em còn mặc đồng phục trường đến ‘Tô’ nữa là chị sẽ đá em ra ngoài đấy!”, Hi Diệu túm lấy Triệu Thủy Quang – người đang mặc đồng phục hè của trường đang ngồi trong góc, bưng ly nước trái cây uống ngon lành.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu, nheo mắt, nhìn Hi Diệu – cô gái xinh đẹp kiều diễm không thua gì mảng đen màu rực rỡ phía sau.

Hi Diệu buông người xuống ghế sofa nơi Triệu Thủy Quang đang ngồi, thoáng chốc đã có phục vụ Tiểu Hàm bưng rượu đến cho Hi Diệu.

“Chà, chà, rốt cuộc là bà chủ đến có đãi ngộ khác”, Triệu Thủy Quang nghiêng người nhìn bàn tay khê lắc rượu của Hi Diệu, chiếc vòng tay mã não màu đỏ lóe sáng dưới ánh đèn mờ mờ.

Hi Diệu đặt ly rượu xuống “keng” một tiếng, chìa đầu ngón tay chọc vào đầu Triệu Thủy Quang: “Em tưởng chị sẵn lòng à, có người lúc đó nói thế nào nhĩ: Yên tâm em sẽ giúp chị! Nói láo, ngày ngày hại lão nương đây tan học một cái là tức tốc căng giò chạy đến đây, còn mình thì không thấy cọng lông nào!”.

Quán bar ‘Tô’ vốn dĩ là do nhóm người không có văn hóa Đông Dương mở, sau đó Đơn Dương chia tay Hi Diệu đi Vũ Hán, để lại ‘Tô’. Triệu Thủy Quang nhớ những lời mà Đơn Dương nói với Hi Diệu trước khi rời đi: “Thứ hữu hình bao giờ cũng biến mất trước tiên, cái thực động lại là thứ ngụ nơi đáy lòng”.

Hi Diệu quan Đông Dương trong một lần thi cuối kì sau khi vào học Học viện Nghệ thuật Nam Kinh. Mỗi quan hệ giữa họ luôn là những trận cãi vã ầm ĩ, vậy mà chia tay lại nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thoảng.

Cuối cùng, Đông Dương có làm tổn thương Hi Diệu hay không, Triệu Thủy Quang không hay biết, trước giờ cũng chưa từng hỏi. Ai chẳng có nỗi niềm của riêng mình? Giữa bạn bè với nhau không phải cái gì cũng có thể nói thẳng ra hết, chỉ ít Hi Diệu của hiện tại sống rất muôn màu muôn vẻ.

Triệu Thủy Quang có hơi đáng trí, trong lúc ngăn người đã cắn đầu ống hút bẹp dí.

“Hi Vọng sắp về rồi”, Hi Diệu dựa vào sofa, không biết là nói với ai, những cảm nhận được một cách rõ ràng cơ thể cứng đờ của người bên cạnh. Cô không khỏi khẽ giấu một tiếng thở dài.

Triệu Thủy Quang ngồi thẳng người, thăm lăm nhăm cái tên ấy trong lòng.

Hi Vọng sắp quay về. Hi Vọng – người chiếm đoạt tất cả hồi ức thời cấp hai của cô. Hi Vọng – người mắng cô là đồ ngốc. Hi Vọng – người nắm lấy bàn tay nức nẻ của cô trong những ngày đông buốt giá. Hi Vọng – nhéo mũi cô nói kẻ ngốc này bị cấm cúm trong mùa hạ. Hi Vọng – người từng là của Triệu Thủy Quang cô. Hi Vọng – ra nước ngoài. Hi Vọng – rời bỏ cô.

Hi Diệu nhìn cô gái mặc đồng phục trường có tiếng tăm ngồi thẫn thờ trước mặt, nhớ lại quang cảnh ba năm về trước, cậu em họ cao ngạo đến độ không coi ai ra gì nhìn thấy cô ngồi trong ‘Tô’, liền kéo tay cô gái mặc váy liền viền ren trắng đứng bên cạnh, nói với cô: “Hi Diệu, đây là Tiểu Quang nhà em!”. Cô nữ sinh vừa cười, vừa đá vào chân Hi Vọng nói: “Ai nói là nhà cậu, đầu heo”, rồi ngẩng đầu cười với cô, thoáng hiện đôi má lúm đồng tiền.

Sau khi, Hi Vọng ra nước ngoài, Hi Diệu lại một lần nữa nhìn thấy Triệu Thủy Quang trên phố, suýt chút nữa thì không nhận ra. Cô nữ sinh ấy đứng trên đường đợi xe, mặc áo phông trắng, quần bò ngắn màu

đen,tóc ngắn,giản dị đứng giữa dòng người, hoàn toàn khác biệt với những nữ sinh có phong cách thời trang lóa mắt bên cạnh. Chỉ trong thoáng chốc ấy, Hi Diệu đã chú ý đến cô.

Rồi sau đó, hai người trở nên thân thiết, Hi Diệu được biết thực ra trong vấn đề ăn mặc, Triệu Thủy Quang thích càng đơn giản càng tốt. Cô ghét nhất màu hồng, nơ thắt thành bướm, thích nhất màu đen, ngay đến trang phục có mảng sáng hoặc hoa văn thêu cũng khiến cô ca thán cả buổi. Triệu Thủy Quang luôn cau mày khi nhìn phong cách kết hợp vừa là quần bò vừa là tất bảy phân của Hi Diệu. Hi Diệu cũng thường cười nhạo phong cách đơn giản của Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang nghiêm túc: “E đã qua cái thời giả vờ dễ thương rồi, nội tâm bình lặng với phong cách đơn giản, thoải mái được. Người xốc nổi mới nhìn trong nhìn ngoài,hận không thể mặc hết đồ lên người, suy xét hôm nay mặc gì ngày mai vận gì, cần kết hợp với loại bông tai nào, khuyên tai nào. Con người quá mức để ý đến bề ngoài như thế, mệt lắm”.

Mỗi lần trang điểm cho bản thân, Hi Diệu đều nhớ đến những lời này của Triệu Thủy Quang, và cũng sẽ nghĩ: Sự ra đi của Hi Vọng đã mang lại sự bình lặng cho Triệu Thủy Quang thật sao?

“Chị lên nhé, nếu mười phút nữa chị không quay lại thì hành động như kế hoạch ban đầu!”, Hi Diệu vỗ vai Triệu Thủy Quang để cô định thần lại, dứt lời, liền lẩn vào mảng màu muôn sắc muôn vẻ. Đây là ám hiệu của Hi Diệu và Triệu Thủy Quang. Hi Diệu là cô gái vô cùng ham chơi, chịu chơi, nhưng khó tránh khỏi kẻ thích gây sự. Trước kia đều là Đơn Dương xử lý giúp cô, hiện tại nhiệm vụ này rơi xuống đầu Triệu Thủy Quang.

Giống như Hi Diệu nói: “Có người nào đó lúc đầu đã nói: Yên tâm đi, em sẽ giúp chị!”.

Mỗi lần Hi Diệu nói lời này, Triệu Thủy Quang muốn cho mình một chưởng. ai kêu cô lúc đó nhanh mồm nhanh miệng hứa hẹn với Hi Diệu trước mặt Đơn Dương cơ chứ!

Đáng tiếc Triệu Thủy Quang không có bản lĩnh như đám côn đồ Đơn Dương, mỗi lần đều phải buộc lòng cùng Hi Diệu đóng giả tình yêu đồng tính.

Hi Diệu dạy cô phải nói chúng ta là “lei si bian” trước mặt sâu rọu hung thần ác sát, tiếng Anh là Lesbian!

Một lát sau, Triệu Thủy Quang nhận được tin nhắn của Hi Diệu hai chữ: C7.

Triệu Thủy Quang cam chịu số phận cõi bỏ đồng phục, chỉnh lại đai đeo trên cổ, bước vào thang máy.

Hồ, tầng ba này là khu phòng trang nhã, ánh điện lơ mờ chiếu trên tấm thảm hoa văn chìm. Do là khu VIP, mỗi phòng đều vô cùng kín đáo, thêm vào cá tính của nhóm người Đông Dươngtương đối biến thái, mọi cánh cửa đều là kính, nhưng vô cùng chắc chắn. Điều quan trọng hơn cả là, bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy gì xảy ra ở bên trong, bên trong lại nhìn rõ mồn một người đi ở ngoài hành lang. Triệu Thủy Quang kêu gào một tiếng, quả nhiên đã thỏa mãn cảm giác kích thích mà kẻ có tiền cần.

Hai gian C6,C7, Triệu Thủy Quang và Hi Diệu diễn chiếu này đã thành lão luyện, nên nha đầu ấy không hề căng thẳng.

Ấp ủ biểu cảm, đẩy cửa kính hét vào bên trong.

Bóp cổ họng gọi: “Cục cưng ơi”, cô vừa nhìn vào trong phòng bèn sững sốt.

Một đám thanh nữ tú ngồi đó, nhưng lại không thấy mặt kẻ chuyên làm việc xấu Hi Diệu đâu!

Đám nam nữ đang uống rượu cũng ngẩn người, chỉ nghe tiếng “cạch” khe khẽ từ sofa, khuy áo có họa tiết màu vàng lóe sáng, âm thanh của những viên đá va vào nhau.

Triệu Thủy Quang còn muốn đóng giả là kẻ nghiện rượu nữa kia.Cô nhìn kĩ người kia trong góc sofa, một tay gác lên ghế, một tay cầm ly rượu thủy tinh lắc đá bên trong, động tác thông dong.

Ánh sáng mờ đến độ không nhìn rõ mặt. Chỉ có thể thấy đường nét tuấn kiệt trên mặt người kia. Chỉ với đường nét khuôn mặt như thế thôi cũng đủ để Triệu Thủy Quang nhận ra ngay tức thì!

Đó chẳng phải Đàm Thư Mặc mới gặp buổi sáng thì còn ai vào đây nữa! Giờ phút này, Triệu Thủy Quang không biết làm thế nào cho phải.

Người đàn ông có đôi mắt phượng thoát tiên cười, sau đứng dậy, nói: “Em gái nhỏ, người nào là cục cưng của em?”.

Người ngồi đó cũng cười, khoe mắt Triệu Thủy Quang liếc nhìn người kia – đang ngồi trong góc sofa, chừng như chăm chú vào ly rượu trên tay.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đang muốn giả ngây giả dại tính bài chuồn thì nghe thấy giọng Hi Diệu: “Darling, sao lại đi nhảm đường thế hả, đã nói với em bao nhiêu lần là đừng uống nhiều như thế mà không chịu nghe!”.

Hi Diệu vừa kéo Triệu Thủy Quang ra ngoài, miệng cảm râm: “Nhà tôi ấy mà, cứ uống nhiều vào là chạy lung tung ngay, mọi người cứ tiếp tục, xin thứ lỗi, về phần tôi nay cứ tính vào hóa đơn của tôi!”.

Triệu Thủy Quang nhìn chăm chăm vào vào bàn tay Hi Diệu đang kẹp lấy mình, hận không thể rút ra.

Hi Diệu cười xòa, đóng cửa, không bỏ qua thái độ kinh ngạc đến độ chim có thể bay vào trong miệng củ đám người kia lúc cánh cửa khép lại.

Nhưng cô và Triệu Thủy Quang đã quen, mỗi lần Hi Diệu đều nói chúng ta áp dụng chính sách tấn công nhanh, nói toạc móng heo, thừa dịp không chuẩn bị, đóng cửa chuồn.

Hi Diệu khoe tài: “Hôm nay sao lại đến lượt chị cứu em thế hả?”.

Triệu Thủy Quang tức giận: “Chị không ở C7, chết ở đâu rồi?”.

Hi Diệu khó hiểu, nói: “Chị có mà, đợi cả buổi không thấy em đến, đành tự chuồn ra ngoài, vừa ra thì thấy em đứng phía đối diện!”.

Triệu Thủy Quang nhìn C5 bên trái, C6 bên phải, hồi hận đến xanh ruột.

Nghẹn hồi lâu, cô mới buông câu: “Ai phát minh ra kiểu sắp xếp số phòng theo chẵn lẻ vậy!”.

Hi Diệu kéo cô, vừa đi vừa cười, ra vẻ thông minh: “Xem kìa, may mà chị đã xuất hiện để cứu vớt em!”.

Triệu Thủy Quang nhìn khuôn mặt mang ơn đội nghĩa của Hi Diệu, chìa tay nhéo: “Thầy giáo lớp chúng em đang ngồi trong đó! Lần này thì hay rồi, thiếu nữ ăn chơi gần thêm cái mác đồng tính luyến ái!”.

Hi Diệu nghe thế bỗng chốc hớn hở, ngoảnh đầu nói: “Đâu, đâu, chị đi xem nào!”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy nói với Hi Diệu chuyện này đủ vinh quang để ngồi lên ngai vàng thứ hai cho mấy chuyện lớn cô đã làm trong một buổi tối của cuộc đời!

Cô vội vàng kéo tay Hi Diệu rời đi. Sinh viên đại học đã không hiểu nổi Triệu Thủy Quang – học sinh chuẩn bị thi đại học như cô phải trải qua cuộc sống gian khổ nhường nào!

4. Chương 3

Hi vọng của cậu, thạch tin của tớ

Không thể giải thoát là một trong những căn nguyên khổ não của đời người, yêu thương càng như vậy.

(Seneca)

Triệu Thủy Quang vừa cùng cả lớp đọc bài khóa Tiếng Anh vừa quét mắt về phía Đàm Thư Mặc - người đang tựa vào bục giảng vắn vè viên phấn.

Đi bar bị thầy giáo mới đến dạy bắt gặp, còn diễn màn “đồng tính luyến ái”.

Lá gan của Triệu Thủy Quang có lớn đến đâu, có giả bộ đến mức nào cũng chỉ là học sinh trung học phổ thông mười bảy mười tám tuổi mà thôi, không run rẩy mới lạ.

Nhưng đã nửa tiết học trôi qua, ngoài việc Đàm Thư Mặc gọi cô lên trả lời câu hỏi ra, thì không phát sinh bất cứ chuyện gì khác.

Triệu thủy Quang nghĩ, có lẽ Đàm Thư Mặc không nhìn thấy mình!

Yên tâm cầm sách che mặt, cô nhỏ giọng trò chuyện với Mẹ Ni và Cao Tầm ngồi phía trên.

Cao Tầm thì thầm: “Tan học ngày hôm qua bố tớ tới đón,nhìn thấy con xe BMW X5 thầy Đàm lái, bố tớ nói là 530LI, hơn sáu trăm ngàn Nhân dân tệ đấy, người có tiền!”.

Mẹ Ni cũng ngả người về phía sau, nhỏ giọng: “Tớ nghe Lý Giai Nhiên nói thầy ở nước ngoài về, trong nhà hình như có quan hệ gì đó với Sở Giáo dục tỉnh, hiệu trưởng mời mãi mới được thầy đến.Tớ mà là thầy, tớ không đến đâu!”. Dứt lời cô nàng nhìn về phía Đàm Thư Mặc.

Triệu Thủy Quang thấp giọng: “Lý Giai Nhiên của chúng ta là con gái hiệu trưởng, cậu ấy nói hình như thì đúng là thật rồi!”. Cô không khỏi nghĩ đến chuyện tối hôm qua, giờ phút này hận không thể lấy chân vả vào mặt mình! Song vẫn an ủi bản thân, rằng người như Đàm Thư Mặc sẽ không nhớ mặt mình đâu.

Đang khấp khởi mừng thầm thì nghe Đàm Thư Mặc nói: “Cán sự bộ môn đến văn phòng một lát, cả lớp tan học!”.

Triệu Thủy Quang bỗng nhiên có cảm giác như bị người ta quăng vào thùng nước đá,trong tiết trời nóng nực thế này không ngờ lại toát mồ hôi lạnh, còn phải đội cả ánh mắt của Mẹ Ni và Cao Tầm khi ra khỏi phòng học nữa.

Giáo viên thỉnh giảng sẽ có văn phòng riêng, hiện giờ toàn trường chỉ có một giáo viên thỉnh giảng, nên nơi đây đã trở thành văn phòng riêng của Đàm Thư Mặc.

Triệu Thủy Quang bất chấp khó khăn tiến lên trước gõ cửa, liền nghe thấy giọng nói nhàn nhạt, rõ ràng của Đàm Thư Mặc: “Mời vào”.

Cô đẩy cửa bước vào. Đàm Thư Mặc một tay cầm cốc một tay cầm bút, đứng bên bàn cúi đầu sửa bài tập, thấy rõ hàng mày anh tú, hàng mi đổ bóng mờ xuống mắt anh.

Triệu Thủy Quang nghĩ, bản thân đúng thật là tiềm lực vô tận, giờ khắc này còn không quên si mê cái đẹp, mở miệng chào hỏi vô cùng lễ phép: “Em chào thầy Đàm ạ”.

Đàm Thư Mặc không ngẩng đầu, một lát mới “cạch” một tiếng bỏ bút, đẩy cuốn vở sang bên cạnh rồi ngẩng đầu nói: “Đem bài tập về phát cho các bạn, chồng bên trên là phải chỉnh sửa”, đôi đồng tử đen lầy nhìn Triệu Thủy Quang, khe miệng khe nhếch, nói: “Cảm ơn”.

Triệu Thủy Quang vội nói: “Không có gì đâu ạ, thầy còn việc gì nữa không ạ?”.

Đàm Thư Mặc đáp: “Không”, rồi cầm cốc nước ngẩng đầu uống tiếp.

Triệu Thủy Quang ôm chồng vở vui vẻ bước ra ngoài.

Chưa đầy một tuần nữa là đến khai giảng, cuối cùng nhà trường cũng cho lũ học sinh chuẩn bị lên lớp Mười hai nghỉ hè. Triệu Thủ Quang định đến ‘Tô’, nhưng nhìn vầng mặt trời đỏ rực tựa quả cầu lửa kia, toàn thân cô như bị rút hết sức lực, lại sợ gặp phải Đàm Thư Mặc, bèn dứt khoát ở nhà, ban ngày ôn bài, tối xe ti vi, khiến cha mẹ kinh ngạc không thôi.

Qua hai ngày, không cường lại được trận bom tin nhắn của Hi Diệu, thừa dịp chưa khai giảng, cô lại chuẩn đến ‘Tô’.

Bất kì cô gái nào cũng đều có ít nhất một lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại người yêu sau khi chia tay, dù là với tâm tình phần hận bất bình, hay ôm nỗi cảm khái chúc phúc. Triệu thủy Quang đã vô số lần tưởng tượng cảnh gặp lại Hi Vọng. Có lẽ cậu sẽ khoác ta bạn gái dạo bước trên phố, cô ấy có nét mặt vui tươi trong trẻo mà Triệu Thủy Quang từng có, còn cô sẽ mỉm cười tiến về phía trước, hoặc giả quay đầu bỏ đi. Có lẽ là ở nơi làm việc, hàng mày của cậu vẫn nhướng lên tự tin như xưa, có mang nét kinh ngạc khi họ lại một lần nữa gặp lại nhau. Hoặc, cô sẽ bắt chặt lấy tay cậu. Hoặc, hai người chỉ có thể lẳng lặng gặt đầu, sau đó chúc đối phương hạnh phúc.

Thế nhưng, vào thời khắc Triệu Thủy Quang xuyên qua căn phòng có cánh cửa bị che lấp một nửa, thấy bóng hình quen thuộc, cô chỉ có thể đứng đó, quên cả hít thở, nhìn từng động tác, nhìn làn da trắng bóc mà cô hay cười nhạo, nhìn thói quen vén màn tóc mềm mại trước trán lên lúc không hài lòng của cậu, và nhìn cậu cầm ly rượu mở miệng cười.

“Tiểu Quang!”, cô nghe tiếng gọi của Hi Diệu.

Nhận ra nét mặt kinh ngạc của Hi Diệu khi mở cửa nhìn thấy mình, Triệu Thủy Quang có chút lúng túng.

Cô cũng nhìn thấy nét mặt của cậu – người đứng sau Hi Diệu, khuôn mặt rõ nét ấy bỗng trở nên mơ hồ.

Ngày ấy, cô nói: “Tớ không phải kiểu người đó, không thể yêu xa được”.

Sau đó, cô nghe cậu nói: “Khoảng cách cái khỉ ấy, khoảng cách cơ bản không phải là vấn đề!”.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cậu, cuối cùng cậu nhéo tay cô, chùng như thắm vào đến tận xương tủy, nói: “Tớ ở lại, Tiểu Quang, tớ ở lại?”.

Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh nhìn đầy kiên định của chàng trai, tướng mạo cậu vốn dĩ nhiều hơn đẹp trai vài phần xinh đẹp, khuôn mặt kiêu ngạo chưa bao giờ có nét khấn cầu như vậy.

Suýt nữa đã gạt đầu đồng ý, nhưng cô có thể làm như vậy sao? Họ mới mười năm tuổi, có thể làm được những gì? Cả gia đình cậu di dân đến Canada, sao mẹ cậu có thể để mình cậu ở lại?

Cô nói: “Chúng ta vẫn chỉ là trẻ con!”.

Cúi đầu, từ từ buông tay, cậu cũng biết đáp án.

Đó là lần cãi vã cuối cùng của họ. Đúng như những gì cô nói, ngày ấy, họ chỉ là trẻ con, ngoài đối phương ra, chưa từng thích ai khác, chưa từng nói lời chia tay, chuyện cứ vậy đi qua. Ngẫm nghĩ, có lẽ quyết định như vậy là đúng. Tương lai còn dài, trong sinh mệnh của mỗi người sẽ luôn xuất hiện những khúc nhạc đậm tươi đẹp, giao lộ kế tiếp nói không chừng sẽ xuất hiện một người khiến bạn yêu thương đậm sâu, sau đó nắm giữ thật chặt.

Nhưng không ngờ rằng, con người hay sự vật tốt đẹp trong cuộc đời luôn hữu hạn, chỉ một cái bất cẩn liền bỏ lỡ. Người đến sau chỉ là cái có an ủi bản thân mà thôi.

Thế là, Triệu Thủy Quang đã lên cấp ba một cách an toàn, tiếp tục làm con ngoan trò giỏi.

Hi Vọng cùng mẹ đặt chân đến một đất nước lạnh giá, ở đó có mùa đông dài nhất, là mùa mà Triệu Thủy Quang thích nhất.

Hi Diệu ngó bên ngoài, nhìn bên trong cánh cửa, quả thật không chịu đựng nổi.

Một tay kéo Triệu Thủy Quang vào phòng, cô chỉ vào Hi Vọng nói: “ Hai đứa nói chuyện với nhau cho rõ ràng đi!”.

5. Chương 4

Chẳng trách sâu rượu đều nói mình không say

Xa cách đối với tình yêu giống như gió đối với lửa, nó có thể thổi tắt ngọn lửa nhỏ, thổi bùng ngọn lửa lớn.

(Roger de Bussy- Rabutin)

Hi Diệu nghiêng người kéo Triệu Thủy Quang qua cánh cửa. Trong phòng có rất nhiều người, có gương mặt thân quen, có gương mặt xa lạ, vài người vừa nhìn đã nhận ra Triệu Thủy Quang tới, bầu không khí có phần ngượng ngập.

Hi Diệu hét lên:“Qua đó, qua đó”, rồi tách đám người ra, ấn Triệu Thủy Quang ngồi xuống.

Triệu Thủy Quang vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt đen nhánh, không nhìn ra tâm trạng gì của Hi Vọng. Bên phải cậu còn có một cô gái. Cô gái đưa tay ra vỗ bả vai Hi Vọng, nở nụ cười để lộ hai chiếc răng khểnh với Triệu Thủy Quang. Lòng Triệu Thủy Quang bỗng chốc quặn thắt.

Cô quay đầu, dứt khoát thả lỏng bản thân, nói với mọi người: “Làm gì vậy chứ! Hi Diệu, Hi Diệu, em muốn Đầu Đạn!(1)“.

(1) Một loại rượu được đựng trong chai có hình đầu viên đạn.

Hi Diệu thấy cô hết như đứa trẻ hăng hái tranh giành, bèn trợn mắt nói: “Còn Đầu Đạn nữa, chỉ có trà xanh thôi!“. Người tửu lượng kém như Triệu Thủy Quang còn dám đòi Đầu Đạn.

Mọi người không có vấn đề gì bèn tiếp tục chuyện trò huyên náo. Triệu Thủy Quang cùng đám người thường ngày ô đùa với trà xanh, bên tai là tiếng nói chuyện rì rầm của Hi Vọng với cô gái kia. Bầu không khí quá sức ồn ào, thậm chí không thể bắt nổi một âm thanh rõ nét. Uống mãi, họ chuyển sang uống trà xanh pha rượu Chivas, rồi đến rượu vang. Hơi cồn phả ra khiến khóe mắt cay xè, cô không dám nhìn khuôn mặt của người bên cạnh.

Khi nửa chai rượu vang đã trôi tuột xuống bụng, Triệu Thủy Quang đứng dậy, kéo Hi Diệu, nói: “Em say rồi!“.

Chuyện sau đó, cô không nhớ rõ lắm.

Một hồi sau, mở mắt ra, cô thấy mình đang ngồi trên sân thượng, bên cạnh có người đang hút thuốc. Cô nhắm mắt, không nghĩ ngợi gì thêm nữa.

Người đó biết cô đã tỉnh, liền hỏi: “Cậu vẫn khỏe chứ?“, giọng nói thoáng qua hòa vào trong gió.

Triệu Thủy Quang muốn cười. Ngày trước, khi xem bộ phim điện ảnh Bức thư tình(1), cô không hiểu vì sao người con gái trong phim tìm kiếm Itsuki Fujii cả buổi, cuối cùng chỉ hét lớn về phía ngọn núi một câu rằng: “Anh có khỏe không!“.

(1) Một bộ phim của Nhật Bản do Shunji Iwai làm đạo diễn.

Giờ phút này, cô đã hiểu phần nào. Vết tích của thời gian quá mức đậm sâu, đậm sâu đến độ muốn chào hỏi nhau một tiếng như những người bạn bình thường cũng cảm thấy lúng túng.

Thình lảng một hồi, cô chỉ nói: “Cậu có khỏe không?“.

Kì thực, cô không bận tâm đến đáp án, bởi tổ khỏe hay không khỏe cũng chẳng còn liên quan gì đến cậu nữa rồi.

Triệu Thủy Quang chống tay đứng dậy, cô rất muốn mỉm cười với Hi Vọng: “Tổ rất khỏe“.

Đáng tiếc, tất cả mọi điều của ngày hôm nay khiến cô trở tay không kịp. Cô không có cách nào nói ra lời thoại đã từng nhiều lần ngẫm nghĩ trong tình huống này.

“Hi Vọng“, cô nàng răng khểnh đứng trên hành lang gọi.

Triệu Thủy Quang gạt tay Hi Vọng ra, bước xuống tầng. Trên đường đi, cô chỉ muốn chết quách đi cho rồi, đầu nặng trĩu trĩch, tim đập thình thịch, mỗi bước xuống bậc thang đều như muốn ngã nhào.

Cứ nghĩ mãi rồi thì ngã thật, may mà bên dưới có người đỡ lấy cô.

Phía sau là tiếng hét lên sột sắng của Hi Vọng: “Tiểu Quang!“.

Lại một lần nữa nghe thấy giọng nói ấy gọi tên mình, lòng Triệu Thủy Quang càng ngổn ngang trăm mối, cô không ngoảnh đầu lại, chỉ nói: “Tổ không say!“.

Hơi kiễng chân lên, chẳng buồn nhìn, miệng cô đã dán vào người đỡ lấy mình.

Trong khoảng lặng dài, Triệu Thủy Quang nghĩ, chẳng trách sâu rượu đều nói mình không say.

Thực ra, môi đã dán vào môi, răng đã chạm vào răng.

Ở tuổi này, Triệu Thủy Quang không hiểu lắm thế nào là Kiss, sau đó nghĩ, phòng chừng là nụ hôn quái lạ trong cuộc đời.

Triệu Thủy Quang không nhớ rõ cái chạm ấy kéo dài bao lâu, khoảnh khắc bắt đầu dán cánh môi mình lên, cô giận bản thân, giận Hi Vọng, sau thì say đến mơ hồ.

Cô bị người ta nắm chặt cánh tay, bên tai vang lên tiếng nhạc, tiếng kêu của phụ nữ, giọng trầm thấp của đàn ông, quá nhiều tạp âm.

Cô đứng đó, muốn gắng sức nhìn rõ oan gia mình quơ được là ai.

Nhìn vào đôi mắt sáng rõ, Triệu Thủy Quang lẩm bẩm: “Sao anh chàng này quen thế nhỉ?”.

Chỉ cảm thấy cánh tay buông lỏng, khuy áo màu vàng chói mắt, đầu óc ong ong ngã về phía sau.

Lúc chìm vào bóng tối, cô nghĩ, nói mình say không ai tin, giờ thì tin rồi chứ!

6. Chương 5

Tình yêu chân thành tràn ngập khắp trái tim tôi, tôi không thể nào đo đếm được khối gia tài.

(Shakespeare)

Ngày hôm sau tỉnh dậy, vừa khởi động điện thoại, Triệu Thủy Quang đã nhận được thông báo hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Di động vẫn đang rung thì điện thoại của Hi Diệu gọi tới.

Cô nàng liền rửa xả một trận tới tấp.

Hi Diệu nói: “Tiểu thư cô uống giỏi đấy, biết hôm qua tôi làm thế nào để đưa cô về nhà không hả? Còn nói với mẹ cô rằng hôm qua là sinh nhật tôi, chơi hơi quá. Đây không phải là bôi nhọ hình tượng tốt đẹp của tôi trong lòng mẹ chúng ta sao? Cô đặt mình cái là ngủ ngay, không có chuyện gì nữa rồi, thật là, à, lại nói đến anh chàng đẹp trai mà cô dâng hiến nụ hôn hôm qua, cực phẩm đấy!...”.

Đầu óc Triệu Thủy Quang bắt đầu đau nhức, nhanh chóng ngắt điện thoại của Hi Diệu.

Lúc ăn sáng, cô cũng bị mẹ phàn nàn.

Cha Triệu là giám đốc chi nhánh một ngân hàng, mẹ Triệu là chủ quản kế toán, cả đời bắt chuyện với con số, một gia đình truyền thống tuyệt đối.

Hai người thường ngày có phần bận rộn, nhưng họ vẫn cảm thấy cô con gái này khiến người ta không cần lo lắng.

Phàn nàn một hồi, thấy Triệu Thủy Quang hứa hẹn sẽ không tái phạm lần nữa, họ liền bỏ qua.

Bữa sáng uống sữa, Triệu Thủy Quang nhớ đến khuôn mặt Hi Vọng, bỗng dưng lòng buồn tênh.

Lát sau, cô “a” lên một tiếng, đánh rơi đĩa.

“Làm gì thế, con bé này!”, mẹ Triệu tay cầm muôi cơm từ bếp chạy ra, nhìn thấy Triệu Thủy Quang ngồi đó, khuôn mặt ngây dại.

Triệu Thủy Quang bỗng nhiên mong ước cả đời này không phải đi học nữa. Cô nhớ lại khuôn mặt mình nhìn thấy trong giây phút cuối cùng kia, khuy áo màu vàng, họa tiết màu vàng.

Chỉ còn hai ngày nữa là khai giảng rồi.

Kỳ nghỉ kết thúc, Triệu Thủy Quang ngoan ngoãn khoác cặp sách trở lại trường học làm một học sinh ngoan. Ban đầu, trong lòng cô còn sợ hãi, đặc biệt là với bộ môn Tiếng Anh, đến văn phòng nộp vở còn run rẩy. Nhưng quan sát một tháng, Đàm Thư Mặc vẫn không làm điều gì đặc biệt đối với cô.

Ở độ tuổi của Triệu Thủy Quang, không thiếu nhưng khi hoang tưởng về phong hoa tuyết nguyệt, tình hình hiện tại hỗn loạn đến độ không kịp hoang tưởng về bất cứ điều gì nữa.

Triệu Thủy Quang không ngốc, cô biết mình chuẩn bị dự thi đại học, trong tình thế đầu sóng ngọn gió này, quan tâm đến bài vở là nhiệm vụ hàng đầu. Mặc dù ham chơi, thường ngày tùy hứng, nhưng cô biết chỉ có học tập tốt mới có thể đảm bảo cho ngày tháng tốt đẹp sau này. Trong học kỳ này, cô sẽ không đến “Tô” nữa.

Về phần Đàm Thư Mặc, cơ hội được người ta ôm ấp yêu thương trong cuộc đời là quá nhiều, người đẹp từng hôn từ Đông sang Tây, lửa gần rơm không phải không có. Lần này Triệu Thủy Quang chỉ môi chạm môi. Theo Đàm Thư Mặc thấy thì đây cơ bản không phải là hôn. Nói một cách cơ bản là, anh bị một con sâu rọu vô lễ, trùng hợp ở chỗ, con sâu rọu kia còn là học trò của anh.

Lẽ nào anh có thể so đo tính toán với một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi? Đến cảnh giới của Đàm Thư Mặc, anh sẽ không quan tâm đến những điều này, cùng lắm cũng nhớ kỹ cô nữ sinh có cái tên Triệu Thủy Quang trên lớp mà thôi.

Lúc tan học, Hi Diệu gọi điện thoại tới: “Tuần sau Hi Vọng quay về Canada đấy”.

Đứng trên hành lang tựa vào lan can, bên cạnh là tiếng chuyện trò ríu ra ríu rít của Cao Tầm và Mễ Ni, Triệu Thủy Quang “ồ” một tiếng.

Hi Diệu có hơi buồn bực: “Bạn Triệu Thủy Quang, em coi chị là bà tám thật đấy hả? Em xem xem mấy năm nay hai đứa bọn em trở thành thế nào rồi, không thể nói chuyện nghiêm túc với nhau sao? Tôi bỏ đi, chỉ không quan tâm nữa”, rồi cạch một tiếng cúp máy.

“Sao vậy?”, Cao Tầm chọc chọc, Triệu Thủy Quang mới định thần lại, Hi Diệu giận thật rồi, lớn giọng như vậy.

Mễ Ni nói: “Gặp phải tình địch rồi à, thành thật khai ra đi”.

Triệu Thủy Quang rất bất đắc dĩ: “Cái gì chứ. Nợ tiền đấy! Vay nặng lãi!”.

Ba người cười vang trở lại phòng học.

Triệu Thủy Quang nhớ lại câu “Mấy năm nay hai đứa bọn em trở thành thế nào rồi?”, cô cũng chẳng nhớ rõ trước kia là thế nào nữa.

Tan học cùng Mễ Ni đến nhà gửi xe lấy xe, từ xa cô đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Từ lúc nhận được điện thoại của Hi Diệu, trái tim cô đã bắt đầu đập rộn không ngừng.

Đã không còn nhớ rõ bao lâu về trước, cậu cũng đứng ở cổng trường đợi thế này, vừa chào hỏi bạn bè, vừa đợi cô đến gần, rồi lập tức quay đầu cười: “Đi thôi!”. Đi được hơn chục bước thì nhận lấy ghi đông xe, cậu từng phàn nàn: “Thế này phiền phức biết bao!”. Cô nói: “Như thế này mới không dễ bị phát hiện”. Cậu đưa tay néo tai cô: “Khiến cậu chịu ầm ục rồi”, sau đó nở nụ cười gian xảo: “Có đồ ngốc mới không phát hiện ra!”.

Yêu đương thời cấp hai giống hệt như trận đánh du kích, sợ phụ huynh phát hiện, sợ phụ huynh biết, sợ bạn bè chỉ trích, thế nên họ luôn tìm đủ mọi cách tránh né ở cùng nhau chỗ đông người, bảo vệ cẩn thận từng li từng tí một, tế nhưng... cũng vẫn khó ngăn được khoảng cách của thời gian.

Hôm nay, cậu đi đến trước mặt cô, bắt lấy ghi đông xe đạp của cô, ngoảnh đầu nói: “Đi thôi!”.

Triệu Thủy Quang vẫn còn đang suy nghĩ xem phải nói gì, nghe Hi Vọng nói thế bỗng không biết nên làm thế nào.

Cứ đi mãi, cô nghĩ, Hi Vọng của hiện tại thật quá gian xảo, không lúng túng không hỏi han, không cãi vã, bộ dạng như chưa từng xảy ra chuyện gì, khiến cô nói toạc cũng không được mà trở mặt thừa nhận cũng chẳng xong.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng là một người bạn cũ, cô cũng nên để ý một chút.

“Canada thú vị không?”, nghĩ một lát, cô cất tiếng hỏi.

Hi Vọng sững người, giọng nhàn nhạt: “Ở đâu mà chẳng như nhau”, có chút dở khóc dở cười, cô nàng Triệu Thủy Quang này vẫn luôn đi chệch đường ray như thế, người bình thường sẽ hỏi những câu đại loại như “Cậu có khỏe không” hay “Bao giờ đi”.

Bên cạnh một vài nữ sinh đi ngang qua, nghe thấy loáng thoáng có tiếng: “Đó chẳng phải là Hi Vọng ở trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm sao?”, “Lúc đó cậu ấy...”, cùng những tiếng thầm thì.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng của Hi Vọng, vẻ mặt cao ngạo, sống mũi cao thẳng, đây hẳn là Hi Vọng trong mắt mọi người.

Kì thực cậu thanh niên trông có vẻ kiêu ngạo ấy khi cười sẽ lộ ra hai chiếc răng khểnh.

Hi Vọng hỏi: “Tại sao lại vào Thập Trung?”, rồi quay đầu nhìn cô, ánh mắt quen thuộc là thế.

Cô nói: “Ở đó lâu quá rồi, muốn đổi chỗ”. Đây là lời nói thật lòng.

Cậu rất muốn hỏi: “Cậu... thực sự muốn quên hết tất cả sao?”.

Thập Trung và trung học trực thuộc Đại học Sư phạm, một trường ở phía nam thành phố, một trường ở phía bắc thành phố, hai ngôi trường xuất sắc như nhau, thế nên từ lớp thấp lên lớp cao, học sinh đều không chọn lựa rời khỏi ngôi trường ban đầu. Nhưng cô lại chạy tới đây, rời khỏi nơi có chung hồi ức của họ, tất cả đều liên quan đến cậu. Cậu từng hỏi thăm, ngay cả bạn nữ thân thiết nhất trong lớp hồi đó cô cũng không liên lạc nữa.

Hi Vọng rất giận, nhưng không thể làm gì, bởi người rời bỏ trước là cậu.

Lần này trở về, cậu muốn gặp Triệu Thủy Quang nhưng ngấm nghĩ, là cô không cần cậu, nam sinh mười bảy mười tám tuổi, lại cao ngạo như cậu, không phải không thể nhún nhường, mà chỉ sợ cô quên mình.

“Lên xe đi”, cậu sai bước đến. Chàng nam sinh một mét tám mấy đạp chiếc xe đạp nữ, cong người, trông vô cùng buồn cười.

Triệu Thủy Quang còn đang do dự, Hi Vọng đã nói: “Cậu còn không lên, tớ sẽ mang xe của cậu đi, cặp sách cũng mang theo luôn đó!”.

Cô lăm bắm, nghiêng người lên xe.

Dọc đường, cả hai đều lặng thinh.

Thực ra họ đang nghĩ đến cùng một chuyện. Hồi cấp hai cậu cũng đạp xe đèo cô thế này, cô vừa ngồi lên, cậu bèn nói: “Đạo này lại béo lên rồi đấy. Nặng ghê!”.

Nhưng mỗi lần cô nói muốn giảm cân, cậu lại làm ầm ỉ rằng muốn ăn thứ gì đó, rồi kéo cô đi cùng.

“Không phải là cậu chuyển cả nhà luôn rồi chứ?”, Hi Vọng hỏi.

“Cái gì hả, đâu có!”, cô làu bàu.

Hai người cùng cười. Phải có thứ không thay đổi chứ.

Cậu chậm rãi nói về chuyện ở Canada. Vào năm đầu tiên đến đó, cậu phát hiện ra một con gấu xám nhỏ trong khu rừng cạnh trường học, người dân thị trấn cuống cuống thả nó về bởi gấu mẹ chắc chắn đang ở gần đấy. Cậu nói, năm trước, khi từ thư viện bước ra, cậu nhìn thấy cực quang trên sân thể dục. Cậu cúi, ở bên cạnh nhà cậu có một bà béo dất chó đi dạo mỗi sáng sớm. Cô im lặng lắng nghe. Đây mới đúng là Hi Vọng.

Đến con ngõ nhỏ trước cửa nhà cô, họ dừng lại, cả hai đều không xuống xe.

Triệu Thủy Quang ở phía sau nói: “Cảm ơn cậu”.

Không phải cảm ơn đã đền tớ về đến đây, mà cảm ơn cậu đã cùng tớ trải qua quãng thời gian ngây ngô ấy. Bên cạnh sự nghiệp học tập nhàm chán là cảnh tượng kỳ diệu khác. Cảm ơn cậu đã ủng hộ tớ một cách vô tư, từng quan tâm đến tớ. Cảm ơn cậu đã cho tớ biết về một thế giới tình cảm trước giờ tớ chưa bao giờ đặt chân đến. Cảm ơn cậu đã quay về gặp tớ, dùng cảm đối mặt với chúng ta của ngày xưa. Cảm ơn cậu... đã ở bên tớ, cùng tớ trưởng thành.

Cô biết Hi Vọng hiểu ý tứ lời cảm ơn của mình.

Hi Vọng không quay đầu lại, chỉ nói: “Tiểu Quang!”. Ba năm sau, lại một lần nữa nghe cậu gọi tên, lòng cô bỗng trào lên nỗi xúc động muốn rơi lệ.

Cậu nói: “Tương lai, tớ nói là sau này, bất chấp xảy ra chuyện gì, chỉ cần cậu muốn tớ giúp, cho dù tớ đang ở đâu, đang làm gì, tớ cũng sẽ lập tức quay trở về”.

Triệu Thủy Quang đưa tay ôm lấy Hi Vọng từ phía sau, nói: “Hi Vọng, cậu sẽ hạnh phúc!”.

Đây là lần cuối cùng cô ôm Hi Vọng. Nhiều năm về sau, mỗi khi nghĩ đến Hi Vọng, cô sẽ nở nụ cười ấm áp. Đó là lời hứa cố chấp biết bao của một chàng thanh niên. Dẫu rằng sau một hai năm, vào đại học, cô hiểu đây là lời hứa vĩnh viễn không thể thực hiện. Nếu đã không ở bên cậu, ngay đến liên lạc cũng là một sự thừa thãi. Không có cách nào báo đáp cậu, làm sao có thể yêu cầu cậu làm việc gì cho tớ?

7. Chương 6: Hương Kẹo Trái Cây

Type: Bạch Đóa

Con người sở dĩ chỉ có một miệng nhưng lại có tới hai tai, là bởi vì, thứ cần phải nghe nhiều gấp đôi điều cần nói.

Cứ như thế, Hi Vọng lại một lần nữa bước ra khỏi cuộc đời Triệu Thủy Quang, vạch lên dấu tích đậm sâu. Chỉ ít, lần này họ đã nói lời tạm biệt đàng hoàng. Tất cả của sau này đành phó mặc cho thời gian. Tóc Triệu Thủy Quang đã dài, cong cong vén qua tai, tương phản với mái tóc thẳng mềm mại đang thịnh hành của học sinh trung học thời bấy giờ. Nhưng đối với Triệu Thủy Quang, thoải mái chính là tốt. Hi Diệu ban ngày đến trường, buổi tối đến quán bar như thường lệ.

“Lưu Gia Luân, thứ Tư tuần này tớ phải đi tổng kết điểm, không đi cùng cậu được.” Triệu Thủy Quang vừa nhắn tin cho Lưu Gia Luân vừa đi về phía văn phòng của Đàm Thư Mặc. Kỳ thi thử sắp tới gần, bài thi sát hạch của trường cũng nhiều hơn. Chiều thứ Tư hàng tuần, thầy cô đều đi giao lưu học tập, cán sự các bộ môn đều phải ở lại.

Văn phòng của Đàm Thư Mặc là độc lập, cho nên mỗi lần đều chỉ có một mình Triệu Thủy Quang bị đày tới đây.

Sắc trời dần chuyển sang màu tối, ánh chiều tà rải trên bàn làm việc được quét nước sơn màu đỏ. Vầng sáng đỏ hắt trên khuôn mặt hơi trắng bệch, miệng khẽ chu lên, mái tóc xoăn mềm mại được tia nắng mặt trời nhuộm thành màu vàng kim.

Đàm Thư Mặc đi ra ngoài một vòng, khi quay trở lại, phát hiện một con chuột chiếm kho thóc đang ngủ trên bàn làm việc.

Mối quan hệ của Đàm Thư Mặc và Triệu Thủy Quang ngoài nụ hôn của “trò đùa quái đản” lần đó ra thì chỉ là vài lần lướt qua nhau.

Giờ lên lớp, cô sẽ phân tán tư tưởng, bị gọi đến tên lại an toàn trốn lọt trước cái mặt nhăn mày nhí của bạn bè xung quanh. Bài tập cô làm rất cẩn thận, chữ không đẹp lắm nhưng ngay ngắn. Gặp thầy, cô sẽ cất lời chào lễ phép: “Em chào thầy ạ”. Đi được một đoạn xa lại nghe thấy giọng ríu rít của cô. Có một lần

đi qua con đường nhỏ cạnh trường, anh nhìn thấy cô vừa ăn kem vừa đùa giỡn với mấy bạn cùng lớp. Tất cả đều là chuyện những cô gái mười bảy mười tám tuổi thường hay làm.

Triệu Thủy Quang khẽ nhúc nhích rồi tỉnh giấc, ngẩng đầu một lát mới nhìn thấy đôi mắt đen láy sáng rõ, cô giật nảy mình, cuống cuống đứng dậy chào một tiếng: “Em chào thầy ạ!”.

Đàm Thư Mặc thấy hơi buồn cười khi được một con chuột trông kho chào hỏi nghiêm trang.

Kìm nén sự sững sốt, anh nhíu mày hỏi: “Viết xong rồi à?”.

“Sắp rồi ạ!”, Triệu Thủy Quang vội vàng ngồi xuống tiếp tục công việc, thăm mắng bản thân hôm qua xem Lelouch (*) nhiều quá, để rồi hôm nay chạy đến đây ngủ.

(*) tên của nhân vật chính trong Code Geass: Lelouch of the Rebellion, là một bộ phim hoạt hình dài tập do hãng Sunrise sản xuất, đạo diễn Taniguchi Gorō và kịch bản Ōkouchi Ichirō, với thiết kế nhân vật gốc của nhóm mangaka CLAMP. Tên tiếng Việt của bộ phim là Cuộc nổi loạn của Lelouch.

“Triệu Thủy Quang!”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy tướng mạo anh tuần kè sát.

Không giống tiểu quỷ thích giả ngẫu, đến độ tuổi của Đàm Thư Mặc, tất cả mọi thứ đều là tự nhiên mà thành, bị người đàn ông thế này nhìn chăm chú, không phải cố ý quyến rũ nhưng lại tạo ra lực hấp dẫn trí mạng.

Triệu Thủy Quang không dám thở.

Ngón tay với các đốt rõ ràng cầm lấy một tờ giấy ăn, anh nói: “Lau nước miếng đi!”.

Trời ơi đất hỡi, giết chết cô đi cho xong!

Luống cuống nhận lấy giấy ăn, cô bất chợt nhớ lại trong ký ức, có người đưa tờ giấy ăn màu trắng đến cho cô mỗi khi cô tỉnh giấc. Người đó hiện giờ đã ở nơi xứ người.

Đàm Thư Mặc rút ra một cuốn sách từ trên giá, rồi ngồi xuống sofa. Không phải anh không phát hiện ra sự ngăn ngại của Triệu Thủy Quang, anh có hơi buồn cười rằng cô gái mười bảy mười tám tuổi này có điều gì mà âu sầu như thế. Âu sầu cũa hiện tại, sau này nghĩ lại, chắc chắn đều là chuyện tức cười. Song, Đàm Thư Mặc lại mơ hồ cảm thấy người con gái này có chút đặc biệt. Trước mặt mọi người, cô là một nữ sinh bình thường, thích cười đùa, thích giễu cợt, là học trò ngoan quy củ trước mặt thầy cô. Cô tưởng rằng bản thân ngày nay không chút sơ hở, nhưng trước mặt loại công phu tu luyện như Đàm Thư Mặc đây, có khác nào yêu tinh chột đất dấu với Phật Tổ Như Lai? Nhìn mà buồn cười, nhưng anh lại nhớ đến nỗi thương cảm không lời ẩn sâu trong đôi mắt sáng rõ sau khi uống say ở Tô của cô.

“Thưa thầy, em làm xong rồi ạ”, Triệu Thủy Quang đã phân loại xong bài thi. Đàm Thư Mặc bỏ sách xuống nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, nói: “Nhà em ở đâu, tôi đưa em về”.

Lúc Đàm Thư Mặc lái xe tới, nhìn thấy bóng dáng Triệu Thủy Quang đứng trước cửa bãi đỗ xe, lưng khoác chiếc cặp sách to đùng, đầu đội mũ len màu đỏ. Cô cúi đầu đứng ở phía xa, vừa thấy chiếc 530LI của Đàm Thư Mặc, liền trở nên nghiêm trang, mở cửa trước ngồi vào trong, rồi nói: “Em cảm ơn thầy Đàm ạ”.

Đàm Thư Mặc nghĩ, thực ra Triệu Thủy Quang là một cô bé vô cùng thông minh, bề ngoài thoát nhìn rất tùy hứng nhưng kỳ thực lại chín chắn. Vốn dĩ anh muốn kêu cô đợi anh dưới tòa nhà lớp học, nhưng cô lại đi theo anh đến bãi đỗ xe, cùng anh trò chuyện cả quãng đường, lúc lựa chọn chỗ ngồi, cô cũng lễ độ ngồi hàng ghế trước, thắt dây an toàn quy củ.

Thực ra anh không biết, Triệu Thủy Quang là kiểu người hai mặt điển hình. Khi ở nhà, đồng chí lão Triệu nói: “Nhà đâu, đến đây, lên phía trước ngồi cùng cha nào”, Triệu Thủy Quang cứ ngồi lì phía sau, nói: “Con không, phải thắt dây an toàn, khó chịu chết mất”.

Thực ra, ngồi ở phía trước, Triệu Thủy Quang cảm thấy rất buồn chán. Nhìn logo BMW hai màu xanh trắng trên vô lăng, cô thấy ngón tay thon dài cũng xương cốt tay nhô lên của Đàm Thư Mặc. Cô nhích tầm mắt lên trên, chà, người đàn ông này đúng thật là đẹp đến độ không có lý lẽ.

Thế nhưng cũng thật lạ, mọi người đều biết thầy giáo dạy tiếng Anh vừa được điều đến dạy trai cực độ, mỗi lần lớp họ có giờ của thầy, là tỉ lệ nữ sinh đi lại bên ngoài cửa sổ sẽ tăng vọt. Lòng si mê ai cũng có, nhưng mọi người đều cất giấu trong lòng, mơ mộng một chút là được, trước giờ không ai dám tới trước mặt Đàm Thư Mặc bày tỏ sự si mê ngây dại của mình.

Triệu Thủy Quang có phần đứng ngồi không yên, dọc đường, những điều có thể nói cũng chỉ có vậy, cô lại là người không có thói quen giữ im lặng trong tình cảnh chỉ có hai người, đành cất tiếng hỏi: “Thầy Đàm, thầy tốt nghiệp tại đâu vậy ạ?”

Đàm Thư Mặc nói: “Anh quốc”.

Triệu Thủy Quang tiếp tục hỏi: “Có phải ở nước Anh thực sự có sân ga 93/4(*) không ạ?”.

(*) Xuất hiện trong tác phẩm Harry Potter, đây là một địa danh có thật tại rìa phía bắc của trung tâm London. Nhà ga này thuộc hệ thống tàu điện ngầm quốc gia, được xây dựng từ năm 1848 trên nền một nhà ga cũ.

Đàm Thư Mặc đang lái xe, nghiêng đầu liếc nhìn gương mặt tò mò của cô học trò nhỏ, nói “có”, chỉ là anh không vô vị tới mức đến đó khảo sát thực tế.

Cô hỏi: “Vậy thầy đã từng đến nhà của Sherrlock Holmes chưa ạ?”.

Anh nói: “Đến rồi”.

Cô hỏi: “Vậy còn nhà của Agatha Christie thì sao ạ?”.

Anh nói: “Chưa”.

Cô hỏi: “Vậy Mark Twain ạ?”.

Anh nói: “Đó là ở Mỹ”.

Triệu Thủy Quang mở hơi tóa ra rờn rờn, lập tức ngậm miệng. Khóe môi Đàm Thư Mặc khẽ nhếch lên, cô gái này không phải là người ồn ào như thế, nhưng vẫn vất hết óc nghĩ cách trò chuyện, giả bộ lạnh lợi sôi nổi.

Trong lòng khó chịu muốn chết, Triệu Thủy Quang sờ cặp sách, lấy ra chiếc hộp sắt nhỏ, lắc lắc ước tính. Đàm Thư Mặc liếc nhìn, thì ra là một hộp kẹo, trên nắp là hình ảnh hai con bò sữa hoạt hình nào đó.

Triệu Thủy Quang đổ ra một đồng kẹo lớn, phía trước vừa khéo có đèn đỏ, cô bèn chìa tay ra hỏi Đàm Thư Mặc: “Thầy Đàm, thầy ăn kẹo không ạ?”.

Đàm Thư Mặc đập phanh xe, cúi đầu, thấy một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn cầm lên những viên kẹo đủ màu sắc.

Triệu Thủy Quang bổ sung: “Không ngọt đâu ạ, đều là vị hoa quả, rồi cười tươi tấn lộ rõ hai lúm đồng tiền.

Từ trước đến nay, Đàm Thư Mặc vốn không thích nhận đồ ăn từ tay người khác.

Không vệ sinh, hơn nữa tính cách anh là vậy, nhưng hôm nay chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại chọn viên kẹo màu vàng cho vào miệng rồi tiếp tục lái xe. Vị chanh chua chua ngọt ngọt đập dồn nơi đầu lưỡi, quả nhiên, làm gì có kẹo nào không ngọt, điều này anh đã biết từ lâu.

Một lát sau, xe đã chạy đến trước nhà Triệu Thủy Quang, cô ôm cặp sách to dùng nhảy xuống, nói: “Em cảm ơn thầy Đàm, em chào thầy Đàm ạ”.

Đàm Thư Mặc quay xe, đi về phía xa, hương kẹo hoa quả vẫn vút khắp xe.

8. Chương 7: Tám Trăm Mét Là Cơn Ác Mộng

Type: Bạch Đóa

Bản chất của việc tu dưỡng giống như tính cách của con người, cuối cùng vẫn quy kết về vấn đề tình cảm đạo đức.

-Emerson-

Hôm nay đúng là ngày tận thế của Triệu Thủy Quang. Trên thực tế, mỗi năm đều có một ngày này, là ngày khiến mí mắt Triệu Thủy Quang bắt đầu nhảy loạn, đứng ngồi không yên từ sang. Kỷ lục này đã được duy trì sáu năm nay rồi.

Tuần trước, Lưu Gia Luân đã hỏi: “Triệu Thủy Quang, lớp các cậu bao giờ thi chạy tám trăm mét thế hả?”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy ngày tháng tươi đẹp của cuộc đời loáng cái đã dùng cạn.

Đứng trên đường chạy phủ nhựa tổng hợp màu đỏ, gió lạnh cuối thu thổi lá rụng trên thảm cỏ bay bay, Triệu Thủy Quang cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

“Nam sinh đều chạy xong hết cả rồi, nhìn kia, Trần Tư Dương đáng đá cầu bên kia kia!”, Cao Tầm vừa cời áo khoác đồng phục thể thao vừa gào sang sảng.

Thực ra không phải là gào, chỉ là cổ họng to tướng bẩm sinh này nói cái gì cũng trở thành gào!

Nam sinh và nữ sinh đều được tách lớp do thầy, cô giáo lên lớp giờ thể dục quyết định. Thường thì nữ sinh lớp 12/3 của Triệu Thủy Quang và nữ sinh lớp 12/4 sẽ học cùng nhau. Hiện tại nhóm nữ sinh của lớp 12/4 đang cùng nhau si mê ngắm nhìn Trần Tư Dương.

Triệu Thủy Quang không có long dạ nào quan tâm, cứ căng thẳng là bụng cô lại bắt đầu đau.

Chuyện mà Triệu Thủy Quang giỏi nhất chính là giả trò khôn vặt, nước đến chân mới nhảy nhưng vẫn đạt được điểm tốt như thường. Kiểu chạy ngắn đại loại như năm mươi mét không thành vấn đề, đau long nhất chính là tất cả chuyện có liên quan đến nghị lực. Tám trăm mét là nỗi đau vĩnh viễn!

Chuyện kể rằng, vào một lần kiểm tra nào đó hồi cấp hai, cô chạy, chạy mãi đến lúc quả thực không thể chịu đựng nổi nữa, bèn lén lút chạy lùi về phía sau, choie đập bóng với bạn nữ lớp bên, kết quả, cô giáo chấm điểm chờ mãi, đếm thấy thiếu mất một người, cuối cùng tóm được Triệu Thủy Quang – người chơi đùa đến độ mặt đỏ phừng phừng, liền mắng mỏ một trận: “Tôi tưởng em chạy té ngã vào trong cống rồi chứ!”. Triệu Thủy Quang ngẩn người nhìn xuống rãnh nước bên cạnh đường chạy: không thể nào, người ta có nắp đậy cơ mà!

Hiện tại, ác mộng tái diễn, “Nữ sinh lớp 12/3 chuẩn bị chạy”, cô giáo bộ môn thể dục Mi Ăn Liền nói.

Thực ra, cô Mi Ăn Liền không phải tên là Mi Ăn Liền. Mi Ăn Liền họ gì Triệu Thủy Quang cũng không nhớ nữa, cô giáo làm tóc xoăn giống hệt mì ăn liền hiệu Thống Nhất, Khang Sư Phụ, cho nên mọi người đều gọi cô ấy là “Mì Ăn Liền”. Thời ấy, nữ sinh cấp ba tuyệt đối không thích tóc uốn, mì sợi canh thẳng tắp mới là mốt.

Triệu Thủy Quang cam chịu số phận cởi bỏ áo khoác, tập trung đến đường chạy. Tiếng huýt còi vừa vang lên, cô bèn cắn răng chạy.

Sau một vòng, cô đã bị bỏ lại phía sau, trống ngực giống lên thành thịch đến độ đau cả tai, thở hổn hển.

Chạy được vài bước thì bị nam sinh đá bóng của lớp cô nhìn thấy, vài cậu hô lớn: “Triệu Thủy Quang cố lên!”

Triệu Thủy Quang quay đầu nhìn, cố gắng gạt bỏ mấy khuôn mặt tươi cười ấy ra khỏi đầu. Sau đó, trước giờ vào lớp và hết tiết, bạn học nào đó có long sẽ chạy đến hỏi Triệu Thủy Quang: “Dạ thưa bà, bà chạy thì cứ chạy thôi, làm gì mà mặt mày dữ tợn thế hả?”.

Triệu Thủy Quang chạy phía sau thầm nghĩ, dẫu sao thì mình cũng là người chạy cuối cùng, ê mặt thì ê mặt, cô quyết tâm vừa chạy vừa đi bộ.

Đến khúc ngoặt cuối cùng, cô dốc hết sức lực bứt phá về đích.

Chạy đến gần Mì Ăn Liền, vừa nhìn, sao lại có thêm một người nữa, người kia chẳng phải là Đàm Thư Mặc hay sao?

Tiết trời giá rét, anh mặc áo cổ chữ V long dê màu xám nhạt, quần cotton ống rộng kẻ sọc, hai tay đút vào túi, đang trò chuyện rất vui vẻ với Mì Ăn Liền.

Triệu Thủy Quang thở hồng hộc bước lên trước, nói: “Thưa cô, em chạy xong rồi ạ”.

Mì Ăn Liền còn đang đỏ ửng mặt trò chuyện cùng Đàm Thư Mặc, Triệu Thủy Quang quả thực khoog còn sức lực, đành ngồi chồm hồm một bên đợi cô giáo.

Không lâu sau, chỉ nghe Đàm Thư Mặc nói: “Cô Đặng, tôi đi lấy bài thì đây, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp nhé!”.

Trước khi đi, chỉ nghe Đàm Thư Mặc dường như lơ đãng nghiêng đầu, dường như cười châm biếm liếc nhìn Triệu Thủy Quang. Triệu Thủy Quang xấu hổ, mặt đỏ bừng vờ như không thấy, trong lòng thầm rửa sả Đàm Thư Mặc một tràng.

Một hồi sau, Mì Ăn Liền mới hoàn hồn, thấy nữ sinh ngồi chồm hồm ở đó, nói: “Bạn kia, đúng, là em đấy, em chạy mất bao nhiêu phút, sao không nói gì hết thế?”.

Triệu Thủy Quang ầm ỨC vô cùng, ngoan ngoãn đứng dậy, nói: “Thưa cô, em nói rồi ạ, nhưng cô đang bận, có lẽ cô không nghe thấy”.

Mì Ăn Liền lúng túng, nói: “Nghe thấy rồi, bốn phút hai mươi giây, qua rồi”.

Triệu Thủy Quang mừng rỡ muốn chết, thầm nghĩ, đồng hồ cô còn không bấm đã cho em qua rồi, cô cũng thật tốt quá đi mất. Cả Đàm Thư Mặc nữa, quả đúng là người tốt, thôi bỏ đi, bỏ đi, em không mắng thấy nữa.

Bước đến bên cạnh Cao Tầm, cô bèn đặt mông ngồi xuống, Mễ Ni kéo hai đồng bunn nhào lên, nói: “Không được ngồi, vòng ba sẽ to ra đấy!”.

Các nàng chẳng thèm đoái hoài, cứ ngồi lì ra đó. Cao Tầm hỏi Triệu Thủy Quang: “Lạ thật, lúc bọn mình đang chạy được một nửa sao thầy Đàm lại tới nhỉ, cậu xem, khiến mấy nàng lớp 12/4 và Mì Ăn Liền của chúng ta kích động kìa”.

Triệu Thủy Quang cũng buồn đưa lên: “Không biết nữa, thầy ấy nói là đi lấy bài thì”.

Cao Tầm nói: “Hả? Hèn chi...Ấy! không phải đâu, bài thi đó ở tòa nhà Đức Quang, có cùng hướng với sân thể dục đâu!”

Các nàng không biết rằng, lúc này Đàm Thư Mặc đang đi lên cầu thang bộ tòa nhà dạy học, quay đầu nhìn cô gái mặt đỏ bừng bừng ngồi chồm hồm trên sân thể dục bên ngoài cửa sổ sát sàn, nghĩ: “Cô bé đó, hẳn là qua rồi chứ nhỉ?”, rồi tiếp tục đi về phía phòng Hội nghị.

9. Chương 8: Đại Hội Phê Bình Đấu Tranh

Type: Bạch Đóa

Tôi không có sở trường vượt trội, chẳng qua là tận tâm thành thật, không lừa mình dối người, làm một người bình thường “lấy mình làm gương” để giáo dục con người.

-Ngô Ngọc Chương -

Gần đến kì thi thử, trường học đã xảy ra một chuyện nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Lớp 12/7 có một nữ sinh mang thai. Đương nhiên là nhà trường buộc nữ sinh đó phải thôi học. Tin này đã truyền đến tai Sở Giáo dục tỉnh, yêu cầu kiểm điểm toàn trường.

Triệu Thủy Quang biết nữ sinh đó. Hai người tốt nghiệp cùng trường cấp hai. Nữ sinh đó tên Trần Nhiễm, thời cấp hai đã mang danh cô gái phong tình. Triệu Thủy Quang không nhớ rõ dáng vẻ của cô ta, không phải Trần Nhiễm không xinh đẹp, mà quả thực cô không biết dung mạo cô ta thế nào. Từ lớp bảy, nữ sinh đó đã trang điểm đến trường mỗi ngày. Mặc dù trang điểm xong cũng là một mỹ nữ, nhưng rất cuộc, dưới lớp trang điểm đậm ấy, khuôn mặt cô ta như thế nào, không ai hay biết. Thầy cô đã nói nhiều lần nhưng cô ta không nghe cứ thích làm theo ý mình. Bạn bè chỉ trỏ xì xào sau lưng, ai cũng biết trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm có nữ sinh này, cô ta cũng mặc kệ. Đến ngày tốt nghiệp, cô ta lại làm ra chuyện đủ để toàn trường phải rớt cằm. Ngày hôm ấy, cô ta không trang điểm, buộc hai bím tóc đến trường, đi tới tòa nhà chính của trường cấp ba, thẳng thắn bày tỏ tình cảm với một nam sinh lớp mười hai. Chân tướng được vạch trần! Thì ra, dáng vẻ thanh thuần của Trần Nhiễm còn vượt xa hàng chục lần dáng vẻ lúc trang điểm, chung quy vẫn à một cô gái đẹp.

Lần Triệu Thủy Quang gặp lại Trần Nhiễm, cô ta vẫn đánh phấn kẻ mắt trang điểm đủ cả, hai người gật đầu bước qua nhau. Triệu Thủy Quang cảm thán bản thân năm đó bởi Hi Vọng nên cũng được coi là người nổi tiếng, người nổi tiếng gặp người nổi tiếng, nước mắt lưng tròng.

Về sau, Triệu Thủy Quang cũng có nghe tin đồn về Trần Nhiễm, nào là ở cùng người ngoài trường, sẩy thai các kiểu. Mặc dù Triệu Thủy Quang là người thích buôn chuyện, nhưng đối với những lời đồn đại này, cô không nói một câu. Hi Diệu cũng biết sự tích về vang của Trần Nhiễm, cô ấy nói: “Cô gái này, chị thích!”.

Buổi chiều, toàn thể thầy trò lớp mười hai ở lại tham gia đại hội khối. Trong hội trường, hiệu trưởng đau long nhức óc, nói: “Đám trẻ bây giờ không chăm lo học hành, mỗi ngày các em đều nghĩ đi đâu vậy hử, lấy tiền đồ của bản thân ra làm trò đùa, không coi cuộc đời mình ra gì hết...”

Triệu Thủy Quang ngồi phía dưới nghe đến độ có chút chết lặng, Cao Tầm chọc chọc cô, hất cằm về phía Đàm Thư Mặc. người đàn ông này đúng là mặc gì cũng đẹp, chiếc áo khoác long cừu kẻ sọc màu tử đằng kết hợp cùng quần dài màu lam sẫm, đáng người cao ráo.

“Nhìn kia, Thầy Đàm của chúng ta ngay cả nghịch diện thoại cũng có khí chất”, Cao Tầm thầm thì với Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang không còn lời gì để nói, nhưng Đàm Thư Mặc này cũng thật quá ngẫu nhiên, hiệu trưởng đang đứng trên bục nước miếng tung bay, anh lại dựa vào tường, bày ra dáng vẻ như không thèm đếm xỉa thế kia.

Cuối cùng, hiệu trưởng đã phát biểu xong bài diễn thuyết vĩ đại của mình. Thầy nhìn về trận doanh lặng ngắt như tờ phía dưới, vô cùng hài lòng rằng diễn giảng của mình có thể từng bước dẫn dắt đám trẻ đang mờ mịt này. Tiếp theo là đại hội phê bình đấu tranh, chủ nhiệm lớp bước lên bục phát biểu, thầy cô bộ môn bước lên bục phát biểu, ai nấy đều mang bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tiếp theo là Đàm Thư Mặc bước lên bục. Anh đứng trên đó, tướng mạo anh tuấn, cả người toát ra khí chất cao quý vốn có.

Đàm Thư Mặc điều chỉnh micro, hai tay đút vào túi quần, bắt đầu nói: “Mọi người cảm thấy, song song với việc tuổi đời mỗi lúc một nhiều thêm, thứ gì sẽ biến mất?”

Học sinh toàn trường bỗng nhao nhao, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra làm sao, ngay đến thầy hiệu trưởng cũng bưng chén trà sững người ra đó.

Đàm Thư Mặc không cần mọi người trả lời, nói tiếp: “Con người một khi có tuổi sẽ biết nhục nhã, sẽ trở nên nhát gan, sẽ học được cách tảng lờ, giả vờ không nhìn thấy, không nghe thấy. tuy rằng cái này được gọi là người lớn, nhưng đến khi các em phát giác ra được, thì sự trưởng thành đã chấm dứt. Tuổi càng cao, thứ đầu tiên biến mất, chính là dung khí”.

Hết như giọng đọc diễn cảm những câu danh ngôn đẹp đẽ trong mỗi giờ tiếng Anh trên lớp, anh nói: “Các em không hiểu chuyện là bởi các em không đủ kinh nghiệm, cho nên không biết sợ hãi. Sẽ có lúc, đến ngay

cả người và việc bên cạnh mình, các em cũng không nhìn thấy. các em sẽ bị cảm giác không được yêu thương và trống trải bám riết. hãy trân trọng từng phút từng giây qua đi. Vì quá mức lo lắng, thaamh chí có một số người đã đánh mất bản thân của hiện tại. Thế nhưng, cũng không chín chắn, không cần phải sợ hãi sẽ mất mặt”, giọng anh rõ ràng vang vọng trong hội trường lớn.

Trên bục giảng rộng, khí chất của anh cao ngạo bức người. người đàn ông sắp ba mươi tuổi ngẩng đầu, ánh mắt trong veo động long người: “Mặc sức làm những gì bản thân muốn, đến khi phát hiện thấy sai lầm, hãy làm lại một lần nữa. Không sao hết. Đầu óc các em đủ độ dẻo dai để chịu đựng những điều này. Các em còn trẻ lại vô cùng thông minh, các em nên yêu những thứ chưa chín chắn, coi nó là vũ khí lớn nhất của bản thân, uốn ngược tiến về phía trước”, Đàm Thư Mặc đứng thẳng người nói xong, bước xuống bục.

“Cạch” một tiếng, chén nước của thầy hiệu trưởng vỡ tan. Triệu Thủy Quang nhìn thấy Trần Tư Dương bắt đầu vỗ tay, sau đó mọi người bắt đầu vỗ tay rầm rộ, trong lòng cô dâng trào cảm xúc, cũng bắt đầu vỗ tay. Cao Tầm vỗ tay hàng đến độ lòng bàn tay đỏ ửng, quay đầu nói với Triệu Thủy Quang: “Thầy Đàm Thư Mặc này ngẫu quá, ngẫu quá, tớ còn yêu thầy hơn cả Tiểu Cổ!”

10. Chương 9

Đêm Giáng sinh

Type: Suzinni711

Những mối tình khắc sau lưng ghế tựa kia giống như hoa trên xi măng, mở ra khu rừng rậm cô quạnh không gió.

- Quách Kính Minh -

Một học kỳ đã trôi qua, tháng Mười hai, mọi người đều bắt đầu rục rịch chuẩn bị, loáng cái đã đến lễ Giáng Sinh.

Học sinh cấp ba rất mơ mang với định nghĩa về lễ Giáng sinh. Đực sự tuyên truyền đa dạng từ báo, phim thần tượng và truyện tranh, họ bỗng sinh ra cảm giác mê mẩn quái lạ với ngày lễ này. Thế nhưng, đón lễ với ai, đón như thế nào, đâu có nhiều tiền đến thể để đón mừng. Những ngày lễ thế này đều là thời cơ tốt cho các thương gia lắt mình hút vàng. Vậy là, cuối cùng ước muốn của đám học sinh đều biến thành hoang tưởng thêm muốn trước ngọn đèn.

Giáng sinh năm nay có ý nghĩa đặc biệt với hai người.

Vào lúc kéo cô gái say bí tỉ nào đó từ trong Tô ra ngoài, Triệu Thủy Quang, nghĩ đến lời thoại trong bộ phim điện ảnh Pháp Jeux d'enants (*): “Bạn bè giống như kính mắt, ban đầu luôn cảm thấy đẹp, sau đó lại phát hiện không thể tháo bỏ nó ra được. Nếu may mắn, bạn có thể chọn được một chiếc kính tốt:.

(*) Một bộ phim Pháp do Yann Samuella làm đạo diễn, tên phim tiếng Pháp có nghĩa là “Trò chơi trẻ con”, phim được dịch ra tiếng Anh với tên Love me if you dare.

Rất rõ ràng, Hi Diệu chính là dây chai thủy tinh trên sống mũi Harry Potter.

“Tiểu Quang này, khụ, đến đây, để chị, khụ, để chị ngắm xem nào. Lâu như vậy rồi không tới, khụ, con bé không có lương tâm này...”, Hi Diệu ngồi chồm hổm trên người Triệu Thủy Quang, nói không ngừng.

Triệu Thủy Quang không biết phải làm sao, hơn chín giờ, đang ở nhà chăm chỉ làm bài tập thì còn nhận được điện thoại của người con gái nào đó, bản thân còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy tiếng thét ở đầu dây bên kia “Giáng sinh vui vẻ!” rồi cúp điện thoại cái “phịch”. Triệu Thủy Quang đành nhận lệnh thu dọn sách vở, nói với cha mẹ là đến nhà Lưu Gia Luân làm bài tập, sau đó chạy ra ngoài.

Hiện tại, tên đầu sỏ gây nên tội kia đã ở Tô, vui vẻ nôn mửa ở thùng rác cửa sau.

Cơn gió Bắc thổi tới, trong con ngõ lạnh lạnh, một cô gái khoác cặp sách to dùng thần thờ ngồi chồm hổm, cùng một cô gái đang nôn mửa vô cùng dung tục, vô cùng quỷ dị.

Triệu Thủy Quang đỡ Hi Diệu đứng vững, nhìn lớp trang điểm lèm nhèm bởi mồ hôi và nước mắt trên khuôn mặt Hi Diệu, bèn đưa cho cô ấy một tờ giấy ăn.

Hai người lảo đảo bước ra ngoài. Một người đang đứng dưới ngọn đèn đường, tựa vào cột điện hút thuốc. Thấy họ đi ra, người kia bèn ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, khuôn mặt cương nghị, cầm lún phún vài cọng râu. Một làn gió thổi tới, vạt áo khoác màu đen của người đó tung bay phấp phới.

Triệu Thủy Quang mừng rỡ, kia chẳng phải là Đơn Dương mất tích hai năm nay thì còn ai vào đây nữa!

Người bên cạnh đã phản ứng nhanh hơn cô một bước, Hi Diệu vén mái tóc dài bị gió thổi vào mặt, “cách cách” giầy cao gót bước về phía trước. Triệu Thủy Quang biết nữ vương này muốn giữ gìn hình tượng cao quý, đáng tiếc là cô nàng đã say khướt đến độ đứng không vững, còn bướng bỉnh chống đỡ, thật là buồn cười quá đi mất.

Đơn Dương dụi thuốc, đứng dưới ngọn đèn đường, đôi mắt sáng rỡ động lòng người.

Hi Diệu lúc lắc cái eo, bước từng bước, cơ thể như muốn phản bội lại cô ấy, cứ chúi về phía trước.

Cuối cùng, cô ấy đứng dưới ngọn đèn đường, trong cái bóng của Đơn Dương, khẽ ngẩng đầu, chìa bàn tay phải thon dài ra.

“Cút đi cho lão nương”, cô ấy vừa nói vừa nhéo mặt Đơn Dương.

Đơn Dương lại cười như tìm được tổ chức, cũng vươn tay phải ra, cười đùa hí hửng: “Bà xã à, anh mà cút, tìm đâu ra người điên rồ hơn cả em giống như anh trên đời này chứ!”, động tác lại nhẹ nhàng, bỏ giấy ăn dính trên mặt cô ấy xuống.

Dưới ngọn đèn đường, khuôn mặt Hi Diệu xanh xanh đỏ đỏ, anh ấy cười xán lạnh chẳng hề sợ sệt. Ôi, tại sao em lại gặp anh trong thời điểm chật vật thế này cơ chứ?!

Triệu Thủy Quang chỉnh lại cặp sách đi ra khỏi con ngõ nhỏ. Tối nay, cô đã công đức viên mãn.

“Con trai đều như vậy, bạo lực, hà khắc, thích bắt nạt người, đáng ghét nhất!”, cô gái nói câu này chẳng bao lâu sẽ thẹn thùng ngửa mặt nhìn người con trai mà mình ngưỡng mộ.

Cô cũng từng có lễ Giáng sinh như thế, tựa như lơ đãng, đặt cái túi vào trong giỏ xe, rồi lại ra về như không để ý, nói: “Ồ, quà Giáng sinh kìa!”.

Người kia vô cùng vui vẻ, túm lấy cái túi ngay tức thì, rút ra chiếc khăn quàng cổ, vui mừng khấp khểnh quàng lên, nói: “Ngày mai tớ sẽ quàng nó đến trường”.

Triệu Thủy Quang cười nói: “Vội gì chứ, cậu thích quàng hay không thì tùy”. Thực ra, trong lòng cô đã ngọt ngào đến độ nở hoa, cậu có thể không thích được sao? Tớ đã phải mất cả một buổi chiều để chọn đấy!

Giờ phút này, cô đã không còn nhớ màu của chiếc khăn quàng cổ ấy nữa, nhưng vẫn có thể nhớ được khuôn mặt tươi cười ấy.

Nhìn đồng hồ đã sắp điểm mười giờ, Triệu Thủy Quang không muốn về nhà sớm như thế. Dù biết sau khi về lại bị quở trách, nhưng nhìn đèn đường phồn hoa, khuôn mặt tươi cười của người đi trên đường, cô quần chặt khăn quàng cổ, hà hơi, thông thả cất bước.

Ngang qua Antario (*), cô đẩy cửa bước vào, mua một hộp bánh tart trứng, định bụng về nhà để bẻ nịnh nọt mẹ Triệu, thực ra chính mình cũng muốn ăn.

(*) Tên một cửa hàng bánh ở Nam Kinh, Trung Quốc.

Ngồi xuống chiếc ghế bên đường, mở hộp, cô lấy ra một cái ăn chậm chậm. Rất lâu rất lâu về trước, cô cũng thường ở bên cạnh một người nào đó vừa đi vừa ăn, con khăng khăng bắt cậu phải nếm thử một miếng mới chịu, người đó chau mày nói: “Ngọt như này, tiểu thư à, nhìn bộ dạng ăn uống của cậu kìa”, rồi giúp cô lau vụn bánh bên khóe miệng.

Ồi, đã qua rồi, lâu như vậy rồi vẫn nhớ lại là sao? Khi bất chợt nghe thấy một vài hát nào đó, lúc nhìn thấy một đồ vật gì đó, cô cũng nhớ lại, nhớ đến một người.

Có người từng nói: “Người bị tổn thương trong mối tình đầu, cả đời này đều là trẻ kém phát triển trong chuyện yêu đương”.

Song, Triệu Thủy Quang muốn sống thật tốt, tự nhủ với bản thân rằng, phải trưởng thành, phải học cách bảo vệ chính mình, phải cất giấu mình, làm một đứa trẻ ai ai cũng thích, nhưng tại sao, khi nhìn thấy tình cảm chân thành tha thiết được bộc lộ giữa Hi Diệu và Đơn Dương, cô lại nhớ về năm tháng đơn thuần đã qua, ngưỡng mộ tình yêu tươi đẹp đến thế?

Triệu Thủy Quang cười, thì ra mình cũng chỉ là một người phàm tục, dễ dàng dao động, dễ dàng bị ảnh hưởng.

Ăn hết hai cái bánh, phỉu phỉu mảnh vụn rơi trên áo quần, cô đứng dậy, đi về phía trước.

Đúng lúc bắt gặp cửa hàng đang đẩy mạnh chương trình dạy thể thao, Triệu Thủy Quang thoát đầu chỉ thuận tay nhận lấy, người đàn ông phát tờ rơi bèn kéo cô lên trên xem, cô nói: “Thật ngại quá, tôi đang vội”.

Người đàn ông không những không nghe, mà động tác còn rất mạnh, Triệu Thủy Quang có chút sốt sắng, thậm chí đi đêm nhiều, đúng thật là có ngày gặp lưu manh. Cô sầm mặt, nói: “Anh mà còn thế này nữa là tôi kêu lên đấy!”.

Người kia đúng là lưu manh thật, nói: “Em gái nhỏ, đừng như vậy, anh cũng đâu có làm gì em chứ”.

Mấy người phát tờ rơi bên cạnh cũng xúm lại, nói: “Đừng sợ, lên đó vui đùa một chút đi”.

Lúc này, Triệu Thủy Quang luống cuống, nghĩ một lát, nói: “Như vậy đi, tôi có quen một chị bạn, thường ngày cũng thích tập thể hình, để toai gọi chị ấy đến cùng chơi”.

Mấy người kia đồng ý, Triệu Thủy Quang bèn rút điện thoại gọi Hi Diệu, điện thoại chuyển sang chế độ để lại lời nhắn: “Hi Diệu, em đang ở toàn nhà Trung tâm Thương mại Quốc tế, không phải chị muốn đăng ký tham gia lớp tập thể hình sao? Mau đến đây đi, em đợi chị”.

Cô quay đầu, nói với mấy người kia: “Bạn tôi nói một lát nữa sẽ tới, tôi đợi cô ấy một lát”.

Tên đàn ông kia bước lên kéo cánh tay Triệu Thủy Quang, nói: “Trời lạnh thế này, đưa em lên đó đợi nhé”.

Triệu Thủy Quang sốt ruột, chìa tay tóm bừa, không ngờ đã cào một vệt đỏ lên mặt người đàn ông kia.

Tên kia chửi tục một tiếng, thò tay ra. Triệu Thủy Quang nghĩ, xong đời rồi, đầu có cô nóng ran, cả người không biết phản ứng làm sao.

Lúc này, cô bỗng được ai đó đỡ sang một bên, kéo cánh tay cô về phía sau, một bả vai chặn trước mắt. Cô ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt nhìn nghiêng của người ấy khắc lên đường nét lạnh lùng, nghiêm nghị dưới ánh đèn rực rỡ. Ánh mắt ấm áp khi quay đầu nhìn cô đã làm dịu đường nét trên gương mặt ấy.

Đàm Thư Mặc cúi đầu nhìn khuôn mặt có hơi trắng bệch của cô gái bên cạnh, đưa tay xoa tóc cô an ủi, lại phát hiện người cô đang khẽ run rẩy.

Đàm Thư Mặc bật cười. Vừa rồi, ở đằng xa nghe thấy cuộc đối thoại của họ, trong lòng anh còn thầm tán thưởng sự bình tĩnh, vững vàng của cô. Thực ra, bất kể bề ngoài có giả bộ thế nào thì chung quy lại, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Đàm Thư Mặc tuy dáng người cao ráo, tướng mạo anh tuấn, khí chất hào hoa phong nhã, nhưng tận trong xương tủy là vẻ xa cách lạnh lùng khiến người ta không dám tùy tiện mạo phạm, vừa nhìn là biết không phải nhân vật dễ chọc vào.

Tên đàn ông kia cũng hiếm khi gặp nhân vật thế này, cứ đứng đờ người ra đó.

Đàm Thư Mặc không thèm nhìn hắt lấy một cái, quay người bỏ đi, Triệu Thủy Quang vội vàng tóm lấy áo khoác của anh, bước theo sau, trước giờ chưa từng thấy anh thân thiết như vậy.

Đám người kia phồng chừng nghĩ một hồi, không muốn bề mặt, bèn tiến lên vây quanh định chặn Đàm Thư Mặc, lại nghe có người nói: “Người an hem, tôi khuyên các anh tốt nhất đừng lộn xộn, đừng chọc vào người không nên chọc!”.

Triệu Thủy Quang nghe thế bèn quay đầu, trông thấy một chiếc Audi đỗ phía không xa, trên biển số xe là hai chữ cái WJ, nhìn thêm dãy số kia cũng đủ biết là người có chức quyền trong quân khu. Một người đàn ông đang tựa người vào xe, cách ăn vận tinh tế không kém gì Đàm Thư Mặc, nhưng so với Đàm Thư Mặc thì phong cách hoàn toàn khác biệt. Trên người Đàm Thư Mặc toát lên khí chất cao quý, lạnh lùng, cử chỉ đúng mực nhưng mang nét gợi cảm không nói nên lời. Đôi mắt phượng của người đàn ông này còn quyến rũ hơn cả phụ nữ, song có chút... nói thế nào nhỉ, yêu khí ngút trời.

Người đàn ông vừa nói vừa chớp mắt đùa giỡn với Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang, bật cười thành tiếng.

Đàm Thư Mặc lên xe, Triệu Thủy Quang vội vàng đi theo, ngồi vào chỗ phía sau.

Triệu Thủy Quang vừa lên xe liền nói: “Em cảm ơn thầy Đàm ạ, cảm ơn anh”.

Người đàn ông kia vừa nghe vậy đã cười tít mắt, nói: “Đàm Thư Mặc này, tôi cứ tưởng từ lúc nào cậu lại hang hái vì việc nghĩa như vậy, thì ra là làm một giáo viên nhiệt huyết”, nhìn Triệu Thủy Quang qua gương xe, anh ấy cười nói: “Em gái, gọi anh Sở đại ca là được!”.

Triệu Thủy Quang nói: “Anh cứ gọi em là Tiểu Quang là được ạ”, giờ cứ hề nghe thấy có người gọi cô tiếng em gái là toàn thân cô run rẩy, buồn nôn.

Đàm Thư Mặc vốn đang ngồi bên cạnh cô, nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ bỗng quay đầu, nói: “Gọi cậu ta Sở Phi Phi là được”.

Người đàn ông kia không, là Sở Phi Phi hú lên một tiếng quái dị: “Ai mà gọi ông đây như thế, ông đây sẽ xử lý người đó. Đàm Thư Mặc, cậu cũng ghê gớm quá đấy”.

Anh ấy cứ một mình phàn nàn, khuôn mặt đẹp bị giày vò đến độ méo xệch.

Khi bình tĩnh lại, Triệu Thủy Quang bắt đầu hối hận, tại sao mỗi lần gặp Đàm Thư Mặc đều là trong tình trạng thế này. Đồng tính luyến ái trong quán bar, hôn môi, hiện giờ lại nhiều hơn một chuyện, con gái hư hỏng đêm hôm khuya khoát lượn lờ bên ngoài. Ông trời đã định trước tháng ngày cuối cùng trong quãng đời trung học của cô lắm trái ngang, hiện giờ muốn giả bộ trước mặt Đàm Thư Mặc cũng không thể được nữa rồi.

Nghĩ vậy, lúc xe đến gần nhà mình, Triệu Thủy Quang nói: “Em cảm ơn ạ, cho em xuống ở đây là được rồi ạ”.

Đàm Thư Mặc nói: “Đến hoa viên Cảnh Di”.

Triệu Thủy Quang không từ chối, cô vốn sợ đi đường đêm khuya, làm người không thể quá giả tạo.

Xe dừng dưới nhà, Triệu Thủy Quang nhìn đồng hồ đã mười rưỡi, liền vội vàng xuống xe, cúi người chào qua cửa kính, nói: “Em cảm ơn thầy Đàm, cảm ơn Sở đại ca”.

Đang lúc cô nghĩ sao xe vẫn chưa rời đi, cửa xe liền hạ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của Đàm Thư Mặc, anh gọi: “Triệu Thủy Quang”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, xong đời rồi, xong đời rồi, phải giải thích thế nào bây giờ. Món nợ lần trước, món nợ lần trước nữa, cô lập tức đảo qua một lượt tám trăm loại khả năng, đầu óc xoay chuyển còn nhanh hơn cả mô tơ.

“Bánh trứng của em”, Đàm Thư Mặc liếc cô, ngón tay thon dài xách hộp bánh trứng đầy dầu mỡ.

Triệu Thủy Quang nhận lấy hộp bánh, đưa mắt theo chiếc xe đã chạy xa, vẫy tay chào, ôi, để cô chết đi cho rồi!

Sở Phi Phi bật cười ha hả, nhìn Đàm Thư Mặc ngồi hàng ghế sau, ý cười đầy đầy mắt, nói: “Cô bé này thật hài hước, tôi đang nghĩ vừa rồi xe chạy qua đó vì sao lại hãm phanh lại. Nào, thầy Đàm, hãy nói rõ ràng cho tôi biết thầy tìm được cô bé này ở đâu vậy?”.

Đàm Thư Mặc vốn đang ngồi an nhàn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nghiêng người, đưa mắt đến bên cạnh ghế lại. Sở Phi Phi vừa lái xe vừa quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt Đàm Thư Mặc phóng đại trước mắt, ánh mắt vui vẻ của bạn chí cốt điểm lên khuôn mặt tinh tế, vô cùng sinh động. Sở Phi Phi thoáng sửng sờ, Đàm Thư Mặc chỉ ngón trỏ về phía trước, nói: “Chú tâm lái xe đi”.

“Chết tiệt”, Sở Phi Phi chửi thề một tiếng.

Bên này, Triệu Thủy Quang đang bước lên tầng, Hi Diệu gọi đến, cất giọng hỏi: “Tiểu Quang, em ở đâu?”.

Triệu Thủy Quang bật đèn ngoài hành lang, không gian tối như mực bỗng bừng sáng, nói: “Ở nhà, vừa rồi muốn chị đến chơi, chị không đến, em đành về nhà thôi”.

Hi Diệu mắng: “Em điên đấy à, muộn như vậy rồi còn tập thể hình cái gì nữa, chị còn tưởng em xảy ra chuyện gì cơ”.

Triệu Thủy Quang cười: “Không có, chị hưởng thụ thể giới hai người à?”.

Hi Diệu ở đầu dây bên kia cần nắn: “Cái gì hả!... “, một trận oán thán không ngớt.

Triệu Thủy Quang bật cười nói: “Được rồi, bye bye!”, rồi tắt điện thoại.

11. Chương 10

Em vẫn là trẻ vị thành niên

Type: Suzinni711

Tình yêu nhạt bóng thọt làm khóa.

- Koeman -

Tháng Một, trường học bắt đầu tiến hành thi thử, cũng coi như kỳ thi cuối kỳ. Đây là kỳ thi mà học sinh lớp Mười hai chờ đợi nhất, cũng là kỳ thi khiến mọi người phiền muộn nhất. Chờ đợi, bởi vì sau khi kết thúc kỳ thi, tuy rằng phải học bù nhưng dù sao vẫn còn một kỳ nghỉ, chẳng mấy mà đến Tết. Phiền muộn, hiển nhiên là vì cách thời điểm “kỳ thi định đoạt cuộc đời” ngày một gần.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng. Buổi sáng thức dậy, Triệu Thủy Quang cảm thấy hơi choáng váng đầu óc, mẹ nói cô bị hạ huyết áp, giục cô mau ăn sáng.

Chớp mắt cái cô đã tới trường, chỗ ngồi trong phòng thi được sắp xếp theo thành tích của ngày thường. Triệu Thủy Quang, Trần Tư Dương, Mễ Ni đều ở phòng này. Cao Tâm ở phòng thi tầng dưới, chạy lên tìm Triệu Thủy Quang, trên thực tế là trông vào cái tên Trần Tư Dương đến tán gẫu.

Từ xa, Cao Tâm đã hỏi: “Hôm nay phòng các cậu là giám thị nào thế?”.

Cả lớp bắt đầu cười rộ, Cao tâm nghĩ một hồi bỗng đỏ mặt, nói: “Tớ nói ‘Giám’, chứ không phải ‘Gian’(*), xem kia, suy nghĩ của các cậu thật phức tạp!”.

(*) Trong tiếng Trung, “Giám” có nghĩa là giám sát, giám thị, và “Gian” mang nghĩa là gian trá, giam cầm có âm đọc giống nhau.

Triệu Thủy Quang không có sức để cười, Mễ Ni thấy cô không sôi nổi như thường ngày bèn hỏi làm sao, Triệu Thủy Quang ủ oải gục xuống bàn, đang định nói đau bụng thì tiếng chuông vang lên.

Triệu Thủy Quang không thể làm gì hơn là bỏ túi bút ra. Mọi người đang đoán môn thi cuối cùng này ai làm giám thị, một lát sau thì thấy Đàm Thu Mặc cầm bài thi bước vào.

Triệu Thủy Quang nghĩ, lần này đã định trước là không làm được bài rồi.

Tiết mục cuối cùng lên sàn diễn quả nhiên là tiết mục then chốt. Đàm Thư mặc chiếc áo lông cao cổ màu chì, càng khiến tướng mạo thêm phần tuấn kiệt. Từ lúc anh bước vào, đám con gái trong lớp đã bắt đầu thì thầm nhỏ to. Triệu Thủy Quang nghĩ, đây còn là phòng thi số Một đấy, ôi, học sinh xuất sắc sao cũng rối trí như vậy chứ.

Đàm Thư mặc đặt đề thi xuống, đứng trên bục giảng nói: “Để hết cặp sách của các em lên phía trước”.

Cả phòng thi đang lặng ngắt như tờ, lập tức hành động.

Triệu Thủy Quang quả thực không còn chút sức lực nào, liên chọc Trần Tư Dương phía trước ra hiệu giúp cô cầm cặp sách lên.

Đàm Thư Mặc nói: “Mời các bạn đã nhận được đề thi úp đề thi xuống, đến khi nào cả lớp nhận hết tôi sẽ nói bắt đầu”, dứt lời, anh liền phát đề thi cho từng bàn.

Lần đầu tiên Triệu Thủy Quang được biết đến thầy giáo coi trọng công bằng thế này. Cả lớp đều không khỏi bày tỏ lòng tôn kính với Đàm Thư mặc, nhưng họ đâu có biết, đây là thói quen hình thành tự nhiên sau thời gian dài ở nước ngoài của Đàm Thư Mặc.

Đàm Thư Mặc nói: “Cả lớp đã nhận được hết đề thi chưa? Được rồi, bắt đầu tình giờ làm bài”.

Giống như phát lệnh xuất phát chạy, cả lớp cùng “xoạt” một tiếng, lật đề thi trả lời câu hỏi.

Trong phòng thi yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe tiếng “sột soạt” của bút viết trên giấy. Bốn mươi học sinh của phòng thi này đều là những gương mặt thuộc top đầu trong khối, trước giờ đều là anh đuổi tôi rượt chỉ để tiến thêm một bậc trong bảng xếp hạng.

Giờ phút này, chỉ có một người đang túa mồ hôi lạnh, sống chết gắng gượng tập trung, người đó chính là Triệu Thủy Quang.

Trong lòng Triệu Thủy Quang hoảng sợ vô cùng, người nào người nấy đều đang đắm chìm trong bài thi, còn bụng cô lại cuộn lên từng cơn đau quặn, đầu óc choáng váng. Chỉ có cô không ở trong thế giới ấy. Cô vốn dĩ muốn xin không thi nữa, nhưng lại cho rằng bản thân căng thẳng nên mới đau bụng, việc mất mặt như thế này cô không làm nổi. Huống hồ, hôm nay là Đàm Thư Mặc troong thi, không thể để xảy ra chuyện gì được.

Đàm Thư Mặc luôn đứng bên cửa sổ, chốc sau lại vòng quanh lớp một vòng. Triệu Thủy Quang thấy anh đến gần đều căng thẳng muốn chết, bèn ngồi thẳng người, cánh tay che đi những câu hỏi chưa làm. Đàm Thư mặc cũng chỉ đi qua bàn của cô mà thôi. Triệu Thủy Quang trước giờ đều không hề gì khi thấy cô coi thì đứng bên cạnh, nhưng hôm nay coi như đã được lĩnh giáo một phen.

Đàm Thư Mặc đi hết một vòng bèn ra khỏi phòng thi. Cả lớp có phần kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó lại tiếp tục vùi đầu làm bài. Chẳng bao lâu sau Đàm Thư Mặc đã quay về, còn đứng ở cửa sổ phía trước, chỉ là chốc chốc lại xem điện thoại.

Một lát sau, hiệu trưởng hùng hùng hổ hổ đi tới, Đàm Thư Mặc ra khỏi phòng học, cả lớp có phần xôn xao, không nghe rõ cuộc đối thoại của họ, mơ hồ biết được cái gì đó không việc gì, không được khỏe, giám thi. Hiệu trưởng tiến vào, vỗ bàn nói: “Trật tự, tiếp tục làm bài thi”.

Đàm Thư Mặc đi vào từ cửa sau, đến bên bàn Triệu Thủy Quang, khẽ khom người, nhỏ giọng hỏi: “Em có đứng dậy được không?”, rồi chìa tay ra.

Triệu Thủy Quang gật đầu, tay phải ôm bụng, tay trái nắm lấy tay anh, từ từ đứng dậy. Cô không dám nhìn mặt Đàm Thư Mặc, không dám nhìn mặt cả lớp, bẽ mặt vô cùng.

Đàm Thư Mặc dìu cô đến ngồi trong phòng nghỉ, đã gọi người của phòng y tế đợi ở đó, đo nhiệt độ cho Triệu Thủy Quang. Thấy cô sốt cao hơn hỏi cô khó chịu chỗ nào, Triệu Thủy Quang bảo đau bụng, người kia nói: “Có lẽ cần đến bệnh viện kiểm tra, phải truyền nước”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, không phải chứ, lâu rồi đã không bị ốm như vậy.

“Em muốn quay về làm bài thi hay đến bệnh viện?”. Triệu Thủy Quang nghe thế bèn ngẩng đầu lên, thấy Đàm Thư Mặc đứng cách hai bước nhìn mình.

Trước kia, mỗi lần cô làm gì người lớn đều nói nên thế này không nên thế kia. Nhìn vào đôi mắt Đàm Thư Mặc, lần đầu tiên cô cảm thấy trong tình huống cấp bách này, được người ta coi như người lớn, trong lòng bất chợt trào dâng sự tôn trọng.

Triệu Thủy Quang nghĩ, cho dù quay về cũng không thể tập trung tinh thần, cô cũng không phải là vận động viên chạy cự ly dài, uống thuốc giảm đau là có thể tiếp tục, cô không cần phải vớt vát cái thể diện đấy, liền nhìn Đàm Thư Mặc, nhỏ giọng: “Thầy Đàm, em muốn về nhà nghỉ ngơi”.

Người kia lại nói: “Có lẽ là viêm ruột thừa, về nhà cũng vô dụng, đến bệnh viện đi”.

Đàm Thư Mặc nói: “Tôi đưa em đến bệnh viện nhé!”, rồi bước đến dìu Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang không còn lời nào để nói, có thể chọn lại không vậy?

Người kia nói: “Không cần thầy phải đi đâu, tôi tìm người khác đưa em ấy đi là được”.

Đàm Thư Mặc: “Không sao, em ấy là học sinh của tôi”.

Triệu Thủy Quang đã sốt đến mơ hồ, tùy họ vậy.

Cảm thấy có đôi bàn tay khê đỡ cô dậy, một giọng nói vang bên tai cô: “Lên đi”, cô mơ hồ bò lên tấm lưng áp áp, rồi lăn ra ngủ.

Lúc tỉnh lại, người đã ngồi trên ghế dài trong hành lang bệnh viện. Cô mở mắt, phát hiện các y tá đi qua đều nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm vô hạn. Đang suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra, thì cô nghiêng đầu nhìn thất khuôn mặt tuấn tú của Đàm Thư Mặc. Chẳng trách, chẳng trách.

Đàm Thư Mặc quay đầu lại, đây là lần thứ ba Triệu Thủy Quang nhìn Đàm Thư Mặc ở cự ly gần như thế này. Cho dung đang bị ốm, cô vẫn cảm thấy người đàn ông này tuấn tú đến độ khiến người ta không cần mạng sống nữa. Trên hành lang màu trắng thần thanh, anh khê cười, nói với Triệu Thủy Quang: “Đợi lát truyền nước”. Thành thực, một mũi tên xuyên hồn.

Trong phòng truyền dịch chật kín người, Đàm Thư Mặc dáng người cao lớn cầm chai nước truyền, dắt Triệu Thủy Quang đến người ghế ngồi. Thấy ghế ngồi bẩn nhem, Đàm Thư Mặc cau mày, không nói lời nào phủ áp khoác xuống. Triệu Thủy Quang trông nhãn mác Dolce & Gabbana, lòng đau như cắt, nhưng người ta đã ngồi xuống rồi, cô đành phải đặt mông xuống thôi.

Nghe âm thanh hỗ tạp, Triệu Thủy Quang lại mơ màng thiếp đi.

Chốc sau tỉnh lại, cô phát hiện mình đang tựa vào người Đàm Thư Mặc, chiếc áo len anh mặc rất ấm áp. Triệu Thủy Quang lúng túng một hồi, may mà chiếc áo Đàm Thư Mặc mặc là áo len cao cổ.

Đàm Thư Mặc đang ngồi bên cạnh đọc báo, trên đầu gối có đặt máy điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt trên chai dịch truyền của Triệu Thủy Quang.

Ở góc ngồi của Triệu Thủy Quang, vừa vặn nhìn thấy bàn tay cầm tờ báo của anh. Ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa dọn gang, đốt ngón tay nhô lên gợi cảm. Cô thoáng chốc mê mẩn. Bàn tay này vài tiếng đồng hồ trước từng dìu cô ra khỏi phòng thi, mấy ngày trước từng xách hộp bánh trứng đầy dầu mỡ của cô, mấy tháng trước từng đưa cô giấy ăn để lau nước miếng, sớm hơn nữa là cuộc gặp mặt ở Tô.

Triệu Thủy Quang cảm thấy là lạ, Đàm Thư Mặc đối với mình khác biệt, nhưng người đàn ông thế này, đường đời thuận buồm xuôi gió, có trận chiến nào chưa từng được gặp qua, sao có thể để tâm đến mình? Không thể nào!

Đừng nhìn vào tuổi đời của Triệu Thủy Quang, thường ngày cô không quá so đo với người việc, bạn bè cùng trang lứa đều cảm thấy cô hoạt bát dễ gần, thực ra lòng cô thấu đáo mọi chuyện. Cô hiểu cái gì là cuộc đời mà bản thân muốn, là con đường bản thân nên đi. Cô sẵn lòng thay đổi bản thân để thích ứng với người khác, để thỏa hiệp với cuộc sống, chỉ hy vọng có thể trưởng thành sớm hơn, không muốn tiếp tục làm đứa con nít bất lực, không muốn tiếp tục... nói lời tạm biệt với người mình thương yêu.

Nhưng Đàm Thư Mặc không phải là phạm trù mà tâm trú ở độ tuổi cô có thể kháng cự. Cô mơ hồ với tất cả mọi điều về anh. Anh là thầy giáo của cô, cô không thể nói rằng, có thể không để ý thì không để ý. Và lại, Triệu Thủy Quang cô luôn vững tin vào trực giác của bản thân. Nếu đã không thể che giấu gì trước mặt Đàm Thư Mặc, vậy thì chẳng cần che giấu gì cả, cứ thể hiện hết luôn đi.

Trong phòng truyền dịch người đến người đi, không gian nhỏ hẹp nồng nặc mùi thuốc, cô khẽ gọi một tiếng: “Thầy Đàm”.

Anh đặt tờ báo xuống, “ừm” một tiếng.

Cô nói: “Em là học trò của thầy”, quang cảnh ồn ào, cô lại chỉ nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt “tí tách”.

Anh không nói gì, bả vai khẽ động, cầm tờ báo lên.

Cô nói: “Em đã có người em thích”.

Bả vai vẫn khẽ động.

Triệu Thủy Quang sốt sắng, bổ sung thêm một câu: “Em vẫn là trẻ vị thành niên”.

Lần này, người bên cạnh đã bật vười thành tiếng, một lát sau, anh đặt tờ báo sang một bên, đưa tay lên khẽ vỗ đầu cô, nói: “Biết rồi, ngủ đi”.

Y tá phía trước quay đầu, nhìn trộm người đàn ông tao nhã, khí chất cao quý ngồi một góc, phát hiện bờ môi thoáng nở nụ cười mỉm cười với cô gái tựa vào người mình. Cô gái kia nhắm nghiền mắt, mái tóc mềm mại tựa hồ che đi khuôn mặt ửng đỏ.

Một lát sau, mẹ của Triệu Thủy Quang chạy đến bệnh viện, cảm ơn Đàm Thư Mặc rồi rít, rồi vỗ đầu Triệu Thủy Quang, nói: “Con bé này, còn ngán người ra đó làm gì, mau cảm ơn thầy đi chứ!”.

Triệu Thủy Quang vâng lời, nói: “Em cảm ơn thầy Đàm ạ”.

Đàm Thư Mặc cử chỉ đúng mực, nói: “Không có gì, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi”, sau đó lái xe rời đi.

Mẹ Triệu ngồi vào taxi, nỉ nháy: “Thầy Đàm của các con đã trở lại còn đẹp trai nữa, sao lại đến trường các con làm thầy giáo nhỉ?”.

Triệu Thủy Quang không lên tiếng, híp mắt tựa vào ghế ngủ.

Khi làn gió nhẹ giữa trưa thoảng qua cửa sổ khiến tờ báo kêu phần phật, khi cái ẩm áp trong ngày đông không ngừng vuốt ve dịu nhẹ lên gương mặt, ai có thể nói cho tôi biết, đó có phải là tình yêu hay không?

12. Chương 11

Vậy thì đừng quên

Type: Mai Hoàng

Tình yêu không phải là một trái tim đi gõ cửa một trái tim khác, mà là hai trái tim chạm vào nhau tạo nên đốm lửa.

-Isakovski-

Năm nay sở giáo dục tỉnh quy định khối Mười hai nhất loạt không được học bù, nghe nói là có học sinh khiếu nại lên đài truyền hình làm ồn ã. Điều này đã khiến đám nhỏ vui sướng khôn tả, phụ huynh khổ sở, thôi bỏ đi, còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện ăn Tết.

Mùng năm tết, Đón Dương mời cơm, đương nhiên là không thiếu phần của Triệu Thủy Quang, dù sao mọi người đều quen biết nhau cả, Triệu Thủy Quang cũng không từ chối. Đến nơi mới biết, thì ra địa điểm Đón Dương mời là Đường triêu thịnh thế, nhà hàng món Quảng Đông nổi danh nhất thành phố.

Đánh chén xong đã là buổi chiều, đám người này còn muốn đi tăng hai. Triệu Thủy Quang theo đuôi đại đội. Vô cùng bất đắc dĩ, học sinh chuẩn bị thi đại học sao có thể làm chuyện ma quỷ lộng hành với đám người này. Hi Diệu ở phía trước nói: “Ồ trường chị, thời gian lên lớp là lúc mọi người cùng nhau nghỉ, còn khi được nghỉ là thời gian mỗi người có một kỳ nghỉ của riêng người ấy”. Đây là lời thừa thãi, cô đâu có thể so sánh với sinh viên đại học khoa Biên đạo là Hi Diệu. Đám người Đơn Dương lại càng vô song, ai nấy đều nói mình là người không nghề nghề gì, giờ lại đều cầm chìa khoá xe hơi trên tay. So sánh người với người đúng là tức chết.

“Em gái Tiểu Quang!”

Triệu Thủy Quang đang bước đi thì bị người ta kéo cánh tay, ngẩng đầu nhìn, người này ba phần yêu mị, năm phần tà khí, hai phần hơi rượu, không phải là Sở Phi Phi thì còn ai vào đây nữa!

Nhiều Lam đứng cạnh Triệu Thủy Quang là người trong nhóm Đơn Dương, thấy có người kéo Triệu Thủy Quang bèn bước lên phía trước, đứng chặn ngang. Nhóm Đơn Dương đang đi về phía trước cũng cảm thấy không ổn bèn dừng lại. Triệu Thủy Quang vội vàng nói: “Không sao đâu, người em quen”.

Lúc này, bầu không khí căng thẳng mới lắng dịu.

Giữa lúc đó, có người đi ra, nói: “Sở thiếu, chuyện này là sao vậy?”.

“Không việc gì, không việc gì, mọi người đều quen biết nhau cả”.

Người đến hình như là ở phòng bên cạnh, có vẻ như đều là người quen.

Sở Phi Phi chẳng buồn ngó ngang đến người kia, không buông tha, nói: “Em gái Tiểu Quang, đi thôi, đến chỗ Sở đại ca chơi, thầy Đàm của em cũng đang ở đó đấy”.

Triệu Thủy Quang nghe thấy Đàm Thư Mặc cũng có mặt ở đó, dù có mười lá gan cũng không thể đi, đang nghĩ xem phải từ chối thế nào thì Hi Diệu đã bùng nổ: “Con người anh sao vậy hả, buông tay ra!”.

Đơn Dương kéo Hi Diệu, nói: “Nếu mọi người đã quen biết, vừa hay, chúng tôi cũng đang chuẩn bị đi tăng hai, hay là cùng đi luôn?”.

Vừa dứt lời, mọi người đã thấy Đàm Thư Mặc cầm điện thoại từ đầu bên kia đi tới. Sở Phi Phi mừng rỡ đỡ dành Triệu Thủy Quang: “Thấy chưa, không lừa em đâu mà, thầy Đàm của em cũng có mặt đấy”.

Có lẽ bất cứ ai cũng gặp phải tình huống này, có rất nhiều nhóm bạn thân, mỗi nhóm là một thế giới khác nhau, trong thế giới khác nhau ấy, lại có nhiều cá thể khác biệt. Khi một thế giới của Triệu Thủy Quang đụng phải thế giới kia, cô chỉ có thể cúi đầu nói: “Em chào thầy Đàm ạ!”.

Câu chào khiến nhóm Đơn Dương sững sốt trong chốc lát. Không ai ngờ rằng người đàn ông nhìn có vẻ cao quý trước mắt này lại là thầy giáo nhân dân, thật không biết nói anh bồi bác nghề giáo hay là nghề giáo bồi bác anh.

Đàm Thư Mặc tắt điện thoại, ánh mắt nhàn nhạt chuyển về cánh tay Triệu Thủy Quang bị Sở Phi Phi khoắc, bước đến bên cô, nói “Em cũng tham gia cùng đi”.

Cô bạn họ Triệu của chúng ta đành phải lấy áo khoắc, bước lớn đuổi theo, bước nhỏ quay đầu cầu cứu Hi Diệu.

Hi Diệu nín lấy Đơn Dương, nói: “Tiểu Quang này, thì ra là thầy giáo của em, sao không nói sớm, làm chị hiểu lầm. Thầy giáo à, vậy Tiểu Quang của chúng em phải trông cậy cả vào thầy rồi”.

Triệu Thủy Quang suy nghĩ vô cùng sâu sắc trong lòng: Hi Diệu, ta hận người!!!

Triệu Thủy Quang đi theo Đàm Thư Mặc, Sở Phi Phi đẩy cửa bước vào. Khá lắm, hai bàn nam thanh nữ tú làm nên bức tường thành. Cửa vừa mở mọi người đều quay đầu lại, có người hỏi: “Này Phi Phi, vừa ra khỏi cửa dạo một vòng sao lại lừa gạt buôn bán trẻ em thế hả?”.

Sở Phi Phi nói: “Không thể nào, người anh em, tôi đây muốn giở trò cũng không có cửa đâu”. Anh ấy chọc chọc người kia đứng dậy rồi ngồi xuống, khoát tay với Triệu Thủy Quang: “Em ngồi xuống đi”.

Triệu Thủy Quang thấy sớm đã có người nhường Đàm Thư Mặc chỗ ngồi, anh ung dung nhàn nhã ngồi đó, có người nói: “Em gái này trông quen thế”.

Triệu Thủy Quangkinh ngạc, bỗng nhớ đèn hình như trước đây từng gặp những người này, chính là lần cùng Hi Diệu đóng giả Lesbian. Giờ thì hay rồi! Cô nhìn Sở Phi Phi, người ta đang pha trò với bàn bên cạnh, có vẻ như không để ý đến câu nói này. Triệu Thủy Quang túa mồ hôi lạnh toàn thân. Đàm Thư Mặc thì không cần nghi ngờ, ban đầu cô tưởng rằng Sở Phi Phi trêu chọc cô chỉ để tìm niềm vui, lẽ nào anh ấy đã nhận ra từ sớm rồi.

Triệu Thủy Quang nhớ lại, vừa rồi có người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ăn mặc cầu kỳ nhưng lại lễ độ cung kính với Sở Phi Phi, người trong phòng nói chuyện thì thoảng lại chen vài câu tiếng Anh còn uốn lười cuối vắn, bản thân cô không khỏi trở nên dè dặt.

Cô nói giọng nghiêm túc “Cũng từng có bạn nói e như thế, em có diện mạo khá phổ thông”, mọi người đều cười, thì ra vẫn chỉ là cô học sinh có tính hờn mát.

“Tôi cảm thấy khá là PASSAT* đấy, tìm ra cô bé này ở đâu vậy?”, người đang nói này mang phong cách nho nhã, nhưng những lời vừa rồi hoàn toàn không giống được nói ra từ miệng anh ta.

(*)Tên một dòng xe hơi cao cấp, sang trọng. Ý của người nói là thấy Triệu Thủy Quang khá quý phái.

“Tôn Tiễn, đừng đùa nữa, em ấy là học sinh của Đàm Thư Mặc”, Sở Phi Phi kéo ghế, để Triệu Thủy Quang ngồi xuống, đúng chỗ giữa Đàm Thư Mặc và Sở Phi Phi.

Một bàn người vui vẻ chơi bài. Hôm nay Triệu Thủy Quang đã được mở rộng tầm mắt. Cô ngược nhìn Đàm Thư Mặc, ánh mắt lười biếng, ngón tay thon dài xếp bài không chút mơ hồ, xuất bài, rồi quăng ra một quân: “Cổng”, mặt chược vào tay anh không ngờ lại trở thành hoạt động tao nhã như vậy.

Triệu Thủy Quang từng xem người lớn chơi mặt chược, không khí ngột ngạt, bên này mọi người “ừ” cũng ầm ĩ đưa đưa tiền, thua cũng mắng chửi hùng hổ, song lời nói phát ra từ những cái miệng xinh đẹp kia lại không như hành động của họ.

Mọi người đều ở đó tán gẫu. Hồi còn ở bên Hi Vọng, Triệu Thủy Quang cũng từng được đưa ra ngoài chơi. Hồi đó họ là những đứa trẻ chưa lớn hẳn, lời nói, việc làm đều lộ vẻ ngây ngô, bộp chộp, nhưng tình bạn cũng không thua gì nhóm Sở Phi Phi, Tôn Tiễn, Đàm Thư Mặc. Hoá ra, bất kể thời gian đã qua đi, tình bạn của những người trẻ tuổi vẫn như rượu để đó, càng ủ càng nồng.

Một lát sau, Đàm Thư Mặc phải ra ngoài nhận cuộc điện thoại, Tôn Tiễn nói: “Không cho đi, chắc chắn là đi đón Hi Hi rồi, cậu xem xem, bạn nhỏ nhà cậu còn đang ở đây này”.

Đàm Thư Mặc nói: “Vậy thì để bạn nhỏ nhà tôi chơi”, rồi kéo Triệu Thủy Quang lên, cúi đầu nói với cô: “Thắng là của em, thua trừ điểm chuyên cần, hăng hái chút nhé”.

Triệu Thủy Quang chỉ dám ngồi bất động rồi nhìn chăm chăm vào chiếc khuy màu vàng trên cổ áo anh, mặt nóng phừng phừng, gật đầu nhận nhiệm vụ. Đàm Thư Mặc cầm áo khoác đi ra ngoài.

Triệu Thủy Quang nào có biết chơi, đành dựa theo những gì vừa nhớ để xuất quân, may mà quy tắc chơi mặt chược vốn không rắc rối, ba quân đi liền nhau, hai quân đôi, không khó nhớ, lại nghe Sở Phi Phi nói: “Nào, nào, chúng ta không chơi tiền nữa, không thú vị gì hết, người thắng và kẻ thua thăm nhất phải nói lời thật lòng”.

Triệu Thủy Quang vừa nghe thế bèn cảm thấy xong đời rồi, người tên Sở Phi Phi này tuyệt đối là mối hận lớn, bước nào bước nấy đều xuất ra vô cùng thận trọng. Cô nhìn một hồi, phát hiện không có quân bài nào để xuất, đang buồn bực thì Sở Phi Phi thò đầu sang, nói: “Ồi, ừ rồi kìa, đồ ngốc”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, giờ thì hay rồi, chỉ muốn đừng thua thăm nhất, ai ngờ lại thành ra thắng thế này, làm lão thiên* thì ra dễ như vậy à, chẳng trách bao nhiêu người làm.

* Kẻ lừa đảo trong đánh bài.

Trên bàn chơi, người thua thăm nhất là Tôn Tiễn, Tôn Tiễn vung bài nói: “Tôi biết ngay là cậu không làm ra được chuyện gì tốt đẹp cả mà, hồi đi”.

Sở Phi Phi cười, khuôn mặt càng thêm phần thướt tha yêu kiều, nói: “Sau đây xin mời hai vị khái quát đoạn tình sử của mình bằng một câu”.

Tôn Tiễn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sở Phi Phi, cậu càng sống càng thụt lùi rồi đấy, lại thích chơi trò này hả?”.

Sở Phi Phi không giận nói: “Trả lời cho nghiêm túc, làm tấm gương tốt cho em gái nhỏ của chúng ta noi theo”.

Lúc này Tôn Tiễn mới biết Sở Phi Phi ý không ở trong lời, tức giận: “Tuần trước, chia tay rồi”.

Triệu Thủy Quang thăm nghĩ, mẹ ơi, chẳng lẽ muốn con nói thật trước mặt đám người tinh quái ăn thịt người không nhả xương này thật hay sao, nói không có cũng chẳng ai tin, cô chỉ có thể miễn cưỡng giả vờ nói một cách thần nhiên, nhẹ nhàng: “Cấp hai, đã chia tay”.

Cô gái ngồi bên cạnh Tôn Tiễn nói: “Ây da, trẻ con bây giờ trưởng thành sớm thật, cấp hai thì coi là tình cảm gì”.

Sở Phi Phi trừng đôi mắt sắc bén, Triệu Thủy Quang ghét nhất là bị người ta nói thế. Cô hèn nên mới nói ra trước mặt đám người này. Nhưng không ai có quyền phán xét tình cảm của cô và Hi Vọng. Đó là hồi ức mà cô trân trọng. Dẫu rằng đã chia tay, nhưng cô tuyệt đối không cho phép bất cứ ai khinh thường. Những người được gọi là người lớn này sẽ không hiểu được đâu.

Triệu Thủy Quang ngắc đầu nói nghiêm túc: “Cô ạ, nó không được coi là cái gì hết cả, chỉ là cả đời này không thể thích ai khác như vậy nữa, có người, dù tuổi đời tâm trí có lớn thế nào cũng không thể hiểu được”.

Người kia sững sốt một hồi, chỉ cảm thấy cô bé vừa rồi ngồi đó tưởng là dễ bắt nạt, hiện giờ không phải như vậy. Rõ ràng cô chỉ ngồi đó cúi đầu lẳng lặng chơi bài, nhưng khi ngắc đầu lên, cô bé lại mang đôi mắt sắc bén, khiến cô ta giật nảy mình.

“Sao vậy, sao lại ngẩn người ra thế?”, cửa được mở, đại mỹ nữ kiều diễm bước vào, tóc dài lượn sóng, bông tai to kêu “leng keng” nhưng không chút thô tục, trái lại, cách ăn vận đúng mực, khí chất ngời ngời khắp người. Đàm Thư Mặc tựa vào cửa, tay rút túi quần, nhìn Triệu Thủy Quang bằng ánh mắt khó dò.

Sở Phi Phi nói: “Xem kìa, đã đón Hi Hi tới rồi, đâu có gì, chỉ đang đùa học sinh của thầy Đàm chúng ta thôi”.

Hàn Hi Hi cười, trông thấy Triệu Thủy Quang bèn đi tới, chìa tay nói: “Chào em, chị là Hàn Hi Hi, đang trong quá trình theo đuổi thầy Đàm của các em”.

Hàn Hi Hi đi đến, lớp trang điểm trên mặt mịn màng đến độ không nhìn ra lỗ chân lông, sắc môi mê người, khi cười toả ra nét gợi cảm không thể diễn tả thành lời.

Triệu Thủy Quang sững người, đứng dậy chìa tay ra, chỉ cảm thấy bàn tay người kia thon mềm, nói: “Em là Triệu Thủy Quang, gọi em Tiểu Quang là được rồi ạ”.

Triệu Thủy Quang thăm nghĩ, Hi Diệu từng nói, một người phụ nữ có biết cách đối xử tử tế với bản thân mình không, có phải là người đẹp toàn diện hay không, nhìn cách họ chăm sóc tay và chân là biết.

Bất luận là nữ sinh hay phụ nữ đều thích mang nhau ra so sánh, âm thầm phân cao thấp, nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi bản thân cảm thấy có khả năng so sánh. Mẫu phụ nữ như Hàn Hi Hi không biết sớm đã bỏ xa Triệu Thủy Quang bao nhiêu cấp. Trong mắt Hàn Hi Hi, Triệu Thủy Quang không có tính uy hiếp, lại là học trò của người mình có tình cảm, đương nhiên là phải tạo dựng mối quan hệ tốt.

Triệu Thủy Quang xoay người, phát hiện người phụ nữ nói cô vừa rồi không biết đã rời đi từ lúc nào, bản thân sớm đã không có hứng thú, nói muốn quay về thì bị Sở Phi Phi ấn trở lại nói: “Chơi một lúc nữa rồi anh đưa em về”. Cô đành phải ở lại, nhìn bọn họ tiếp tục chơi.

Đàm Thư Mặc nhập tiệc, cười nói: “Tiếp tục đánh đi!”.

Không ai dám đưa ra ý kiến vớ vẩn như nói lời thật lòng nữa. Mấy vòng sau đó, Tôn Tiễn và Sở Phi Phi đều thua tương đối thê thảm. Hai người đành cười khổ rút tiền đưa ra cho Đàm Thư Mặc. Hàn Hi Hi ngồi bên cạnh Đàm Thư Mặc cười xem họ chơi bài, chốc chốc lại ăn hoa quả, uống nước ngọt. Chích cho Triệu

Thủy Quang như đứng trên đồng lửa như ngồi trên đồng than. Cuối cùng, Tôn Tiễn và Sở Phi Phi mời cơm tối.

Hơn tám giờ tối, mọi người giải tán, ai về nhà nấy. Vốn là Sở Phi Phi muốn đưa Triệu Thủy Quang về, nhưng Đàm Thư Mặc chỉ nói ba từ: “Không thuận đường”, rồi đưa Hàn Hi Hi và Triệu Thủy Quang về, Triệu Thủy Quang vô cùng lung túng, bất đắc dĩ phải làm kỳ đà cản mũi.

Dọc đường, Hàn Hi Hi hỏi Triệu Thủy Quang về những câu đại loại như: “Em học lớp Mười hai phải không, bao giờ thi đại học? Có căng thẳng không?”. Triệu Thủy Quang đều nhún vai trả lời rất nhanh những câu hỏi vớ vẩn ấy. Cô có chút tò mò Đàm Thư Mặc có phải bị bệnh hay không, cô gái xinh thế này mà còn không thích. Có lẽ, tất cả mọi thứ đều không như mình nghĩ.

Hàn Hi Hi nói: “Thư Mặc, đưa Tiểu Quang về nhà trước nhé”.

Đàm Thư Mặc không quay đầu, nói: “Đã qua rồi, đưa em về trước”.

Hàn Hi Hi không nói gì thêm, bầu không khí trong xe bỗng trở nên tĩnh lặng.

Xe tới nơi, Hàn Hi Hi quay đầu, thơm vào má Đàm Thư Mặc nói: “Về đến nơi gọi điện cho em nhé!”, rồi quay đầu nói với Triệu Thủy Quang: “Tiểu Quang, khi nào rảnh chúng ta cùng đi chơi nhé”, cô tao nhã bước xuống xe, đứng nguyên tại chỗ vẫy tay, nhìn chiếc xe dần khuất dạng.

Hàn Hi Hi định thần lại, bước về nhà mình, buồn cười rằng tính cảnh giác của mình quá cao, đối phương chẳng qua chỉ là một cô bé mười bảy mười tám tuổi, hà tất phải vậy chứ. Đối với tình yêu, trước giờ cô ta luôn hiểu phải tranh giành thế nào. Ba năm trước, từ khi Đàm Thư Mặc ở Luân Đôn, cô ta chưa từng thay đổi tâm ý. Hàn Hi Hi biết, trong vấn đề tình cảm, trao đi chưa chắc đã nhận được báo đáp, nhưng vốn là người thông minh, cô ta cũng tin tưởng, vào điều kiện của bản thân. Hai mươi sáu tuổi, đây đang là thời điểm sự nghiệp và tình cảm của bản thân được mùa bội thu.

Hàn Hi Hi cũng từng có sự thuần khiết của người con gái mười bảy mười tám. Có lẽ có người sẽ nói con gái ở độ tuổi ấy rất đáng yêu, có chút bướng bỉnh, còn thích làm nũng. Đến ông qua hai mươi tư tuổi sẽ nói: “Đáng yêu có thể biến thành cơm ăn không?”. Không phải họ sành đời, mà là họ đã tiếp cận với cuộc sống, không còn là chàng trai mười bảy mười tám, nhìn thấy bạn gái chu miệng làm nũng sẽ cảm thấy lòng đầy ắp ngọt ngào nữa. Đến ông qua hai mươi tư tuổi là bắt đầu lập kế hoạch cho gia đình sau này, dóc sức vì sự nghiệp, cái anh ta cần là một người phụ nữ có thể khiến anh ta an tâm khi ở bên, một người bạn đồng hành có thể hiểu và ủng hộ anh ta khi anh ta buồn chán, một người vợ có thể vì anh ta mà “rửa tay sạch nấu bát canh nóng”, anh ta sẵn lòng hy sinh tất cả vì một gia đình như thế. Đây là thế giới vĩnh viễn không thể chạm tới của các cô gái mười bảy mười tám suy nghĩ xem kẹp tóc phải kết hợp thế nào, mặc gì bên trong áo đồng phục mỗi ngày.

Cho nên, những lời đại loại như, phụ nữ không phải bởi xinh đẹp đáng yêu, mà bởi đáng yêu nên mới xinh đẹp đều là....nói láo!

Hàn Hi Hi nghĩ mãi rồi bật cười với cô gái đã nắm chắc phần thắng trong gương trang điểm.

Bên kia, xe của Đàm Thư Mặc không lái về nhà Triệu Thủy Quang mà dừng lại tại chỗ đỗ xe bên cầu. Đàm Thư Mặc xuống xe, Triệu Thủy Quang đành lẳng lặng theo xuống, nghiên cứu sơ qua địa hình xung quanh, rất tốt, đêm đen đặc, lác đác vài bóng người bước đi, bên cạnh là dòng sông và con ngõ cụt.

“Phịch” một tiếng, Đàm Thư Mặc châm điếu thuốc, chẳng lẽ hôm nay là ngày phá hủy hình tượng nhà giáo? Triệu Thủy Quang nghĩ, chiều nay, chơi mạt chược, hút thuốc, những chuyện không nên làm Đàm Thư Mặc đều làm cả rồi. Cho dù giờ phút này Đàm Thư Mặc có tỏ ra đứng đắn trước mặt cô, nói không chừng cô còn nể mặt lấy làm kinh ngạc một chút. Cô rất muốn cười, nhưng vẫn cất giọng nghiêm túc “Thầy Đàm...”.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Đàm Thư Mặc ẩn trong bóng tối, chỉ có điểm sáng trên đầu mẫu thuốc, không hôi, không hắc, một hương thơm nhàn nhạt thoảng tới.

Đàm Thư Mặc hỏi: “Triệu Thủy Quang, một đời của em là bao lâu?”, ngữ điệu không đổi hệt như những giờ giảng tiếng Anh thường ngày trên lớp, anh nói: “Triệu Thủy Quang, em hãy giải thích qua về cách dùng của thì quá khứ hoàn thành?”.

Triệu Thủy Quang ngây ngẩn cả người, Đàm Thư Mặc nói: “Một đời rất dài, đừng lấy đó làm câu cửa miệng”.

Triệu Thủy Quang nhớ lại, thì ra Đàm Thư Mặc đã nghe thấy câu: “Chỉ là một đời không thể thích ai khác như thế nữa” mà cô nói.

Thì ra anh đã nghe thấy.

Triệu Thủy Quang có chút bối rối, như thể đã gây ra chuyện xấu, nhưng lại không biết mình sai ở đâu, bèn ngoảnh đầu tựa vào xe, nhìn dòng người lác đác, nói “Thưa thầy, em không biết, nhưng em không thể nào quên được cậu ấy”.

Cả đời cũng không thể quên được một người như thế, cùng em trưởng thành, dạy em phải biết trân trọng, từng khiến em rúc trong chăn khóc vì cậu ấy, người dành tặng em niềm vui, nhưng mang đến cho em nỗi bi thương. Nhưng hiện giờ, nhớ lại những chuyện buồn trong quá khứ đã không còn quan trọng nữa, thứ đọng lại với cô đều là ký ức đáng để mỉm cười. Cô chưa từng quên, cũng không thể quên.

Đàm Thư Mặc nói bằng ngữ điệu nhàn nhạt: “Vậy thì đừng quên”.

Triệu Thủy Quang kinh ngạc trước lời anh nói. Mọi người đều phủ nhận tình cảm của cô. Mọi người đều nói phải dũng cảm bước về phía trước. Mọi người đều nói sau này sẽ có người khác tốt hơn. Ngay đến bản thân cô cũng từng tự hỏi rằng, phải chăng tình cảm ấy rất ấu trĩ, tại sao cô lại cố chấp quá mức như thế. Giờ phút này, lại có người nói với cô rằng: Đừng sợ, em có thể mang theo tất cả những điều tốt đẹp và khổ đau cùng bước về phía trước. Quả thực không phải là cô không rung động trước những lời ấy của anh.

Bên bờ sông từng làn gió thổi mang theo hơi ẩm bay vào mắt, mẩn mẩn khiến người ta muốn rơi lệ. Đàm Thư Mặc dụi thuốc, xoay người, con người lạnh lùng xa cách là thế, bỗng nhiên trở nên trong trẻo, ấm áp trong ánh đèn mờ tỏ dưới chân cầu. Anh đưa tay vòng qua chiếc mũ len hình quả cầu của Triệu Thủy Quang đang đội, kéo hai bên quai mũ xuống, bàn tay linh hoạt giúp cô thoát nợ hình bướm xinh xắn. Triệu Thủy Quang chỉ cảm thấy mùi nước rửa tay hương chanh trong nhà hàng đang vẫn vút nơi cánh mũi.

Có lẽ là cảm thấy tay nghề của mình không tồi, Đàm Thư Mặc nhếch đôi môi đẹp, bàn tay lớn ấm áp, áp vào hai bên má mũ rủ xuống của Triệu Thủy Quang, nhuộm đỏ khuôn mặt đang ngơ ngác của cô.

Anh khom lưng, nhìn vào mắt cô. Cô có thể nhìn thấy điểm sáng phản chiếu trong đôi mắt anh. Anh nói: “Chính bởi vì có chuyện tình lần thứ hai, lần thứ ba làm nền, mỗi tình đầu mới càng trở nên tươi đẹp”.

Đàm Thư Mặc thu tay lại, lên xe, rồi khởi động. Anh kéo cửa xe xuống, nói với người đã hoá đá: “Lên xe đi”.

Lúc này Triệu Thủy Quang mới kéo mũ, che mặt, trốn vào trong xe.

13. Chương 12

Quán chè Đường Thủy

Type: Mai Hoàng

Tình yêu giống như lá cây xanh tươi trong sự hờ hững, hé nở nụ hoa trong sự nhẫn nại của con người.

-Hà Kỳ Phương-

Nghỉ hè chưa được bao lâu đã sắp vào học. Hi Diệu lại xúi giục Triệu Thủy Quang đi tập Yoga: “Tiểu Quang, sao em biết co duỗi như vậy chứ, vừa nhìn đã biết là người có khiếu tập Yoga”.

Triệu Thủy Quang vốn chẳng buồn dỗi co với Hi Diệu, nhìn bài tập trên tay, bài tập đã gần hoàn thành, đi thì đi, dù sao học thử cũng không phải nộp tiền.

Nào ngờ lần đầu lên lớp lại là flow yoga*, loại phải tập nhiều động tác nhất. Kể bỉ ổi Hi Diệu này có cơ hội ăn bơ làm biếng lúc nào là lợi dụng ngay lúc đó, rõ ràng gân cốt tập luyện võ đạo linh hoạt thể kia, động tác có thể làm được lại làm nửa chừng, nhưng một nửa này thôi đã tương đối đẹp mắt. Chỉ khổ cho Triệu Thủy Quang, tay chân nửa năm không vận động, đành phải cố tập. Sau khi làm xong, cô chỉ có cảm giác ngũ mã phanh thây.

*Thuộc kiểu yoga linh hoạt và năng động khi kết hợp với thở, sở hữu tất cả các lợi ích về cả thể chất và tinh thần của kiểu yoga truyền thống.

Đi ra khỏi cao ốc Thế Kỷ Mới, chân cô mềm nhũn, lại nghe Hi Diệu nói: “Ôi, kia không phải là anh chàng siêu đẹp trai lần trước đó sao? Tiểu Quang, là thầy giáo của em đúng không?”. Sức chú ý của Triệu Thủy Quang vốn đang tập trung vào đôi chân, nghe Hi Diệu nói vậy, liền ngẩng đầu lên nhìn, quả đúng là Đàm Thư Mặc. Anh mặc áo dạ kẻ caro cổ điển đi ra từ toà nhà bên cạnh, cách kết hợp phong cách Anh quốc khiến khí chất cao quý học thức trên người Đàm Thư Mặc được thể hiện rõ nét.

Triệu Thủy Quang còn chưa kịp si mê ngẩn nhìn xong, đã nghe Hi Diệu gọi: “Thầy ơi!”. Triệu Thủy Quang rất muốn bóp chết Hi Diệu, hăng hái cái gì hả, từ lúc nào thầy ấy lại biến thành thầy của chị rồi?

Đàm Thư Mặc trước giờ chưa từng nghĩ “thầy” mà người ta gọi ngoài đường là để chỉ mình, nên vẫn lái xe vào bãi đỗ. Hi Diệu thấy Đàm Thư Mặc không có phản ứng gì, bèn kéo Triệu Thủy Quang về phía trước. Triệu Thủy Quang mệt đến độ như người cụt chân, đành để mặc Hi Diệu kéo. Hi Diệu chạy lại gần gọi: “Thầy”, Đàm Thư Mặc mới quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Thủy Quang cúi đầu chào: “Em chào thầy ạ”. Ánh mặt trời trong ngày đông chiếu xuống, chỉ thấy mái tóc cong vênh không chút e dè của cô.

Từ sau chuyện lần trước, Triệu Thủy Quang bèn có chút ngượng ngùng, ngấm ngấm một lát, ngẩng đầu lên nói: “Thầy Đàm, đây là bạn thân của em, chị Hi Diệu. Hi Diệu, đây là thầy Đàm “. Khi giới thiệu, nên giới thiệu người ít tuổi cho người lớn tuổi, giới thiệu người có địa vị thấp cho người có địa vị cao trước, trong tình huống hoảng loạn này, Triệu Thủy Quang vẫn vững vàng.

Đàm Thư Mặc gật đầu với Hi Diệu, nói: “Chào em”.

Cửa xe trượt xuống, mọi người vừa nhìn thấy đôi mắt phượng mang tính ký hiệu kia liền biết ngay là ai. Sở Phi Phi nhìn thấy Triệu Thủy Quang, vô cùng mừng rỡ, vừa rồi còn chê bai Đàm Thư Mặc để anh ấy ở đó chán ngắt, thoáng cái đã tìm được niềm vui, hớn hớn nói: “Em gái Tiểu Quang, thật trùng hợp, sao em lại ở đây vậy?”

Triệu Thủy Quang nói: “Em chào Sở đại ca, em đến đây tập yoga”.

Sở Phi Phi nói: “Hả, vậy em có thể vắt chân lên mặt à?”

Triệu Thủy Quang nói: “Không thể”, muốn tôi luyện mấy cái đó là gì chứ, đâu phải chuẩn bị đi làm ăn mày.

Hi Diệu nói: “Tiểu Quang, chẳng mấy khi gặp bạn em, hai người rảnh không? Đi đâu đó ngồi đi?”.

Triệu Thủy Quang biết bệnh nghề nghiệp của Hi Diệu lại tái phát. Hi Diệu học biên kịch, từ sang đến tối thích nhất là bắt chuyện với đủ loại người, ai không cẩn thận là bị cô ấy cho vào kịch bản ngay. Triệu Thủy Quang toan ngăn cản thì Sở Phi Phi nói: “Được đấy, tối tôi mới có việc, em gái Tiểu Quang mời, chúng ta không thể không đi”.

Triệu Thủy Quang nhẩn nhện trong lòng, từ lúc nào lại biến thành cô mời rồi? Cô vội vàng nhìn về phía Đàm Thư Mặc thăm nghĩ, làm gì có thầy giáo nào tình nguyện chơi với học trò suốt, làm gì có thầy giáo nào để học trò phải mời, nhất định anh sẽ không đi.

Đàm Thư Mặc vốn mở cửa xe dựa vào đó, thấy ánh mắt vồn vã của Triệu Thủy Quang, liền nói: “Vậy thì...”, cong ngón tay khẽ gõ lên trần xe, vui vẻ nói: “Đi thôi”.

Triệu Thủy Quang mặt mày xanh như tàu lá chuối bị Hi Diệu lôi lên xe. Sở Phi Phi khởi động xe, hỏi: “Em gái Tiểu Quang, chúng ta đi đâu đây?”.

Triệu Thủy Quang vốn đội mây đen trên đầu, nghĩ còn có thể đi đâu, đến khách sạn năm sao thì thà bán tôi đi cho xong! Thường thì trong tiểu thuyết, các nhân vật chính sẽ đi ăn mì, ăn cơm đĩa. Bốn cô nương

đây đi đâu tìm mấy quán ăn giống vậy bây giờ? Lại nhìn hai vị trước mặt, người này quý phái hơn người kia. Mặc kệ đi, nếu các người đã để tôi quyết định thì đừng trách tôi, cô nói: “Đường Hồ Nam ạ”.

Dọc đường đi đều là Hi Diệu và Sở Phi Phi trò chuyện. Hi Diệu vừa nói vừa cầm điện thoại, hai tay bấm liên hồi rồi quăng điện thoại cho Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang nhìn: Chị nghe anh em Đơn Dương nói vị họ Sở này là thiếu tướng trong quân đội, chẳng trách hôm đó người kia gọi anh ta là Sở thiếu.

Triệu Thủy Quang sớm đã đoán ra nhóm người Đàm Thư Mặc, Sở Phi Phi kia cao quý, nhưng quả thực cô không hiểu quân hàm là gì, cũng chẳng buồn đưa chuyện với Hi Diệu.

“Phía trước là đường dành riêng cho người đi bộ, đỗ ở đây đi ạ”, Triệu Thủy Quang nói. Xe dừng lại, bốn người chậm rãi đi qua đó, dọc đường đi vô cùng thu hút ánh nhìn, Triệu Thủy Quang bắt đầu hối hận về quyết định của mình. Dọc con đường này, đàn ông nếu không mặc áo khoác da thì là áo lông kín mít. Mà áo khoác của họ cũng không tinh tế như của Đàm Thư Mặc, Sở Phi Phi, thêm vào hai người này diện mạo lại cực kỳ tuần tú. Phụ nữ then thùng nhìn thêm mấy cái, đàn ông nhìn bằng con mắt tức giận nhưng thầm đầu hàng trong lòng. Người lợi hại hơn thì thầm an ủi bản thân, rằng hai người này chắc chắn có nghề nghiệp đặc thù.

“Đến rồi ạ”, Triệu Thủy Quang dừng chân trước một ngôi nhà xanh xanh đỏ đỏ, biển trên có ghi: Quán chè Đường Thủy.

Sở Phi Phi nhảy ra sau hai bước, nhìn biển hiệu “Quán chè”, bèn kêu lên: “Em gái Tiểu Quang, em xác định chúng ta đã đến đúng địa điểm rồi chứ?”.

Triệu Thủy Quang cười, không thèm để ý đến Hi Diệu ở phía sau đang nhéo mình một cái, nụ cười càng thêm phần ngọt ngào, nói: “Chè ở đây ngon lắm ạ”, trong lòng thầm nghĩ, mau nói đi, đừng vào đó, mọi người giải tán đi.

Đàm Thư Mặc vốn đang dút tay vào túi dừng một bên, thấy đôi mắt đảo qua đảo lại của Triệu Thủy Quang, đoán ngay cô bé này lại giỏi mảnh khoe. Anh nở nụ cười xán lạn với Triệu Thủy Quang nói: “Dù sao cũng đến rồi”, khuôn mặt quyến rũ bức người nhấc chân bước vào trong. Triệu Thủy Quang nghĩ, vị Đàm Thư Mặc này tuyệt đối có khí chất của một ác ma!

Quán chè không rộng nhưng thực ra lại vô cùng lịch sự, tao nhã. Ghế tựa bằng mây tre, khăn trải bàn màu trắng, trên giá còn bày vài cuốn tạp trí thời trang mới nhất, người đến ăn chè không đông lắm, mọi người thường mua mang đi, chỉ có các cặp tình nhân muốn tận hưởng bầu không khí hai người thì mới ở lại, lúc này cũng chỉ có hai ba bàn có người ngồi.

Đàm Thư Mặc cởi áo khoác, ngồi xuống, để lộ áo len lông cừu cổ chữ V. Cổ áo không quá rộng, nhưng mơ hồ để lộ ra xương quai xanh rắn chắc của anh, ba đường hoa văn trên cổ áo khoanh thành đường cơ ngực rõ nét. Mỗi khi anh cử động, cơ thể lại lướt qua áo, ôm sát người nhưng không trần trụi, tản ra nét gợi cảm vừa phải.

Bốn người ngồi xuống, bắt đầu chọn món. Triệu Thủy Quang và Hi Diệu vốn đã quen nên nhanh chóng gọi một suất tào phớ hạnh nhân, một suất chè sago. Triệu Thủy Quang đề cử: “Thầy Đàm, Sở đại ca, chè mè đen ở đây nổi tiếng lắm ạ, hạt mè đều do chủ quán tự xay, lại không quá ngọt”.

Nói như vậy, một là quả thực cô biết đa phần đàn ông không thích đồ ngọt, hai là để ỉm mưu. Triệu Thủy Quang biết ăn xong món chè mè đen, kê rằng sẽ dính những hạt mè đen nhỏ, để xem thầy Đàm Thư Mặc còn có thể tao nhã nữa không.

Sở Phi Phi gọi yên ương lạnh*, Đàm Thư Mặc nói: “Chè mè đen đi”.

* Trà sữa trân châu.

Chỉ một lát sau, chè mè đen đã được bưng đến. Một bát chè mè đen đặt trước khuôn mặt anh tuần của Đàm Thư Mặc. Đàm Thư Mặc không nhăn mày, chìa bàn tay thon dài ra cầm chiếc thìa sứ màu trắng múc một miếng, không lên tiếng. Triệu Thủy Quang có hơi lo lắng, tưởng anh không thích ăn, bèn múc tào phớ hạnh nhân của mình vào bát của Đàm Thư Mặc nói: “Thầy Đàm, thầy thử món này đi ạ, em chưa ăn đâu, không ngon em có thể đổi cho thầy”.

Triệu Thủy Quang thường ngày quen ăn cùng đám con gái, vẫn cứ cậu ném thử của mình, mình thử của cậu, không thích thì đổi, nhất thời không cảm thấy có gì không thoả đáng.

Đàm Thư Mặc nhìn tào phớ hạnh nhân như tên mập trắng múp lơ lửng trên trè mè đen, có hơi buồn cười. Triệu Thủy Quang này có phần tuy hứng như thế không để tâm đến chuyện gì, thực ra lại quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của người khác, nhạy cảm hơn nhiều so với bạn bè cùng trang lứa, có chút khôn vặt “chỉnh” người, nhưng lòng sẽ áy náy.

Thực ra, Triệu Thủy Quang đâu biết rằng, Đàm Thư Mặc dị ứng với cà phê, chỉ cần uống vào trán sẽ nổi ban đỏ. Ồ Anh, anh thường dùng trà thay thế. Cô không chọn đến quán cà phê thực ra là giúp anh. Vốn khi ở nước ngoài, anh đã từng ăn bánh Dounut, bánh quy còn ngọt hơn thế này nhiều, vậy có gì mà không ăn nổi bát chè này cơ chứ?

Đàm Thư Mặc chọn ăn tào phớ hạnh nhân trắng nồn, sau đó lại lịch lãm nuốt, Triệu Thủy Quang vốn dĩ không cảm thấy có gì không ổn, Hi Diệu ở bên cạnh lại nháy mắt ra hiệu, nghĩ rồi mặt bắt đầu ửng đỏ.

Người hết hồn nhất là Sở Phi Phi. Anh ấy ngồi bên nhìn Đàm Thư Mặc đưa tào hớ hạnh nhân vào miệng, cảm thấy Đàm Thư Mặc này đúng là hồng nảo thật rồi. Họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ấn tượng sâu đậm nhất của Sở Phi Phi chính là hồi nhỏ, anh ấy chạy đến nhà Đàm Thư Mặc chơi, nhất thời khát nước, bèn uống cốc nước của Đàm Thư Mặc. Từ đó về sau, Đàm Thư Mặc không buồn chạm vào chiếc cốc ấy nữa. nó đã trở thành chiếc cốc chuyên dụng của Sở Phi Phi ở nhà họ Đàm.

Sở Phi Phi cố kìm nén, về sau mới biết, Đàm Thư Mặc đối với ai cũng vậy. Khi trưởng thành, đám người bọn họ cùng nhau chơi bóng, cánh đàn ông đều chuyển nhau chai nước uống đến cạn, chỉ có Đàm Thư Mặc là không uống. Dù anh không uống thì cũng có người sẵn lòng đưa nước đến cho anh.

Sở Phi Phi ôm lấy cốc trà sữa uyên ương của mình, vui vẻ nói với Đàm Thư Mặc: “Nào, ném thử của người anh em này xem”.

Đàm Thư Mặc quay đầu, ném cho anh ấy cái nhìn lạnh lùng, cặp mắt như cười như không. Sở Phi Phi không dám đăng hăng, thu lại món trà sữa của mình.

Bầu không khí nhất thời có phần gượng gạo, Đàm Thư Mặc đưa tay lấy cuốn tạp chí thời trang mà Triệu Thủy Quang vừa đặt bên cạnh ra xem. Trong bản nhạc du dương, người đàn ông tuấn mỹ ngồi trên ghế mây bên cửa sổ, một tay chống đầu, bàn tay thon dài còn lại lật giở từng trang tạp chí đang đặt trên đầu gối, khẽ nheo mắt xem. Triệu Thủy Quang và Hi Diệu bất chợt thấy Mina là tạp chí có khí chất nhất.

Sở Phi Phi quét mắt nhìn cuốn tạp chí, nói; “Ôi trời, những cô gái này còn không đẹp bằng Tiểu Quang của chúng ta”.

Hi Diệu cười vui vẻ, hào hứng như có kịch vui để xem, Triệu Thủy Quang vội nói: “Đâu có, em thấy cô này đẹp mà”, cách một cái bàn, cô nhào người đến, chỉ vào cô người mẫu trên ảnh. Đàm Thư Mặc nhìn ngón tay trắng nồn đang cố gắng chìa ra của Triệu Thủy Quang.

Sở Phi Phi đứng bên giá sách phía sau Triệu Thủy Quang, cầm Elle*, vươn tay kéo Triệu Thủy Quang ngồi xuống, khom lưng chỉ cho Triệu Thủy Quang trang bìa: “Anh biết, thầy Đàm của các em thích kiểu này”.

* Elle là tên một tạp chí được xuất bản và phát hành ở nhiều nước trên thế giới. Nội dung của tạp chí đề cập đến nhiều xu hướng thời trang, các biện pháp chăm sóc sắc đẹp và sức khỏe, các loại hình giải trí dành cho phụ nữ.

Triệu Thủy Quang nhìn thân hình nóng bỏng của người đẹp châu Âu, gật gù. Cũng phải, thì ra Đàm Thư Mặc thích mẫu người thế này. Sở Phi Phi đứng đó, dạt dào hứng thú cùng Triệu Thủy Quang thảo luận, tay gác lên bả vai cô, đầu cúi đến độ sắp chạm vào mái tóc của Triệu Thủy Quang.

Đàm Thư Mặc buông cuốn tạp chí xuống, mặt không đổi sắc đôi trông, hai người này thân quen như thế từ lúc nào vậy?! Hi Diệu ăn chề sago, nhìn bên này, ngó bên kia, cảm thấy cực kỳ thú vị.

Cuối cùng, Đàm Thư Mặc cau mày. Cái cau mày này, Triệu Thủy Quang không nhìn thấy, Sở Phi Phi không nhìn thấy, bản thân Đàm Thư Mặc không hề hay biết, nhưng Hi Diệu đã nhìn thấy. Đàm Thư Mặc

quảng cuốn tạp chí xuống, đứng dậy, giọng điệu nhàn nhạt: “Đi thôi”. Sở Phi Phi thoáng phút ngẩn người, vội cười cười, cầm áo khoác đi theo.

Đi được năm bước, Đàm Thư Mặc quay đầu, cất giọng uể oải: “Triệu Thủy Quang”.

Triệu Thủy Quang nghe thấy, lập tức đứng thẳng dậy. Đàm Thư Mặc cười, để lộ hàm răng trắng sáng đến mức có thể chụp quảng cáo, chẳng dính tí chề mè đen nào cả. Triệu Thủy Quang hết sức chán nản.

“Viết bài văn bốn trang, viết tay, giấy tập, mỗi hàng hai mươi chữ, không được có khoảng trống, khai giảng nộp”, anh quay người bỏ đi, vừa xuống lầu vừa nói: “Sở Phi Phi, tính tiền”.

Sở Phi Phi nhận lệnh, vội đi thanh toán ngay.

Triệu Thủy Quang khóc không ra nước mắt, giờ cách ngày khai giảng còn mấy ngày nữa đâu. Hi Diệu ở bên cười đến độ sắp phun sago ra ngoài.

Bên này, Sở Phi Phi vừa lái xe, vừa liếc khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh lùng của bạn chí cốt. Anh ấy không biết tại sao lại cảm thấy Đàm Thư Mặc rất dễ tâm đến Triệu Thủy Quang.

Nhắc đến Đàm Thư Mặc, Sở Phi Phi cũng bốc hỏa. Sở Phi Phi từ nhỏ cho rằng mình là anh chàng đẹp trai. Đàm Thư Mặc rất anh tuấn, Sở Phi Phi cũng không kém. Đáng tiếc là bắt đầu từ năm học mẫu giáo, Đàm Thư Mặc luôn đứng thứ nhất, Sở Phi Phi chỉ có thể nhận đứng thứ hai, thầy cô quý mến, bạn bè lép vế, thật không dễ dàng gì. Cấp ba, Đàm Thư Mặc nói muốn ra nước ngoài, khiến anh vô cùng vui sướng. đợi gió nổi nước lên, bỗng phát hiện ra rằng, sau khi tên nhóc họ Đàm rời đi, anh ấy quả có nở mày nở mặt hơn trước, nhưng mọi chuyện không giống như xưa nữa. Qua vài năm, Đàm Thư Mặc trở về, anh ấy lại lúc lắc cái mông quay về làm kẻ đứng thứ hai. Hết cách, ai bảo Đàm Thư Mặc có khí thế như này cơ chứ.

Không phải anh ấy có hứng thú soi mói Đàm Thư Mặc. Cũng là đàn ông, anh ấy thua tâm phục khẩu phục, nhưng người như Đàm Thư Mặc thực sự có thể thích cô gái mười bảy mười tám tuổi sao? Không thể nào!

Sở Phi Phi nghĩ mãi, không ngờ đã cất tiếng hỏi, Đàm Thư Mặc liếc mắt nhìn anh ấy, rồi quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhàn cây cuối đông trở trụ xấu xí đến đáng thương, đất đai bạc màu xám xịt, xe chạy lướt qua, nhưng có thể nhìn thấy một vài mầm cây non xanh đang ngoi đầu lên đầy quật cường.

Anh ấn cửa sổ xe xuống, gió lạnh ngày đông lùa vào, đặt tay lên cửa, đầu ngón tay xuyên qua từng cơn gió, giọng khe khẽ nhàn nhạt nhưng mang chút chân thành: “Không cần thận nhìn thấy một chồi non nghiêng ngả. Ban đầu chỉ muốn mang đến cho nó ánh nắng, trong lúc tưới nước, đã từng tưởng tượng nó sẽ nở ra đoá hoa thế nào. Sau đó thì, nó có nở hoa không, có kết trái không, không nhớ rõ nữa. tất cả đã không còn quan trọng”.

Đến độ tuổi này, Đàm Thư Mặc cũng hiểu, tò mò hứng thú với một người -có lẽ là khởi nguồn của mọi tình cảm, nhưng trước giờ anh không kìm nén bản thân, không trốn tránh, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Xe “phịch” một tiếng, trượt một đường, biểu cảm kinh ngạc hiển hiện trên khuôn mặt yêu khí của Sở Phi Phi thật buồn cười, Đàm Thư Mặc cười nói: “Sở Phi Phi, để tôi lái xe cho”.

Sở Phi Phi ngơ ngác tháo dây an toàn, xuống xe. Đàm Thư Mặc đổi vị trí, ngồi trên ghế lái, quay cửa sổ xe xuống, nói với Sở Phi Phi - người đang hoá đá: “Sở Phi Phi, vừa rồi cậu nói gì ấy nhỉ, tôi không biết là bản thân mình lại thích gái Tây cơ đấy, cậu tự về đi nhé”. Sau đó anh khởi động xe, phóng vụt đi.

Thiếu tướng Sở Phi Phi đáng thương, đứng trong cơn gió lạnh cảm gió buốt, nhìn chiếc Audi của mình càng lúc càng xa.

14. Chương 13

Hồng phai lục mĩ

Type: Suzinni711

Giữa lý tưởng và hiện thực, giữa động cơ và hành động, luôn có một chiếc bóng mờ.

- T.S Eliot -

Thời điểm lá cây quanh trường len lén ngả xanh, ngày tháng của lớp Mười hai đã trôi qua được hai phần ba.

Sau khi vào học, bởi lớp của Triệu Thủy Quang thuộc ban Tự nhiên nên trong học kỳ này, ngoài môn Ngữ văn, Toán học, Ngoại ngữ, Vật lý, Hóa học ra, sẽ không có môn nào khác. Quanh đi quẩn lại chỉ có vài thầy cô như thế. Tuy rằng có lúc khuôn mặt Đàm Thư mặc cũng khiến người ta muốn thưởng thức, nhưng cuộc sống cũng còn biết bao “phong cảnh” đẹp hơn. Người lớn lúc nào cũng bảo, lớp Mười hai rồi, giai đoạn căng thẳng đến rồi. Thực ra, đối với đám trẻ mà nói, chúng không biết bản thân mình đang căng thẳng về điều gì, chỉ bị thầy cô quay như chong chóng.

Đời người chính là như vậy, khi bạn đang đứng ở một điểm nào đó – không biết mình đang ở nơi đâu, người thêm vài bước, quay đầu lại nhìn, đã thấy non xanh nước biếc.

Tuần này đến lượt Triệu Thủy Quang trực nhật. Đối với công việc này, người khác có thể trốn tránh liên trốn tránh, còn cô lại vui vẻ tiếp nhận. Triệu Thủy Quang chẳng ngại việc đổ rác, không phải đến trường từ sáng sớm tinh mơ, lại không cần đứng đó quét dọn, cũng lắm là tan học muộn hơn một chút, cho rác vào bao nylon quăng đi là xong.

Đợi cả lớp về hết, Triệu Thủy Quang bèn thu dọn cặp sách. Khi kéo túi rác đi về phía hành lang phía Tây, cô bỗng nghe thấy tiếng huýt sáo trầm bổng, cao thấp đứt quãng thành một bài hát. Cô bất chợt nhớ lại bài khóa vừa mới học thuộc: “Mâm ngọc đầu bỗng nảy hạt châu*”.

(*) Nguyên tác “Đại châu tiểu châu lạc ngọc bản”, là câu thơ trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, do Phan Huy Thực dịch.

Cô kéo túi rác to tướng đi được vài bước xuống dưới, chỉ nhìn thấy một bóng người thanh mảnh ngồi trên bậc thang dưới tầng, đầu khểng ngẩng lên, hai tay tùy ý chống vào bậc thang phía sau, khuỷu tay khom thành hình cung nhàn nhã. Gió trên hành lang thổi tới, thổi vào góc áo đồng phục màu trắng, thổi bay tiếng huýt sáo du dương.

“Trần Tử Dương”, Triệu Thủy Quang gọi. Triệu Thủy Quang và Trần Tử Dương đều là cán sự lớp. Từ lời Mười đến sau khi phân lớp, hai người đều học chung một lớp, cũng coi là bạn bè. Thường ngày, Trần Tử Dương là một nam sinh vô cùng chững chạc, người như Triệu Thủy Quang không biết tại sao lại không có duyên với sức hút của Trần Tử Dương, ngược lại, thu hút đám người điên điên khùng khùng ví như Hi Diệu, Cao Tâm, những thứ khác có thể liệt kê từng điều một.

Người kia quay đầu, quả đúng là Trần Tử Dương: “Triệu Thủy Quang, cậu chưa về à?”.

“Tớ còn phải đổ rác nữa”, Triệu Thủy Quang chỉ vào cái túi màu đen ở bên chân, “Cậu đang làm gì thế?”. Cô đi đến bậc thang Trần Tử Dương ngồi, đặt mông xuống.

“Không có gì, à đúng rồi, cậu dự định điền nguyện vọng thế nào?”, Trần Tử Dương ngược mắt hỏi Triệu Thủy Quang.

Trần Tử Dương là một cậu bé đẹp trai, vì chưa hoàn toàn trưởng thành nên đương nhiên không có khí chất đàn ông như Đàm Thư Mặc, khuôn mặt cũng rất tuấn tú, nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái không thể diễn tả.

Triệu Thủy Quang liếc thấy đơn nguyện vọng bỏ trống đặt trên cặp sách của Trần Tử Dương, bèn nói: “Tớ chưa điền, cậu điền thế nào?”.

Trần Tử Dương quay mặt sang, đường nét khuôn mặt trở nên mơ hồ trong ánh chiều tà, nói: “Tớ không muốn điền, tớ không muốn học đại học”.

Triệu Thủy Quang sững sốt, lòng thâm nghĩ, Trần Tử Dương này hẳn là bị bệnh rồi, với thành tích của cậu ta, chẳng phải muốn ghi danh trường nào là được ngay trường đó hay sao? Đầu óc Triệu Thủy Quang bị nổ tung triệt để.

Trần Tử Dương thấy Triệu Thủy Quang không lên tiếng, bèn quay đầu nhìn khuôn mặt ngơ ngác của cô, cười nói: “Tớ nói hiện tại tớ không học đại học, dù sao thì hai năm nữa tớ phải cùng gia đình di dân đến Úc, lúc đó cũng không thể tiếp tục học ở trong nước được nữa”.

Giờ Triệu Thủy Quang mới hiểu, Trần Tử Dương nói tiếp: “Mặc dù gia đình tớ nói cứ học ở trong nước trước, sau này sẽ chuyển học bạ sang đó, nhưng tớ tin vào những lời thầy Đàm nói, nên dốc hết dung cảm làm điều mình muốn. Còn hai năm nữa thôi là tớ phải đi rồi. Rất nhiều nơi trong nước tớ chưa từng đi, rất nhiều việc tớ chưa có cơ hội để làm, tớ không muốn cứ tiếp tục chờ đợi như thế này nữa”.

Vào giây phút này, đôi mắt cậu thiếu niên mười bảy tuổi sáng lấp lánh.

Triệu Thủy Quang nhớ đến màn diễn thuyết của Đàm Thư Mặc, chẳng trách lúc đó Trần Tử Dương nghe lại kích động đến thế. Đàm Thư Mặc đúng là đã hủy hoại một con người.

Triệu Thủy Quang luôn cảm thấy Trần Tử Dương có thành tích tốt, năng lực giỏi, nhìn một Trần Tử Dương thế này, không biết tại sao lòng cô bất chợt dấy lên sự cảm động. Một người dám theo đuổi lý tưởng của mình luôn khiến người ta phải kính phục.

Trần Tử Dương nhìn ánh mắt sung bái của Triệu Thủy Quang, nở nụ cười ngượng ngùng, nhảy dựng lên, nói: “Nào, nào, để tớ giúp cậu đổ rác nhé!”.

Một vai khoác cặp sách, cậu ta kéo theo cái túi rác màu đen to thùng bước xuống tầng.

Mấy ngày sau đó, Triệu Thủy Quang phát hiện ta, hiện giờ cứ ra hành lang phía Tây là có thể gặp Trần Tử Dương. Hai người trò chuyện, Trần Tử Dương nói cậu ta đã xin làm tình nguyện viên quốc tế IVPA. Trần Tử Dương nói trạm đầu tiên phải đến Tây Tạng. Họ dần trở nên thân thiết, thật kỳ lạ, suốt hơn hai năm làm bạn bè, họ chưa từng thổ lộ tâm tình nhiều như mấy ngày này.

Thực ra còn một nguyên nhân nữa, Triệu Thủy Quang nhìn thấy Trần Tử Dương sẽ nhớ đến một người tha hương nơi đất khách quê người khác. Cậu từng nói cậu không muốn đi, nhưng không thoát khỏi sự sắp đặt của cha mẹ. Giả như có khoảng thời gian thế này, không biết cậu có thể nói cho cô biết lý tưởng của cậu với thần thái hào hứng như vậy hay không? Nếu được như vậy thì tốt biết bao! Mỗi lần nghĩ như thế, một góc nhỏ trong lòng Triệu Thủy Quang lại trở nên ướt át.

Mấy ngày sau, có nam sinh chạy đến hỏi: “Triệu Thủy Quang, cậu cảm thấy Trần Tử Dương thế nào?”.

Triệu Thủy Quang đang thu dọn bài tập Tiếng Anh trên bàn, chẳng nghĩ ngợi gì đã nói: “Rất tốt”. Người đó cười, bày ra vẻ mặt kỳ quái rồi chạy mất.

Thế là buổi chiều hôm đó, có ngay một tin đồn sốt dẻo: “Lớp trưởng và lớp phó học tập lớp 12/3 đang ‘tự’”. “Tự” là từ ngữ thịnh hành lúc bấy giờ, nói dễ nghe một chút, chính là quan hệ tay nắm tay, nói trắng ra thì chính là có tư tình.

Triệu Thủy Quang chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, chủ đề này đúng thật là chấn động cực kỳ. Lớp phó học tập và lớp trưởng xứng đôi biết bao. Bản thân cô ngẫm nghĩ cũng cảm thấy đây là một bộ phim thanh xuân vườn trường. Mấu chốt là giữa Triệu Thủy Quang cô và Trần Tử Dương không mấy may mắn sinh tình cảm gì, từ lúc nào lại thêm một chân* nữa rồi, bản thân cô không hề hay biết.

(*) Thường dùng để chỉ mối quan hệ nam nữ không đứng đắn.

Trần Tử Dương và Triệu Thủy Quang thực chất đều là người cao ngạo, đương nhiên sẽ không để tâm tới lời đồn đại này, mọi thứ vẫn diễn ra như thường ngày.

Triệu Thủy Quang biết một câu là “Lời đồn đại bị ngừng ở bậc có trí tuệ”, sự thực chứng minh cô chưa đạt đến cảnh giới của bậc trí tuệ. Mấy ngày sau, lời đồn đại biến thành: “Triệu Thủy Quang của lớp 12/3 từng ‘tự’ với hot boy của trường Trung học thực thuộc Đại học Sư phạm”. Triệu Thủy Quang vô cùng khâm phục, không ngờ chuyện cũ này cũng bị đào bới lên.

Ngày đến Cao Tâm cũng chạy tới nói: “Tiểu Quang à, cậu còn nổi tiếng hơn cả XXX của lớp 12/1 đó”.

Lần này quả thật Triệu Thủy Quang không thể cười nổi, bởi vì lời đồn này là sự thật. Bao chuyện trước kia bỗng chốc ủa về, dường như đi đến đâu cũng có người nói: “Nhìn kìa, Triệu Thủy Quang, XXX của Hi

Vọng”.

Còn người đang ở Bắc Băng Dương kia, sẽ có biểu cảm ra sao khi biết cô và tên của cậu ta lại một lần nữa được đặt cạnh nhau?

Có câu, dù ai nói gì đi chăng nữa thì bạn vẫn nên kiên định lựa chọn con đường riêng cho mình. Triệu Thủy Quang tin rằng thật sự có những người như thế, nhưng đó tuyệt đối là kẻ điếc. Giáo viên chính trị nói rồi, con người là thành phần của xã hội. Vậy nên, chúng ta buộc phải học cách thích ứng với xã hội.

Cuối cùng, vào một buổi chiều trời trong nắng ấm nào đó, bạn Triệu Thủy Quang và bạn Trần Tư Dương cùng được mời vào văn phòng giáo viên. Hai học sinh ưu tú thường ra vào văn phòng, lần đầu tiên được mời vào bởi nguyên nhân đáng ngưỡng chừng này.

Cô Vương Lị Lị cũng hết sức lúng túng: “Trần Tư Dương, Triệu Thủy Quang, cô cũng tin các em”.

Triệu Thủy Quang thấy buồn cười, nếu đã tin, vậy việc gì cô phải đứng ở đây, nhưng vẫn cúi đầu lắng nghe.

Vương Lị Lị nói tiếp: “Hai em đều là học sinh giỏi, trước giờ tính tự giác cao hơn các học sinh khác, tại sao lại...”.

Lúc này bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Đàm Thư Mặc bước vào, anh áo len gi-lê Cashmere màu xanh nước biển cài khuy. Sự xuất hiện của Đàm Thư Mặc khiến cả căn phòng tràn ngập hơi thở mùa xuân. Vương Lị Lị vội vàng đứng dậy, Đàm Thư Mặc khẽ cười nói: “Không có gì đâu, tôi tìm tới tập đề thi cử của khóa trước”. Anh quét mắt về phía Triệu Thủy Quang, rồi đi về phía tủ tài liệu.

Vương Lị Lị nhìn hai học trò cứng đờ đứng trước mặt rồi ngồi xuống cố gắng thu lại ánh mắt bịn rịn quyền luyến, tận tình khuyên bảo: “Còn mấy tháng nữa thôi là các em vào đại học rồi, lúc đó làm gì mà chẳng được? Các em hãy suy nghĩ cho kỹ đi”.

Triệu Thủy Quang suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng, có thật là vào đại học rồi muốn làm gì cũng được hay không? Tại sao ai cũng nói như vậy? Chỉ có Hi Diệu néo tai cô mắng: “Nói láo, đừng tưởng vào đại học là ghê gớm lắm, chẳng qua là đổi địa điểm tiếp tục lăn lộn thôi, đúng là lừa người mà!”.

Rốt cuộc lời ai nói là sự thật, tại sao người ta lại chen nhau sút đầu mẻ trán vào đại học?

Vào thời khắc này, Triệu Thủy Quang bỗng nhiên vô cùng ngưỡng mộ Trần Tư Dương, cậu ta đã đếm những bước đi của mình bước về phía trước, còn cô thì sao?

Tại sao vừa rồi trong phòng học cô còn cảm thấy họ cùng trên một con đường chạy, hiện giờ lại chỉ có mình cô chạt về phía tương lai bất định, thấp thỏm không yên?

Vương Lị Lị nói: “Triệu Thủy Quang, em về trước đi, cố gắng lên. Trần Tư Dương, em ở lại”. Triệu Thủy Quang thấy cô giáo cảm tử phiêu đăng ký nguyện vọng còn bỏ trống.

Triệu Thủy Quang gạt đầu rời khỏi, lúc đóng cửa, cô nhìn thấy bóng Đàm Thư Mặc đứng dưới giá sách cũ lật giở đề thi thử.

Triệu Thủy Quang không bỏ đi, cô đứng đợi ở cửa văn phòng, “cạch” một tiếng, cửa bỗng mở ra, Đàm Thư Mặc ra khỏi phòng.

Triệu Thủy Quang bỗng dung cảm thấy như cô làm sai chuyện gì, bèn cúi đầu, lúng túng hết sức, Đàm Thư Mặc đi được vài bước, cô ngấm nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Em chào thầy Đàm ạ”.

Đàm Thư Mặc dừng bước, khẽ nghiêng người.

Triệu Thủy Quang ngập ngừng, nhỏ giọng: “Người đó, không phải Trần Tư Dương”.

Dù cô nói nhỏ như vậy, anh cũng đã nghe cả, liền cất giọng nhàn nhạt: “Tôi biết”, bên môi anh thấp thoáng nét cười.

Anh nhớ lúc đó cô nói cô có người mình thích, nếu thật sự là nam sinh kia, cô bé này hẳn không buồn phiền đến thế, cho nên anh biết, không phải cậu ta.

Triệu Thủy Quang nhất thời không biết phải nói gì. Cô nghĩ, kiểu người như Đàm Thư Mặc cả đời thuận buồm xuôi gió, với sự cao ngạo của anh, nhất định chẳng để tâm điều gì, đương nhiên không giống cô, vì chuyện đồn đại con con vô căn cứ này mà phiền muộn.

Những lời đồng đại về Triệu Thủy Quang, Đàm Thư Mặc có nghe nói, nhưng anh lại không quá ngạc nhiên. Anh tin rằng, chuyện khiến cô đau đớn của hiện tại, về sau nhất định sẽ là những điều đáng để cô mỉm cười. Mọi người đều sẽ có lúc phải trải qua những chuyện như vậy.

Nhưng Đàm Thư Mặc biết, Triệu Thủy Quang thoát nhìn có vẻ không để tâm chuyện gì, thực ra lại rất nhạy cảm. Chuyện của người khác đặt lên người cô, lực tổn thương có thể tăng gấp bội.

Đàm Thư Mặc quay người đó: “Tôi chưa từng vì khuyết điểm của người khác mà khiến bản thân phải chịu uất ức, cũng chưa từng lấy ưu điểm của người khác để làm khó mình”.

Đối với cô, anh chỉ có thể nói bấy nhiêu. Chỉ còn ba tháng nữa, sau này sẽ không có một Đàm Thư Mặc, chuyện gì cũng đích thân nhắc nhở cô, để bước ra khỏi những rắc rối, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân cô.

Triệu Thủy Quang hiểu, ngẩng phắt đầu lên nhìn, thì ra lá cây trong trường đã xanh biếc một mảng lớn. Cô ló đầu ra bên ngoài hành lang nhìn, từng làn gió nhẹ thổi tới, tang cây phát ra tiếng kêu xào xạc. Ánh mặt trời trong ngày hôm ấy tỏa xuống, lá cây sau lưng Đàm Thư Mặc lấp lánh giữa khoảng trời đầy nắng, căng tràn nhựa sống. Hình ảnh người ấy đứng trong phong cảnh như thể bỗng chốc dội vào lòng người.

Đàm Thư Mặc ngoảnh đầu nhìn chiếc lá hừng hực sức sống, quay người, khuất dạng nơi chỗ ngoặt hành lang.

Một lát sau, Trần Tư Dương bước ra, nói với Triệu Thủy Quang bằng giọng áy náy: “Ngại quá, đã làm liên lụy đến cậu, tuần sau tớ sẽ không đến trường nữa”.

Triệu Thủy Quang lắc đầu: “Không sao đâu”.

Trần Tư Dương và cô bước song vai, nói: “Tuần sau tớ không đến trường nữa, gia đình tớ đồng ý rồi, đơn xin tình nguyện đi Nam Phi của tớ cũng được phê duyệt rồi”.

Trần Tư Dương gãi đầu, giọng điệu kiên quyết: “Không thể thiếu chuyện bị mẹ tớ mắng, nhưng tớ muốn đi, tớ đã tìm hiểu rồi, những bạn nước ngoài bằng tuổi chúng ta đã tham gia từ lâu, còn có cả những bạn người Nhật nữa”.

Triệu Thủy Quang dừng bước, nói bằng giọng chân thành: “Cố lên nhé!”.

Trần Tư Dương cười nói: “Cậu cũng vậy nhé, tớ đi trước đây”.

Triệu Thủy Quang nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Trần Tư Dương. Rất nhiều năm về sau, cô vẫn sẽ nhớ đến cậu thiếu niên ngồi ở chỗ ngoặt cầu thang huyết diuệ sáo ngày ngò trong ánh chiều tà.

Chàng thiếu niên lướt gió tung mây, tuổi trẻ bỗng bật.

Dần bước. Dần xa. Dần vắng lặng.

15. Chương 14

Trời xuân tĩnh lặng

Type: Suzinni711

Mùa xuân không có hoa, đời người không có tình yêu, đâu còn là thế giới?

-Quách Mặc Nhược -

Mấy ngày sau, Triệu Thủy Quang vô cùng mờ mịt, cô nói “cố lên” với Trần Tư Dương, thực ra là nói với chính bản thân mình.

Ngày tháng cuối cùng của lớp Mười hai không bận rộn cho lắm. Hơn một tháng cuối cùng, những thứ nên làm đã làm cả, thứ chưa làm có sốt sáng cũng vô dụng.

Mỗi lần làm xong bài tập, Triệu Thủy Quang thường kéo rèm cửa sổ, đưa mắt nhìn ngọn đèn của mọi nhà, nghe tiếng huýt sáo của cô em gái mới lên cấp hai nhà bên, nhìn sang tòa nhà đối diện, có bóng lưng hai ông bà già ngồi trên sô pha xem ti vi, thì thoảng nghe thấy tiếng người lớn mắng trẻ con. Ngày tháng trở nên tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đáng sợ. Cô nghĩ, rốt cuộc cuộc sống thế nào mới là thứ mình mong muốn? Tất thấy gian khổ của hiện tại, sau này có đáng hay không?

Từ nhỏ đến lớn, người lớn đều nói phải học trường cấp hai có tiếng, như vậy mới có thể lên được trường cấp ba có tiếng, rồi mới có thể thi đỗ vào một trường đại học có tiếng.

Vậy sau khi thi đỗ trường đại học có tiếng thì sao? Ngày tháng phải chăng cứ tiếp diễn như thế? Triệu Thủy Quang vẫn chỉ là một cô gái mười tám tuổi, đối với con đường tương lai, lòng cô đang đầy bất an.

Trước kia, cô rất rõ ràng về con đường mình cần đi, trưởng thành, trở nên chín chắn. Nhưng cô phát hiện ra rằng, trưởng thành cũng phải trả giá. Sống những tháng ngày như thế, cô cảm thấy quá ư tê dại, song cô thấy bản thân không phải quá thảm thương. Đến một ngày nào đó, khi thực sự không còn cảm giác tê dại nữa, nó mới trở nên đáng thương.

Mặc dù Đàm Thư Mặc nói: Không lấy ưu điểm của người khác để làm khó bản thân. Trước lý tưởng của Trần Tư Dương, cô cảm thấy lòng mình ngổn ngang như cuộn chỉ, kéo một cái, ngược lại càng thít chặt. Đối với chuyện tình cảm, cô nghĩ không thông. Đối với cuộc sống, cô nhìn chẳng thấu.

Thời gian giống như kéo phát ra một tiếng “kẹt” trượt trên cơ thể.

Triệu Thủy Quang ngồi trong phòng học chuẩn bị thi thử khẩu ngữ tiếng Anh. Cô ngẩng đầu, đưa mắt nhìn ta bên ngoài cửa sổ. Hoa nở thật đẹp! Bỗng nhiên cô phát hiện ra rằng, ngày tháng trung học của mình đã kết thúc.

Mế Ni đứng dậy, vỗ vào Triệu Thủy Quang nói: “Tớ lên tầng thi đây, lát nữa tớ đợi cậu ở cổng trường nhé”.

Triệu Thủy Quang ngoảnh đầu cười đùa hí hửng: “GOOD LUCK”, lại phát âm âm “K” thành “KO”, bị Mế Ni đánh cho một cái.

Số báo danh của lớp được sắp xếp theo tên, nhưng bạn Triệu Thủy Quang lại là người thi cuối cùng. Cô cũng không để ý, cứ cúi đầu học thuộc lòng bài khóa, dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

Số bốn mươi tám được gọi lên, Triệu Thủy Quang đứng dậy rút đề, mở ra xem: Talking about today's weather. Chủ đề này không tồi, cô vừa học thuộc xong.

Mười lăm phút sau, Triệu Thủy Quang ôm cặp sách to đứng lên tầng, đợi ở cửa. Ngoài hành lang vô cùng yên tĩnh. Để giữ trật tự cho khu vực thi, tầng này được dành riêng để phục vụ thi cử. Một lát sau, chỉ nghe thấy một giọng nói nhàn nhạt: “Người tiếp theo, mời vào”.

Triệu Thủy Quang vừa nghe giọng nói này là biết lành ít dữ nhiều. Cô bắt chập khó khăn, bước vào phòng thi, quả nhiên là Đàm Thư Mặc.

Bàn ghế trong phòng học đã được xếp lại, trông rất rộng rãi, chỉ để một chiếc bàn ở giữa. Đàm Thư Mặc ngồi một bên, đang cúi đầu nhìn đồng hồ, bên kia còn có một chiếc ghế trống. Triệu Thủy Quang để cặp sách xuống bên cửa, tiến lên phải trước kéo ghế ngồi ngay ngắn, tay đặt trên đầu gối.

Không biết từ lúc nào, Đàm Thư Mặc đã ngẩng đầu lên, một tay quay bút đỏ, một tay chống đầu, đôi mắt đen láy, tĩnh lặng tựa bầu trời đêm.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, tiếng cười đùa của học sinh tầng dưới xa xa vọng tới.

“How are you?”, Đàm Thư Mặc cất tiếng, giọng nói kiểu Anh dày trầm, gợi cảm.

Triệu Thủy Quang hết sức buồn bực, trên bản mẫu đầu phải là câu này, song cô vẫn nói: “Good, thanks”.

Bút đỏ của Đàm Thư Mặc chấm trên phiếu đánh giá, phát ra âm thanh “sột soạt”. Triệu Thủy Quang bắt đầu trở nên lo lắng.

Một lát sau, Đàm Thư Mặc bỏ bút xuống, cười nói: “Triệu Thủy Quang, tôi thấy em không ‘good’ chút nào, là ‘not too bad’, phải vậy không?”.

Triệu Thủy Quang giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, người đó ngồi trong ánh nắng vàng, áo vải sợi gọn gang, khuy áo họa tiết màu vàng, nét lạnh lùng nghiêm nghị. Một người như thế, chớp mắt đã sắp một năm, lại không mấy may thay đổi.

Triệu Thủy Quang cười nói: “Thưa thầy, em không sao đâu, thật đấy ạ”, nếu nói cho anh nổi phiền muộn này, cô tất sẽ bị cười nhạo.

Triệu Thủy Quang đã quen làm một cô học trò ngoan trước mặt thầy cô.

Đàm Thư Mặc biết sự lo lắng của Triệu Thủy Quang, nhưng ngoài yên lặng theo dõi ra, anh không biết phải làm thế nào. Đây là con đường tất yếu phải đi của mỗi người trưởng thành, bất cứ ai nói gì cũng đều vô dụng. Nhiều năm sau, nhớ lại sự mờ mịt này, có lẽ ngay cả nguyên nhân cố chấp cô cũng chẳng nhớ rõ nữa. Tuổi thanh xuân chính là thứ để bạn nở nụ cười tươi tắn, cũng mang đến cho bạn những nỗi đau không tên.

Đàm Thư Mặc thoáng thấy bàn tay cô nắm lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bèn nói: “Làm tốt việc trước mắt đã”, giọng anh nghe có vẻ nhàn nhạt, nhưng không biết lòng anh đã ngổn ngang trăm mối.

Cô bé này khiến anh không sao yên tâm được, Đàm Thư Mặc cũng cười nhạo chính bản thân mình. Bản thân anh làm việc đã bao giờ do dự? Nhưng với Triệu Thủy Quang, anh luôn quyến luyến không quên bóng hình một cô bé cúi đầu chần chừ. Anh kim lòng không đành, liền vươn tay ra kéo lấy cô.

Đúng vậy, con đường tương lai còn rất dài, khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, cứ làm tốt việc trước mắt đã, đó cũng là hướng về phía trước.

Lời nói ngắn gọn thế này đã kéo Triệu Thủy Quang trở về thực tại. Tiếp xúc với người lớn tuổi đúng là cơ lợi.

Nếu nói tướng mạo của Đàm Thư Mặc khiến người ta ngưỡng mộ, vậy thì khí chất của anh khiến người ta ghen tị. Khí chất thế này là thứ lắng đọng sau quá trình khinh qua tháng năm. Biết bao nhiêu người cầu còn không được. Là thứ mà học sinh ở độ tuổi như Triệu Thủy Quang đáng để ngưỡng vọng.

Triệu Thủy Quang thần thờ nhìn dung mạo trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đàm Thư Mặc. Chỉ mấy ngày nữa thôi, trường học sẽ cho học sinh nghỉ trước kỳ thi. Có lẽ đây là lần cuối cùng cô đối diện trò chuyện với Đàm Thư Mặc.

Nhìn đường nét khuôn mặt anh trở nên mơ hồ trong ánh nắng, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn bã. Sự buồn bã này, không giống với sự buồn bã khi chia tay bạn bè. Nhưng thứ Đàm Thư Mặc dạy cô tuyệt đối nhiều hơn rất nhiều thứ mà giáo viên khác dạy cô. Trong sinh mệnh, gặp được một người đối tốt với bạn mà chẳng yêu cầu báo đáp, thì đó chính là cái phúc của bạn. Và Triệu Thủy Quang cũng vậy.

Triệu Thủy Quang chân thành nói; “Thầy Đàm, cảm ơn thầy”, rồi đứng dậy, nghiêm túc cúi mình chào Đàm Thư Mặc.

Đàm Thư Mặc ngồi ở đó, nhắm mắt nhìn cô đang khom lưng, cúi đầu, để lộ mái tóc màu đen. Anh bỗng nhiên muốn đưa tay ra, nhưng rồi lại siết chặt lấy tay trái mình, sau đó buông ra.

Lúc đứng thẳng người, cô nghĩ, lần thi này có lẽ sẽ kết thúc như thế, tất cả đều sẽ kết thúc như thế, trong lòng liền dấy lên nỗi niềm chua xót.

Cô quay người đi, chợt bị người ta nắm lấy cổ tay kéo lại, có thứ gì đó ầm ập chạm vào môi cô. Triệu Thủy Quang chỉ có thêm bám vào bàn rồi đứng chờ người ra đó. Cách một cái bàn, cơ thể Đàm Thư Mặc ngoài tối, Triệu Thủy Quang mở to mắt, chỉ thấy hai hàng mi dày khẽ nhấp nháy của anh, chùng như nhuộm mặt ong, ánh lên song nước lóng lánh.

Trong giây phút ấu, gió mát ngày xuân dịu dàng mơn trớn đôi mắt cô. Tiếng ồn ào của đám người trẻ tuổi trên sân thể dục bỗng trở nên xa xôi. Mùi hương ngai ngái của cây long não cổ được làn gió nhẹ dẫn lối ủa tới, vẩn vẩn nơi đầu mũi, hòa quyên cùng hương thuốc lá trên người anh, khiến cô như ngừng hô hấp.

Phiếu đánh giá trên bàn bị gió thổi bay.

Talking about today's weather, ngày hôm ấy, trời xuân tĩnh lặng.

Từ trước tới giờ, Triệu Thủy Quang không biết người đàn ông toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lùng này lại có cánh môi nóng bỏng đến thế, giống như nhóm lên ngọn lửa sinh mệnh khiến cô bỏng rát.

Cô giật mình đẩy anh ra, không dám quay đầu lại, chạy ra khỏi phòng học.

Triệu Thủy Quang đột nhiên hiểu được sự mạnh mẽ của Đàm Thư Mặc, chuẩn xác hơn là, trong sinh mệnh của cô trước tới giờ chưa từng gặp người đàn ông nào như vậy. Mọi thứ thoát nhìn có vẻ hờ hững, kỳ thực, đối với người, với việc mình muốn, anh vô cùng cố chấp. Người thông minh như thế trước giờ đều lên kế hoạch từng bước, lẳng lặng ngồi đó, thời khắc mấu chốt mới bỏ nhào tới, hung dữ, mạnh mẽ như con báo.

Triệu Thủy Quang không ngốc, dù có trẻ tuổi thế nào đi chăng nữa, cô cũng biết người nào có thể thân thiết, người nào không thể chọc vào. Người không thể chọc vào, cô chỉ còn cách trốn chạy.

Đàm Thư Mặc thu tay lại, nhìn cô gái như con chuột chạy thực mạng, hoảng hốt lo sợ biến mất nơi chỗ ngoặt. Anh thừa nhận bản thân nóng vội, nhưng Đàm Thư Mặc anh làm việc chưa từng hối hận. Trước giờ, anh không áp ủ một trái tim đơn thuần để làm thầy giáo của cô. Anh vốn dĩ không phải người thích làm việc thiện như vậy. Anh, trước giờ chưa từng che giấu điểm này.

Chậm rãi bước ra khỏi phòng học, cúi đầu nhìn thấy cặp sách to đùng bên góc tường, uất ức nằm đó hệt như chủ nhân của nó, khoe miệng anh khe cong, một tay đút túi, khom lưng, một tay cách cặp lên, bước xuống tầng.

Triệu Thủy Quang chạy ra khỏi tòa nhà mới phát hiện mình quên lấy cặp sách, hối hận vô cùng, ai bảo cô bị sắc đẹp tấn công đến mức dần dần đầu óc như thế cơ chứ!

Ôm khuôn mặt đỏ ửng đi qua đi lại dưới đại sảnh của tầng một, chỉ còn cách đợi, một lát nữa người đi rồi, cô sẽ lên lút lên đó lấy cặp vậy.

“Triệu Thủy Quang”, người ấy đứng ở cửa tòa nhà cất giọng gọi, thân hình cao lớn, lại xách chiếc cặp sách nhàu nhĩ màu đỏ, đương nhiên không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai, chỉ là thoáng chốc đã phát ra khí chất lạnh nhạt trên cơ thể.

Triệu Thủy Quang tần ngần hồi lâu, thấy anh dựa vào lan can, mắt kiên nhẫn nườm mào: “Không đến lấy là tôi quăng đi đấy”.

Triệu Thủy Quang lúc này mới chậm chậm bước đến, bàn tay như bạch ngọc nhận lấy cặp sách bẩn nhem, nói: “Em cảm ơn thầy Đàm”.

Đàm Thư Mặc cười tự giễu, nhắc chân đi lên tầng.

Triệu Thủy Quang ngẫm nghĩ, cuối cùng nói: “Trước kia em không tin vào khoảng cách không gian, hiện giờ sao em có thể tin vào khoảng cách thời gian?”, giọng điệu nghiêm túc, ẩn chứa sự quật cường.

Anh quay đầu, cô gái ấy ngược mắt lên, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh nước.

Lá cây bên ngoài tòa nhà đã xanh đến độ lấp lánh ánh sáng, một làn gió nhẹ thổi qua, lá cây đung đưa xào xạc, giống hệt từng cái chớp mắt.

Sau ngày hôm ấy, có một hôm Triệu Thủy Quang mơ thấy Hi Vọng. Khi tỉnh lại, cô không còn nhớ trong giấc mơ đã xảy ra chuyện gì. Cô ngồi trên giường, ôm chăn nghĩ ngợi một hồi.

Cô nhớ ngày Hai mươi ba tháng Năm là ngày sinh nhật của Hi Vọng. Muốn gọi điện thoại qua bên đó nhưng cô vẫn đắn lòng lại. Ngày hôm nay của một năm về sau, sẽ có người chúc cậu sinh nhật vui vẻ sớm nhất, nhưng người đó, đã không còn là Triệu Thủy Quang cô.

Sáng sớm, điện thoại di động đổ chuông, là số lạ. Triệu Thủy Quang ngồi trên giường, nhìn màn hình hiển thị, nghĩ dãy số dài thế này chắc hẳn là số điện thoại ở một vùng quê nào đó, cô bấm nút nhận, hơi khó hiểu, thì nghe có người nói: “A lô”, chỉ như vậy thôi, cô cũng biết đó là ai, thoáng chốc điện thoại nóng đến bỏng tai.

Hi Vọng nói: “Tiểu Quang, cậu vẫn khỏe chứ?”.

Triệu Thủy Quang “ừm” một tiếng, sau đó là khoảng lặng dài. Cậu đã không có mặt trong cuộc sống của tớ nữa, có thể chuyện trò gì đây?

Một lúc sau, Hi Vọng nói: “Không có gì, chỉ là muốn gọi điện cho cậu, tớ cúp máy đây”.

Trái tim Triệu Thủy Quang bỗng nhiên mềm nhũn, cô nói: “Đợi đã, Hi Vọng, sinh nhật vui vẻ!”.

Hi Vọng tựa người bên cửa sổ trong nhà bếp, nhìn bà cụ người ngoại quốc phía đối diện dắt chú chó poodle đen đi ngang qua. Tiết trời ở Vancouver hiếm khi đẹp thế này. Ngửa mặt trông lên, ánh nắng mặt trời ló lọi làm cậu hoa mắt. Hi Vọng nhắm mắt lại, lắng nghe giọng nói quen thuộc ở bên đầu dây bên kia.

Cậu cười nói: “Ừm”. Triệu Thủy Quang trèo lên giường, vén một góc rèm cửa sổ lên, bên ngoài là sắc đêm tối đen, nói: “Hi Vọng, xin lỗi!”.

Xin lỗi vì tớ không kiên trì. Xin lỗi vì tớ từng tưởng rằng thứ quyến luyến mãi không quên – nhưng vào lúc nói không quên, tớ đã làm mơ hồ dấu tích. Xin lỗi vì tớ từng tin rằng, trên thế gian này không còn tình cảm nào như thế, thế nhưng, tớ lại dao động.

Giọng Hi Vọng từ đầu bên kia vọng tới; “Tớ biết, không sao đâu mà”, tiếng “mà” cuối cùng, cậu rướn giọng, chừng như cương nệm đỡ dành trẻ con.

Rồi cậu lại vội vàng nói: “Thôi nhé, kỳ thi sắp tới cố lên nhé”, không kịp đợi Triệu Thủy Quang nói gì, cậu đã tắt máy.

Tớ cũng từng muốn cậu hạnh phúc, từng muốn thật lòng chúc phúc cậu, nhưng tớ của hiện tại không có cách nào để thành tâm chúc phúc cho cậu, không tình nguyện chấp nhận cậu có thể hạnh phúc khi tớ không ở bên, cho nên chỉ bằng không nghe thấy gì, không nói gì hết.

Ở đầu dây bên kia thế giới, Triệu Thủy Quang lại thấy, rõ ràng là người ấy luôn ở bên cạnh mình, nhưng lúc nào cũng khiến cô cảm thấy khoảng cách giữa hai người họ thật xa xôi.

16. Chương 15

Sum họp và chia lý

Type: Suzinni711

Tình yêu là muối trong sinh mệnh con người.

- Yeo – Sheffield -

Cuối cùng, Triệu Thủy Quang quyết định nghe lời Đàm Thư Mặc, làm tốt việc trước mắt đã, nóng vội cũng vô dụng.

Thêm nữa, thời điểm thi đại học quả thật đã gần tới rồi.

Buổi tối trước ngày thi đại học, Triệu Thủy Quang đi ngủ từ sớm. Lúc tỉnh dậy, cô cảm thấy tinh thần sảng khoái. Mẹ Triệu khẳng khái đưa cô đi thi bằng được. Triệu Thủy Quang muốn nói không cần, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn theo mẹ lên xe. Vốn không căng thẳng, nhưng như thế này ngược lại làm cô càng thấy bất an.

Cách địa điểm tự thi càng gần, cô càng căng thẳng.

Địa điểm thi không nằm ở trường Thập Trung, nhưng cách nhà cô không xa. Lúc xuống xe, Triệu Thủy Quang nhìn thấy chiếc BMW 530LI, người đó thanh thoi dựa vào xe, áo cổ chữ V cài khuy chất liệu bông pha lông cừu màu xám nhạt tay đút túi quần vải popeline màu xám, đứng trong ánh nắng sớm mai, mát lạnh tươi đẹp. Trong nháy mắt, cảnh tượng ấy đã trở thành một bức tranh mang đầy ý nghĩa.

Có mặt ở địa điểm thi hầu hết là học sinh của trường Thập Trung, ai nấy đi ngang qua đều dừng lại chào hỏi Đàm Thư Mặc. Mẹ Triệu nói: “Kia chẳng phải là thầy Đàm của các con hay sao? Đi ra chào thầy đi chứ, người ta có trách nhiệm biết bao, còn đến đưa học sinh đi thi”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, hôm nay Đàm Thư Mặc chắc chắn đã uống nhầm thuốc, không ngờ lại chạt đến địa điểm thi, trong lòng lẩm bẩm, nhưng vẫn bất chấp khó khăn tiến về phía trước. Từ sau lần đó, Đàm Thư Mặc vẫn đối xử với Triệu Thủy Quang như những học sinh bình thường, nhưng đạo hạnh của Triệu Thủy Quang tốt cuộc vẫn kém anh một bậc, cô luôn có chút lúng túng.

“Em chào thầy Đàm ạ”, cô khẽ nói.

Đàm Thư Mặc quay người, thấy Triệu Thủy Quang đưa lưng về phía mặt trời đứng trước mặt anh, trong mắt lấp lánh ánh nhìn mất tự nhiên, có hơi buồn cười, anh còn tưởng cô bé này không biết căng thẳng nữa cơ.

Anh mỉm cười, rất muốn đưa tay ra xoa mái tóc cong vênh của cô, nhưng rồi chỉ nói: “Triệu Thủy Quang, vào đi”.

Trong đôi mắt tựa ngọc lưu ly ấy dường như có chút ánh sáng nhàn nhạt lưu chuyển.

Không cần nói gì nhiều, chỉ một câu như vậy, trái tim Triệu Thủy Quang tựa như được truyền cho một sức mạnh cực lớn, lòng bỗng dung cảm thấy bình yên.

“Em chào thầy Đàm ạ”, nữ sinh lớp bên cạnh dừng lại chào hỏi, Đàm Thư Mặc thu lại ánh nhìn, khẽ cười, nói với nữ sinh kia: “Chào em, cố lên!”.

Một lát sau, anh ngồi vào xe rồi lái đi.

Nhìn nữ sinh dần xa trong gương chiếu hậu, anh không nói “cố lên” với cô. Đối với một cô bé trù trước đến giờ đều nỗ lực, không cần phải nói lời ấy. Anh hiểu, cô đã tạo ra cho bản thân quá nhiều áp lực. Người như vậy là người không cần nói cố lên nhất.

Thời tiết ba ngày thi đại học đều là buổi sáng chớm lạnh, giữa trưa khô nóng, tối về ngọt ngào khiến người ta không thể thờ ơ.

Ngày thi cuối cùng, tiếng chuông vừa vang lên, tất thảy đã kết thúc, tất thảy lại vừa mới bắt đầu.

Triệu Thủy Quang chậm rì rì thu dọn cặp sách, lòng bất chợt dâng lên chút cảm giác buồn bã mất mát.

Những học sinh bên cạnh cũng gào thét, không khí sục sôi ngập tràn khắp sân trường. Bước ra khỏi phòng thi, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, bất chợt trong cô dấy lên cảm giác ngọt ngào nơi lồng ngực, không biết phải làm gì, toàn thân vô cùng bức bối.

Cao Tầm chạy đến đẩy Triệu Thủy Quang, nói: “Nghĩ gì thế, đi đâu bây giờ?”.

Triệu Thủy Quang, nói: “Không biết, còn cậu?”

Cao Tầm nói lớn: “Ôi, tớ nghĩ tớ vẫn không nên đốt sách thì hơn, bán đi cho xong, còn kiếm được chút tiền”.

Nhớ lại lúc ôn tập, họ nhìn vào chồng sách cao nhất liền bàn, khi đang thảo luận xem sau này phải xử lý thế nào thì có người nói đốt đi, lại có người bảo phải giữ lại cẩn thận, sau này nói với con rằng “Xem này, năm ấy cha học hành chăm chỉ đến mức nào”, có người hình như nói “Chỉ bằng kéo xe quảng xuồng sông”. Thứ lúc đó hận đến tận xương tủy, hiện tại lại thấy không nữa.

Một năm qua, tuổi thanh xuân của chúng ta chưa từng nguội lạnh.

Lúc thi luôn nghĩ đến việc sau khi thi xong phải chơi điên cuồng thế nào. Đến khi thi xong, lại thực sự không biết mình muốn chơi gì, chơi như thế nào cũng cảm thấy tẻ nhạt, vô vị.

Mấy ngày sau, phải trở lại trường tham dự đại hội, nhận giấy chứng nhận tốt nghiệp. Triệu Thủy Quang vừa đặt chân đến trường, bỗng giật nảy mình, hờ, bạn học với nhau ba năm, trên lớp sao lại có thêm nhiều người lạ hoắc đến thế nhỉ? Nhìn kỹ lại thì là những khuôn mặt quen thuộc. Thì ra, mấy cô nữ sinh vừa thi xong, không đi ép tóc thẳng đuột thì đi uốn xoắn tít, mọi người đều mang khuôn mặt “tôi đã trưởng thành”, thực ra vẫn là một đám trẻ, vừa gặp nhau đã túm tụm một chỗ, chí chóc nô đùa.

“Được rồi, được rồi, các em mau đến hội trường đi”, Vương Lị Lị tiến vào nói. Trải qua một năm bận tâm nhọc lòng làm chủ nhiệm lớp, khuôn mặt của người con gái đẹp đã mang vết hằn của năm tháng. Đối với đám trẻ này, cô vẫn khá bịn rịn, dù sao đã bỏ công sức nhiều như vậy.

Theo thông lệ, hiệu trưởng lên phát biểu trước. Hiệu trưởng vác bụng bự bước lên bục.

Thầy cô đại diện phát biểu, không biết có phải nhà trường sợ Đàm Thư Mặc hay không, nên sắp xếp ông lão dạy Vật lý lên phát biểu – một giáo viên lúc giảng về chuyển động tròn, nước miếng cũng bắn phá theo chuyển động tròn. Ông lão vừa cười, một cùng nếp nhăn hiển hiện, cầm micro, có hơi căng thẳng.

Thầy giáo nói: “Các em học sinh thân mến, chúc mừng các em, cuộc đời các em đang gia tốc tiến bước”.

Một câu nói hàm chứa đầy tính Vật lý thế này, khiến học sinh có mặt ở hội trường phá lên cười.

Cao Tâm quay đầu, nháy mắt với Triệu Thủy Quang: “Trần Tư Dương thiệt thời rồi, cậu ta không có mặt”.

Trần Tư Dương là học trò cưng của thầy, động một tý là thầy nói: “Trần Tư Dương của lớp 12/3 lần này lại đạt điểm số cao nhất”, “Đề bài này Trần Tư Dương của lớp 12/3 làm chưa đến năm phút đã ra kết quả”.

Thầy ấy chắc không ngờ rằng, Trần Tư Dương hiện đang chạy đua với linh dương trên thảo nguyên châu Phi đâu nhỉ.

Thầy già già chà xát tay, rút ra tờ giấy nhàu nhĩ trong túi.

Người học khoa học suy cho cùng luôn chặt chẽ cẩn thận, không ngờ đã viết xong bài diễn thuyết.

Thầy giáo già hăng giọng; “Các em học sinh thân mến, chúc mừng các em đã đứng trên cột mốc quan trọng của cuộc đời. Tương lai là của các em. Giờ phút này, thầy chỉ muốn nói rằng, sau này bất luận các em trở thành người thế nào, bất kể nguyện vọng của các em có đạt được hay không, có lẽ trong số các em, có người sẽ sống cuộc sống sung túc, cũng có người sẽ sống cuộc sống vô cùng chán nản, thầy cô đều không tức giận. Hy vọng các em ghi nhớ, cho dù tương lai các em có thế nào, đều phải làm một người mà bản thân các em yêu quý, không lừa mình dối người, không lừa bịp sống qua ngày, kiên định với niềm tin của bản thân. Hi vọng sau này các em đều có thể ôm ấp sự nồng nhiệt của ngày hôm nay để rải những bước lớn về phía trước. Thầy tin rằng các em sẽ làm được”.

Ông lão cười ngượng ngùng, nếp nhăn trải qua thử thách của năm tháng nở ra đóa hoa tươi đẹp.

Dưới hội trường, tiếng vỗ tay vang lên rầm rầm.

Cao Tâm nhỏ giọng: “Chắc chắn là vì Trần Tư Dương đi rồi nên thầy ấy bị kích động”, ngoài miệng thì nói như vậy nhưng đã vỗ vỗ hai lòng bàn tay.

Triệu Thủy Quang bỗng nhiên nghĩ, thật tuyệt khi có thể gặp được nhiều thầy cô tốt đến thế. Đối với thầy cô mà nói, số học sinh cả đời này từng gặp nhiều đến mức đếm không xuể. Đối với học sinh mà nói, thầy cô như vậy cả đời chỉ có một. Cô bất chợt hiểu ra lý do vì sao Đàm Thư Mặc lại muốn làm thầy giáo.

Lúc sắp bước xuống bục, ông lão sực nhớ ra điều gì đó, nói tiếp: “Sau khi tốt nghiệp, mọi người hãy thường xuyên quay về thăm trường. Thầy cô tuổi đã cao, trí nhớ không tốt, nếu không nhớ tên các em, xin các em đừng ngại nhắc thầy cô. Nơi đây vĩnh viễn là trường của các em”.

Mắt Triệu Thủy Quang đã đỏ hoe, thương cảm trong lòng chẳng hiểu sao bỗng dưng trĩu nặng.

Hồi ức của con người giống như quả nho, từng chùm từng chùm treo ở đó, óng ánh trong suốt, “bịch” một tiếng, một quả rơi xuống, khiến bạn trở tay không kịp!

Lần đầu tiên cô hiểu rằng, phải rời xa thật rồi. Tuy ba năm, trước, cô không hề ôm trái tim ngưỡng vọng để bước chân vào ngôi trường này, nhưng hiện giờ, nơi đây đọng đầy ký ức ba năm của cô. Hội trường họp hành sáng sớm mỗi tuần, mặt cỏ cô lén nằm đó ngủ trưa, hành lang phòng học. Là ai gọi ai ở cầu thang? Là ai rống lên “Còn chưa quét dọn vệ sinh đâu đây, lại chạy à!”? Là ai vỗ vai bạn nói “Tan học cùng về nhé!”? Là ai đã hôn ai dưới bóng hoàng hôn?

Triệu Thủy Quang cứ đắm mình trong những suy tư như thế, mãi đến khi buổi lễ kết thúc, mãi đến khi dòng người bước ra ngoài, cô mới thấy Đàm Thư Mặc đứng ở cửa hội trường. Mặc dù còn có thầy cô khác

đứng trong hành lang, nhưng đưa mắt nhìn ra là thấy ngay thân hình thẳng tắp cao lớn của anh, theo dòng chảy của thời gian, trở nên rõ nét, bắt mắt.

Lúc học sinh ra về thường sẽ chào hỏi thầy cô thân thiết vài câu, Đàm Thư Mặc bị học sinh vây kín xung quanh. Người này cũng thật kỳ lạ, không thể nói là một thầy giáo vô cùng có trách nhiệm, cũng không hẳn là người quá yêu thương bao bọc học sinh, trước giờ điều nên làm thì làm, thứ không cần thiết tuyệt đối không làm, nhưng mọi người vẫn cứ mắc bẫy của anh.

Triệu Thủy Quang tán gẫu cùng Cao Tâm, Mễ Ni, mắt lại nhìn người vây quanh Đàm Thư Mặc. Thấy người đã vơi bớt, Triệu Thủy Quang nói: “Chúng mình có cần phải chào hỏi thầy Đàm không?”.

Cao Tâm tất nhiên là cầu còn không được, kéo bọn họ chạy đến chỗ Đàm Thư Mặc, hét lớn: “Thầy Đàm”.

Triệu Thủy Quang bỗng nhiên bật cười, nhớ lại lần đầu tiên Đàm Thư Mặc bước vào lớp, cũng chính là cô nàng Cao Tâm diên rồ này gọi tiếng “anh chàng đẹp trai”.

Đàm Thư Mặc quay người, mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú sinh động phần khởi hẳn lên, nói: “Chúc mừng các em đã tốt nghiệp!”.

Mễ Ni nói: “Chúng em cảm ơn thầy Đàm ạ”.

Cao Tâm nhìn thầy Đàm đến mê mẩn, chỉ cảm thấy người đàn ông này vừa nở nụ cười, cuộc đời của công ầu bỗng nhiên trở lên tươi đẹp hẳn lên.

Đàm Thư Mặc đưa tay ra, Cao Tâm vội vàng nắm lấy, chốc sau lại luống cuống buông ra. Mễ Ni cũng đỏ mặt đưa tay ra bắt.

Có thể bắt tay với Đàm Thư Mặc – người đàn ông đẹp trai không thể gặp lần thứ hai trong cuộc đời thế này là một chuyện họ không dám nghĩ tới.

Đàm Thư Mặc bắt tay từng người, nghiêng người, đưa cánh tay dài về phía Triệu Thủy Quang, đôi môi đẹp đẽ cong lên nói: “Giờ đến lượt em rồi”, giọng anh gọi cảm lộ ra vài phần mỉa mai.

Triệu Thủy Quang si ngốc nhìn anh, người đàn ông kiêu ngạo thế này, bằng lòng bắt tay với từng nữ sinh, là vì cô, Triệu Thủy Quang cô có tài cán gì?

Cô đưa tay ra bắt lấy, ngón tay mềm mại ấm áp, không dính dớp, không mồ hôi, kiên định tựa như đang nắm trọn vào lòng.

Triệu Thủy Quang biết, sau cái nắm tay ấy là xa cách một đời. Một người đàn ông thế này, dạy Triệu Thủy Quang cô quá nhiều điều quý báu, thậm chí là cứu vớt cô ra khỏi biển cả của sự yếu đuối.

Hội trường ồn ào dường như chỉ còn có hai người họ, nhìn sâu vào mắt nhau.

Đàm Thư Mặc buông tay, người khác không biết tưởng rằng đó là giây phút ngắn ngủi, còn họ như đã trải qua mấy kiếp, không thể thở nổi, lòng rối ren bao hỗn độn.

Đàm Thư Mặc thấp giọng: “Triệu Thủy Quang, chúc mừng em đã tốt nghiệp”, sự cứng chiều dịu dàng trong đôi mắt đã làm tan chảy gương mặt lạnh băng của anh.

Triệu Thủy Quang thu lại ánh mắt nhìn lưu luyến si mê, nghiêm túc nói: “Thầy Đàm, em muốn học đại học, em muốn hiểu thế giới này, em muốn yêu đậm sâu”.

Tất cả đều là anh dạy cô. Đời này kiếp này cô sẽ mãi không quên cho rằng cô không thể nào báo đáp ân tình của Đàm Thư Mặc, chỉ có thể không phụ kỳ vọng của anh, thẳng lưng tiến về phía trước. Có lẽ, đây cũng chính là điều mà anh mong đợi.

Đàm Thư Mặc nghiêng đầu nhìn cô gái đứng trước mặt. Đã một năm trôi qua, tóc cô vẫn không dài ra mấy, nhưng khuôn mặt đã thêm phần kiên định. Lần đầu tiên gặp cô, anh chỉ cho rằng cô là đứa trẻ không hiểu chuyện, tiếp xúc nhiều mới biết được những mâu thuẫn trong cô. Từ lúc giới thiệu bản thân của hồi đầu đến dám nghĩ dám làm của hiện tại, mầm non ấy chẳng biết từ lúc nào đã nở ra đóa hoa tươi đẹp như thế. Đàm Thư Mặc nghĩ vậy. Đối mặt với cô, anh dường như không biết phải nói thêm gì, chỉ cảm thấy mình đang được đắm mình trong hương hoa nồng nàn, thơm ngát.

Đàm Thư Mặc chậm rãi bỏ tay vào túi quần, quay người, bước ra ngoài, đầu không ngoảnh lại, vẫy vẫy tay, khuất dạng trong rang chiều buông.

Đối mặt với một Triệu Thủy Quang như thế, anh thực sự cảm thấy mâu thuẫn. Phải chăng có thể đưa tay ra kéo lấy cô gái đang khao khát đến tương lai ấy? Chẳng phải cuộc đời cô mới vừa bắt đầu đó sao.

Vì thế, không cần gặp lại, tôi không thể gặp lại em một cách thoải mái như vật, nếu như cuộc đời em đã không thể có tôi, chỉ bằng không gặp sẽ tốt hơn.

Đàm Thư Mặc bỗng nhiên cảm thấy, khi bạn thật lòng yêu một người, bất kể bạn có hy sinh bao nhiêu vì cô ấy, cũng vẫn cảm thấy không đủ, thậm chí bạn muốn dùng cả cuộc đời mình để đối xử tốt với cô ấy. Anh cứ ngồi trong xe, mở cửa xe, đưa tay che bầu trời xanh biếc, cười tự giễu, cất giọng khe khẽ: “Này, Đàm Thư Mặc, tao thật không biết, thì ra mày cũng có thể là người quên mình vì người khác như thế”, rồi nổ máy, dứt khoát rời đi.

Triệu Thủy Quang đứng trong hội trường, nhìn bàn tay còn vương hơi ấm, nắm lấy rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm lấy, nghĩ lại những lời mình nói: “Gặp được Đàm Thư Mặc là phúc phận lớn nhất trong cuộc đời Triệu Thủy Quang cô”, sau đó... không có sau đó nữa!

Có những người, từ lúc biệt ly, đã là cả một đời.

17. Chương 16: Ai Chẳng Là Gì Của Ai

Type: Bạch Đoá

Ông trời bắt chúng ta tập quen với hết thảy mọi chuyện, chính là dùng nó để thay thế hạnh phúc.

-Trích Yevgeny Onegin, Pushkin -

Chẳng mấy chốc đã nghỉ được gần một tháng, Triệu Thủy Quang bỗng phát hiện ra mình đã trở thành một người nhàn rỗi. Một kỳ nghỉ không có bài tập, một kỳ nghỉ đã được định trước rằng chỉ có thể nhìn người khác bận rộn.

Cô cùng Hi Diệu ăn kem, thủng thẳng trên phố, chậm bước chân tíu tít trò chuyện.

“Tiểu Quang, em thi xong sao không ra ngoài chơi thế, đi du lịch đi chứ, chị thấy em ngày nào cũng chỉ lên mạng”, Hi Diệu hỏi Triệu Thủy Quang: “Cái này có đẹp không?”.

Triệu Thủy Quang cắn một miếng kem lớn, ngược mắt lên nhìn. Ừm, rất lóa mắt, rất khoa trương, đúng phong cách của Hi Diệu, nói: “Đẹp đấy, mà được ở nhà cũng thích, em chẳng buồn làm gì, trời nắng thế này ra ngoài chỉ phơi nắng thôi”.

Hi Diệu cầm lấy kẹp tóc, cò kè mặc cả với ông chủ, Triệu Thủy Quang cầm que kem đứng bên cạnh nhìn thích thú, việc này là sở trường của Hi Diệu.

Quả nhiên, chỉ hai phút sau, Hi Diệu đã đổi phó xong, vui mừng khấp khởi kẹp lên đầu, nhìn Triệu Thủy Quang buồn chán đứng bên cạnh gương, nói: “Em giải bộ chán chường gì thế hả, mới tí tuổi đầu”.

Triệu Thủy Quang vô cùng bất đắc dĩ. Chỉ là cô không thể xốc nổi tinh thần. Chỉ là thời tiết nóng nực khiến tâm trạng phiền muộn. Chỉ là không có kế hoạch gì cho ngày tháng tới, chỉ là buồn vô cớ.

“Nghe nói Hi Vọng có bạn gái rồi, chính là cô gái rang khếnh mà em từng gặp đó”, Hi Diệu liếm kem, vờ như hờ hững, quét mắt về phía Triệu Thủy Quang.

Cô ấy liền thấy Triệu Thủy Quang không cần thận va phải người đi đường, Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nói: “Thật ngại quá”, ánh mắt mông lung.

Hi Diệu lắc đầu, kéo tay cô.

Triệu Thủy Quang cúi đầu, đấm mình trong những lời nói vừa rồi. Cô biết, sẽ có một ngày có người nói cho cô kết quả như thế. Cô cũng biết, chẳng ai thiếu ai là không sống nổi. Cô càng hiểu rằng, bất luận vết thương có sâu đến mấy cũng có một ngày lành lại. Chỉ là, không ai nói cho cô biết, ngày ấy lại đến nhanh như thế.

Cô cố gắng nhớ lại khuôn mặt của Hi Vọng, chiếc răng khểnh khi cậu cười, động tác vén tóc khi lúng túng, để rồi bỗng nhiên nhận ra rằng, đã lâu bản thân chưa từng hồi tưởng lại như thế này.

Được rồi, cô thừa nhận trong tình huống này cô vẫn có chút không cam lòng. Tại sao đàn ông lại có thể buông bỏ nhanh đến thế? Lẽ nào thực sự do kết cấu tế bào không giống nhau hay sao? Tại sao chỉ có mình cô bị vây hãm tại chỗ? Cô không hiểu.

Hi Diệu níu lấy cánh tay Triệu Thủy Quang, nói: “Tiểu Quang, có lúc chị cảm thấy tình cảm mãnh liệt trong đời mỗi người giống như cốc nước vậy, dùng một chút thì vơi đi một chút, cuối cùng là không còn nữa. Nước của chị hiện đã tới đây”.

Hi Diệu ưỡn ngực, nói: “Tiểu Quang, em còn nhỏ như vậy, nước còn chưa đổ đầy, có chuyện gì là không thể bắt đầu lại một lần nữa chứ?”.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn Hi Diệu, cô hiểu những gì Hi Diệu nói, “Không có, em chỉ cảm thấy hiện giờ như vậy cũng rất tốt, vậy là có thể chuyên tâm làm tốt chuyện của mình rồi”.

Hi Diệu ngẫm nghĩ, nói: “Cũng đúng, em sắp lên đại học, tương lai mỹ nam còn nhiều lắm”, còn chưa dứt lời đã kêu lên: “Ồi, đi thôi, quán bánh nướng mỡ vệt ở Hàn Phục Hưng bắt đầu bán rồi”.

Triệu Thủy Quang nhìn Hi Diệu chạy về phía trước, thầm nghĩ, Hi Diệu nếu không nói chuyện nghiêm túc thì thôi, một khi đã vậy thì sẽ dẫn người khác vào chân tường, đặc biệt là nói xong sẽ quên luôn.

Về sau, Hi Diệu có nói: “Nào nào, Tiểu Quang, chị phải nói chuyện nghiêm túc với em”.

Thế là, cuộc đối thoại biến thành hai người phụ nữ ngồi trong quán chè, đối mặt với cục diện là một túi bánh mỡ vệt nướng.

Hi Diệu chọn bánh, đôi mắt sáng lấp lánh: “Tiểu Quang, nói cho em biết, thực ra người đầu tiên chị thích không phải là Đơn Dương”.

Triệu Thủy Quang có hơi giật mình, cô tưởng rằng chuyện tình của Hi Diệu và Đơn Dương tốt đẹp đến mức sẽ không thể chứa thêm người khác.

Hi Diệu đưa tay ra nhéo má Triệu Thủy Quang: “Vẻ mặt này của em là sao hả, lão nương này đâu có bắt cá hai tay?!”.

Thu tay về, Hi Diệu nói tiếp: “Hồi cấp hai, chị rất thích cậu bạn cùng bàn, thích ba năm nhưng không nói cho cậu ta biết”.

Triệu Thủy Quang nghe mà cảm như sắp rớt xuống, trước giờ cô chưa từng nghĩ người như Hi Diệu cũng biết yêu đơn phương.

Hi Diệu hung hăng trừng mắt với cô, nói: “Sao hả, cuối cùng lúc chị thổ lộ với cậu ta, cậu ta đã có bạn gái rồi, nhưng cậu ta có tìm gặp chị, nói rõ ràng với chị”.

Triệu Thủy Quang nhin cười, Hi Diệu tỏ vẻ dữ dằn: “Người ta hiện giờ đang học Đại học Bắc Kinh cơ đấy, con mắt chị đây không tồi đâu, hiểu không vậy!”.

Triệu Thủy Quang nhìn Hi Diệu. Thực ra cô rất động, người dung mãnh là thế lại ngồi trước mặt cô nhớ lại quá khứ một cách chân thành, chỉ để giúp cô cởi bỏ được nút thắt trong lòng. Triệu Thủy Quang cô cũng từng sắm một vai như thế, kì thực nỗi chua xót ẩn chứa trong đó chỉ có bản thân mới biết.

Cảm thấy ấm lòng vô cùng, Triệu Thủy Quang nói với Hi Diệu: “Em biết, em chỉ không ngờ là nhanh như vậy, thật sự không sao đâu, thực ra em cảm thấy Hi Vọng ở bên em lúc đó là một chuyện rất tốt”.

Cô hiểu Hi Vọng chỉ là có bạn gái mới, cậu chưa bao giờ làm chuyện gì lừa gạt cô. Những ngày tháng họ ở bên nhau đa phần đều mang theo nụ cười.

Cho nên, đây là lời thật lòng. Cảm ơn cậu lúc đó đã để tớ thích cậu, cảm ơn cậu đã từng cũng tớ trải qua những tháng năm tuổi trẻ. Bởi vì là cậu, tớ mới có thể thành tâm chúc phúc. Bởi vì là cậu, tớ mới hiểu cách tin tưởng vào tình yêu, học được cách yêu người khác, cách trân trọng một người. Chính bởi vì là cậu, mới có tớ của ngày hôm nay. Nhiều hơn cả nỗi đau, chính là tình cảm biết ơn này.

Hai người đều im lặng, một lúc sau, Hi Diệu nói: “Tiểu Quang, chị cảm thấy thầy giáo của em đối xử với em rất tốt”.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn Hi Diệu, tựa như nhìn một kẻ mắc bệnh thần kinh.

Cô quay đầu nhìn, nhớ lại vị trí mà Đàm Thư Mặc đã ngồi vào ngày đông năm ấy, tất cả đã quá xa xôi.

Hi Diệu nói tiếp: “Triệu Thủy Quang, thế giới này có biết bao nhiêu người, đâu có ai vừa bắt đầu là gặp ngay người sẽ bên mình cả đời. Rất ít đấy, có biết không? Rồi sẽ có một ngày, xuất hiện một người khiến em cảm thấy không phải là Hi Vọng cũng chẳng hề gì”.

Triệu Thủy Quang nhíu mày, nhớ đến Đàm Thư Mặc, cô biết phần lớn mọi người đều như vậy. Đến khi cảm xúc mãnh liệt dần phai nhạt, chỉ mong xuất hiện một người đối tốt với mình, rồi thì, có phải là người của thuở ban đầu ấy không cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Nhưng đối với Triệu Thủy Quang, Đàm Thư Mặc không phải là người không quan trọng. Cô có thể cảm nhận được một cách chắc chắn rằng, khuôn mặt cương nghị ấy đang hiển hiện trước mắt mình.

Đôi bàn tay kiên định ấy không chỉ chìa ra một lần, mang đến cho cô cảm giác an toàn và chân thực.

Vào lúc em khao khát một nụ cười, chờ mong một làn gió xuân, anh vừa vẫy đĩa ngang qua, không sớm một bước, không muộn một bước, lặng lẽ bên em. Đó là niềm hạnh phúc thế nào?

Trong quán vang lên bài hát của Đào Tinh Oánh, cô gái diên rồ từng hát “Mười người đàn ông, có đến bảy chàng ngốc, tám chàng khờ, chín chàng không ra gì” nay đã làm mẹ. Cô ấy hát say sưa: “Tôi đã từng đau, từng hận, từng oán, từng buông bỏ. Trong căn phòng của mình, cảm thấy hạnh phúc đã ruồng bỏ mình. Nếu như không có chuyện phân ly bội bạc, sao được xem là đã từng thật lòng yêu? Xin bạn hãy thử tin tưởng, yêu thêm một lần nữa. Đừng cúi đầu. Đừng sợ tuổi xuân vượt mất. Đừng tin vào giấc mộng đẹp đơn thuần. Tôi ở bên này nhìn bạn. Cảm động vì lòng kiên trì của bạn. Bạn làm được mà. Sẽ có một ngày bạn được hạnh phúc”. (*)

(*) Trích lời từ bài hát “Nỗi lòng người phụ nữ” của ca sĩ Đào Tinh Oánh.

Thực ra, khởi đầu của mỗi câu chuyện đều tốt đẹp vì có hi vọng.

Hạnh phúc quả thực chưa từng rời bỏ.

Nó nấu mình ở một góc nào đó trong tháng năm, vào lúc lơ đãng, sẽ chạy đến khiến chúng ta giật mình.

Triệu Thủy Quang khẽ nói: “Người ấy, không phải là không quan trọng”.

Ánh nắng buổi chiều ngày hôm nay thật đẹp, người ấy lại không có ở đây.

Những ngày sau đó, Triệu Thủy Quang cũng thử tìm kiếm bóng hình cao ngạo kia, thông dong dạo bước trên con đường bên cạnh trường học. Nhưng vào ngày nghỉ, trường học đã không còn bóng người. “Có lẽ đã bỏ lỡ rồi”, cuối cùng cô nói với bản thân mình như thế, trong tim chất đầy nỗi đau trống rỗng.

Ngày hôm đó, Triệu Thủy Quang đến nhà em họ Thần Thần chơi. Bởi vì ông nội của Thần Thần vào giai đoạn cải cách mở cửa đã từng lập công, nhà của Thần Thần vẫn ở trong đại viện quân khu, ra vào có bảo vệ canh giữ nghiêm ngặt.

Triệu Thủy Quang đứng ở cửa gọi điện cho Thần Thần ra đón. Cô tựa vào cửa quan sát quân nhân đứng trên đài như tượng đá. Ngày hè nóng nực, anh ấy lại không chảy lấy một giọt mồ hôi, thật bản lĩnh.

Từ xa đã nghe thấy có người gọi, Triệu Thủy Quang quay đầu, người đó đứng dưới gốc cây, một thân quân phục. Cô buồn cười, chắc hẳn là ảo giác. Từ lúc nào Triệu Thủy Quang lại quen biết nhân vật giải phóng quân về vang này?

Người kia tiến lại gần, một thân quân phục thẳng thớm, chân bước cao, khí thế cao quý, đôi mắt phượng mang theo ý cười.

Sĩ quan gác cổng chạy đến, nghiêm người, chào theo nghi thức quân đội: “Chào Viện phó Sở”.

Sở Phi Phi gật đầu, chỉ vào Triệu Thủy Quang nói: “Cô bé này là tôi dẫn đến”.

Thế là, bạn Triệu Thủy Quang nghênh ngang đi theo Thiếu tướng Sở vào đại viện, rất có cảm giác “chó cạ gần nhà, gà cựa gần chuồng”.

Đi được một đoạn, Sở Phi Phi quay người, Triệu Thủy Quang quét mắt một lượt từ trên xuống dưới, nghĩ thế nào cũng thấy không giống. Khoác lên người bộ quân phục, khí chất lẳng lơ khêu gợi của người này đã tản phát đi hơn nửa, lộ rõ cảm giác về sự ưu việt. Là do quân phục lừa gạt người đây mà, quân phục lừa gạt người!

Sở Phi Phi đứng thẳng người hành lễ, Triệu Thủy Quang bỗng cảm thấy người này rất thần thánh.

Sở Phi Phi nháy mắt nói: “Em gái Tiểu Quang, sao nào, anh đẹp trai không hả?”.

Triệu Thủy Quang ngăn người gật đầu, cực kỳ nghi hoặc người này...

Sở Phi Phi vỗ vai Triệu Thủy Quang, nói: “Em gái Tiểu Quang, đừng xem thường người khác đấy nhé. Làm quan không nhất định phải đánh giặc. Tôi còn là Viện phó Học viện cảnh sát, dạy thông tin quân sự, tính ra thì không kém thầy Đàm các em đâu”.

Kiến trúc của đại viện quân khu rất cổ xưa, cây cối tươi tốt khiến người ta lú lẫm không nói nên lời. Sở Phi Phi kéo Triệu Thủy Quang đi tán gẫu, tìm một gốc cây lớn tránh nắng.

Triệu Thủy Quang nói: “Giờ em đã tốt nghiệp rồi, không còn là học sinh của thầy Đàm nữa”.

Sở Phi Phi gật nhẹ cổ áo quân trang nói: “Hả, thảo nào, thầy Đàm của các em tháng trước đã quay trở lại Anh rồi”.

Triệu Thủy Quang giật mình, chỉ cảm thấy cơn đau khôn tả xoẹt qua lục phủ ngũ tạng, một lát sau cô nói: “Thảo nào, thầy Đàm trở lại đó rồi ạ”.

Sở Phi Phi quay đầu nói: “Em không biết à? Đàm Thư Mặc đi dự hội nghị”.

Triệu Thủy Quang có cảm giác bị người ta quăng lên không trung rồi rơi xuống, lén ngẩng đầu nhìn Sở Phi Phi chỉ cười, nói: “Nhưng mà có lẽ Đàm Thư Mặc không quay lại trường các em giảng dạy nữa”.

Triệu Thủy Quang hỏi tại sao.

Sở Phi Phi ngược mắt nhìn cô: “Em không biết sao? Anh tưởng rằng thầy Đàm của các em sẽ nói chứ. Đàm Thư Mặc vừa về nước được gọi đến trường các em giảng dạy, là bởi vì giáo viên nghỉ dạy là chị dâu họ của cậu ấy. Nếu không, với học vị Thạc sĩ Tài chính của trường đại học danh tiếng Anh quốc, Đàm Thư Mặc hà tất phải làm vậy?”.

Sở Phi Phi vén tóc nói: “Thôi bỏ đi, chuyện này em tự đi hỏi cậu ấy”.

Giờ Triệu Thủy Quang mới biết cô không hiểu gì về Đàm Thư Mặc, những chuyện được nói ra từ miệng người khác có vẻ như không giống người ấy nữa.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn vùng sáng loang lổ qua những tán cây, nhớ đến tướng mạo lạnh lùng của người ấy, cất giọng nhàn nhạt: “Em đoán chừng là không dễ gặp được thầy Đàm nữa”.

Sở Phi Phi quay đầu, chau mày nói: “Anh còn tưởng rằng...”, nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng im lặng của Triệu Thủy Quang, Sở Phi Phi không biết phải nói gì.

Một hồi sau, Triệu Thủy Quang đứng dậy nói: “Sở đại ca, cảm ơn anh, phiền anh giúp em nói với thầy Đàm một tiếng cảm ơn, chúc thầy sau này hạnh phúc, mạnh khỏe, em còn có việc, em đi trước đây, tạm biệt”, dứt lời, cô bèn ra về.

Sở Phi Phi tuy rằng thường ngày hay bồn chồn, nhưng cũng là người lặn lội trong giới quan trường, gặp đủ loại người, vốn đã luyện được đôi hỏa nhãn kim tinh. Anh ấy rất thích trò chuyện với Triệu Thủy Quang, biết cô bé này mặc dù cư xử với người khác lễ phép, thực ra rất phòng bị, cũng không thiếu sự láu cá.

Hôm nay thấy bộ dạng chân thành như vậy của cô, trong lòng ấy cũng thấy khó chịu.

Nhìn cô gái dịu dàng như mùa xuân quật cường thẳng người bước về phía trước, Sở Phi Phi muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Anh ấy chỉ biết đứng dưới tàng cây, nhìn cô bé đó đi xa.

Năm nay, Triệu Thủy Quang của mười tám tuổi đã học được một điều, rằng đời người nhìn thì có vẻ có rất nhiều cơ hội, nhưng thứ đã bỏ lỡ, cho dù có nỗ lực bao nhiêu cũng khó mà tìm lại. Đến ngã rẽ, bạn chọn rẽ trái, quay đầu nhìn lại, đã là quang cảnh khác.

18. Chương 17: Ánh Trăng Ghẹo Người

Type: Bạch Đóa

Nước sẽ trôi mất, lửa sẽ dụi tắt, còn tình yêu lại có thể chống chọi được với vận mệnh.

-Nathaniel Lee -

Trường Đại học Essex nằm ở thị trấn cổ xưa phía nam thành phố Colchester, Anh quốc, bảo tồn nguyên vẹn phong cách kiến trúc thời Trung cổ, mang hơi thở học thuật an tĩnh, lâu đời.

“Hello!”, Đàm Thư Mặc nhận điện thoại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào báo cáo luận văn hiển thị trên màn hình laptop.

“Hi!”, Sở Phi Phi kéo dài âm cuối, quả nhiên, hàng lông mày đẹp của Đàm Thư Mặc bắt giác co giật.

Anh cất giọng lạnh lùng: “Có việc để lại lời nhắn, không có việc thì cúp máy”.

Sở Phi Phi vừa mở cửa nhà vừa nói: “Đừng như vậy mà, người anh em, tôi vừa tan làm là gọi điện cho cậu luôn đấy, thăm hỏi cậu chút”.

Đàm Thư Mặc cầm cốc nước bên tay, nói: “Tôi rất ổn, thăm hỏi hoàn tất”, ngửi thấy hương hồng trà Darjeeling, anh thanh thoi tựa người vào ghế, bày ra vẻ chuẩn bị cúp máy bất cứ lúc nào.

“Đúng rồi, mấy hôm trước tôi có nhìn thấy cô bé nhà cậu đấy”, Sở Phi Phi đến phòng ăn lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh, hài lòng nghe thấy đầu bên kia im lặng.

Một lát sau, vang lên âm thanh đặt cốc nước xuống “cạch” một tiếng, giọng lạnh lùng của Đàm Thư Mặc truyền tới: “Nói”.

Sở Phi Phi cong môi, biết ngay Đàm Thư Mặc này không yên tâm về cô bé, lại không dám bật cười thành tiếng, hắng giọng nói tiếp: “Mấy tháng không gặp, Tiểu Quang đã trở thành một cô gái rồi, không tồi. Cô ấy còn nhờ tôi cảm ơn cậu, nói chúc cậu mạnh khỏe, hạnh phúc mãi mãi”.

Đàm Thư Mặc cầm điện thoại, đi đến trước cửa sổ khách sạn, cái gì mà thân thể khỏe mạnh, hạnh phúc mãi mãi chứ. Tưởng tượng nét mặt cô bé khi nói những lời này, anh cau mày.

Sở Phi Phi tiếp tục trêu chọc: “Người anh em này, sao tôi không biết thầy giáo như cậu lại được người ta kính trọng như vậy nhỉ?”.

“Vậy sao?”, Đàm Thư Mặc có chút lơ đãng.

“Bịch” một tiếng, Sở Phi Phi quẳng chai nước rỗng vào thùng rác, nói: “Đàm Thư Mặc, người khác không biết cậu, Sở mỗ tôi lại không hiểu cậu sao? Đạo đức cái gì, tuổi tác trong mắt cậu được coi là cái thá gì, cậu chính là một thằng điên, cậu để tâm cái gì chứ?”.

Đàm Thư Mặc bật cười, nói: “Viện phó Sở, chú ý hình tượng chút”.

“Mẹ kiếp”, Sở Phi Phi văng tục, nói: “Người anh em, cha cậu gần đây gọi điện cho tôi, hỏi...”.

Chỉ lát sau, Đàm Thư Mặc cúp điện thoại, mở tung cửa sổ. Khí hậu phía nam nước Anh vô cùng dễ chịu. Bầu trời đêm không mù mịt như thành phố Trung Quốc, trời đêm ở đây tuyền một màu đen thẫm, vô số các vì sao lấp lánh, tỏa ra hơi thở tĩnh mịch. Dưới bầu trời sao rộng lớn thế này, tâm tình con người bỗng trở nên bao la kỳ lạ.

Quay lại Anh được gần hai tháng, hạng mục công việc đã chật kín thời gian biểu, anh bận rộn đến độ không có thời gian rảnh để suy nghĩ quá nhiều chuyện.

Sở Phi Phi nói đúng, anh quả thực không để tâm, chuyện anh muốn đều là kế hoạch không nhanh không chậm, tự nhiên tới tay. Nhưng đối với cô bé Triệu Thủy Quang này, vào giây phút cuối cùng, anh đã do dự. Anh biết một cô gái mười tám tuổi sẽ có khát khao vô hạn với tương lai, có định nghĩa mơ mộng về tình yêu. Sau khi lên đại học, có lẽ cô sẽ thực sự tìm được một cậu con trai tuổi tác tương đương, ôm trong lòng cảm xúc mãnh liệt với cuộc sống để bước tiếp, để yêu đậm sâu như cô từng nói. Chỉ là, tình yêu như vậy, Đàm Thư Mặc của hai mươi bảy tuổi có thể cho cô không? Anh đã bỏ quên điểm này.

Đàm Thư Mặc trước giờ chưa từng mềm yếu về chuyện tình cảm. Anh cũng từng có một vài mối tình không tệ, nhưng cảm giác đều chỉ thoáng qua, anh quá hiểu về thứ cảm xúc mãnh liệt này.

Huống hồ, hai mươi bảy tuổi, thời điểm một người đàn ông đang bộc lộ tài năng, Đàm Thư Mặc vừa vặn là cực phẩm của mẫu đàn ông này, bằng cấp cao, năng lực mạnh, bối cảnh gia đình tốt, tướng mạo lại như ý. Tất thấy những thứ một người đàn ông muốn có, anh đều có cả, giống trống khua chiêng bước trên con đường đời từ bấy đến giờ, mẫu đàn ông này bề ngoài nói nói cười cười, thực ra lại kén chọn mọi chuyện. Anh thích cô gái mười bảy mười tám tuổi là chuyện khó bề tưởng tượng.

Đáp án thực ra rất đơn giản. Đối với Đàm Thư Mặc, anh từng gặp quá nhiều phụ nữ, xinh đẹp có, tài hoa có, cá tính cũng nhiều không kể xiết, nhưng người anh để tâm lại cực kì ít. Gặp nhiều rồi, đến cuối cùng, lại hờ hững. Triệu Thủy Quang là một trong số ít những người có thể khiến anh cảm nhận được sự thuần khiết, hơn bạn bè cùng trang lứa ở chút khôn vặt, hơn những người phụ nữ anh từng gặp ở sự hiền lành. Mọi đặc điểm đều khiến anh cảm thấy đáng quý.

Chính bởi vì càng thích nên mới càng để tâm, suy nghĩ cho cô mọi điều, bày bố cho cô từng bước, ngược lại làm mất đi phán đoán chuẩn xác của mình.

Ở độ tuổi này, Đàm Thư Mặc hiểu có những chuyện học cách buông bỏ sẽ tốt cho bản thân, nhưng anh tự hỏi có thật dễ dàng như vậy không?

Đối với cô bé kia, anh vốn đã bỏ ra quá nhiều. Cái gì mà yêu một người phải biết cách buông tay, đối với Đàm Thư Mặc mà nói, tất cả là đồ bỏ đi. Yêu một người chính là dùng sinh mệnh mình bám riết.

Đối với Triệu Thủy Quang, anh chỉ muốn dùng vòng tay đông đầy yêu thương ôm trọn lấy sinh mệnh cô, không nỡ buông tay.

Nam Kinh, hạ tuần tháng Tám, thời tiết dần mát mẻ, đặc biệt là buổi tối, khiến lòng người dễ chịu.

“Tiểu Quang, ăn cơm xong thì đến khu phố phía trước lấy cho mẹ dưa hấu mẹ đã đặt nhé!” Một câu nói của mẹ Triệu, khiến Triệu Thủy Quang đang chuẩn bị về phòng lên mạng, phải xỏ dép bước ra khỏi nhà.

Khệ khệ xách quả dưa hấu to bự bước về khu chung cư, cô bỗng nhìn thấy bóng hình thân thuộc tựa vào thân cây sơn trà trước khu chung cư, cúi đầu nhàn nhã nghịch bật lửa. Xa xa chỉ thấp thoáng thấy ánh sáng của vỏ bật lửa màu bạc và đốm lửa chọt lóe, cô có phần không tin, khẽ giọng gọi: “Thấy Đàm”, bỗng nhiên cảm thấy xưng hô này đã lâu không gọi.

Giọng nói nhỏ là thế cũng đã truyền tới, người ấy quay đầu, đôi mắt đen lách nhìn về phía cô.

Triệu Thủy Quang chạy chậm tới, đến gần mới phát hiện hôm nay Đàm Thư Mặc đẹp trai hết sức. Anh mặc áo sơ mi lụa màu trắng ngà, chiếc áo vừa vặn lộ bắp vai, đường cánh tay, cẳng tay tối màu nổi lõng, trên cánh tay khoác áo vest nhưng màu tối.

Có lẽ Đàm Thư Mặc vốn dĩ đã đẹp trai như thế, Triệu Thủy Quang lại si mê vô bờ bến.

Thấy đường môi Đàm Thư Mặc khê cong, cô mới hoàn hồn, muốn nói gì đó, hỏi: “Thầy Đàm, thầy về rồi sao ạ?”.

Hỏi xong cô bỗng muốn cho mình một chưởng, không về mà có thể đứng đây sao!

Đàm Thư Mặc mang theo nụ cười bên môi, không trả lời câu hỏi ngớ ngẩn này của cô, đưa bàn tay tựa bạch ngọc ra nói: “Triệu Thủy Quang, để tôi cầm cho”.

Triệu Thủy Quang ngỡ ngàng đưa túi dưa hấu to dùng cho anh, hỏi: “Thầy Đàm, thầy có muốn cùng ăn dưa hấu không ạ?”.

Đàm Thư Mặc không để ý tới cô, xách túi dưa đi về phía trước. Một người đàn ông có thân hình cao lớn như người mẫu, vận bộ đồ có chất liệu cao cấp, cánh tay trái khoác áo vest nhung, tay phải lại xách túi nilon màu trắng, kỳ dị vô cùng.

Đàm Thư Mặc nghiêng người nhìn Triệu Thủy Quang đang hóa đá. Đối với cô bé này, anh lúc nào cũng bắt đầu, thở dài: “Triệu Thủy Quang, chúng ta nói chuyện đi”.

Triệu Thủy Quang vốn dĩ quên hiện giờ cô không còn là học sinh của Đàm Thư Mặc, anh nói: “Chúng ta nói chuyện đi”, giống như nói “Triệu Thủy Quang, hết giờ mang bài tập đến văn phòng” vậy. Cô trước giờ đều vâng lời, vội vàng bước theo anh.

Đi được một đoạn, tới quảng trường Nhân Dân quy mô nhỏ bên bờ sông, cô tựa và lan can, phía xa là cái ẩm áp tỏa ra từ ngọn đèn của biết bao gia đình, bên cạnh là khuôn mặt nhìn nghiêng tuần kiệt của anh dưới ngọn đèn đêm.

Đối với Triệu Thủy Quang, cảm giác thế này bỗng nhiên là thứ khó mà với tới, anh đến để nói lời tạm biệt, hay nói gì đây? Cô bắt đầu trở nên căng thẳng.

Đàm Thư Mặc nhàn nhạt mở lời: “Triệu Thủy Quang, em từng nói không tin tưởng vào khoảng cách thời gian, tôi lớn hơn em chín tuổi, nhưng điều này có gì không tốt chứ? Hết thấy niềm vui tôi chia sẻ cùng em, tất thấy khổ đau tôi ném trải trước em. Năm năm mười tuổi tôi giúp em mua gậy mát xa, sáu mươi tuổi tôi dạy em cách vệ sinh răng giả, bảy mươi tuổi tôi giúp em chọn gậy chống. Tất thấy mọi thứ tôi đều trải nghiệm trước em, cho nên đối với tương lai chưa biết đến kia, em không cần sợ hãi. Tôi sẽ nắm tay em, cùng em bước tiếp. Tôi sẽ che chắn cho em, giúp em làm tốt mọi thứ trước. Điều này có gì không tốt?”.

Anh nói “điều này có gì không tốt” với giọng khê khàng nỉ non, nhưng lại đọng đầy lòng bao dung. Đối với một người như thế, cô còn có thể nói gì không tốt? Mắt đã ướt nhòa, cô không ngờ anh thật sự quan tâm đến cái cô mà cô tự tìm cho bản thân kia.

Thực ra, Đàm Thư Mặc còn muốn nói, nếu Đàm Thư Mặc của mười tám tuổi biết mười năm sau sẽ gặp Triệu Thủy Quang, nhất định sẽ đến xem Triệu Thủy Quang của năm tám tuổi tình nghịch ra sao, nhất định sẽ đứng trước mặt cô quan sát cho thật kỹ.

Nhưng anh biết những điều đó đã trôi qua. Anh nâng khuôn mặt cô lên, làn gió nhẹ bên song thổi tới, mang theo hơi ẩm của ngày cuối hạ, hương hoa quế thanh mát vẫn vút quanh hai người. Anh nhìn vào đôi mắt long lanh của cô, thì thầm: “When you look ahead to future changes, or think about how the past used to be. Don’t forget to look beside you, because that’s where you’ll find me, loving you with all my heart”.

Khi em hướng tới tương lai đổi thay hoặc hồi ức về quá khứ đã qua, xin đừng quên nhìn sang bên cạnh em, bởi vì tôi mãi luôn đứng đợi nơi đó, yêu em bằng cả trái tim mình.

Người đàn ông này đúng thật là hiểu rõ ưu thế của mình, giọng nói gợi cảm, đôi mắt mê người, ai nói chỉ khi phụ nữ nghiêm túc mới khiến lòng người cảm động, khi đàn ông nghiêm túc cũng có thể giết chết người đấy.

Trong lúc Triệu Thủy Quang nghĩ như vậy, khóe môi cong cong của anh đã khê đáp xuống. Không giống với lần trước, lần này cô nhắm mắt, đôi môi mềm mại của anh phủ lên môi cô, mơn man, khuôn mặt cô bỗng chốc như thiêu như đốt.

Lần này, cô thực sự hiểu, người đàn ông này đã dùng cả sinh mệnh để thiêu đốt cô. Trước mặt người đàn ông dung mãnh ấy, cô chỉ còn cách đầu hàng.

Cô đưa tay vòng ra thắt lưng cường tráng của anh, nghe nhịp đập nơi con tim anh, vùi đầu vào lòng anh, thì thầm: “Em còn là học trò của thầy đấy”.

Anh bật cười, khuôn ngực đập từng nhịp có lực, giọng nói truyền đến: “Thì sao?”.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đẹp đẽ của anh, đôi mắt trong veo ủ ấm đường nét lạnh lùng.

Anh nói: “Có vẻ như ai đó cưỡng hôn anh trước thì phải”.

Cô nghĩ một hồi, đột nhiên hiểu anh đang nói đến lần ở Tô. Thì ra anh vẫn còn nhớ.

Triệu Thủy Quang sốt sắng, vội vàng giải thích: “Cái đó không tính”.

Anh phớt lờ, chỉ nhìn cô, nở nụ cười. Thật không ngờ người thường ngày lạnh lùng cao ngạo là thế cũng có ánh mắt nóng bỏng đến vậy.

Sau đó nghĩ lại, không đúng, nếu anh đã sớm biết, vậy tại sao ở trường vẫn bày ra bộ dạng thầy giáo tốt đối xử với cô như thường, cuối cùng còn chúc phúc cô. Một người phóng đảng thế này, trước giờ đều không thích kìm nén bản thân, không phải sao?

Cô vẫn hỏi: “Vậy thì tại sao...”, nhưng không biết phải nói thế nào.

Một lát sau, dường như anh biết cô đang nghĩ gì, chỉ đưa tay vén nhẹ lọn tóc trên trán cô ra sau tai, giọng nhàn nhạt: “Bởi vì em dễ tâm”. Anh thu lại ý cười, vô cùng nghiêm túc, lại chau mày, tóc cô bé này quả thật là chậm dài vô cùng, thôi bỏ đi, rồi lại nở nụ cười, nó vẫn rất hợp với cô.

Triệu Thủy Quang chỉ có thể ngơ ngác đứng đó, cảm nhận đầu ngón tay ấm áp của anh chạm vào da mặt, mang đến cảm giác tê tê. Đúng vậy, đối với Đàm Thư Mặc mà nói, anh không cần dễ tâm đến những điều ấy. Nhưng Triệu Thủy Quang cô trước giờ luôn muốn là một học trò ngoan, sống an phận thủ thường, anh hiểu, cho nên anh sẵn lòng chiều theo cô, chỉ bởi vì cô dễ tâm.

Anh buông cô ra, tay dút vào túi quần, áo khoác vắt bên tay trái, khẽ khom lưng xách túi dưa dưới đất, đứng thẳng người nhìn gương mặt ngốc nghếch của cô, đôi mắt đẹp cong lên, cười vô cùng ghẹo người rồi vươn bàn tay thon dài đang đặt trong túi ra.

Sắc đêm ngày hôm ấy đã sưởi ấm lòng người, cô kiên định nắm lấy bàn tay ấm áp của anh.

Cuộc đời này, có biết bao nhiêu người, mỗi ngày chúng ta đều lướt qua những gương mặt khác nhau. Hi Vọng, tớ từng tưởng rằng sẽ không bao giờ có bàn tay ấm áp như vậy nữa, sẽ không bao giờ có người khiến tớ trân trọng và người trân trọng tớ như vậy nữa. Thì ra, tớ vẫn có thể cảm động trước những điều tươi đẹp trong cuộc sống như thế. Thì ra, tớ vẫn khát khao có một người như thế, có thể một lần nữa chìa đôi bàn tay ấm áp ra cho tớ. Thì ra, cho dù bạn muốn trốn tránh, tình yêu nhất định vẫn sẽ tìm thấy bạn.

Lần này, tớ chọn lựa kiên định bước về phía trước. Cảm ơn sự lựa chọn mới của cậu, đã cho tớ cơ hội lựa chọn lại từ đầu. Lần này, tớ thật lòng chúc cậu hạnh phúc.

Trên đường trở về, trái tim Triệu Thủy Quang rộn ràng đến độ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô chỉ cảm thấy Đàm Thư Mặc quả thật quá đẹp trai.

Đột nhiên “a” một tiếng, cô kêu lên: “Em tốt nghiệp rồi, không còn là học trò của thầy nữa, thầy không phải là thầy giáo của em nữa”.

Cô vui sướng như trúng xổ số Mark Six (*), tiểu nhân đắc ý ngó nhìn Đàm Thư Mặc một cái. Bị anh đè nén quá lâu, cô quên mất rằng bản thân cũng có ngày có thể thoát ra khỏi.

(*) là trò chơi xổ số tự chọn số theo ma trận số, người chơi được lựa chọn 6 số trong ma trận 49 số.

Đàm Thư Mặc chỉ cười mà không nói gì, khẽ cốc đầu cô.

Sắp về đến nhà, dưới ngọn đèn đường, Triệu Thủy Quang mới phát hiện đôi mắt có thần của Đàm Thư Mặc đã hằn lên những tia máu.

Cô giật mình, không nhìn thấy chiếc 530LI của anh đâu, lại nhìn kỹ áo sơ mi hơi nhàu của anh, mở miệng hỏi: “Có phải anh vừa xuống máy bay không thế?”.

Đàm Thư Mặc không nói gì, chỉ xoa đầu cô, ánh mắt dịu dàng như làn nước, đưa túi trên tay cho cô, nói: “Em về đi”.

Sao anh có thể cho cô biết, hoàn thành xong diễn thuyết là anh chạy thẳng ra sân bay, xuống máy bay, về nhà cất hành lý xong là đến đây ngay, đâu có thể lái xe trong tình trạng mệt mỏi thế được. Chuyện lỡ mãng như thế, cả đời này Đàm Thư Mặc rất ít khi làm, con người cao ngạo như anh tuyệt đối không thể nói ra điều này.

Triệu Thủy Quang gạt đầu, nhận lấy túi dưa, đưa tay ôm lấy anh. Đối với Đàm Thư Mặc của buổi tối ngày hôm nay, cô ngập tràn cảm động, cảm xúc không thể diễn tả thành lời.

Anh nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm nho nhỏ từ cơ thể cô, sự mệt mỏi trong lòng, những phiền chán khi ngồi máy bay loáng cái đã tan biến, lòng ngập tràn dịu dàng.

Anh từng phong độ đưa phụ nữ về nhà, đa số phụ nữ không phải là hôn tạm biệt, thì là ý tứ sâu xa mời anh lên nhà ngồi. Cô đúng là một cô bé kỳ lạ, dùng hành động đơn thuần này để biểu đạt tình cảm của mình, nhưng nó lại khiến anh thoải mái đến lạ thường.

Triệu Thủy Quang quay người, nhảy nhót lên lầu, vui mừng hơn hớn.

“Triệu Thủy Quang”, anh gọi tên cô. Cô quay đầu, người kia đút tay vào túi quần đứng tựa vào đó dưới ngọn đèn đường. Ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn khiến khuôn mặt anh còn ghẹo người hơn cả ánh trăng.

Khóe môi mỏng của anh cong lên, nói: “Quên không nói với em, sau khi khai giảng anh sẽ đến Đại học J giảng dạy”.

Nụ cười yêu mị, anh quay người, rời khỏi, tâm tình vô cùng tốt đẹp.

Cái gì, Triệu Thủy Quang nhìn bóng lưng người nào đó nghênh ngang cất bước, suýt chút nữa đã quăng túi dưa trong tay mình đi. Hình như trường đại học mà cô trúng tuyển cũng là Đại học J?

Cô chạy lên lầu, phía sau là giọng của mẹ Triệu: “Con bé này, mua có quả dưa mất cả nửa ngày trời, về đến nhà cái là lên mạng”.

Trên trang chủ Đại học J, danh sách giảng viên mới viết rõ ràng: “Đàm Thư Mặc, khoa quản lý Công Thương”.

Trời ạ, cô quả thực không muốn sống nữa, sớm biết vậy đã không tham lam chọn trường ở Nam Kinh rồi.

Ngồi trên taxi, Đàm Thư Mặc đưa tay day đôi mắt mệt mỏi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, nhớ đến vẻ mặt của cô bé kia, khóe môi cong thành nụ cười quynh rũ.

19. Chương 18: Ngày Đầu Bước Chân Vào Cánh Cửa Đại Học

Type: Bạch Đóa

Hạt giống chỉ nảy mầm khi được tưới nhuận bằng con tim hoan hỉ.

-Tình Tư Ngữ -

Tháng chín, tại đô thị đại học (*), mặt trời nắng gắt như lửa.

(*) một nơi gồm nhiều trường đại học.

Triệu Thủy Quang xuống xe, đưa tay lên che mắt nhưng ánh nắng vẫn chiếu vào. Đô thị đại học gồm những tòa nhà được xây theo lối kiến trúc mới, cây cối đường như đều vừa được chuyển đến, nào có mùi vị của cây

cối cổ xưa vườn trường. bên cạnh là tiếng còi kêu không ngừng nghỉ, tiếng còi bảo vệ chỉ chỗ đỗ xe. Khao khát về vườn trường đại học trong cô bỗng chốc giảm đi một nửa.

Cha Triệu Thủy Quang đi đỗ xe, mẹ Triệu kéo Triệu Thủy Quang đến sân vận động để đăng ký nhập học, vừa đi vừa nói: “Con bé này, lên đại học phải lanh lợi hơn đây”.

Sau khi cầm được giấy trúng tuyển, Triệu Thủy Quang không thoát khỏi “lời chú vòng kim cô” của mẹ. Cha mẹ Triệu trước giờ bận rộn, phần lớn thời gian đều áp dụng chính sách thả lỏng với con cái. Ý thức đứa con còn dính bên mình đột nhiên phải đi xa, họ bỗng cảm thấy cần phải có trách nhiệm hơn. Một ngày trước, hai người còn tắt bật nghe ngóng từ chỗ người quen xem đăng ký nội trú ở ký túc xá đại học phải chuẩn bị những gì.

Triệu Thủy Quang không nhanh không chậm kéo túi lớn túi nhỏ từ trong cốp xe ra, thầm nghĩ, chẳng phải vẫn ở cùng một thành phố với nhau sao, muốn về thì ngồi xe bus là đến rồi, cha mẹ làm thế này thật quá giày vò người ta!

Về sau, cô mới hiểu, con cái cho dù có lớn đến đâu, trong mắt cha mẹ vĩnh viễn là đứa trẻ khiến người ta nhọc lòng.

Chỗ đăng ký đâu có anh chàng đẹp trai nào tiếp đãi. Triệu Thủy Quang cảm nhận được một cách sâu sắc rằng mình đã bị lừa, trúng phải độc của tiểu thuyết. Nghĩ cũng phải, những anh chàng đẹp trai sớm đã bị người ta cướp mất rồi. Ngày khai giảng đẹp trời thế này không đi dạo loanh quanh, sao phải rước lấy công việc vất vả này vào người?!

Tiếp đón cô là một chị sinh viên năm thứ hai, khuôn mặt mang theo nụ cười khó hiểu. Triệu Thủy Quang bỗng nhiên cảm thấy bản thân như thể bị bán đến đây làm người giúp việc. Cô nhận lấy chăn kẻ ca rô, khăn trải giường, chậu rửa mặt. Trên phích nước nóng màu hồng có đề ba chữ lớn nhe nanh múa vuốt “Triệu Thủy Quang”. Cứ như thế, cuộc sống đại học của cô đã bắt đầu.

Phòng ký túc xá không lớn, một phòng dành cho bốn người ở, một dãy giường, một dãy bàn, rất ngăn nắp. Sau khi khoác ba lô to thùng lên, Triệu Thủy Quang bèn quay lưng lại với mẹ, chạy vào trong phòng, phát hiện đã có nữ sinh đang mặc màn.

Cô ấy vóc người nhỏ nhỏ, buộc tóc đuôi ngựa, cất lời nhỏ nhẹ, trông trắng trẻo gọn gang, nhìn thấy Triệu Thủy Quang bèn mỉm cười.

Nói ra thì bạn Triệu Thủy Quang cũng là người biết giả bộ. Người ta dịu dàng với cô, cô đâu dám lời tính khí điên rồ của mình với đám Hi Diệu ra dùng, cũng nở nụ cười ý nhị, nói: “Chào cậu, tớ là Triệu Thủy Quang”.

Mẹ Triệu rất hài lòng với biểu hiện của cô con gái, chú tâm làm công việc của mình, cùng cha Triệu lo chuyện dọn dẹp sắp xếp đồ.

Cô gái kia nói: “Chào cậu, tớ là Bành Hiểu Hiểu, người Vô Tích, còn cậu?”.

Triệu Thủy Quang vừa nghe thấy cái tên ấy đã vui sướng nói: “Tớ là người Nam Kinh, tớ có thể gọi cậu là Bành Bành (*) không? Cậu cũng có thể gọi tớ là Tiểu Quang”.

(*) Nhân vật Pumbaa trong phim hoạt hình Vua Sư Tử, được dịch ở Trung Quốc với tên Bành Bành.

Thực ra, Triệu Thủy Quang đang nhớ đến Pumbaa và Timon trong phim Vua Sư Tử, cô vô cùng vui vẻ.

Bành Hiểu Hiểu cười nói: “Được chứ, trước kia cũng có người gọi tớ như thế, trong Vua Sư Tử cũng có Bành Bành”.

Triệu Thủy Quang nhìn cách ăn nói nhỏ nhẹ của Bành Hiểu Hiểu, thấy cô ấy là người thật thà chất phác nên có ấn tượng tốt vô cùng.

Bành Hiểu Hiểu đi thu dọn đồ của mình, Triệu Thủy Quang quay đầu nhìn, cha mẹ Triệu vẫn còn đang tắt bật.

Cô rút điện thoại ra, phát hiện có những mấy tin nhắn trong máy, liền dứt khoát kéo ghế từ từ ngồi xuống xem.

Có tin của Cao Tầm: “Trời ạ, W ww, tớ bị đi dày rồi, nửa ngày trời không có lấy một anh chàng đẹp trai nào, tớ muốn về Nam Kinh, tình hình bên cậu thế nào?”.

Nhớ lại nàng Cao Tầm kỳ quái bị mẹ nhét đến trường đại học Top hai không có danh tiếng ở Thường Châu, hiện giờ đoán chừng đang sống trong cảnh diên cuồng gào thét.

Mế Ni nhắn: “Khu trường học Phố Đông thật quá giày vò người ta, tớ bị xếp đến gian phòng những tám người, mẹ tớ nói ra ngoài thuê nhà cho xong”.

Lý Giai Nhiên nhắn: “Tiểu Quang, tớ ở Đại học D, cậu ở Đại học J à, gần nhau lắm đấy, rảnh rồi đến chơi nhé”.

Hi Diệu nhắn: “Nha đầu, hôm nay báo cáo đi chứ, có điểm ngộ gì hả, hang hái cho chị chút nhé, cuối tuần về chơi”.

Triệu Thủy Quang cười khỏ, kéo xuống phía dưới, đa phần đều là thông báo đổi số điện thoại mới của bạn bè.

Ngồi trên băng ghế ngoài cửa, người xung quanh đi đi lại lại, cô bất chợt cảm thấy lòng ấm áp. Mọi người vẫn ở bên nhau, thật tốt.

Một lát sau, tin nhắn cuối cùng thỉnh linh nhảy ra: “Ở Bắc Kinh, ngày kia về. Mặc”. Triệu Thủy Quang không hiểu tại sao anh không viết đầy đủ họ tên đầy đủ mình ra, như thể đang làm chuyện gì xấu, rồi lại cảm thấy không nên viết cả họ tên. Cô cứ nhìn chằm chằm vào mấy chữ kia cả buổi, đóng máy lại, không nhìn được lại mở ra xem.

Buổi chiều, người trong phòng ký túc đã đến đông đủ. Cô nàng Hàng Châu tên Hứa Oánh sở hữu vóc dáng cao ráo, tính tình lại không Hàng Châu chút nào, tóc ngắn ngang vai, nói với mọi người: Đừng lo lắng, tớ sẽ làm. Cô nàng khua khoắc hai ba cái đã xử lý xong cái màn phức tạp.

Hứa Oánh làm cho mẹ cô có mặt ở đó cũng phải khen ngợi, Triệu Thủy Quang nhìn chiếc màn mình mặc, ngưỡng mộ đến tận cùng.

Dương Dương, gái Tứ Xuyên, tùy hứng, cổ họng vô cùng lớn, nói: Cha tớ họ Dương, mẹ tớ cũng họ Dương, cho nên tên tớ là Dương Dương.

Cả phòng cười ồ, thì ra người xung quang Triệu Thủy Quang không có diên rồ nhất, chỉ có diên rồ hơn!

Trời nhá nhem tối, cha mẹ đã rời đi, Triệu Thủy Quang và Hứa Oánh cầm giỏ đựng đồ đi tắm trước. Vừa vào nhà tắm, hai người đã choáng váng đầu óc. Thì ra nhà tắm không có cửa cho từng gian, hơi nước nóng bốc lên mịt mù, chỉ nhìn thấy bao cơ thể khỏa thân thoát ẩn thoát hiện.

Triệu Thủy Quang bỗng nghĩ đến một từ: Nhục Lâm - Tử Trì (*)

(*) Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương thích. Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Tử Trì (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.

Người tắm rửa mùa hè vốn đã nhiều, trước khi Triệu Thủy Quang thay quần áo còn bị một cô gái trần trụi đụng phải, ngơ ngẩn quay đầu hỏi Hứa Oánh: “Có tắm không?”.

Hứa Oánh cắn răng nói: “Tắm đi”, rồi bắt đầu từ từ cởi bỏ quần áo. Triệu Thủy Quang nhìn mà bỗng có cảm giác “bức lương vi sướng (*)”. Nhưng mùa này mà không tắm, người chắc chắn sẽ khó chịu.

(*) Cường bức con gái nhà lành làm kỹ nữ.

Mười tám năm nay, đây là lần đầu tiên Triệu Thủy Quang gặp chuyện này. Bền đỏ mặt cúi đầu cởi quần áo. Cô và Hứa Oánh không ai dám nhìn ai, cầm giở, co người, quơ quơ vòi phun nước, mắt không dám nhìn loạn, dùng tốc độ nhanh nhất trong lịch sử để giải quyết vấn đề.

Sau hơn mười phút, cô và Hứa Oánh đứng trước gương bên ngoài nhà tắm, nhìn hai người mặt đỏ ửng trong gương, phá lên cười khanh khách.

Sau đó, qua vài tháng, đáng vẻ cởi bỏ quần áo đã tự nhiên hơn, họ còn trò chuyện tán gẫu với nhau trong nhà tắm. Dương Dương nói, cởi bỏ quần áo mà cứ như thể đang mặc vậy, ai có thể ngờ sẽ có ngày hôm nay.

Chuyện kể rằng nhà tắm của Đại học J là thế này, nữ sinh năm nhất không dám nhìn, nữ sinh năm hai len lén nhìn, nữ sinh năm ba ung dung nhìn, nữ sinh năm cuối chẳng thêm nhìn.

Nhóm Triệu Thủy Quang nghe thấy những lời này, quả thực là khâm phục sát đất.

Từ nhà tắm quay về, cô bị Dương Dương dúm cho cuốn sổ, nói: “Nào, nào, phương thức liên lạc”.

Triệu Thủy Quang ngẩn người, ngồi xuống viết, một lát sau tìm được một cuốn sổ trắng tinh bắt chước làm theo. Kết quả, bốn người cuối cùng đều có một cuốn sổ của riêng mình. Không biết tại sao mọi người đều lưu số điện thoại cố định, mà không phải điện thoại di động. Có lẽ, điện thoại di động dễ thay sim, điện thoại nhà không dễ thay. Bốn cô gái đã viết vào đây tình bạn được định trước của những ngày tháng sau.

Nhiều năm về sau, trong lúc sắp xếp đồ đạc, Triệu Thủy Quang bỗng làm rơi cuốn sổ nhỏ này. Trên cuốn sổ không viết gì, sau lưng là bốn hàng chữ ngay ngắn, địa chỉ, hòm thư, số điện thoại. Triệu Thủy Quang nhìn nét chữ ngây ngô ấy, bất chợt nhớ lại ngày đầu tiên gặp gỡ, thốn thốn mãi không thôi.

Thì ra, chuyện ngỡ rằng chỉ là vụn vặt của ngày ấy, trong chớp mắt đã trở thành hồi ức không thể xóa mờ.

Buổi tối, mười giờ ký túc xá đã tắt đèn, sau đó là tiếng kháng nghị đập chậu rửa mặt lạch cạch của mấy chị khóa trên tầng trên. Sau tiếng gào thét của bà trông coi ký túc, không gian trở nên hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhóm Triệu Thủy Quang nằm trên giường bắt đầu cười, mọi người mới ngày đầu quen biết còn chưa có nhiều điều để nói, cộng thêm một ngày mệt mỏi, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Khổ cho cú đêm Triệu Thủy Quang, nằm trên giường chong mắt nhìn. Thường ngày vào giờ này cô còn đang ở nhà lên mạng, hiện giờ bất luận thế nào cũng không ngủ nổi. Cô mở điện thoại ra đọc tin nhắn của một ngày, nhìn đắm đắm vào tên của người ấy một hồi, không ngờ điện thoại bỗng run, màn hình hiển thị là cùng một người. Cô ngơ ngẩn, vội vàng nhận điện thoại. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, cô không dám nói to, khẽ “A lô” một tiếng, một giọng nhẹ nhàng truyền đến: “Chưa ngủ sao?”.

Cô “Ừm” một tiếng, “Đợi em một chút”, rồi khoác áo ngoài, rón ra rón rén xuống giường, nghe tiếng ngáy ngủ say của Bành Bành giường dưới, cô khẽ cười, “cạch” một tiếng, mở cửa ra ngoài.

Hành lang bên ngoài vô cùng yên tĩnh, trên bầu trời khu vực ngoại thành có thể nhìn thấy vài ngôi sao và cả mặt trăng đang cười ngoác miệng.

“Ở ngoài à?”, anh hỏi.

“Dạ, còn anh?”, cô bước chân về phía giàn phơi quần áo, dọc đường nghe thấy có phòng còn đang tán gẫu đêm khuya.

“Anh ăn ở bên ngoài, vào đi, bên ngoài lạnh đấy”, giọng nói nhẹ nhàng của anh cách lớp vỏ điện thoại lạnh như băng truyền đến, trong đêm tối thế này bỗng chốc khiến toàn thân cô ấm lên.

Cô nói: “Không sao đâu, em không lạnh, Nam Kinh giờ vẫn nóng lắm”.

Tiếng cười trầm thấp của anh truyền tới, khiến tai cô nóng bừng, mặt cô thì đang đỏ ửng. Cô bỗng nhớ lại buổi tối gặp mặt lần trước, tựa như người ấy đang ở ngay bên cạnh.

Cô có chút ngượng ngùng, vội vàng chuyển chủ đề: “Em kể cho anh nghe nhé, trường học lớn lắm, đều là kiến trúc màu đỏ, có điều không có cây đại thụ...”

Trong điện thoại, cô kể về những chuyện vụn vặt không đâu, nghĩ người ấy còn chưa về, cô muốn dùng đôi mắt của mình thay anh nhìn ngắm trước, chậm rãi kể cho anh nghe, thật tốt biết bao.

Thực ra, cô không biết, tháng trước người ấy đã mua một căn hộ ở gần trường, lái xe đi vòng quang khu kiến trúc màu đỏ này không dưới mười lần từ lâu rồi.

Nhưng anh vẫn im lặng lắng nghe cô lải nhải, tưởng tượng ra khuôn mặt rạng rỡ của cô, khóe miệng anh bất giác cong lên.

Giờ đêm ở Bắc Kinh rất lớn, Đàm Thư Mặc gặp gỡ bạn cũ, uống chút rượu, nhẩm tính đã đến giờ gọi điện thoại, không biết cô bé ngày đầu tiên nhập học thế nào.

Đứng ở cửa, tựa vào cột nhà, bấm số gọi đi, nghe tiếng “A lô” của cô, khuôn mặt anh đọng đầy dịu dàng.

Mỗi người nhận điện thoại đều có một nét riêng, cô bé Triệu Thủy Quang lúc “A lô”, bản thân bất giác kéo cao âm cuối, khiến người ta cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Anh nghe cô kể lể, tưởng tượng từng động tác nhỏ của cô, ngẩng đầu nhìn về ánh trăng lưỡi liềm đang cười ngoác miệng, cơn gió thổi đến, hơi rượu cũng tản đi phân nửa, tâm tình khoan khoái.

Ngày hôm ấy, thời tiết Bắc Kinh không tốt lắm, xe cộ nườm nượp, dòng người qua lại như mắc cửi. Đàm Thư Mặc đứng trên tòa cao ốc thành phố, một tay dứt túi quần, một tay cầm điện thoại, tựa vào cột bên cửa ngoài khách sạn rực rỡ ánh vàng, cũng chẳng để tâm xem mình đã trêu chọc bao nhiêu ánh mắt, chỉ nghiêng mặt, khóe môi cong lên thành nụ cười. Anh nhàn nhã đứng đó, thỉnh thoảng giọng nói khe khẽ theo gió truyền đến tai người xung quanh rồi thoảng bay. Rõ ràng là một người đàn ông lạnh nhạt, quanh người lại tỏa ra hơi thở tươi đẹp ấm áp.

Đêm hôm ấy, “cánh bướm bay qua thành phố, tòa nhà cao ốc nở hoa.”(*)

(*) Nhật quang khuynh thành – Carrchy.

20. Chương 19: Căn Phòng Ngập Nặng

Type: Izumi

Mỗi khi tôi ngược dòng về năm tháng tuổi thanh xuân của chính mình, những ngày tháng đó giống như bông tuyết màu trắng giữa cơn bão tuyết sớm mai.

-Lolita-

Ngày học cấp ba, thầy cô nói, đợi các em thi lên đại học rồi, tha hồ có thời gian mà hưởng thụ. Mỗi lần nhớ đến câu nói này, Triệu Quang Thủy chỉ muốn nói một câu: Thầy cô chính là kẻ lừa gạt.

Đại học chỉ là sự bắt đầu cho những trải nghiệm khác trong cuộc đời, bài vở thoải mái hơn nhiều, nhưng lại chuyển hướng đến cuộc sống. Mỗi lần vò quần áo, Triệu Quang Thủy đều nhớ nhung điên cuồng cái máy giặt nhà mình. Cứ cách hai ngày, cô lại bị Hứa Oánh túm lấy, vất kiệt sức vào công cuộc giặt quần bò. Trong một phòng ký túc xá, luôn có một người cần cù, một kẻ lười biếng. Hứa Oánh thuộc người về trước, quần bò đều tự tay giặt hằng tuần. Triệu Quang Thủy thuộc người về sau, không kiên trì nổi, quần áo bẩn nhét hết vào túi, mang từng bọc về nhà, kính biểu máy giặt nhà mình.

Đồ ăn trong trường cũng không thể sánh với tay nghề của mẹ Triệu, quan trọng là không có protein. Nhóm Triệu Quang Thủy ở tầng năm, mỗi ngày cô bụng kêu đói vang xồm vào nhà ăn, ăn xong quay về, trèo lên tầng năm đã thở hồng hộc, vừa đặt mông xuống ghế, đã như thể chưa ăn gì, toàn bộ đều tiêu hao hết.

Mẹ Triệu cũng thấy kỳ lạ, đứa bé này tuần nào về nhà cũng như châu chấu quá cảnh. Máy giặt trong nhà quay không ngừng nghỉ, món ngon vét sạch toàn bộ, ăn xong còn gói lại, nói là đem đến cho bạn cùng phòng. Trước khi đi, cô còn lượn quanh nhà một vòng, nào là đồ ăn vặt, nào là sữa, toàn bộ đều được di dời.

Lòng mẹ cũng thật xót xa, may mà không cho con gái đi học xa.

Trong lòng Triệu Thủy Quang cũng bàn tính sâu xa, nói: “Phải uống canh mẹ hầm, những cô gái không có mẹ bên cạnh thường chóng già”.

Mẹ Triệu không biết phải nói gì, bị bụng dạ hẹp hòi của con gái làm cho khóc dở mếu dở, nói cô chín chắn cũng không phải, bảo cô suy nghĩ không đến nơi đến chốn cũng chẳng đúng, nhưng người làm mẹ vẫn rất vui khi được con cái vò vĩnh.

Bốn cô gái trong ký túc xá tóc hóa tím tùm tùm nhau lại. Có một chuyện, Triệu Thủy Quang cảm thấy không công bằng. Mọi người nói chuyện điện thoại đều dùng tiếng địa phương, vào lỗ tai Triệu Thủy Quang chẳng khác gì tiếng chim. Cô suy xét, mọi người đều là người Trung Quốc, sao lại bắt đồng ngôn ngữ như vậy? Chuyện này thôi cũng bỏ đi, nhưng buồn bực là Triệu Thủy Quang vừa nói tiếng Nam Kinh là mọi người đều hiểu liền, bí mật to nhỏ gì cũng lộ ra hết, cô nói “tiếng Nam Kinh đại chúng”, còn bị Dương Dương học nói tiếng Nam Kinh, hỏi Triệu Thủy Quang: “Tớ nói có giống không?”, Triệu Thủy Quang đáp: “Giống, giống ở Tù Gia Thương chui ra.”

Dương Dương sung sướng: “Thật sao, Tù Gia Thương ở đâu thế?”.

Triệu Thủy Quang cất giọng nhỏ nhẹ: “Trạm xe cuối đường số Ba, bệnh viện khoa não”.

Dương Dương tra cứu, là bệnh viện tâm thần, thế là một quả đấm bay đến.

Rất nhiều năm về sau, Triệu Thủy Quang ngồi trên xe lửa đi ngang qua trạm Vô Tích, hai người Vô Tích lên xe ngồi phía sau, Triệu Thủy Quang đột nhiên phát hiện rằng, cuộc đối thoại của hai người kia, cô có thể nghe hiểu được bảy tám phần. Nghĩ mà thấy lạ, chẳng lẽ cô là thiên tài ngôn ngữ? Bỗng nhiên nhớ tới khẩu ẩm của Bành Hiểu Hiểu, bất chợt cô bừng tỉnh.

Có những chuyện là như vậy, không biết cuối cùng là bạn khiến tôi thay đổi hay là tôi làm cho bạn đổi khác.

Các bạn thân mến, những năm ấy, hãy để tôi vĩnh viễn hoài niệm.

Đứng trước cửa nhà ăn, nhóm người Triệu Thủy Quang chong mắt nhìn vòng vây ba tầng trong ba tầng ngoài ở cửa chắn. Cho dù đã khai giảng được hơn một tuần lễ, nhưng quả thực là họ ăn không tiêu. Hết cách, cái bụng đã diễn tập vài vòng kế “vườn không nhà trồng”, buổi chiều còn tiết học, họ buộc lòng phải bắt chấp khó khăn xông lên phía trước.

Xông lên được hơn nửa, phát hiện chỉ còn lại cô và Hứa Oánh, xung quanh đa số là nam sinh, như thể biểu diễn truyền thuyết á clang, hai mắt phát sáng, Triệu Thủy Quang vô cùng bối phục, đi theo Hứa Oánh mở ra “con đường quyết tử”.

Xông đến cửa chắn, nhìn thấy cái thìa khua khoắng của đầu bếp, thật hưng phấn. Hứa Oánh đang chuẩn bị mở miệng, thì bị một nam sinh khác cướp lời. Nam sinh kia đặt thẻ vào máy, nói: “Hai miếng cốt lết loại lớn, mì căn cải xanh...”.

Hứa Oánh thuộc mẫu con gái chanh chua, đâu có thể trở mặt đứng nhìn, lại thêm vào cô là người không chịu được đối, bèn cáu kỉnh: “Người này sao có thể như vậy hả, không biết xếp hàng sao? Có chút tố chất đi chứ!”.

Nam sinh kia cũng không bỏ qua, nói: “Cậu nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem!”.

Triệu Thủy Quang thấy không ổn, mặc dù bản thân cô biết nam sinh này không phải loại tốt đẹp gì, trong lòng cũng đâm thui cậu ta vài trăm lần, nhưng cô quan sát tỉ mỉ, rồi kéo kéo Hứa Oánh tỏ ý ngăn cản. Dù sao họ mới vào trường chưa được mấy ngày, người này bị người ta nói thế mặt không đổi sắc, vừa nhìn là biết không phải sinh viên mới, thêm vào đây là giờ cao điểm ăn uống, quá đông người.

Hứa Oánh mặt đỏ rần, nhưng không tiện châm chọc, hai người lại không muốn nhún nhường, cứ đứng đực ra đó.

Bỗng nghe có tiếng người nói: “Được rồi, con trai thì nhường đi, ai bảo con gái được ưu tiên”.

Một nam sinh vóc dáng cao ráo đứng ra, kéo nam sinh vừa rồi đi, quay đầu nở nụ cười ngượng ngùng về phía họ, mày rậm mắt to, chất phác đến cực điểm.

Chuyện này kết thúc ở đây.

Triệu Thủy Quang cầm đĩa, cùng Hứa Oánh về chỗ ngồi, chọc cô: “Đừng tức giận nữa mà, con trai mà ăn nhiều như vậy, sớm muộn cũng báo phỉ cho xem”.

Hứa Oánh bật cười, mây đen tan hết.

Một lát sau, Bành Hiểu Hiểu và Dương Dương cũng gọi cơm xong, Dương Dương vừa đặt đĩa xuống vừa nói: “Đầu bếp xới cơm ở trường này nhất định là mắc bệnh run, múc một thìa, run run, múc thêm một thìa nữa, lại run run, haizz, run hết cả rồi”.

Mọi người nhìn nắm cơm bé tẹo trong đĩa của Dương Dương, cười ngặt nghẽo.

Đúng vậy, con gái tuổi này đâu có nhiều chuyện phải so đo đến thế.

Ăn được một bữa, Dương Dương nói: “Chiều chúng ta đi nghe giảng môn tự chọn chút đi”.

Bành Hiểu Hiểu gấp một cọng rau, nói: “Không phải là chưa bắt đầu chọn sao?”

Dương Dương nói: “Ai nói là đi chọn chứ, chúng ta đi ngắm thầy giáo kia kìa, nghe nói khoa chúng ta vừa có một thầy giáo siêu đẹp trai đến, còn tốt nghiệp thạc sĩ trường danh tiếng bên Anh nữa cơ”.

Hứa Oánh đang buồn bực uống canh, cũng ngẩng đầu lên nói: “Thật đấy, thật đấy, tớ cũng nghe phòng bên nói rồi, nhưng môn tự chọn kia hình như là sinh viên năm hai chọn trước, chắc kín lớp rồi”.

Triệu Thủy Quang đang nhặt ra từng miếng cà rốt cô ghét nhất, nghe thấy thế, bỗng rùng mình một cái, dừng lại, ngẩng đầu nói: “Có đi cũng không chọn được, đừng đi nữa”.

Nghĩ lại, mấy ngày trước Đàm Thư Mặc hẳn đã quay về rồi, nhanh như vậy đã phải làm học sinh của anh, cô tuyệt đối không muốn như vậy.

Dương Dương không cam tâm nói: “Đi đi, cùng đi xem dù thế nào cũng tốt mà”.

Bành Hiểu Hiểu gạt đầu lia lịa, Hứa Oánh cầm thìa gõ vào đĩa của Triệu Thủy Quang, nói: “Đừng để ý đến cậu ấy, chúng ta đi, cậu ấy chắc chắn sẽ đi”.

Triệu Thủy Quang nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, Hứa Oánh này sao lại hiểu cô như vậy, mới có mấy ngày, bốn người đã như chị em sinh bốn, đi đâu cũng đi cùng nhau.

Đúng vậy, cô không thể không đi.

Khi Triệu Thủy Quang ôm vớ từ cửa sau bước vào phòng học, đã nhìn thấy bậc thanh giảng đường có bao nhiêu người. Nói chuẩn xác là, vào lúc trông thấy có nhiều nữ sinh như thế, cô bắt đầu cảm thấy hôm nay có thể sẽ đen đủi. Khi thấy dãy bàn phía Dương Dương được trải một đoạn giấy vệ sinh dài, Dương Dương vo lại nói: “Thời đại này mà vẫn có người dùng giấy vệ sinh xí chỗ”, rồi không mấy may do dự quăng đi, kéo họ ngồi xuống. Triệu Thủy Quang cảm thấy hôm nay sẽ đen đủi. Khi cô mở tròn mắt nhìn Đàm Thư Mặc từ cửa bước vào, nghe xung quanh mình biết bao người thầm thì to nhỏ, cô đã biết hôm nay đen đủi là cái chắc rồi.

Đàm Thư Mặc để sách lên bàn, tựa người vào trước bàn, áo len ca rô màu be kiểu Anh, khê lộ ra cổ áo sơ mi vân nhỏ màu xanh da trời bên trong, phối cùng quần nhung tơ màu xám đậm, giày da mũi nhọn. Cách kết hợp đơn giản, nhưng bởi chất liệu tinh tế và thương hiệu nổi tiếng mà trở nên vô cùng cao quý. Điều khiến người ta kinh ngạc là, người ấy luôn có thể khiến phong cách thời trang học thức nghiêm cẩn toát ra vẻ gợi cảm.

Đây là lần đầu tiên Triệu Thủy Quang thất Đàm Thư Mặc kể từ khi khai giảng. Mặc dù cô đã chứng kiến Đàm Thư Mặc đi đến đâu cũng tỏa sức hấp dẫn, nhưng hôm nay vẫn phải si mê một phen. Cô ngồi trong đám người, lòng dạt dào niềm vui ngắm nhìn nhất cử nhất động của anh.

Đàm Thư Mặc không quan tâm bên dưới rốt cuộc đã nháo nhác như thế nào, tay trái cầm tờ danh sách, tay phải đút vào túi quần, tựa người vào đó. Sau đấy, anh ngược mắt lên nhìn thoáng qua, Triệu Thủy Quang cảm giác đôi đồng tử lạnh nhạt của anh dừng lại một chút, bỗng giật mình, trông lại bản thân, rõ ràng cô đã tận lực co người đến bên cửa sổ rồi mà.

Đối với Triệu Thủy Quang, cô không muốn quan hệ giữa mình và Đàm Thư Mặc bị bại lộ. Một là Triệu Thủy Quang cảm thấy quan hệ giữa họ chưa ổn định, hai là cô không muốn dựa hơi Đàm Thư Mặc để sống cuộc sống đại học của mình. Đàm Thư Mặc có cuộc sống của Đàm Thư Mặc anh, Triệu Thủy Quang cô có cuộc sống của cô. Triệu Thủy Quang cảm thấy như vậy rất tốt.

Đàm Thư Mặc cũng không hề gì. Theo anh thấy, cho dù quan hệ giữa hai người có bị bại lộ, Đàm Thư Mặc cũng không thể làm gì hơn cho cô, ngày tháng vẫn cứ vậy, nên để tùy cô. Thế nhưng, trong cuộc đời Đàm Thư Mặc, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình bị người ta ghét bỏ. anh vừa tức vừa buồn cười, cô bé này tưởng mình không nói, sau này không ai biết thật sao?

Đàm Thư Mặc mở miệng: “Nội dung bộ môn này phần lớn là tài liệu trong sách, tôi cũng có bổ sung, ai không muốn nghe giảng có thể không đến, bài thi tự đoán đề. Hoan nghênh đến dự thính, nhưng hy vọng giữ trật tự, đương nhiên tôi biết lớp đại học ít khi giữ được trật tự”.

Tâm tình vô cùng tốt, anh cong cong khóe môi, bên dưới bỗng cười rộ.

Anh nghiêm mặt nói: “Tôi không thích điểm danh, mặc dù trường các em có yêu cầu. Hôm nay sẽ điểm danh làm quen một chút, không cần căng thẳng đây là lần điểm danh cuối cùng. Nếu tôi có đọc sai tên ai, xin hãy giúp tôi sửa lại”, anh bắt đầu đọc tên từng người một, hiếm lần đọc sai.

Anh không cầm bút đánh dấu tên, khi người khác nói “có”, anh đều lướt ánh mắt qua một cái.

Triệu Thủy Quang đã lĩnh giáo được thói quen giáo dục nước ngoài mà Đàm Thư Mặc ảnh hưởng là như vậy, mọi người lại cảm thấy thầy giáo này không chỉ dừng lại ở đẹp trai.

Đọc đến cuối cùng, anh mới cầm bút lên ghi, Triệu Thủy Quang quan sát kĩ càng, còn đang cân nhắc xem anh làm gì, anh bèn ngừng đầu, nói một tiếng: “Triệu Thủy Quang”.

Triệu Thủy Quang theo phản xạ có điều kiện, giơ tay lên, nói “có”.

Đàm Thư Mặc quay người, đặt tờ danh sách lớp trở lại bàn. Lúc đưa lưng về phía lớp, khuôn mặt anh rạng rỡ. Cô tưởng rằng anh không nhìn thấy sao? Căng thẳng thu lu ở góc lớp làm gì?

Đàm Thư Mặc anh sao có thể không nhìn thấy Triệu Thủy Quang cô, anh đâu có phải tên mù?

Hàng cuối cùng trong danh sách được viết tay rõ ràng: “Triệu Thủy Quang, lớp (1) Thương mại Quốc tế”.

Sau khi buông tay xuống, Triệu Thủy Quang mới cảm thấy có gì đó không đúng. Đây không phải cấp ba, vả lại cô không đăng ký môn học này, ngỡ ngàng đầu thì phát hiện ra ánh mắt phẫn nộ của Dương Dương: “Triệu Thủy Quang, cậu đã điền rồi, còn lại nói là không chọn!”.

Triệu Thủy Quang nghĩ giờ có thanh minh thế nào cũng không ai tin, nhìn Đàm Thư Mặc thần thái tự nhiên giảng bài, trong lòng oán hận vô hạn, người này thật quá đen tối!

Triệu Thủy Quang đành phải nói: “Tớ cũng không biết nữa, quả thật tớ không điền, có thể là hệ thống trong trường xảy ra lỗi.”

Hứa Oánh nghĩ Triệu Thủy Quang không thể làm chuyện này, nói: “Có thể đấy”.

Bành Hiểu Hiểu khẽ giọng: “Thầy Đàm này phải liệt kê vào danh sách ‘Bất đại soái ca’ của tớ. Nếu là tớ, dù phải chen chúc sứt đầu mẻ trán cũng quyết học môn của thầy, Tiểu Quang, tớ không trách cậu”.

Đừng chỉ thấy một Bành Hiểu Hiểu điềm đàm nho nhã, dịu dàng kín đáo, thật ra trước lúc ngủ mỗi ngày cô ấy đều phải liệt kê một lượt ai là bất đại soái ca của mình, nào là Cổ Thiên Lạc, Lâm Phong, Hoắc Kiến Hoa, Bảo Kiếm Phong, vân vân, giờ lại thêm một Đàm Thư Mặc.

Dương Dương bắt tay Triệu Thủy Quang, đáng điệu hết sức hi sinh vì nghĩa, nói: “Tiểu Quang, đừng sợ, sau này tớ sẽ đi học cùng cậu!”.

Triệu Thủy Quang nhìn ánh mắt của đám ác nữ, lại nhìn Đàm Thư Mặc vẽ phấn khởi trên bục giảng, vô cùng bất đắc dĩ.

Vừa hết tiết, Triệu Thủy Quang liền cầm sách vở, bám đuôi Đàm Thư Mặc. Đi được một đoạn xa, Đàm Thư Mặc tay dứt vào túi quần, quay người cười nói: “Bạn Triệu Thủy Quang, nhớ đi học đầy đủ”.

Triệu Thủy Quang nhìn nụ cười yêu mị của người kia, quay người, hằng tuần đúng giờ, cả phòng đi học.

Nhập học đã được vài tháng, văn phòng của giảng viên trong trường là phòng hai người. Giảng viên kia của phòng Đàm Thư Mặc đúng lúc nghỉ phép, văn phòng liền trở thành phòng độc lập. Triệu Thủy Quang bắt đầu tự do ra vào văn phòng của Đàm Thư Mặc.

Phần lớn thời gian giảng viên trong trường đều không ở văn phòng, đặc biệt là giảng viên khoa Quản lý Công thương, có ai là không làm thêm bên ngoài. Đàm Thư Mặc cũng vậy, anh giúp mấy công ty làm cổ vấn huy động vốn, ngoài ra còn viết luận văn tiến sĩ, chiều hôm nay anh ở văn phòng.

Triệu Thủy Quang từng nghĩ, người như Đàm Thư Mặc yêu đương sẽ thế nào. Thực ra, phần lớn thời gian hai người ở cùng nhau, ai làm việc người nấy.

Buổi chiều hôm ấy, Đàm Thư Mặc đeo kính ngồi trước bàn làm việc, xem phát biểu học thuật từ Mỹ fax tới. Triệu Thủy Quang ngồi trên sàn nhà cạnh chân bàn anh, đầu gối ôm laptop của anh, lên mạng.

Ngọn gió mát buổi chiều hòa vào hơi thở cổ kính của cây hòe ngày đầu thu trong vườn trường thoảng tới, rèm cửa sổ sát sàn thuần một màu trắng bị gió thổi “xoàn xoạt” trên sàn nhà, tất cả đều trở nên xa xôi mà an bình.

Triệu Thủy Quang có hơi buồn ngủ, Đàm Thư Mặc vừa khéo liếc mắt thấy cái đầu mềm mướt của cô sắp gục xuống, bật ra tiếng cười trầm thấp, Triệu Thủy Quang bỗng giật mình tỉnh giấc.

Ngửa đầu nhìn đôi mắt tràn ngập ý cười của anh, cô túm tóc một cách ngốc nghếch, đột nhiên nhận ra anh đang rảnh, bèn hào hứng dạt dào nói chuyện: “Thầy Đàm, thầy nổi tiếng rồi, thầy xem, ảnh của thầy được đăng lên cả trang mạng của trường này”.

Đàm Thư Mặc thản nhiên quét mắt qua trang mạng, quả nhiên có mấy tấm ảnh của anh, đều là ảnh chụp nghiêng lúc anh giảng bài. Anh khẽ cau mày, chắc chắn sinh viên phát tán lên.

Anh trước giờ không để ý đến mấy chuyện này, sau khi trưởng thành, cũng hiếm khi chụp ảnh với nghĩ cũng không cần thiết. Tình huống này anh không thể nói gì, người ta đã đăng lên cả rồi, tiếp tục xem luận văn của mình thôi.

Đọc được mấy hàng, nghiêng đầu qua, anh phát hiện cô bé kia vẫn đang xem mấy tấm ảnh đó. Anh có chút phiền muộn, người khác thì không sao, nhưng cô đã ngồi đó nhìn cả buổi rồi.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu, cười với anh, thoáng lộ hai lúm đồng tiền, lật một tấm phía trước, nói: “Tấm này không đẹp, sống mũi của anh còn thẳng hơn cả anh này cơ!”, cô giống như đang góp ý kiến quý báu, lật trang sau, chỉ vào một tấm trong đó, nói nghiêm túc: “Tấm này đẹp nhất!”.

Anh mỉm cười, cô bé này thật là, trước mặt anh lại có thể tỏ lòng si mê trong sáng, vô tư như thế.

Anh dứt khoát bỏ bút xuống, ngồi cạnh cô, cùng cô xem, ừm, thật ra ảnh cảm thấy đều như nhau cả, đều là ảnh của cùng một người.

Một lát sau, cô lại mở một đồng ảnh trên Weibo màu sắc sỡ cho anh xem, chỉ vào một tấm, hỏi: “Anh thấy cô gái này có xinh không?”.

Anh nhìn, cô gái đó mắt mở tròn, mặt nhỏ nhỏ, gờ ngón tay hình chữ V, bèn lắc đầu, anh đã qua cái tuổi thích những thứ đáng yêu từ lâu.

Cô chạy mày nói: “Em thấy rất xinh mà, Dương Dương nói không sai, mắt nhìn của đàn ông và phụ nữ quả thật không giống nhau.”

Cô chưa từ bỏ ý định, lại tìm một tấm ảnh khác, anh vẫn lắc đầu, trang điểm quá đậm.

Cô tiếp tục tìm, cứ muốn tìm cho bằng được mẫu người anh thích, anh đều kiên nhẫn lắc đầu.

Triệu Thủy Quang chịu thua, nói: “Vậy anh thích thế nào, anh tự chỉ đi”.

Anh quét mắt, nhiều tấm ảnh như thế, sao anh có thể nhìn ảnh mà thích cho được? Ai chẳng giống nhau? Nhìn ảnh không đáng tin. Suy cho cùng tâm tính cô vẫn rất trẻ con.

Anh gập máy tính lại, tay chống phía sau, ngẩng đầu nói: “Triệu Thủy Quang, anh sẽ không dựa vào dung mạo để phán đoán một người. Ví dụ như em, sau này em có thay đổi thành dáng vẻ khác, em vẫn là em, tính cách, thói quen vẫn như vậy. Đàm Thư Mặc anh vẫn thích Triệu Thủy Quang em”.

Triệu Thủy Quang không nói nên lời, chỉ nhìn người ấy nghiêng đầu cười với cô, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Đàm Thư Mặc thấy cô khẽ há miệng, dáng vẻ ngẩn ngơ, bèn đẩy mắt kính, xoa sống mũi, cười nói: “Không phải là em cảm thấy anh không cần tắm rửa, không cần đi vệ sinh đấy chứ?”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, tắm rửa thì có thể YY một chút, đi vệ sinh à, thôi bỏ đi.

Đàm Thư Mặc thở dài, nhìn ánh mắt như mất hồn của cô là biết cô không làm chuyện gì tốt đẹp, bèn đưa tay phải ra, xoa mái tóc mềm mại của cô, dịu dàng hôn, làn môi quần quýt...

Ngày hôm ấy, gió nhẹ mang theo cái khô nóng cuốn một góc rèm cửa sổ, ánh nắng chiều len vào phòng, nhìn thấy đôi tình nhân say đắm dưới bàn làm việc nước sơn sáng màu, không cần thận làm say cả gian phòng ngập nắng.

21. Chương 20

Đất nước của lá đỏ

Type: Izumi

Quá khứ, hiện tại, em luôn hạnh phúc!

-Triệu Thủy Quang-

Kỳ thi giữa kỳ đã tới, bài thi ở trường đại học không khó, đa số thầy cô đều vạch sẵn nội dung thi trọng điểm, nên vài ngày trước kỳ thi là cơ hội quý báu cho “lớp mầm non tương lai đất nước” thể hiện năng lực học tập dưới áp lực cao. Phòng tự học trong thư viện là nơi “chạm tay có thể bỏng”.

Phòng của Triệu Quang Thủy ai nấy đều chơi từ lúc nhập học cho đến hôm nay, giờ đã nhanh chóng gia nhập vào đội quân “nước đến chân mới nhảy”.

Thường ngày, Triệu Quang Thủy ngoài việc lên lớp tiếng Anh để chuẩn bị thi cấp bốn, cấp sáu ra, những giờ khác đều đi tán gẫu, đọc tạp chí, thỉnh thoảng gặp thầy cô nói những thứ hay ho, cô cũng nghe ngóng. Về cơ bản, thi qua không có vấn đề gì. Thế nhưng, nếu cô dám cầm thành tích hơn sáu mươi điểm về nhà tôn kính mẹ, đoán chừng ngày tháng sau này đừng mong trở về nhà nữa.

Ngày mai là ngày thi Toán cao cấp. Trải qua một buổi bàn bạc, cả phòng quyết định tối nay qua đêm ở phòng tự học, tham dự cuộc chiến quyết tử đến cùng.

Thế là bạn Dương Dương, người được phân trực nhật, vừa hết tiết đã chạy đi lo liệu vấn đề tài nguyên nước. Nửa tiếng sau, đại tiểu thư hùng hùng hổ hổ vừa xách hai phích nước, vừa chửi mắng từ phòng lấy nước nóng trở về.

Dương Dương vừa bước vào cửa đã đặt phích nước xuống, xoa bóp cánh tay rồi rửa sả: “Thật quá đáng, tớ lấy nước xong, thấy đông người nên để phích nước ở đây, cùng Trương Đình Đình phòng kế bên đi mua đồ ăn tối. Kết quả vừa về đến nơi đã thấy mất một cái nắp phích, nước còn đang bốc hơi nữa cơ, nếu để tớ biết được là ai ấy à...”.

Người trong phòng bật cười, ký túc xá cấm tự ý đun nước, muốn lấy nước phải đến phòng nước nóng, lúc người đông phải để phích ở đó. Mỗi lần đi ngang qua, cảnh tượng phích nước nóng sặc sỡ sắc màu ngoài cửa cũng vô cùng trắng lệt.

Trên phích nước của mỗi người đều được viết tên, không dễ mất, nhưng thường nghe nói có người bị ăn trộm nắp phích. Kẻ bị trộm đành xoa mũi tự nhận mình đen đủi, đến khu phố sau trường bỏ ra năm hào mua một cái nắp gỗ về. Nhóm Triệu Thủy Quang cũng thường được nghe kể tới chuyện này. Nhưng truyện xảy ra với người của phòng mình lại có cảm nhận khác.

Bành Hiểu Hiểu nhìn hai phích nước vẫn còn nắp gỗ, nói: “Sau đó thì sao, không phải vẫn còn đây à?”

Dương Dương đang trèo lên giường, vừa đạp chân vừa nói: “Đâu có, tớ nhanh trí trộm nắp phích bên cạnh, nguy hiểm thật!”.

Mọi người sững sốt phá lên cười đến mức tức thở. Hứa Oánh nằm giường dưới đá vào thanh giường của Dương Dương, nói: “Vẫn còn mặt mũi nói người ta, đoán chừng hiện giờ người ta cũng đang mắng chửi cậu như vậy đấy!”.

Triệu Thủy Quang đang nằm xem tạp chí, nói một câu hàm chứa ý vị sâu xa: “Ôi, oan oan tương báo đến khi nào”, liền bị Dương Dương thần tốc quăng cho cái gối!

Bảy giờ tối, một nhóm người sắp xếp sách vở gọn gàng, hừng hực khí thế xuất phát.

Phòng tự học, đã rất đông người, lại có người mang theo cả áo khoác và phích nước nóng đến làm kháng chiến trường kỳ.

Họ nhẹ chân nhẹ tay bước vào, tìm một hàng ghế phía sau ngồi xuống. Mọi người đều bày ra dáng vẻ nghiêm túc đọc sách, rồi nhìn nhau lại cười khi khi, ríu ra rít rít nghiêm cứu một lượt cặp tình nhân phía trên đến nam sinh bên cạnh. Cuối cùng, Hứa Oánh không chịu nổi, rống lên: “Không được nói chuyện, nghiêm túc đọc sách đi!”.

Bốn người cuối đầu đọc sách, yên tĩnh.

Một lát sau, Dương Dương nói: “Các vị, tớ chỉ nói một câu thôi, chỉ một câu thôi”.

Đầu óc Triệu Thủy Quang đang choáng váng bởi đạo hàm, cô không ngẩng đầu, thuận miệng nói: “Một câu dài bao nhiêu?”.

Một lúc sau, Bành Hiểu Hiểu thưa, “Dài ba chữ”, trầm nghĩ, Dương Dương này sao vẫn còn thời gian rảnh rỗi ra câu đố cho bọn họ.

Dương Dương choáng váng, đỏ cả mặt nói: “Tớ muốn hỏi là có ai muốn đi vệ sinh không?”.

Triệu Thủy Quang ngẩn người, bò ra bàn cười, cả bàn phá lên cười rữ rựi khiến người phía trước lần lượt quay đầu, ảnh hưởng đến lớp học!

Những tháng ngày đó, chúng ta thường nói, gộp tất cả những lần làm trò cười vào có thể xuất bản thành sách. Tốt nghiệp rồi, mỗi người sinh sống một nơi, bất chợt nhớ lại tháng ngày đã qua, như thể phát động lại cơ quan trên người mang tên “cười”. Cho dù chỉ có một cười, cũng có thể cười như kẻ ngốc giữa đám đông.

Bạn hỏi tôi cuối cùng đám nha đầu kỳ quái này có thi qua không sao? Đương nhiên là qua rồi!

Về sau, bạn Triệu Thủy Quang dính quảng mắt đen to dùng xuất hiện trong văn phòng Đàm Thư Mặc. Bất đắc dĩ, Đàm đại nhân đang bận rộn sửa bài thi, ai đó cơ bản không nhận được đãi ngộ cấp bảo vật quốc gia.

Thò đầu qua xem, Đàm Thư Mặc phê nhàn nhã, dấu tích đúng – sai thật đơn giản. Đáng thương cho trận chiến đầu đêm thê thảm của họ. Triệu Thủy Quang vô cùng hối hận, hận không thể lấy chân cho mình một chưởng. Chẳng phải là có sẵn nhân viên tình báo dịch ở đây hay sao!

Cô nịnh nọt: “Thầy Đàm, sớm biết thế này em đã để cho thầy hành động một chút, lòng tìm đáp án là xong”.

Ai kêu cô học khoa Thương mại Quốc tế, từ Kinh tế Chính trị Mác – Lênin đến Toán cao cấp đa phần là giảng viên nữ. Người đã kết hôn nhìn thấy Đàm Thư Mặc là mặt mày rạng rỡ như hoa nở, người chưa kết hôn thì lượn lờ trước mặt Đàm Thư Mặc. Suy cho cùng, chẳng ai không thích đồ đẹp, huống hồ trên người Đàm Thư Mặc còn có khí chất mê người thế kia.

Đàm Thư Mặc hạ bút đỏ xuống, quay người nhìn mặt mũi kẻ tiểu nhân, đưa tay nhéo cằm cô, nói: “Được thôi, vậy lần sau anh sẽ nói cho họ biết, bạn gái nhỏ của Đàm Thư Mặc vừa vắn ở lớp họ, phiền họ chăm sóc, thế nào?”.

Triệu Thủy Quang lần đầu nghe anh nói rõ ràng mối quan hệ của hai người, bị từ “bạn gái” dọa sợ đến mơ hồ, đỏ mặt bỏ nhà xuống sô pha.

Đàm Thư Mặc thấy cô vui đầu vào sô pha, lộ ra vàng tai đỏ ửng, cười cười tiếp tục sửa bài thi.

Anh biết cô bé này nói chơi, cô cũng biết anh sẽ không làm những chuyện không có nguyên tác như vậy.

Một lát sau, Triệu Thủy Quang lật người, nói: “Em không cần, chỉ khi dựa vào bản thân đạt được thứ mình muốn mới có cảm giác thành tựu. Mẹ em từng nói thích em giở trò khôn vặt, nhưng thứ đạt được dựa vào trò khôn vặt đa phần đều dễ dàng mang lại ghen ghét, đố kỵ, người khác cũng không phục. Em biết chỉ có người cần cù chăm chỉ, cùng mọi người nỗ lực đạt được thành công mới xứng đáng với sự hình sinh của người khác, cũng được người khác tôn trọng”.

Đàm Thư Mặc luôn biết Triệu Thủy Quang là người hai mặt điển hình, ấn tượng của đa số mọi người đối với cô đều không tồi. Thực ra họ đã bị cô lừa gạt, cô bé này thích trốn việc, nghị lực không tốt, cũng phải kiêu người có thể cản trở làm việc khó, may mà thông minh, hiểu được rằng phải nắm lấy cơ hội nên mọi chuyện mới có thể xem như ổn thỏa. Xem ra, cuộc sống đại học đối với cô không phải là không có thu hoạch gì.

Một lúc sau, thấy không có động tĩnh gì, anh hạ bút, đi đến trước sô pha, phát hiện cô bé đã ngủ say. Môi đỏ khê chu, làn da trắng nõn mềm mại tựa như mùa xuân, hốc mắt có hai quầng thâm. Anh cứ nhìn cô, trong lòng xiết bao yêu thương. Lắc đầu, anh lấy áo khoác trên giá áo khê đắp lên người cô, rồi quay về trước bàn, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa, bật đèn. Một vóng ánh sáng màu vàng, lơ mờ, khiến không gian nhỏ hẹp trở nên êm dịu vô cùng.

Rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại tư thế ngủ cuộn tròn của cô, anh vẫn cảm thấy thỏa mãn lạ kỳ, hết như xưa.

Nửa học kỳ sau, chuyện lạ vô cùng nhiều, sắp cuối năm, Triệu Thủy Quang quen một người lập dị.

Kể ra thì Triệu Thủy Quang cũng là người lập dị từ nhỏ. Cô không có duyên với giáo viên dạy Toán, lại được giáo viên Ngữ Văn, tiếng Anh yêu quý vô cùng. Vào đại học vẫn vậy.

Nửa học kỳ sau, để tăng cường khả năng học tiếng Anh, trường đã tổ chức tiết học do người nước ngoài lên lớp, để giảng viên tiếng Anh chọn từ hai đến ba người mỗi lớp tham gia.

Triệu Thủy Quang đương nhiên có tên trong danh sách. Cô cho rằng đối với bộ môn tiếng Anh, không chỉ dựa vào việc đọc bài khóa, giải thích ngữ pháp là có thể học tốt, nhưng môn học do người nước ngoài dạy này chiếm mất thời gian rảnh rỗi của cô. Mặc dù cái được gọi là thời gian rảnh rỗi của cô là một tuần hiếm có hai ngày có thể chạy đến chỗ Đàm Thư Mặc ăn uống thỏa thích. Để giữ thể diện cho giảng viên tiếng Anh, Triệu Thủy Quang đành ngoan ngoãn đi học.

Thầy giáo tên Peter, là người Montréal, Canada. Vào lúc thầy giáo giới thiệu tự giới thiệu về bản thân, Triệu Thủy Quang có hơi lơ đãng, cô bỗng nhớ đến người ấy.

Peter giảng bài rất thú vị, không cần sách giáo khoa mà kể chuyện cười, không thì chơi trò chơi.

Hôm nay, Peter có mang theo một cái túi màu đen, vô cùng thần bí, nói muốn chơi trò đoán câu đố. Lớp học tổng có bốn mươi sinh viên, dựa theo chỗ ngồi chia thành hai đội trái phải, mỗi đội mỗi lần cử một người lên sờ đồ. Sau khi biết đó là vật gì, dùng tiếng Anh miêu tả, không được nói tiếng Trung, cũng không được nói tên riêng, để người bên dưới đoán. Đội nào đoán đúng được điểm, đội thắng có phần thưởng.

Triệu Thủy Quang vốn không phải người thích hoạt động, không tính điểm nên cô không tích cực lắm.

Mặc dù thường ngày thành tích nói tiếng anh của mọi người không tồi, nhưng là tiếng Anh kiểu Trung Quốc, khẩu ngữ cũng chỉ có thể lắp bắp vài từ, đâu biết đội bên cạnh có nam sinh cực kỳ kiêu ngạo, mỗi lần chỉ với mấy từ, cậu ta có thể đoán được bảy tám phần.

Triệu Thủy Quang ngược mắt nhìn qua, mày rậm mắt to, có hơi quen mắt, vừa nhìn là biết ngay người lạnh lợi, đường đời thuận buồm xuôi gió. Cô đang nhìn, nam sinh kia bỗng quay đầu cười với đội của cô, đặc ý đến độ sắp bốc khói.

Thực ra, không có yêu cầu gì về việc phân bố chỗ ngồi, nhưng từ xưa đến nay nữ sinh luôn thích tụ tập một chỗ, nam sinh luôn thích tụ tập một chỗ. Thế là, điểm số của đội nam đã vượt xa đội nữ. Đội nam còn kiêu căng đề xuất chiến tranh, gây ra một trận chiến giới tính.

Người nhàn rồi Triệu Thủy Quang vốn không muốn tham chiến, lúc lên sờ phải một cái ô nhỏ, muốn chậm rãi gợi ý cho nữ sinh, nhưng mới nói được vài câu, cậu nam sinh mắt to kia đã cướp mất cơ hội, ánh mắt sáng rực, nói: “I got it”.

Triệu Thủy Quang đành phải chậm rì rì bước về chỗ, nhìn khuôn mặt tươi cười đã tỏ vẻ thành công với cô, Triệu Thủy Quang cả đời này không mấy khi bị người ta cười thế bao giờ. Lần này cô bốc hỏa rồi!

Như ăn phải thuốc nổ, cô bắt đầu trở nên nghiêm túc, người phía dưới vừa mới nói “circle”, “money”, Triệu Thủy Quang đã lập tức giơ tay nói “coin”.

Đội nữ dần trở nên sôi nổi, tỷ số bắt đầu tăng vọt. Đội nam liên tiếp trông sang, Triệu Thủy Quang chẳng thèm đếm xỉa, lòng thầm nghĩ, bà đây không nói tưởng bà bị câm à!

Câu cuối cùng, Peter nói rất khó, nam sinh kia lên sờ vật. Thấy cậu ta chạy mày sờ soạng một hồi, Triệu Thủy Quang cũng chau mày nhìn một hồi, cậu ta do dự nói: “one face”, mọi người mù mờ tưởng tượng chút đã sờn tóc gáy, nam sinh đó nói tiếp: “having nose without eyes”.

Triệu Thủy Quang nhớ lại bộ phim kinh dị, có mũi, có miệng, không có mắt, cô quả thực đã nhớ đến bộ phim mới xem đợt mùa hè, lúc đó còn cảm thấy rất nhàm chán, là ông lão đeo mặt nạ kinh dị cầm rìu chém người.

Đầu óc cô bỗng phát sáng, hô lên: “mask”.

Dứt lời, cô bèn thấy được khuôn mặt như trút được gánh nặng của người kia, sau đó Peter thu lại túi, vừa nói Triệu Thủy Quang “Smart” vừa thưởng cho cô một viên kẹo.

Hết giờ học, Triệu Thủy Quang bốc giấy gói kẹo ra, cho vào miệng rồi đi ra ngoài.

Bỗng bị người ta gọi giật lại, cô quay đầu, nhìn thấy nam sinh mắt to kia, vừa nở nụ cười, bên phải đã thấp thoáng chiếc răng khểnh.

Từng có một nam sinh như thế đứng trước mặt Triệu Thủy Quang khẽ cười, kể từ đó, cô si mê ba năm. Ký ức ấy giống như vỏ trứng màu xám nứt bánh răng, chậm chậm thấm vào xương tủy, thấm vào trái tim. Cô hốt hoảng đứng đó.

Nam sinh kia nói: “Ban đầu tớ cũng không biết đó là cái gì, hoảng hết cả hồn”.

Cậu nhìn Triệu Thủy Quang đang ngẩn ngơ, nghĩ người này là cô gái lạnh lợi bức người trên lớp vừa rồi đây sao?

Cậu ta vẫy vẫy tay, nói: “Này, có người ở đó không?”.

Triệu Thủy Quang hoàn hồn nhìn cậu nam sinh tươi cười xán lạn như em bé, người kia cười khuôn mặt rạng rỡ, cô chuyển ánh nhìn, cười nói: “Không có, tớ chỉ là đột nhiên nghĩ ra thôi”.

Cô vốn muốn bỏ đi, nam sinh kia lại nói: “Giảng viên tiếng Anh cứ nói lớp (1) khoa Thương mại Quốc tế có một nữ sinh vô cùng thông minh, giờ thì tớ biết là ai rồi.”

Triệu Thủy Quang hơi kinh ngạc, nhưng dù sao được người ta khen ngợi vẫn thấy vui. Song cô không quen biết người này, đối với con trai không quen biết, trước giờ cô không thích bắt chuyện, bèn nói: “Cảm ơn, hẹn gặp lại lần sau”, rồi quay người, bỏ đi.

Cuối đầu, bước vào sân trường, giẫm lên chiếc lá rơi dưới chân, phát ra tiếng “xoàn xoạt”, lòng cô đứt thành từng mảnh. Đã rất lâu rồi, cô không nhớ về cuộc sống của người kia, ở đó là đất nước lá đỏ nổi tiếng nhỉ? Cô có phần không thể tưởng tượng nổi người ấy mang theo sự cô đơn thế nào để giẫm lên từng phiến lá này.

Sâu thẳm trong lòng mỗi người đều có một người như thế, đã không còn là người yêu, cũng không thể trở thành bạn bè. Thời gian qua đi, chẳng liên quan gì đến thích hay không thích, cứ quen nhớ đến người ấy, sau đó hi vọng người ấy tất thấy đều tốt đẹp.

Trong sân trường ngày cuối thu, Triệu Quang Thủy, bịt kín cổ áo khoác, khẽ giọng nói: “Hi vọng cậu tất thấy đều thuận lợi”.

Nhìn đồng hồ, hôm nay tan học sớm, cô bước nhanh về phía tòa văn phòng giáo viên.

22. Chương 21

Không rời xa

Type: Mai Hoàng

Trên đời này không có gì đau đớn hơn sự trừng phạt của tình yêu, cũng không có gì vui vẻ hơn chuyện sẵn sóc nó.

-Shakespeare-

Triệu Thủy Quang phát hiện ra, trong vườn trường nói lớn không lớn, bảo nhỏ không nhỏ này, nếu bạn thật sự muốn làm quen với một người, muốn thường xuyên chạm mặt với người đó, đúng thật dễ dàng.

Buổi trưa, cô vội vàng làm bài tập sắp phải nộp, chưa ăn cơm. Triệu Thủy Quang kêu Dương Dương khi nào đi “Phố sau” thì mua cho cô bánh trứng gà.

Phố sau thực ra là một khu chợ ở sau trường học, không biết cái tên đó xuất phát từ phòng ký túc xá nào, cuối cùng mọi người đều gọi là Phố sau.

Sự thật chứng minh, tính sáng tạo của con người quả là vô hạn.

Mấy người “nước đến chân mới nhảy” trước khi hết giờ đã nộp xong bài tập cho lớp trưởng, bụng đói sôi ùng ục. Triệu Thủy Quang và Hứa Oánh cùng vào lớp, nhìn thấy Đơn Dương và Bành Hiểu Hiểu đã chiếm chỗ ngồi ở đó, Triệu Thủy Quang nhìn thấy bánh trứng của mình trên bàn liền nhào tới.

“Cảm ơn nha, bạn yêu!”, Triệu Thủy Quang vừa mở túi đồ ăn vừa nói với Dương Dương.

“Đừng cảm ơn, tối nay mời tớ đi ăn cánh gà nướng là được rồi”, Dương Dương có đòi một bữa tiệc thịnh soạn cô cũng đồng ý.

“Vậy tớ cũng thế, còn cả Hiểu Hiểu nữa”, Hứa Oánh tiếp lời.

Triệu Thủy Quang cắn một miếng bánh to, không kịp phản ứng, hỏi: “Tại sao?”.

Hứa Oánh trừng mắt với cô: “Tớ đốc thúc cậu làm xong bài tập, Hiểu Hiểu ngồi đây chiếm chỗ, cậu nói có phải mời hay không hả!”.

Triệu Thủy Quang không thèm đếm xỉa đến Hứa Oánh, ra sức ăn, chuyện của buổi tối tính sau.

Đang miệt mài “làm việc”, bỗng có người vỗ vai, Triệu Thủy Quang may mà không ghen, nghĩ, tôi đã ngồi trong góc thế này rồi, còn ai nhận ra tôi nữa, cố gắng nuốt đồ trong miệng xuống, quay đầu.

Người nọ hàng mày tuấn tú, đôi mắt sáng rõ, vừa cười má phải thấp thoáng lúm đồng tiền, không phải là cậu nam sinh mắt to lần trước thì là ai vào đây nữa?

Lần trước có kể Triệu Thủy Quang là người hai mặt điển hình, mang những thói quen xấu như mơ màng, lười biếng, lỗ mãng. Ai thân với cô mới biết, nói cách khác, ai là bạn bè của Triệu Thủy Quang mới có may mắn lĩnh giáo điều này.

Còn vị này không quen, bạn Triệu Thủy Quang đương nhiên gật đầu, mỉm cười, nói: “Chào cậu, cậu cũng học môn này à?”.

Thực tế thì hôm nay cô cực kỳ bận rộn, chỉ mang vở bài tập ra, ngay cả đây là môn học nào cũng chẳng hay biết.

Cậu nam sinh mắt to cười nói: “Ừm, cùng bạn đến dự thính, nghe nói thầy giáo này dạy rất hay”.

Triệu Thủy Quang nhìn sang bên cạnh, quả nhiên là ngồi một hàng, có lẽ cũng là người cùng một phòng như nhóm cô. Cô vốn không có nhiều chuyện để nói, bèn gật đầu, quay lại, tiếp tục chiến đấu với món bánh trứng của mình, ừm, khẩu hình phải thu nhỏ hơn một chút.

Mới cắn được một miếng, cô đã bị Dương Dương túm áo cúi đầu sấn tới: “Đồng chí Tiểu Quang, nào, thành thật khai báo với tổ chức xem đây là chuyện gì!”.

Triệu Thủy Quang cũng là người thích buôn chuyện, nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Dương, đã đoán ra cô ấy đang hỏi chuyện gì, thấp giọng: “Được rồi, vài ngày trước cùng lên lớp, đến người ta tên gì tớ còn không biết”.

Hứa Oánh tiếp lời: “Tớ biết, cùng lớp Triết học, ngồi phía sau cậu, là lớp (2) khoa Tự động hóa, tên gì nhỉ”, nghĩ một lát nói: “À, Đằng Dương”.

Triệu Thủy Quang giật nảy mình, vội vàng vỗ đùi Hứa Oánh, người ta ngồi phía sau, còn lớn tiếng như vậy.

Dương Dương vui vẻ: “Là người họ nội nhà tớ”.

Bành Hiểu Hiểu nói: “Người ta hình như họ Đằng!”.

Dương Dương quay đầu, vẻ mặt kiên định: “Mẹ người ta chắc chắn họ Dương!”, dứt lời cô ấy thực sự quay đầu lại hỏi người ta.

Không ngờ cậu nam sinh tên Đằng Dương kia gật đầu nói: “Mẹ tớ họ Dương”.

Thế là hai bàn chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết, Triệu Thủy Quang chỉ có thể nghĩ, thời buổi này sao mọi người đều “cởi mở” vậy nhỉ?!

Cuối cùng, cô vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu nghe bọn họ anh một câu tôi một câu, cảm thấy những người này như uống phải thuốc kích thích vậy.

Cô không ngờ, chẳng bao lâu sau, một người trong số họ gặp phải tình huống tương tự. Cô cũng biến thành một trong ba người, thậm chí còn tưng bừng hơn hôm nay.

Khi đó, trong phòng ký túc xá chỉ cần có người yêu đương, là như thể cả phòng đang yêu đương, chuyện to chuyện nhỏ giúp nhau phân tích. Có một người thất tình, cả phòng cùng thất thình. Chắc chắn là phải mất một buổi tối rửa sả tên nam sinh kia đến độ thịt nát xương tan nói hử hê!

Một lát sau, thấy Đàm Thư Mặc cầm quyển sách bước vào, Triệu Thủy Quang nghĩ, thật đúng là xong đời rồi, đến tiết học của Đàm Thư Mặc cũng không nhớ!

Vốn dĩ tiết của Đàm Thư Mặc cô nghiêm chỉnh hơn, cô đã quen như thế, thêm vào Đàm Thư Mặc lên lớp vốn có nét đặc sắc riêng của anh. Mặc dù nhóm Dương Dương nhằm vào chữ “sắc” mới đến đây, nhưng cũng phải nghe giảng say sưa.

Một lát sau, Đằng Dương chọc chọc lưng Triệu Thủy Quang. Triệu Thủy Quang không thích người khác chọc sau lưng mình, cảm thấy không được tôn trọng, giữa nam nữ có chút mập mờ, bản thân trước giờ không như vậy, nhưng không tiện phốt lờ, vẫn quay đầu xuống.

Người kia cười nói: “Ngại quá, cậu là Triệu Thủy Quang phải không, cậu có điện thoại không?”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, tốc độ phát triển thế này thật nhanh quá đi, nhưng người ta đã cất lời hỏi, nói không có điện thoại cũng chẳng ai tin, cô nghĩ một lát rồi nói: “Điện thoại của tớ bị khóa tài khoản rồi”.

Đằng Dương cười, khuôn mặt trẻ con khiến người ta không thể thiết lập quy phạm, nói: “Không sao, cậu có thể cho tớ số trước, sau này thuận tiện liên lạc”.

Triệu Thủy Quang nhìn Đàm Thư Mặc đang nghiêng mặt chăm chú giảng bài, cuối cùng vẫn đọc số điện thoại của mình.

Một lát sau, túi áo bắt đầu rung, mấu chốt là cô quên để chế độ im lặng, giọng nói của Shin cậu bé bút chì* lập tức vọng tới.

* Bộ phim hoạt hình được chuyển thể từ bộ truyện tranh ăn khách của Nhật Bản, nhân vật chính là cậu bé Shin.

Triệu Thủy Quang luống cuống ấn nút tắt, xung quanh cười rộ lên.

Trong lớp đại học ít nhiều cũng có sinh viên quên tắt điện thoại, mua vui cho mọi người một chút, nhưng Triệu Thủy Quang chưa từng nghĩ sẽ biểu diễn trò này trong giờ của Đàm Thư Mặc!

Quả nhiên, ánh mắt lạnh lùng của Đàm Thư Mặc quét tới, Triệu Thủy Quang nằm trên bàn giả chết, không nhìn, cũng không thừa nhận. lần đầu tiên cô hận sự phát triển của khoa học kỹ thuật đến vậy, phát minh ra điện thoại di động làm cái gì cơ chứ!

Đàm Thư Mặc bỗng nhiên không thấy gương mặt của ai đó, chỉ nhìn thấy mái đầu mềm mại, cong miệng nói: “Nohara Shinnosuke* ở đâu ra vậy? sao cũng đến lớp thế?”.

* Tên đầy đủ của cậu bé Shin

Mọi người không ngờ thấy giáo khí chất nho nhã này cũng xem phim hoạt hình, ngơ ngác nhìn Triệu Thủy Quang, bật cười.

Triệu Thủy Quang biết không thừa nhận cũng không sao, nhưng đã có người lên tiếng, nói: “Thật ngại quá, thưa thầy, sau này em sẽ nhớ không mang trẻ em vào lớp”, lớp học được trận cười vang, bầu không khí hòa dịu.

Triệu Thủy Quang nghe thấy giọng nói của Đằng Dương từ phía sau, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu rịn từ lòng bàn chân. Người khác nào hay Đàm Thư Mặc biết tiếng chuông điện thoại của Triệu Thủy Quang. Lúc đó cô ngồi trong xe anh, còn bị anh vỗ đầu, nói cô là trẻ con ấu trĩ.

Đằng Dương một là cảm thấy kẻ đầu sỏ gây nên là cậu ta, suy nghĩ Triệu Thủy Quang là con gái, chắc chắn dễ lúng túng, mới nhất thời mở miệng, muốn giúp cô giải vây.

Nói xong, chỉ cảm thấy thầy giáo chau mày, cái lạnh tỏa ra trên người càng đậm, nghĩ người ta có thể là khí chất ấy, thầy giáo thích nói đùa tính tình chắc hẳn không tồi, nên không nghĩ nhiều, nhỏ giọng nói với Triệu Thủy Quang: “Xin lỗi, vừa rồi là tớ gọi”. Triệu Thủy Quang không dám quay đầu lại.

Chịu đựng đến hết giờ, Đàm Thư Mặc nói: “Luận văn giữa kỳ, đến cuối tháng nộp, những bạn này tuần sau nộp”.

Triệu Thủy Quang quá hiểu Đàm Thư Mặc, biết tuần sau hẳn sẽ bận rộn đến chết, quả nhiên, Đàm Thư Mặc cầm danh sách, đọc: “Triệu Thủy Quang, lớp (1) Thương mại Quốc tế”.

Lòng Triệu Thủy Quang đang nhỏ máu!

Cả lớp tâm hồn treo lơ lửng ở đó đợi anh đọc tiếp, anh lại bỏ tờ danh sách xuống, híp mắt, cười nói: “Như vậy đi, hết giờ”.

Anh thu dọn sách, quay người bước đi.

Sinh viên sững sốt, đang nghĩ không phải là “các bạn sau” sao? Một lát sau, trong lớp lại bắt đầu nháo nhác. Mọi người đều cảm thấy vô cùng may mắn, đồng thời nghe ngóng xem Triệu Thủy Quang của lớp Thương mại Quốc tế là kẻ đen đủi nào.

Bạn Triệu Thủy Quang lại một lần nữa trở nên nổi tiếng.

Triệu Thủy Quang nghiêng răng nghiêng lợi, ỉu xiu đi ra ngoài trước, nhưng không dám đi tìm Đàm Thư Mặc. giờ này đi giải thích lý do, cô cảm thấy là đi chuốc lấy mắng chửi thì đúng hơn.

Giọng của Shin lại một lần nữa vang lên, Triệu Thủy Quang phiền não hết sức, nhìn dây số gọi đến, vội vàng bắt máy, người đó chưa lên tiếng cô đã nói trước: “Em xin lỗi”.

Người kia “ừm” một tiếng, có âm thanh mở cửa, đoán chừng đã vào văn phòng.

Triệu Thủy Quang tiếp tục: “Trên lớp không phải em cố ý, cậu sinh viên kia tuần trước cùng đi học nên mới quen”.

Có âm thanh cốc nước “cạch” một tiếng đặt xuống bàn, anh nói: “Anh biết”.

Triệu Thủy Quang mới yên tâm, muốn nói đến chuyện luận văn, người kia lại tâm tình rất tốt, gọi một tiếng: “Triệu Thủy Quang”.

Triệu Thủy Quang giọng điệu trung thành tốt độ “dạ” một tiếng.

Giọng nhàn nhạt của anh truyền tới: “Nhớ giờ này tuần sau nộp luận văn nhé”, sau đó cúp máy.

Triệu Thủy Quang nghe tiếng tút tút bên tai, chỉ hận không thể đập điện thoại!

Thứ Sáu, Triệu Thủy Quang đến văn phòng Đàm Thư Mặc báo danh. Cô không phải là kẻ dễ chọc vào. Thầy bắt em nộp luận văn, em cũng phải đi tìm tài liệu, tìm người hướng dẫn chứ.

Đàm Thư Mặc phải ra ngoài họp, cầm chìa khóa trong tay, nhìn Tôn Tiễn nói: “Đến nhà anh viết, đợi lát nữa anh đưa em về”, rồi lái xe đưa Triệu Thủy Quang về nhà.

Vậy là bạn Triệu Thủy Quang đã tiến dần từng bước như thế!

Hoàn thành luận văn lúc hơn ba giờ chiều, Đàm Thư Mặc vẫn chưa về, Triệu Thủy Quang quyết định tự tham quan.

Nhà của Đàm Thư Mặc rất ngăn nắp gọn gàng, nhìn ra được là có người thường xuyên quét dọn, cách chẳng đèn, lấy ánh sáng, bài trí đều đẹp. Nhìn trên giá sách, toàn là dòng sách ngoại văn, cô nhìn đến độ da đầu tê dại, đang muốn tìm đĩa phim trên giá để tivi thì phía cửa truyền đến tiếng mở khóa “cạch”.

Triệu Thủy Quang vội vàng chạy đến cửa, đứng nghiêm, thấy Đàm Thư Mặc bước vào, ngoan ngoãn cất tiếng chào: “Em chào thầy Đàm ạ”.

Đàm Thư Mặc quăng chìa khóa vào giá cạnh cửa, nhìn vào phòng, vện toàn không tổn hại gì, liền nhướn cặp mày, nói: “Viết xong luận văn rồi?”.

Triệu Thủy Quang gật đầu: “Dạ vừa viết xong”.

Đàm Thư Mặc “ừm” một tiếng, thay giày, nghĩ rồi lại nói: “Đi thôi, anh đưa em về”.

Triệu Thủy Quang hiếm khi qua đây, đâu có dễ tổng cổ cô như thế, cô còn chưa khám phá đủ đâu, bèn vội vàng nói: “Còn sớm mà, nhà em cũng chưa ai về, em lại không mang theo chìa khóa nhà, em chơi một mình, anh cứ làm việc của anh đi”.

Đàm Thư Mặc nhìn cô, nói: “Trong tủ có đĩa”, rồi đi vào phòng làm việc của mình.

Triệu Thủy Quang tự mình lẩn qua lẩn lại, nhưng cô biết chừng mực, đến nhà người khác đâu có thể lật giở linh tinh. Nhìn đĩa đa phần là tiếng Anh, tiếng Pháp, còn có một số đĩa chuyên đề, có đĩa tiếng Nhật, cô kích động, cuối cùng cũng xem như có thứ để cô bắt tóm. Vừa nhìn, ra là All About Lily Chou-Chou* của Shunji Iwai, cô hơi tò mò, không ngờ Đàm Thư Mặc cũng thích phim điện ảnh sến súa.

* Là bộ phim Nhật Bản trình chiếu năm 2001 do Shunji Iwai biên kịch và đạo diễn. Bộ phim khắc họa cuộc sống của lứa học sinh vừa bước qua tuổi mười bốn tại một trường trung học Nhật Bản, và ảnh hưởng từ âm nhạc của nữ ca sĩ Lily Chou-Chou đến một vài cá nhân trong số này.

Cô chọn xem bộ phim Nhật ký tình yêu, tên tiếng Anh là The Notebook. Trước kia cô đã đọc qua bình luận về bộ phim này, cảm thấy nam chính rất đẹp trai.

Lúc bắt đầu mở đĩa, Đàm Thư Mặc vừa khéo đi ra ngoài sự chú ý của Triệu Thủy Quang chuyển tới người anh - không thua kém gì nam chính.

Đàm Thư Mặc mặc áo thể thao có mũ, dưới là quần cotton thoải mái màu xanh lơ. Lúc anh bước ra, chẳng khác gì một nam sinh viên. Triệu Thủy Quang trước giờ chưa từng thấy Đàm Thư Mặc trong cách ăn mặc như thế, bèn trở mắt lên nhìn.

Cô không biết Đàm Thư Mặc vẫn duy trì thói quen hồi ở Anh, quần áo mặc ở nhà đều như vậy, không giống như đa phần đàn ông, hoặc là mặc áo ba lỗ hoặc là mặc đồ ngủ lười lười.

Triệu Thủy Quang chỉ cảm thấy Đàm Thư Mặc trong dáng vẻ này, cầm cốc nước đi ra, lười biếng cực điểm, nhưng lại giống cách ăn mặc của mấy chàng thiếu niên, trông tươi mát vô cùng.

Triệu Thủy Quang đi theo Đàm Thư Mặc vào bếp, phát hiện ra người kia đang cầm dao gọt táo. Anh đứng tựa vào kệ bếp, cúi đầu hết sức chăm chú, vỏ táo màu đỏ tươi trượt theo ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh.

Hồi còn nhỏ, Triệu Thủy Quang đã từng xem một bộ phim, cô không còn nhớ tên nữa, nhưng luôn nhớ cảnh tượng nam chính gọt táo cho nữ chính. Từ đó, cô luôn vững tin rằng, nếu có một người đàn ông chịu đứng ở đó, bỏ thời gian tỉ mỉ gọt táo cho bạn, người ấy tất là người đàn ông yêu thương, chở che bạn cả đời.

Triệu Thủy Quang đứng bên cạnh cửa nhìn, trong lòng dâng lên cảm giác không sao diễn tả thành lời, chỉ biết sâu trong lòng là niềm cảm động khôn nguôi.

Cô bước tới, khẽ vòng tay qua vòng eo săn chắc của anh, thấy lòng mình ấm áp.

Đàm Thư Mặc cảm thấy cơ thể mềm mại đang tựa vào, buồn cười không nói nên lời, tưởng cô giở trò gì, thở dài nói: “Sao vậy? Anh thật sự không giận đâu, đi xem ti vi đi, được không?”.

Anh cho rằng Triệu Thủy Quang vẫn tưởng mình để bụng chuyện điện thoại, có trời mới biết Đàm Thư Mặc chỉ muốn trọc cô. Hơn nữa, nếu hiện giờ cô không bị anh thúc viết luận văn, cuối tháng nhiều bài kiểm tra, người nào đó có thói quen nước đến chân mới nhảy, đến lúc ấy lại biến thành gấu trúc, anh thấy mà đau lòng.

Với ông kiêu ngạo của mình, Đàm Thư Mặc tuyệt đối không ghen. Được rồi, được rồi, anh thừa nhận anh có chút dễ tâm, nhưng anh có lòng tin với Triệu Thủy Quang, càng có lòng tin với bản thân mình.

Triệu Thủy Quang cọ cọ vào tấm lưng dẻo dai của anh, sau đó trở về chỗ tiếp tục xem ti vi.

Khi Đàm Thư Mặc bê đĩa táo ra, cô đã quên chuyện này từ lâu lắm rồi, đang đắm chìm vào bộ phim.

Đàm Thư Mặc cười, cô bé này làm gì cũng chỉ dựa vào cảm hứng, quá dễ dàng tập trung tinh thần. Xét thấy vẫn còn thời gian, anh ngồi xuống cạnh cô, cùng xem phim.

Đều là người chuyên tâm, hai người lặng lẽ xem phim đến khi kết thúc.

Kết cục là nam nữ chính đến khi về già, tay nắm tay cùng qua đời trên giường bệnh. Có một câu nói của nam chính vô cùng lay động lòng người. Vợ ông mắc bệnh Alzheimer của người già, thường xuyên không nhớ ra ông là ai, ông kiên trì ở lại bệnh viện, con cái thì nhau khuyên ông về nhà sống, ông lại nói: “She’s my home, your mother is my home”. (Bà ấy là nhà của cha, mẹ của các con là nhà của cha.)

Nghe thấy câu này, mắt Triệu Thủy Quang đã ươn ướt.

Xem xong phim, Đàm Thư Mặc thu dọn bàn, cô nhìn bờ vai vững chãi của anh nói: “Tương lai, anh tình nguyện chết sớm hơn em, hay chết muộn hơn em?”.

Đàm Thư Mặc biết cô vẫn đang chìm đắm trong bộ phim, quay người cốc vào đầu cô, vừa bực mình vừa buồn cười: “Ngốc ạ, đây không phải là chuyện anh có thể quyết định, phải vậy không? Đừng nghĩ ngợi nữa, đi thu dọn đồ đạc đi, không còn sớm nữa, anh đưa e về”. Suy cho cùng, đây vẫn là lối tư duy của một người lớn hơn cô chín tuổi.

Triệu Thủy Quang thu dọn đồ đi ra, Đàm Thư Mặc đã tựa người vào cửa đợi. Triệu Thủy Quang không thích người khác đợi, vội vàng bước ra ngoài, chân xỏ thẳng vào giày, chẳng buồn thắt dây, cũng chẳng khom lưng, đi mấy bước là ổn.

Cô lười quen rồi, Đàm Thư Mặc nhìn thấy thế lại buồn cười, bèn đặt chìa khóa lên giá, khom lưng cúi xuống thắt dây giày cho cô. Triệu Thủy Quang khoác ba-lô to đùng đứng ở cửa, nhìn con người cao ngạo như anh,

khom lưng, quỳ gối giúp cô kéo dây giày, rồi thắt chặt. Từ góc đứng của cô chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen mềm mượt của anh, hàng mi rủ xuống, thanh tú đẹp đẽ, bàn tay dài khéo léo, thoáng chốc đã thắt xong dây giày. Cảnh tượng này khiến cô váng vất.

Đàm Thư Mặc đứng thẳng người, nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, bèn xoa đầu cô, nói: “Sao thế? Bé ngốc”.

Cực phẩm như anh sao lại để em gặp phải nhỉ?, Triệu Thủy Quang thốt ra.

Đàm Thư Mặc không để ý tới lời nói nhảm nhí của cô, cầm chìa khóa, ra khỏi cửa. Bên ngoài, sắc trời đã chuyển xám, anh bật đèn cầu thang nghiêng đầu nói: “Đi thôi”.

Triệu Thủy Quang chỉ cảm thấy dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, bóng lưng anh trở nên ấm áp và dịu dàng.

Cô bước lên trước nắm lấy bàn tay to dày của anh, bỗng nhiên hiểu ra, những thứ có trong truyện, trong phim có lẽ chỉ xảy ra ở đó. Thế giới hiện thực, mặc dù không giống nhưng cũng có tình cảm chân thực động lòng người. Giống như hiện giờ, cô cảm thấy bàn tay nắm lấy tay cô là một đời một kiếp, không rời xa.

Mấy tháng sau, người trong phòng nói với Triệu Thủy Quang phòng của Đằng Dương muốn mời họ ăn cơm. Triệu Thủy Quang không hiểu, mặc dù cô là người ham ăn, thường ngày cũng ham hồ chút hời, nhưng thứ không nên ăn cô tuyệt đối phân định rõ ràng. Cô nói cô không muốn đi.

Dương Dương nói thẳng: “Tớ cảm thấy Đằng Dương có ý với cậu đấy!”.

Triệu Thủy Quang đang nghe nhạc, muốn vờ như không nghe thấy, liền bị Dương Dương xách tai nói: “Đừng giả vờ nữa, nói có phải cậu thích ai rồi không?”.

Triệu Thủy Quang thẳng thắn nói “phải”, bất chợt nghĩ đến Đàm Thư Mặc đầy ắp ngọt ngào.

Hứa Oánh nói: “Cậu được đấy, chẳng nói chẳng rằng, thường ngày cũng không nhận ra”, sau một hồi tra hỏi.

Triệu Thủy Quang không biết phải nói thế nào, đành pha trò, bị ép quá chừng.

Tuy rằng thích buôn chuyện, nhưng Triệu Thủy Quang biết, chuyện tình cảm tốt nhất đừng bàn bạc, thảo luận với người khác. Không tồn tại chuyện người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người trong cuộc đâu. Chuyện yêu đương là anh tình tôi nguyện, ấm lạnh tự mình biết. vả lại, giữa con gái với nhau, nói nhiều, dễ mất đi trực giác khách quan và sự nhạy bén. Biến một người có thể vốn không tốt thành một đóa hoa, huỷ hoại đôi tình nhân đẹp.

Cứ như vậy, người trong phòng chỉ coi Triệu Thủy Quang đã có đối tượng yêu thầm, cách mạng vẫn chưa thành công mà thôi.

Họ dứt khoát không đề cập đến chuyện dùng cơm nữa.

Mấy ngày sau, Triệu Thủy Quang nhận được điện thoại gọi đến giọng sáng khoái: “Chào cậu, tớ là Đằng Dương”.

Triệu Thủy Quang đang ở bên ngoài cùng Đàm Thư Mặc mua hoa quả, Dương Dương đang chọn quýt, sau khi nói “chào cậu”, cô bèn tìm một nơi yên tĩnh nghe điện thoại.

Đằng Dương nói: “Chuyện lần trước thật ngại quá, khiến cậu phải làm luận văn”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, luận văn đã được thúc giục viết xong, nộp xong từ sớm, cũng không để tâm, nói: “Không sao đâu, tớ đã nộp rồi”.

Đằng Dương nói: “Vậy thì tốt rồi, có rảnh không tớ mời cậu dùng cơm nhé, quả thật là tớ áy náy quá”.

Triệu Thủy Quang mơ hồ cảm nhận được có chút gì đó không ổn, nhưng vẫn nói: “Tớ không hề bụng đau, quả thật là không sao mà. Nếu cậu để tâm, tớ chấp nhận lời xin lỗi của cậu. còn mời cơm thì không cần, cũng không phải là chuyện gì to tát”.

Một hồi trầm lặng, Triệu Thủy Quang nghĩ, tín hiệu có vấn đề sao?

Giọng nói của Đằng Dương truyền tới, pha lẫn ý cười: “Triệu Thủy Quang, tớ đã chủ động đến thế rồi, không phải cậu không nhận ra tớ thích cậu đấy chứ?”.

23. Chương 22

Lời cự tuyệt

Type: Mai Hoàng

Yêu đương không phải là sự nghiệp từ thiện, cho nên không thể khẳng khái bố thí.

-George Bernard Shaw-

Cậu ta nói: “Không phải là cậu, không nhận ra tớ thích cậu đấy chứ?”.

Triệu Thủy Quang thật sự không biết phải nói thế nào, chỉ nghĩ tên Đằng Dương này thật quá xảo quyệt. Nếu như cậu ta không nói rõ ràng, bản thân còn tiện nói chen vào, đùa giỡn chút là xong. Cục diện thế này bảo cô phải làm sao cho ổn thỏa đây?

Đằng Dương không đợi cô trả lời, nói tiếp: “Triệu Thủy Quang, chúng ta nói chuyện đi, tám giờ tối nay, gặp nhau ở bãi đất trống sau thư viện, ầy nhé!”, rồi cúp máy.

Triệu Thủy Quang đứng ngẩn người ra đó, mãi đến khi Dương Dương vỗ cô một cái: “Đang nghĩ gì thế hả?”.

Triệu Thủy Quang cất điện thoại, nói: “Không có gì”.

Đằng Dương không bảo chuyện này có được nói cho người khác biết hay không, nhưng Triệu Thủy Quang nghĩ, đối với người có tính cách hiếu thắng như cậu ta, chuyện này đương nhiên không nên nói thì ít hơn.

Tám giờ tối, thăm cỏ sau thư viện là thiên đường tình yêu của các cặp tình nhân. Mỗi trường đại học đều có một nơi kinh điển như thế.

Ngoại trừ có hôm dậy sớm đọc bài buổi sáng bị kéo đến đây ra thì Triệu Thủy Quang chưa từng đến thêm lần nào nữa. Dọc đường đến đây, cô có chút ngượng ngùng.

Đằng Dương ngồi trên lan can đá bên bờ sông, thấy Triệu Thủy Quang đi tới, liền nhảy xuống, khuôn mặt trẻ con dưới ngọn đèn đường cười đến độ những ngôi sao cũng phải rút xuống.

Triệu Thủy Quang nghĩ, từ hồi học đại học sao lại chưa từng gặp nhân vật thế này nhỉ, nhưng thứ đẹp đẽ chỉ cần nhìn một lát là được.

Cô lui lại, nói: “Xin lỗi, tớ thích người khác rồi”.

Đôi mắt Đằng Dương phát sáng, nhìn cô cười nói: “Tớ biết ngay là cậu sẽ nói thế, nhưng người trong phòng cậu nói cậu vẫn chưa ở bên anh ta, không phải sao? Tớ cũng thấy cậu không giống dáng điệu của người có bạn trai”.

Triệu Thủy Quang thật muốn xông về phòng đá bay tên lẩm mồm lẩm miệng kia, trong lòng cầu nhàu nhưng ngoài miệng vẫn nói đúng lý hợp tình: “Tớ có người mình thích rồi. làm sao cậu biết bọn tớ không ở bên nhau chứ? Hơn nữa, bất kể có ở bên nhau hay không, tớ đều không dự định ở cạnh bất kỳ ai khác lúc này, xin lỗi!”.

Cô không thể nói: Người yêu hiện tại của tớ chính là Đàm Thư Mặc, là thầy Đàm. Trong lòng nín nhịn, nhưng nghĩ đây là con đường do mình chọn, cô buộc phải kiên trì.

Đằng Dương cúi đầu, Triệu Thủy Quang đứng bên bờ sông bị gió thổi đến độ đầu óc đông cứng, tưởng là chuyện đã kết thúc, đang chuẩn bị ra về, Đằng Dương bỗng gọi giật cô lại: “Triệu Thủy Quang”.

Cô quay đầu, cậu nam sinh kia cười má lúm bên phải rõ nét đến lay lòng người, sự kiên trì ẩn chứa trong đôi mắt, vô cùng kiên quyết, nói: “Tớ không để tâm cậu có người mình thích. Ở độ tuổi của chúng ta sao có thể không có người mình thích cơ chứ. Tóm lại, cậu suy nghĩ rồi nói cho tớ biết sau”.

Cậu ta quay người, bỏ đi.

Triệu Thủy Quang trợn mắt há mồm đứng đó. Cô từng nghe nói ở đại học, có rất nhiều cặp tình nhân yêu nhau, ở quê vẫn có bạn trai bạn gái, nhưng cả hai bên đều không để tâm đến chuyện đó. Triệu Thủy Quang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thích một người sao có thể không để tâm? Tình yêu đâu phải là hình tam giác không đổi?

Cô trở về phòng, chuyện này chỉ có thể nín nhịn.

Qua vài hôm mới biết, kẻ phản bội chính là Bành Hiểu Hiểu. ai kêu bạn trai cô ấy lại ở cùng phòng với Đằng Dương.

Kể ra sự đời thật diệu kỳ, thì ra ngày hôm đó vừa gặp nhau ở lớp học, đã có hạt mầm đâm chồi nở hoa thật.

Nữ sinh ăn nói nhỏ nhẹ của vùng đất Vô Tích làm chuyện gì cũng thích nói: “Có hứng” hoặc “Không có hứng”.

Ban đầu, Triệu Thủy Quang thực tình không thể hiểu nổi, ví dụ, nói với Bành Hiểu Hiểu là: “Bành Bành, đi mua cơm không?”.

Bành Hiểu Hiểu nói: “Mới tan học, người đông, không có hứng đi bây giờ”.

Triệu Thủy Quang quen dùng tiếng Nam Kinh rồi, thật không hiểu, ăn bữa cơm còn có hứng với chẳng không có hứng. Chẳng lẽ hôm nay không có hứng thì không ăn à?

Hồi đầu, cô cảm thấy không thoải mái, sau nghe quen, mới biết người ta thường nói chuyện như vậy.

Một tỉnh ở Giang Tô, nói chuyện lại trống đánh xuôi kèn thổi ngược, tỉ như câu “Hôm nay trời rất nóng”, có các cách nói khác nhau điển hình.

Người Nam Kinh nói: “Cái ngày quỷ quái này sao lại nóng đến thế cơ chứ”, ngữ điệu nghi vấn.

Người Thường Châu nói: “Trời nóng quá nóng quá”, thanh điệu số ba.

Người Tô Châu nói: “Ngày hôm nay, nóng quá đi!”, lên giọng.

Trong đại học mới có thể học được những điều này!

Thế là, phòng của Triệu Thủy Quang mấy ngày nay giống như đi chơi hội, bạn trai mới nhậm chức đương nhiên phải phục vụ toàn bộ phòng ký túc. Ăn uống, hát karaoke là chuyện không tránh được, buổi tối còn có màn ăn đêm. Triệu Thủy Quang bắt buộc phải tham dự, khiến cô vô cùng lúng túng, Đằng Dương lại như không có chuyện gì, chỉ là, lén lút đối đãi chu đáo với Triệu Thủy Quang.

Phòng con gái tắt đèn rồi vẫn còn chuyện chưa kể hết, Dương Dương nói: “Triệu Thủy Quang, cậu mau thu nhận Đằng Dương đi”.

Hứa Oánh nói: “Cậu xem Bành Bành kia, bữa sáng có người mang cho, lấy nước có người xách, tốt biết bao”.

Triệu Thủy Quang nói: “Được rồi, được rồi, các cậu muốn tuyển người giúp việc à. Không nói nữa. Ngủ!”.

Đắp chăn lên người, không phải Triệu Thủy Quang chưa từng nghĩ, nếu như năm lớp Mười hai, cô không gặp Đàm Thư Mặc, thì bây giờ sẽ thế nào? Nhưng không có Đàm Thư Mặc, thì cũng sẽ không có Triệu Thủy Quang của hiện tại. Nghĩ như vậy, cô cảm thấy như đang si nhục Đàm Thư Mặc.

Những đôi yêu nhau trong trường đại học vốn không biết ý tứ là gì, yêu đương lúc đó hận không thể chiêu cáo thiên hạ. Triệu Thủy Quang nhìn thấy cảnh tượng ấy, không phải chưa từng tưởng tượng có người cùng ăn cơm trong nhà ăn, cùng đi lấy nước, cùng tự học buổi tối, cùng nắm tay nhau tản bộ trong vườn trường như thế chẳng có ai xung quanh. Nhưng cô nói với bản thân, nếu đã lựa chọn ở bên Đàm Thư Mặc thì phải biết trân trọng những gì mình có. Đàm Thư Mặc dùng tình yêu hơn cô chín tuổi để dành tặng cô, cái cô có

thể có báo đáp đương nhiên không giống. Triệu Thủy Quang cô có thể tiếp nhận được kiểu yêu đương thế này!

Dù là yêu đương, hay làm việc, cái quan trọng chính là chịu đựng được sự cô đơn.

Đối với sự nhần lại của Đằng Dương, Triệu Thủy Quang cuối cùng đã bùng nổ trong một buổi tối không trăng, không sao, gió lớn. Ngày hôm ấy kể ra cũng lạ, điện thoại của Triệu Thủy Quang bị khóa cuộc gọi thật. Cô hận, không ngờ câu nói ấy nay đã trở thành sự thật! Cô nghĩ, hai ngày nữa là về nhà, đến lúc đó cầm thẻ ở nhà đi nạp vậy.

Một lát sau, điện thoại rung, cô mở ra xem: Quý khách sử dụng dịch vụ di động thân mến,...(tự động tính lược số lượng từ ở trên), điện thoại của quý khách đã nạp thành công một trăm tệ.

Triệu Thủy Quang cảm thấy kỳ lạ, bèn gửi tin nhắn cho Đàm Thư Mặc. Vừa rồi anh có gọi điện cho em không?

Một lát sau, Đàm Thư Mặc nhắn lại: Không có, sao vậy?

Người này trước giờ gửi tin nhắn cực kỳ ngắn gọn, Triệu Thủy Quang biết không phải là anh nạp, bèn trả lời: Không có gì, em hỏi vậy thôi.

Triệu Thủy Quang biết Đàm Thư Mặc có tiền, nhưng với cá tính của Triệu Thủy Quang, cô chưa từng chủ động đòi hỏi gì. Từ trước tới giờ, cô cho rằng Đàm Thư Mặc có tiền là chuyện của Đàm Thư Mặc. chuyện tình cảm, dây dưa đến tiền sẽ bắt đầu trở nên không rõ ràng.

Tuy Triệu Thủy Quang cô chưa trải qua những chuyện này, nhưng điểm này cô vẫn hiểu rõ.

Triệu Thủy Quang nằm bò trên bàn nghĩ, có thật là miếng bánh từ trên trời rơi xuống không?

Một lát sau, hung thủ đã tự chui đầu vào lưới: “Cậu đã nhận được tin nhắn chưa? Đằng Dương”.

Triệu Thủy Quang không nói lời nào, bấm số gọi: “Đằng Dương à? Năm phút sau cậu xuống tầng nhé, tớ có chuyện muốn nói với cậu”.

Cô rút ra tám mươi tệ tiền mặt trong ví, hỏi mượn Hứa Oánh hai mươi tệ, xông xuống tầng.

Lần đầu tiên đứng đợi ở ký túc xá nam, Triệu Thủy Quang có hơi ngại ngùng. Nam sinh đi qua đi lại đều quay đầu nhìn. Đa phần đều là nam sinh đợi nữ sinh dưới tầng. chuyện nữ sinh đứng đợi thế này là vô cùng hiếm.

May mà một lát sau, Đằng Dương đi xuống. Triệu Thủy Quang không lên tiếng, hai người đi được một đoạn, người qua lại đã ít hơn.

Triệu Thủy Quang mới quay đầu nói: “Đằng Dương, cảm ơn cậu, nhưng số tiền này tớ không thể nhận”, cô chìa tay đưa tiền cho cậu ta.

Đằng Dương cũng là chàng trai nóng nảy, quay đầu đi chỗ khác: “Tớ không cần, tớ giúp cậu, nạp đã nạp rồi, cậu đừng trả tớ, không cần thì cậu bỏ đi”, khuôn mặt cười đùa tí tưng thường ngày bỗng xị xuống.

Triệu Thủy Quang có chút bức tức: “Tiền này không phải là tiền à”, rồi nhét vào tay cậu ta.

Cô tận tình khuyên bảo: “Đằng Dương, tớ vẫn giữ câu trả lời kia. Tớ có người mình thích rồi. Hơn nữa, tớ ở bên người ấy, chuyện này không cần người khác phải biết rõ ràng, phải vậy không? Tin hay không tùy cậu. Còn nữa, cậu nghĩ kỹ xem, cậu thật sự thích tớ sao? Chỉ ít đối với tớ mà nói, tớ không cảm thấy vậy”.

Kể ra cũng buồn cười, có những người thích bạn bởi vì bạn không thích người ta, thứ không thể đạt được luôn là tốt nhất. Thực ra cô hiểu, với tính cách hiếu thắng của Đằng Dương, cậu ta rất có khả năng là kiểu người này.

Cũng có thể, Đằng Dương không giống những gì cô nghĩ, nhưng Triệu Thủy Quang không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa. trong sinh mệnh gặp được một Đàm Thư Mặc, những người khác đối với Triệu Thủy Quang đều chỉ là khách qua đường.

Đằng Dương quay mặt đi, nhìn nữ sinh kia, khuôn mặt dưới ánh trắng trắng nõn, ngũ quan không nổi trội nhưng vô cùng hài hòa, đôi mắt phát sáng rực rỡ, lúc đó chẳng phải cậu ta bị ánh mắt này mê hoặc sao?

Hồi nhỏ, chúng ta luôn tưởng tượng tới một ngày, có người có thể đứng trước bạn, nhìn vào đôi mắt bạn, nói với bạn rằng: “Tớ thích cậu”. Luôn mong chờ bản thân có thể nhận được sự yêu mến của nhiều người. Chúng ta của ngày ấy không hề biết rằng, được người khác thích không phải là chuyện vui vẻ đến thế. Thứ tình cảm không thể báo đáp, lời từ chối bất luận có dễ nghe nhường nào, mãi luôn là một sự xúc phạm.

24. Chương 23

“Aishiteru”

Type: Mai Hoàng

Yêu là đóng đầy ý cười dành cho bạn mỗi độ xuân nồng hoa nở.

-Vô danh-

Thứ Sáu, Đàm Thư Mặc gọi điện nói phải đi họp trong nội thành, có thể không về. Triệu Thủy Quang đành phải tự khoác ba-lô to đùng đi về phía trạm xe.

Chiều thứ Sáu, đúng là giờ cao điểm của trạm xe đô thị đại học. Triệu Thủy Quang xếp hàng, nhìn dòng người đông nghịt, cô oán giận, thói quen quả là đáng sợ. Cô đã quen với việc ngồi xe của Đàm Thư Mặc, cùng anh về nội thành mỗi cuối tuần. Chen chúc xếp hàng thế này có vẻ là chuyện xa xôi từ lâu lắm rồi đối với cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại nghĩ đến Đàm Thư Mặc, những lời hài hước hai người nói, từng biểu cảm của anh. Cho dù đang ở môi trường chen chúc ồn ào thế này, cô vẫn hoàn toàn không có cảm giác khó chịu, lòng đầy ắp ngọt ngào.

“Bịch” một tiếng, bị người ta vỗ vai, cô liền quay đầu nhìn, là Đằng Dương. Triệu Thủy Quang thực sự cảm thấy cậu ta như thể âm hồn không tan, Đằng Dương mở lời trước.

“Triệu Thủy Quang, cậu cũng ở đây đợi xe à, trùng hợp quá!”

Triệu Thủy Quang quay đầu, tục ngữ nói đúng, không ra tay đánh kẻ tươi cười, Đằng Dương đối xử với cô không chút khác thường, cô đành trả lời: “Ừm, tớ về nhà”.

Đằng Dương nói: “Đúng lúc, tớ đến nhà dì ăn cơm”, nhìn ba-lô to đùng của Triệu Thủy Quang, cậu ta lại nói: “Cậu có ổn không đấy, có cần tớ khoác giúp cậu một đoạn không?”.

Triệu Thủy Quang nói: “Không sao, không nặng như vậy đâu”, và không nói gì thêm nữa.

Hai người bị đẩy lên xe, điện thoại rung, Triệu Thủy Quang quờ quạng mãi mới lấy được điện thoại.

“Đi đường cẩn thận nhé, tối anh sẽ gọi điện”, là Đàm Thư Mặc.

Triệu Thủy Quang cười ngoác miệng, đưa tay ra, nắm ngón cùng bấm: “Dạ, không sao đâu, không sao đâu, quay về nói sau, anh làm việc đi nhé!”.

Vào lúc đó, Đàm Thư Mặc đang ngồi trong phòng hội nghị sạch sẽ sáng sủa, rút điện thoại ra, đọc tin nhắn. cô bé này luôn thích nói không sao. Anh có thể tượng tưởng ra cảnh cô chen chúc trên xe, vật lộn trả lời tin nhắn, ý cười trong lòng lan tỏa tới ánh mắt.

Triệu Thủy Quang ở trên xe khốn đốn vô cùng. Sắp đến mùa hè, mùi xe không dễ chịu lắm, bay qua bay lại cùng sự di chuyển của dòng người, cộng thêm người không muốn đối diện, may mà gặp được nữ sinh quen biết trong khoa, cô bèn chuyển sự chú ý trong suốt quãng đường.

Vào tới nội thành, dòng người trên xe bắt đầu vơi dần. đến trạm, Triệu Thủy Quang xuống xe chuẩn bị đổi tàu điện ngầm, Đằng Dương cũng đi theo, thấy cô mặt đỏ phừng phừng, mồ hôi đầm đìa, bèn đưa tay ra cầm ba-lô giúp cô, nói: “Thôi để tớ”.

Triệu Thủy Quang trừng mắt, người này bám theo cô cả chặng đường, cô cảm thấy buồn bực, đã nói rõ ràng đến thế rồi, liền quay người nói: “Tớ sắp đến nhà rồi, e là không thuận đường, cậu cứ đi đi”.

Cô hiểu rằng, nếu đã không tiếp nhận người ta, thì dù một chút hi vọng cũng không thể cho. Hiện tại nhẩn tâm, sau này đối với mọi người đều thoải mái.

Đang nghĩ vậy thì bị người ấy gọi: “Triệu Thủy Quang”, Triệu Thủy Quang bỗng giật mình, quay người lại, quả nhiên là Đàm Thư Mặc. Âu phục nhung màu cà phê đậm, một tay đút vào túi, một tay xách túi có logo Polo, đứng ở cửa cầu thang đại sảnh tòa nhà bên cạnh, cả người anh toát lên khí chất tinh anh.

Triệu Thủy Quang tê dại da đầu, nhìn Đằng Dương, rồi chạy bước nhỏ qua. Đằng Dương cũng đã nhìn thấy Đàm Thư Mặc. Lạ thật, không ngờ thầy giáo này lại gọi sinh viên giữa đường, nhưng cậu ta vẫn theo qua đó.

Triệu Thủy Quang cất lời chào: “Em chào thầy Đàm ạ”.

Đằng Dương đang đi tới, cũng cất lời chào: “Em chào thầy Đàm”.

Đàm Thư Mặc nhìn Triệu Thủy Quang, nheo mắt, gật đầu.

“Thầy Đàm, thầy cũng ở đây ạ, thật trùng hợp quá, em vừa gặp Đằng Dương trên xe”, một câu nói, trước là để báo cáo rõ ràng, sau cô lại muốn đánh mình, thế này chẳng phải là chưa khảo đã xưng hay sao?

Lúc này, cửa tự động ở đại sảnh mở ra, mấy người đàn ông cùng phụ nữ mặc Âu phục bước ra. Một người đàn ông ngoài bốn mươi đi tới, vẻ mặt nhiệt tình, nói với Đàm Thư Mặc: “Anh Đàm, cuộc họp sắp kết thúc thì anh đã xuống trước, tối nay tôi mời, đừng khách sáo”, dứt lời mới phát hiện có người, nói: “Hai vị này là?”.

Đàm Thư Mặc thu lại ánh mắt, nói: “Đây là hai sinh viên của tôi”.

Tổng giám đốc Hà quan sát hai sinh viên, không ngờ người viết ra bản kế hoạch sắc bén như Đàm Thư Mặc lại là thầy giáo, vội vàng cất lời khen: “Sinh viên của anh Đàm nhìn thật lanh lợi, quả đúng là thầy nào trò nấy, hay là tối nay cùng đi?”.

Ông ta đoán rằng giáo viên đều thích người khác nói lời hay về học sinh của mình. Ai ngờ Đàm Thư Mặc kiên quyết không chịu, còn ghét cay ghét đắng bữa ăn thương mại của phương Đông.

Đàm Thư Mặc nói: “Tâm ý của Tổng giám đốc Hà tôi xin nhận, tối nay tôi có chút chuyện, để lần sau đi, sau này còn có cơ hội hợp tác”.

Tổng giám đốc Hà trầm nghĩ, buổi tối ngày cuối tuần rốt cuộc người trẻ tuổi bận bịu gì, vừa nghe anh nói sau này còn có cơ hội hợp tác, mặt mày rạng rỡ hẳn, vội vàng gật đầu, nói: “Vậy được, vậy được”.

Đàm Thư Mặc quay người, nói: “Đi đâu đây? Tôi đưa em đi”.

Triệu Thủy Quang vừa nghe anh nói “Tôi đưa em đi”, không phải là “Tôi đưa các em đi”, bèn run rẩy nói: “Thầy Đàm, thầy cứ bận việc của thầy đi ạ, em sắp về đến nhà rồi, em đi đây, em chào thầy”.

Cô quay đầu nói với Đằng Dương: “Tớ và cậu không cùng đường, tớ đi trước đây, tạm biệt”.

Rồi cô vội vàng chuồn mất.

Đằng Dương cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn Đàm Thư Mặc đứng ở đó, vâng vâng chìa khóa, giống như đang trầm tư suy nghĩ, có vẻ không có chút để tâm, nhưng cậu lại cảm nhận được cái lạnh rừng mình tỏa ra từ anh.

Đằng Dương bất chấp khó khăn, nói: “Thầy Đàm, vậy em cũng đi trước đây ạ, em chào thầy”, tự biết người như Đàm Thư Mặc hơn phân nửa là không để ý đến mình, liền quay người bỏ đi.

Đàm Thư Mặc đi về bãi đỗ xe, nghĩ, vừa rồi cô gọi anh bằng kính ngữ, đã bao lâu anh không được nghe cách xưng hô này rồi? Có ý nói rộng khoảng cách với anh à? Cô bé này đúng thật chán sống rồi!

Triệu Thủy Quang về nhà, buổi tối trần trọc trên giường, mở điện thoại, hết bấm lại tắt, ngẫm nghĩ thấy vẫn nên gọi thì hơn, điện thoại đổ vài tiếng chuông, người kia “A lô” một tiếng, cái lạnh từ bên kia truyền tới.

Triệu Thủy Quang ngồi thẳng người, nói: “Hi hi, hôm nay thật trùng hợp”.

Đàm Thư Mặc vừa tắm xong, lau tóc, nói: “Ừm, anh vừa đàm phán xong một dự án”, anh có thể tưởng tượng ra dáng điệu cười đùa hỉ hả của cô.

Triệu Thủy Quang nghĩ, đoán chừng lại là IPO gì đó, kế hoạch cấp vốn đại loại như huy động vốn cá nhân. Trước giờ không hứng thú với chuyện đó lắm, nhưng cô biết hôm nay mình không đúng, nên tỏ ra hứng thú anh hỏi chuyện liên quan đến công việc, nói về công việc của anh.

Đàm Thư Mặc biết sự nhạy cảm của cô, quả thật là vừa tức vừa buồn cười. Nhưng anh vẫn nhẫn nại trò chuyện, xem cô vòng vo chuyện gì, khiến người nghe cảm thấy vừa không tức giận, vừa không vui vẻ.

Triệu Thủy Quang cố gắng tự giải thoát, cố gắng nói những chuyện thú vị, những chuyện đại loại như hôm nay ở nhà có trò gì hay, cuối cùng nói đến chuyện gần đây bị Đằng Dương kéo đi xem phim hoạt hình, ngay tức khắc cô liền chìm đắm trong làn sóng phim Nhật.

Đàm Thư Mặc trước giờ tác phong kiểu châu Âu, lại hiếm khi xem phim ảnh Nhật Bản, đâu, có để ý, nhưng anh không nói “anh không biết”, chỉ hỏi bằng giọng điệu nhàn nhạt: “Nói thế nào?”.

Triệu Thủy Quang vội vàng cất giọng nịnh nọt: “”Là ‘ohayo!’”, có chút đắc ý, thì ra cũng có cái Đàm Thư Mặc không biết.

Cô lại nói: “Anh có biết ‘xin lỗi’ nói thế nào không?”.

Đàm Thư Mặc lấy nước từ trong tủ lạnh, “bịch” một tiếng mở miệng chai, không biết cô bé này đang giả trò gì, anh vẫn rất kiên nhẫn “ừm” một tiếng: “Nói thế nào?”.

Giọng ngoan ngoãn và vô cùng nghiêm túc của Triệu Thủy Quang từ đầu dây bên kia truyền đến: “Gomen-nasai, gomennasai”.

Đàm Thư Mặc vốn ngứa cổ uống nước, nghe giọng điệu của cô, dừng động tác lại, phì cười, cô gái nhỏ này đang nói xin lỗi cơ đấy!

Vốn là có chút buồn bực, nhưng để cô náo loạn, lạnh lợi như thế, cơn tức giận trong anh đã giảm đi hơn nửa.

Triệu Thủy Quang cuộn người trong chăn, đợi một lát, nói: “Anh đã biết chưa?”, giọng điệu gần như nịnh nọt, cô lại nói: “Aishiteru!”.

Đàm Thư Mặc bỏ chai nước xuống, nói: “Cái gì? Nói lại một lần nữa?”.

Triệu Thủy Quang oán trách tín hiệu di động kém quá, lại nói thêm một lần “Aishiteru” nữa, nói: “Anh không biết chứ gì?”, tỏ ra tiểu nhân đắc chí.

Đàm Thư Mặc dựa vào sofa, khoé môi cong lên, ánh mắt mơ màng động lòng người, nói: “Ừm, có nghĩa là gì?”. Lắng nghe tỉ mỉ thấy giọng anh mang theo sự dụ dỗ.

Triệu Thủy Quang chỉ đoán hoài đến chuyện đắc ý, nói: “Em biết ngay là anh không biết mà, không nói nữa, em đi ngủ đây, buồn ngủ rồi”.

Đàm Thư Mặc buồn cười, nói: “Ừm, em đi ngủ đi”.

Triệu Thủy Quang nói: “Vâng, chúc anh ngủ ngon”.

Đàm Thư Mặc còn nói: “Triệu Thủy Quang, anh biết câu đó nghĩa là gì?”.

Giọng anh mang theo ý cười dịu dàng, Triệu Thủy Quang “hả” một tiếng, chỉ nghe anh nói “Ngủ ngon nhé”. Trong đêm tối tĩnh lặng, giọng nói anh dịu dàng như đang thì thầm bên gối, thoáng chốc đã tan vào ánh trăng.

Triệu Thủy Quang tắt điện thoại, vùi đầu vào chăn một hồi, nghĩ đúng thật là mất mặt, mất mặt chết đi được. không ngờ Đàm Thư Mặc lại biết “aishiteru” nghĩa là “em yêu anh”, không ngờ mình còn nói câu đó những hai lần, cô “a” một tiếng rồi vùi vào chăn kêu gào mãi! Cô không muốn sống nữa rồi!

Bên kia, người nào đó dặc ỷ, nhàn nhả tựa vào sô pha, nghịch điện thoại, cười một hồi lâu, thật không phù hợp với hình tượng của anh!

Vấn đề trò chuyện đêm khuya trong ký túc xá nữ đều xung quanh mấy việc vô cùng riêng tư. Phòng của Triệu Thủy Quang từng bỏ ra một ngày trời để thảo luận sôi nổi chủ đề “Bắt gian tại giường”.

Bành Hiểu Hiểu nói: “Buồn nôn quá đi mất, tớ chắc chắn sẽ đóng gói chuồn, ly hôn!”.

Dương Dương nói: “Cậu dễ dãi cho đôi cậu nam nữ quá rồi. Nếu là tớ, tớ sẽ cho bọn chúng mấy chục cái tát mới hả giận. Nếu thật sự rất yêu anh ta, tớ sẽ đến nhà bếp lấy dao, cắt, lột, cùng đến chỗ chết!”.

Đối với kẻ điên này, mọi người thực không có lời nào để nói. Triệu Thủy Quang bảo: “Không thể, chồng cậu lúc đó chắc chắn sẽ cực kỳ áy náy với cậu, hận không thể để cậu đánh anh ta. Cậu đánh rồi, ngược lại anh ta sẽ không buồn nữa, đầu xuôi đuôi lọt! Cậu đánh ‘kẻ thứ ba’, anh ta chắc chắn sẽ bảo vệ, bản thân cậu cũng mất mặt”.

Dương Dương nghĩ cũng phải, bèn nói: “Vậy phải làm thế nào?”.

Triệu Thủy Quang kích động, ngồi dậy, nói: “Móc điện thoại ra chụp ảnh chứ làm thế nào. Đến lúc đó ta thích làm thế nào thì làm. Phát tán lên mạng, phổ biến biết bao, hoặc là gửi cho tập thể lãnh đạo của anh ta mỗi người một bản!”, dứt lời cô nghĩ, nếu Đàm Thư Mặc biết cô là kẻ hai mặt nói những lời này sau lưng, hẳn sẽ vụn đầu cô xuống đất!

Hứa Oánh nói: “Như thế ô nhiễm mắt tớ ra, chụp ảnh là cần thiết, nhưng còn phải đòi tài sản, bắt anh ta chấp thuận ngay tại trận, ảnh chụp làm nguồn đe dọa lâu dài”.

Thì ra cô nàng mới là người tàn nhẫn nhất ở đây!!! Bạn Hứa Oánh, tương lai, chồng bạn khổ rồi!

Ngày hôm đó, Triệu Thủy Quang phụng mệnh cùng Hi Diệu đi dạo phố, trời quá mức nóng nực, lại phải phơi người dưới ánh nắng chang chang.

Triệu Thủy Quang đang uống trà sữa trân châu, ngẩng đầu lên nhìn. Trong quán đồ uống Nhật Bản đối diện, chẳng phải Đàm Thư Mặc kia sao? Ai bảo Đàm Thư Mặc dễ nhận diện như vậy. Cách một con đường tấp nập, cô còn có thể nhìn thấy mỹ nữ bên cạnh anh.

Hi Diệu hỏi: “Sao vậy?”.

Triệu Thủy Quang nhing ngang nhìn dọc, vờ như không thấy, nói: “Không có gì, đông người quá”, trong lòng lại nghĩ đến cuộc thảo luận “bắt gian tại giường” hôm qua, thâm cảm thấy buồn cười.

Còn đang tưởng tượng sự dũng mãnh của bản thân thì giọng nói của Shin - cậu bé bút chì truyền tới, Triệu Thủy Quang cầm điện thoại, vừa nhìn chữ “Mặc”, lại nhìn bộ dạng khó hiểu nhú mày trợn mắt của Hi Diệu bên cạnh, bèn cười khổ nhận điện thoại.

Tiếng “A lô” còn chưa ra khỏi miệng, người kia đã nói: “Triệu Thủy Quang, em vừa nhìn thấy anh rồi à?”.

Triệu Thủy Quang biết là không thể gạt được anh, anh có thể hỏi như vậy, hẳn biết là cô giả vờ không nhìn thấy Đàm Thư Mặc nói: “Em qua đây đi”.

Triệu Thủy Quang ngay lập tức trả lời: “Em đang đi dạo phố cùng bạn”.

Hi Diệu không nể mặt, cao giọng: “Tiểu Quang, chị nhớ ra rồi, lát nữa chị có hẹn với Đơn Dương, không đi dạo với em nữa, chị đi hẹn hò đây”, rồi lắt người đi mất.

Triệu Thủy Quang rất bất đắc dĩ, người kia thấp giọng nói: “Qua đây đi, sang đường cẩn thận nhé!”.

25. Chương 24: Xúc Cầm Mãnh Liệt

Type: Bạch Đóa

Tình yêu cũng giống như than, một khi đốt lên, không còn cách nào khiến nó nguội lại.

-Shakespeare –

Đàm Thư Mặc ra ngoài thanh toán, Hàn Hi Hi cũng theo ra, nhưng sau khi thấy anh ký tên lên thẻ, bèn ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy anh rút điện thoại ra đứng đó gọi.

Hàn Hi Hi không tiện qua đó, cố gắng dỏng tai nghe xem người ấy đang nói gì, cuối cùng anh lại gần, cô ta nghe thấy anh nói: “Qua đường cẩn thận nhé!”.

Trong lòng Hàn Hi Hi bị quấy đảo phức tạp. Cô ta quen biết Đàm Thư Mặc hồi còn học ở Anh, sớm hơn là nghe người lớn nhắc đến anh. Hai người con của nhà họ Đàm đều vô cùng thông minh, tướng mạo lại xuất chúng. Cô đã từng lĩnh giáo sự kiêu ngạo của anh, nhưng chưa từng nghĩ người này có một ngày lại cất giọng nhẹ nhàng, quan tâm chu đáo tới một người phụ nữ như thế. Hàn Hi Hi đứng bên cạnh, quan sát Đàm Thư Mặc một cách kín đáo. Cô ta là người phụ nữ thông minh, biết rằng một khi viết rõ mấy chữ “ghen tỵ, nghi ngờ vô căn cứ” lên mặt, chỉ tự chuốc lấy nhục thôi. Thế nhưng, khi nhìn người ấy một tay gác lên bệ quỳ, một tay đút vào túi quần, con người vẫn lạnh lùng là thế, đôi đồng tử sáng rõ nhìn chằm chằm vào dòng người và xe nườm nượp, lòng cô ta lại sông cuộn biển gầm.

Trên đường tới đây, Hàn Hi Hi nói không lái xe tới, Sở Phi Phi bảo: “Đúng lúc, bọn anh ở ngay gần đó, để bọn anh đến đón em”.

Trong lòng cô ta “thình thịch” mấy tiếng, biết “bọn anh” mà Sở Phi Phi nói đến hiển nhiên là bao gồm cả Đàm Thư Mặc. Cô ta bỗng chảng còn niềm hăng say với công việc bận rộn túi bụi của thường ngày, mang gương ra lên lút trang điểm. Trong thời gian đó, cô ta còn vào nhà vệ sinh những mấy lần, vừa tan ca đã xách túi chen chúc vào thang máy. Từ xa đã nhìn thấy chiếc 530LI của người ấy, cô ta vuốt tóc, thông thả bước đi.

Quả nhiên vừa lên xe, cô ta đã hài lòng khi nghe thấy Sở Phi Phi huyết sáo. Hàn Hi Hi đánh anh ta một cái vào vai. Vị công tử này không bủn xỉn lời khen ngợi của mình. Đàm Thư Mặc gạt đầu qua gương chiếu hậu, tiếp tục lái xe. Mọi người đã lâu không gặp, thêm vào bản lĩnh mồm miệng của Sở Phi Phi, bầu không khí không hề nhạt nhẽo.

Một lát sau, Sở Phi Phi nói: “Người anh em, mùi gì thế hả? Trong xe cậu từ lúc nào lại thơm như vậy? Nhất định là nước hoa. Khai ram au, tối qua lăn lộn ở vùng ngoại ô hoang dã nào hả?”

Hàn Hi Hi biết Sở Phi Phi mồm miệng bỉ ổi, buồn cười nhìn anh ta khoe khoang bày trò. Dù sao thì đến cuối cùng, anh ta đều bị Đàm Thư Mặc lạnh lùng nói lại. Sở Phi Phi ngồi phía trước lục tìm, cuối cùng đã mở được hộp trước ghế ngồi, lấy ra túi giấy ăn. Không biết là nhãn hiệu gì nhưng quả thực rất thơm. Vừa lấy ra là biết ngay kẻ đầu sỏ trong vụ này, Sở Phi Phi nói: “Tôi nói mà, quả nhiên là có phụ nữ, không vội, đợi lát nữa ăn cơm từ từ nói”.

Đang lái xe, Đàm Thư Mặc nghiêng đầu liếc mắt, quả nhiên là giấy ăn của Triệu Thủy Quang. Đoán chừng là một hôm nào đấy cô dùng rồi để đó. Cô bé này mặc dù thích ăn, thích đọc sách, đọc truyện tranh trên xe, trong văn phòng của anh, nhưng rất có chừng mực, tuyệt đối không vứt đồ lung tung, gây thêm phiền phức cho anh.

Hàn Hi Hi vốn đang tựa vào phía sau xe, bèn ngồi thẳng người, liếc nhìn túi giấy ăn, màu sắc hơi thô, hình vẽ dí dỏm, trên giấy còn có hoa văn tối màu, quả nhiên không phải của Đàm Thư Mặc. Vả lại, hộp đựng giấy trên xe này ở phía sau, bên cạnh tay cô ta. Cô ta không khỏi chau mày.

Giờ Hàn Hi Hi nghĩ lại, rất có khả năng, cô ta vội vàng xóc lại tinh thần, xem người đang tiến vào là ai.

Chỉ chốc lát sau, Đàm Thư Mặc đã thẳng người, bước dài về phía cửa. Hàn Hi Hi đứng đó đợi, thấy anh cúi đầu nói chuyện. Một lát sau, cô ta nhìn thấy từ xa anh kéo người kia vào, đến gần, vóc người hơi thấp lộ ra từ bên dáng người cao lớn của Đàm Thư Mặc, thấy mình, cô bé mở to mắt, có vẻ như lúng túng, vội vàng cúi đầu. Một lát sau như nghĩ ra điều gì, cô bé ngẩng đầu lên cười thẹn thùng với Hi Hi.

Trí nhớ của Hàn Hi Hi nhanh đến độ không bắt kịp, trong tiềm thức, cô ta cảm thấy cô bé này rất quen.

Trong lòng Triệu Thủy Quang oán hận chết đi được, tưởng qua đây chào hỏi Đàm Thư Mặc là có thể đi, ai ngờ anh lại nói: “Sắp giải tán rồi, ngồi xuống đi, lát nữa anh đưa em về”.

Không để cô có cơ hội từ chối, anh kéo lấy tay cô. Ngày thứ Sáu tươi đẹp, cô lại phải xã giao, đáng thương cho cô mà.

Đàm Thư Mặc cũng không giới thiệu với Hàn Hi Hi, mà trực tiếp nắm lấy tay Triệu Thủy Quang kéo lên lầu, rồi đẩy cửa phòng có phong cách Nhật ra. Mọi người đã ngồi cả trong phòng, da đầu Triệu Thủy Quang tê dại, cảm thấy có phần quen thuộc, lại không quen lắm. Người ngồi tựa vào cánh cửa kia rất quen, đang cầm chén sứ men xanh uống rượu, cặp mắt phượng như cười như không nhìn cô, cô bất chấp khó khăn cất lời chào: “Em chào Sở đại ca”.

Sở Phi Phi cười, đặt chén xuống “cách” một tiếng, nói: “Em gái Tiểu Quang, nào, đến đây, ngồi xuống”.

Triệu Thủy Quang đành phải cởi giày qua đó ngồi. Đàm Thư Mặc theo sau ngồi xuống. Hàn Hi Hi cũng theo vào, mặt không đổi sắc ngồi vào vị trí.

Đàm Thư Mặc chỉ Sở Phi Phi, nói: “Người này em quen, kia là Tôn Tiễn”. Triệu Thủy Quang nhìn qua đó, quả nhiên là người đàn ông nho nhã cùng chơi mạt chược lần trước, cô chào một tiếng: “Em chào anh Tôn”. Tôn Tiễn gật đầu cười.

Đàm Thư Mặc lại chỉ bên trái: “Đây là Lâm Hàn”, Triệu Thủy Quang thực ra không nhớ rõ, đành gật đầu mỉm cười: “Em chào anh Lâm”.

Bị Đàm Thư Mặc cốc đầu, như là khê vuốt, nhưng lại dán lấy cô, khê giọng nói: “Đồ ngốc, không cần phải chào hỏi người ta”, Triệu thủy Quang cảm thấy, trước bao nhiêu con mắt nhìn mình thế này, hơi thở nóng bỏng của anh phủ vào tai, đột nhiên làm cháy bừng cả lỗ tai cô.

Sở Phi Phi ngồi gần, nghe thấy thế liền phì cười, suýt chút nữa phun rượu ra ngoài.

Đàm Thư Mặc vừa bực vừa buồn cười. Không giống lần chơi mạt chược trước, lần này vì một là xác định vị trí của cô trong lòng, anh mới kiên nhẫn giới thiệu từng người với cô, hai là không muốn thấy cô rụt rè như thế, nên mới nói rõ với mọi người cô là bạn gái của Đàm Thư Mặc anh. Không ngờ cô bé này như thể anh đang giới thiệu bề trên, còn chào hỏi họ đằng hoàng. Bạn gái của Đàm Thư Mặc anh cần thiết phải để tâm đến điều này sao?

Đàm Thư Mặc biết Triệu Thủy Quang chuộng đồ ngọt, bèn lấy bánh ngọt kiểu Nhật đặt trước mặt cô. Triệu thủy Quang cúi đầu ăn. Dù sao thì chuyện mọi người nói cô cũng không rõ. Trước mặt đám người tinh quái này, cô không dám nổi, nói gì làm gì, đều bị bao nhiêu người nhìn thấu. Khuya môi múa mép lợi bất cập hại. Nói ít sai ít.

Những người ngồi đây không phải cùng ra nước ngoài năm đó thì là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đi làm trời Nam đất Bắc, rảnh rồi lúc nào là tụ tập lúc ấy. Mọi người biết tính của Đàm Thư Mặc, anh đã giới thiệu như thế, họ đường nhiên không dám chọc vào.

Rượu vào cao hứng, mọi người nói: “Hôm nay aim ang theo thuốc vậy?”

Tôn Tiễn cầm ra một hộp có hình dạng của đàn violon. Triệu Thủy Quang tò mò, không phải là muốn hút thuốc sao? Lúc này cô mới có tinh thần, ngó ra nhìn. Tôn Tiễn lấy ra một bình thủy tinh khoảng chừng một mét từ trong hộp. Tổng thể tinh xảo đặc sắc, phần dưới có hình dạng cái ấm, phần trên lại có hình ống hút, có mang ống hút mềm, có người thêm thuốc lá vào trong đó. Nước trong ống “ùng ục” bốc hơi. Bỗng nhiên, mùi hoa quả vẫn vít khắp phòng.

Đàm Thư Mặc đỡ cô, dựa gần nói: “Đây là thuốc nước, thịnh hành ở châu Âu”.

Tôn Tiễn nói: “Nào nào, thử xem, A Mặc năm ngoái đi Anh mang về đó”, anh ta thêm đầu lọc ở trên ống hút.

Triệu Thủy Quang thấy mới lạ cực kỳ, thứ đồ kia giống hệt như ống thổi đo lường hô hấp hồi nhỏ.

Đàm Thư Mặc nhận lấy, khuôn mặt nghiêng đẹp đẽ, môi mỏng kề gần đầu lọc, anh mắt híp lại, quynh rũ vô cùng. Qua cổ áo sơ mi mở rộng, có thể nhìn thấy yết hầu của anh chuyển động lên xuống, thở ra, một vòng khói bay, gọi cảm vô cùng, mang theo hương trái cây, khiến người ta mê say.

Sở Phi Phi nói: “Em gái Tiểu Quang, thử xem”.

Triệu Thủy Quang kiên quyết không chịu. Đùa đấy à, thứ này tuy rằng dễ ngủ, nhưng rốt cuộc vẫn là thuốc lá, sặc chết đi được.

Sở Phi Phi khuyên cô: “Không sao, em đã tròn mười tám tuổi rồi, không sao đâu”.

Có người giờ mới biết cô mới mười tuổi, tò mò hết sức. Phụ nữ thì thầm to nhỏ, không hiểu Đàm Thư Mặc nghĩ gì.

Đàm Thư Mặc dỗ dành cô: “Không sao đâu, em thử đi, không chứa nicotin đâu”.

Tôn Tiễn cười nói: “Cứ nghe thầy Đàm của em đi, không sai đâu, thứ này năm ấy cậu ta chạy đến Pháp tìm được đó, người trong giới thượng lưu Pháp đều sợ chết!”

Mọi người bắt đầu cười rộ, trong lòng kinh ngạc, không ngờ cô gái này là học sinh của Đàm Thư Mặc.

Triệu Thủy Quang kề gần, Đàm Thư Mặc bưng đầu lọc, cô hít một hơi, quả nhiên chưa nắm được cách thức nên bị sặc lên cả mũi, nhưng đúng thật là mùi vị thanh mát, không có mùi khói. Đàm Thư Mặc vỗ lưng cô, đưa nước cho cô uống. Triệu Thủy Quang nhìn Sở Phi Phi đối đầu lọc, mới biết thứ này có thể đối, oán hận nhìn Đàm Thư Mặc. Không ngờ anh lại hăm dọa cô dùng chung đầu lọc với anh ngay tại trận thế này, lại nhìn đôi mắt cười của người đó phát sáng. Quan hệ giữa hai người không nói cũng tỏ.

Lúc Hàn Hi Hi biết tuổi của Triệu Thủy Quang, liền nhanh chóng nhớ ra cô là ai, trong lòng dần vật mãi, nổi chua xót tủa ra không ngừng. Phải biết, trước giờ cô ta đều tưởng rằng Triệu Thủy Quang và mình không cùng đẳng cấp. Nếu như người Đàm Thư Mặc đưa đến là một phụ nữ có dung mạo khí chất hơn người thì không nói làm gì, nhưng người cô ta mong nhớ ngày đêm lại bị một cô nhóc cướp mất, cô ta có thể phúc sao?

Điều cô ta không biết là, khi đối diện với bạn gái của người trong lòng mình, ohuj nữ ngoài miệng thì nói lời khách sáo, trong lòng lại cho rằng người đó không bằng mình, bình luận còn hà khắc hơn cả người xa lạ. Cho dù đối phương có tốt đến mấy, thì cũng lùng tìm ra cái không tốt một cách đúng lý hợp tình, sau đó tự vấn bản thân: Sao đàn ông tốt đều ở bên cạnh người khác nhỉ?

Thực ra, hai người phụ nữ vĩnh viễn không thể thân thiết nhau, nếu phải nhận xét đối phương tốt xấu thế nào, bất luận nghĩ ra sao cũng đều quá mức phiến diện.

Cái tốt của tôi, anh không hiểu, cái tốt của cô ta, tôi không rõ. Tất thấy mọi việc, làm chỉ để bản thân dễ chịu hơn một chút, bởi vì tôi còn yêu anh.

Một lúc lâu sau, rượu đương cao hứng, thuốc đương say nồng, đàn ông ngồi cạnh nhau, phụ nữ ngồi cạnh nhau trò chuyện, Đàm Thư Mặc kéo cửa ra ngoài nghe điện thoại. Triệu Thủy Quang đành bưng chén trà lên uống, quả nhiên chuyện đã tới.

Cô A nói: “Em là học sinh của Đàm Thư Mặc thật à? Đại học J?”.

Triệu Thủy Quang vừa nói: “Vâng”, vừa gật đầu.

Cô A lẩm bẩm: “Lúc chị là học sinh sao không gặp thầy giáo như vậy chứ!”, hàng mi đen lấp lánh.

Cô B nghe thế nói chen vào: “Thôi đi, cậu xem người Tôn Tiễn đưa đến lần trước, giờ chẳng thấy bóng dáng đâu nữa kìa. Đầu phải cậu không biết nhóm người bọn họ”, rồi liếc nhìn Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang tiếp tục uống nước, lẩm nhẩm: Tôi chẳng nghe thấy gì cả, không nghe thấy gì hết!

Hàn Hi Hi nói: “Thư Mặc không phải là người như vậy, chị ở Anh cùng cậu ấy nhiều năm, còn không hiểu sao, em đừng suy nghĩ nhiều quá!”, rồi nở nụ cười với Triệu Thủy Quang.

Triệu Thủy Quang coi như đã hiểu cái gì là khẩu xà tâm phật, đám phụ nữ này là khẩu xà!

Người ta nói thế để bạn biết, hai người họ đã uqñ nhau bao nhiêu năm rồi.

Bực mình chết mất, cô đặt cốc xuống, nói: “Không cần phải nói với em, em không phải là gì của thầy ấy cả”.

Mấy người phụ nữ ngắñ người, thật chưa từng gặp cô gái nào nói không thích Đàm Thư Mặc, không ngờ cô bé này lại nói như vậy!

Lúc ấy, có người đứng phía ngoài cửa, không lên tiếng.

Triệu Thủy Quang ngắñ đầu, Đàm Thư Mặc tay dứt túi quần tựa vào cửa, tia sắc bén trong mắt chuyển động. Cô thật sợ hãi, bèn co người lại. Cái co người càng khiến Đàm Thư Mặc nổi cáu. Anh bước lên trước, bắt lấy cổ tay cô, kéo dậy, nói: “Chúng tôi đi trước”, không buồn ngoắñ đầu lại, cứ thế kéo cô ra ngoài.

Triệu Thủy Quang nào dám đắñ hắñg, bị Đàm Thư Mặc kéo đến góc khuất bên hàng lang. Đàm Thư Mặc của giây phút này còn đắñg sợ hơn vừa rồi, ánh mắt như đắñg băng, khóe miệng mím chặt. Giờ cô mới hiểu, hồi này anh đã nắñ mặt cô lắm rồi!

Triệu Thủy Quang dắñg vào tường, óng tay áo ngắñ mùa hạ rất mỏng, chỉ cảm thấy sau lưng, chỗ cánh tay tiếp xúc với tay anh lạnh buốt.

Đáy mắt hừng hực lửa giận, Đàm Thư Mặc bóp chiếc cắñm trơn bóng của Triệu Thủy Quang: “Nói lại một lần nữa, anh là gì của em!”.

Trước giờ cô chưa từng thấy anh như thế, bèn khế giọng kêu lên: “Thầy Đàm”.

Lời còn chưa ra khỏi miệng, nụ hôn của anh đã đắñp xuống, mạnh mẽ chiếm lĩnh, mãnh liệt quắñ phá, muốn trừng phạt cô. Triệu Thủy Quang trước giờ chưa từng trải nghiệm nụ hôn thế này, sợ hãi đến độ không dám nhúc nhích, chỉ có thể nhắm mắt, cảm giác như thiêu như đốt, không nghe thấy bất cứ thứ gì, chỉ có tiếng trái tim mình đắñp thình thịch, thình thịch.

Không biết qua bao lâu, anh nắñ rộng khoảng cách, cúi đầu, ghé môi vào tai cô mớñ man, thở ra một hơi, đồ dắñh: “Triệu Thủy Quang, anh là ai?”.

Triệu Thủy Quang chỉ cảm thấy hương hoa quả trên người Đàm Thư Mặc bay tới từng đợt. Vị rượu thanh mát trong miệng quắñ cùng hương hoa quả thanh ngoắñt khiến cô chắñh choắñg, tựa như từng đợt sóng vỗ, khiến đầu cô váng vátt.

Bộ đồ ngày hè mỏng nhẹ, cánh tay hai người ép chặt vào nhau, lại như ma sát ra lửa.

Bộ đồ nữ sinh mùa hè lại ngắñ, bàn tay anh vốn nóng bỏng dán vào quần áo cô, bỗng chậm rãi tiến vào trong. Đầu ngón tay lạnh băng bám lấy đường eo thon gầy mềm mịn, men theo đường cong phần lưng dịch chuyển lên trên. Ngón tay thon dài thiêu đốt làn da mịn màng của thiếu nữ. Tất thấy những nơi đi qua đều mang theo mê hoặc tựa như ngọn lửa lan tràn.

Bờ môi anh xẹt qua vành tai cô, giọng nói gợi cảm đến cực điểm: “Anh là gì của em, hử?”

Triệu Thủy Quang cảm thấy cơ thể không còn là của mình nữa, trong mơ hồ, khế giọng thì thào: “Ông xã”.

Động tác của Đàm Thư Mặc khắñg lại, anh thu tay, bụm trán, sau đó tựa vào tường cười đến độ không thể thẳng lưng được.

Triệu Thủy Quang giờ mới phát hiện ra mình đã nói gì, hối hận đến độ không hận không thể cho mình một bạt tai. Trong trường, sinh viên gọi nhau “ông xã, bà xã” là chuyện quá đốì bình thường. Nữ sinh trong ký túc đều nói: Ông xã em hôm nay làm gì, làm gì rồi. Triệu Thủy Quang không nghĩ nhiều, theo bản năng nói ra, nghĩ kỹ lại, vào tai Đàm Thư Mặc có lẽ là tầng nghĩa khác. Ông xã này và ông x kia rất cuộc có sự khác biệt thế nào, cô cũng không rõ. Tóm lại là không giống nhau. Muốn chết quá đi mất!

Đàm Thư Mặc cũng biết đây là cách xưng hô phổ biến giữa sinh viên. Vốn không phải anh giận cô nói “em không phải là gì của thầy ấy cả”. Anh cũng biết, bao nhiêu người phụ nữ ngồi đấy, cô một câu tôi một câu, có lẽ sẽ xảy ra vấn đề. Nhưng cô bé này lại cố ý nắñ rộng khoảng cách với anh khiến anh không vui. Anh biết, có lẽ không phải cô cố tình, nhưng trong tiềm thức, cô cảm thấy giữa cô và anh có khoảng cách, điều

này khiến anh nổi giận. Anh ép cô nói ra, là muốn bản thân cô có sự chuẩn bị, có được nhận thức này, không ngờ hiệu quả tương đối tốt!

Anh đưa tay ra, ôm lấy cô, ý cười cuộn trào mãnh liệt sớm đã làm tan chảy cái lạnh băng trên khuôn mặt, khe khẽ dỗ dành: “Nói lại một lần nữa đi!”.

Không còn mặt mũi nào, cô vùi đầu vào trong lòng anh, không thèm đếm xỉa tới anh.

Hàn Hi Hi tìm đến, nhưng phát hiện trong không gian nhỏ hẹp nơi chỗ ngoặt, người đàn ông tựa vào tường ôm lấy cô gái trong lòng, đáy mắt chất đầy vẻ cứng chiều, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng. Từ trước tới giờ cô ta chưa từng thấy khuôn mặt nhìn nghiêng cao ngạo ấy lại có biểu cảm tươi đẹp nhường này. Những điều Hàn Hi Hi nói là sự thật, cô ta và Đàm Thư Mặc đã quen biết nhiều năm, cô ta hiểu anh, nhưng chưa từng thấy anh dịu dàng đến thế. Hai người tựa vào đó, ôm chặt lấy nhau, chừng như trên đời không có thêm ai khác vậy.

26. Chương 25: Đau Răng Không Phải Là Bệnh

Type: Bạch Đóa

Về mặt tác phong và mọi chuyện là như nhau, thứ duy nhất không già cỗi là trái tim thiện lương.

-Balzac –

Triệu Thủy Quang cảm thấy dạo gần đây bản thân rất đen uối, ở trường, môn nào không đi học là y như rằng môn đó bị điểm danh. Trên đường ngồi xe về nhà, điện thoại di động của cô bị người ta móc mất. Cùng Hi Diệu dạo phố cũng có thể gặp người không muốn gặp.

Tiết trời tháng Sáu, Nam Kinh đã vô cùng nóng nực. Triệu Thủy Quang chọn kem đá bào đậu đỏ, đứng trò chuyện với Hi Diệu, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người gọi: “Em gái Tiểu Quang”. Triệu Thủy Quang đứng thật chưa từng bị người phụ nữ nào gọi như vậy, run rẩy vài giây, rồi quay người lại.

Chỉ thấy Hàn Hi Hi đứng phía sau, cô ta mặc bộ Âu phục màu đen chỉnh tề, áo ren trễ ngực bên trong, phối hợp cùng chiếc váy bó sát, lộ ra cặp đùi săn chắc màu nâu nhạt. Một người phụ nữ hiện đại xinh đẹp. Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn mặt trời giữa trưa, quả là có bản lĩnh, trời nắng là thế, không ngờ mặc như vậy cũng không bị cam nắng.

Mẫu chốt là lớp phấn trang điểm trên khuôn mặt không bị nhòe đi, thật là chuyên nghiệp.

Triệu Thủy Quang có ấn tượng sâu đậm với Hàn Hi Hi, rất nhanh đã đáp lại: “Chào chị”, ngẫm nghĩ, vẫn nở nụ cười với Hàn Hi Hi, mặc dù trong lòng không biết cô ta muốn làm gì.

Hi Diệu chồm qua, len lén hỏi Triệu Thủy Quang: “Cô ta là ai thế?”

Triệu Thủy Quang khẽ giọng: “Bạn của thầy Dẫm”.

Về phần là bạn như thế nào, cô cũng không rõ. Cô có mắt để nhìn, có tai để nghe, cô biết Hàn Hi Hi đối với Đàm Thư Mặc rất khác biệt, nhưng cô cũng hiểu giữa Đàm Thư Mặc và cô ta không có gì.

Đối với chuyện tình cảm, con gái mười tám, mười chín tuổi khó tránh khỏi lo được lo mất. Triệu Thủy Quang cũng vậy, trong lòng cũng chua xót, nhưng cô hiểu những thứ tốt đẹp Đàm Thư Mặc dành cho mình. Đối với người đàn ông như vậy, cô có thể ngờ vực cái gì chứ!

Hàn Hi Hi cười, công việc của cô ta đã quen với việc mỉm cười. Với đối phương, nên mở khóe miệng bao nhiêu độ, dùng ánh mắt thế nào, cô ta đã thông thạo từ lâu. Cô ta hỏi: “Giờ em có bận gì không? Cùng uống chút gì rồi trò chuyện nhé?”, tay chỉ về quán cà phê bên cạnh.

Triệu Thủy Quang lấy làm lạ, tầm thường quá, tầm thường quá, không ngờ tình huống này cũng xảy đến với mình. Mẫu phụ nữ như Hàn Hi Hi vô cùng thông minh, không có chiều hướng độc mồm độc miệng, không

lời lẽ đe dọa người ta chỉ nói chuyện: Trò chuyện tán gẫu. Nhưng, Triệu Thủy Quang và cô ta có chuyện gì để nói chứ?

Hi Diệu vốn đứng bên cạnh ăn kem đá bào, ngẩng đầu, chỉ về cửa hàng tổng hợp bên cạnh, lớn tiếng: “Tiểu Quang, dép xăng đan chị nói với em lần trước, Golden Eagle đang giảm giá đấy, đi thôi, đưa chị qua đó xem thế nào”, rồi kéo Triệu Thủy Quang đi.

Triệu Thủy Quang buồn cười vô cùng, Hi Diệu này ngoài miệng quở trách cô, nhưng chuyện không thể chịu đựng nổi nhất chính là cô bị người ta khi dễ.

Triệu Thủy Quang quay đầu, nở nụ cười áy náy với Hàn Hi Hi: “Thật ngại quá, em đang đi dạo cùng bạn”.

Hàn Hi Hi cũng không gây khó dễ, giọng điệu mềm dẻo: “Vây được, hôm khác nhé, chị liên lạc với em bằng cách nào nhỉ?”, nghe kỹ lại là sự cứng cỏi không thể diễn tả bằng lời.

Người như vậy, trong công việc chắc hẳn sẽ đập bằng mọi chông gai, không có sức mạnh nào địch nổi, Triệu Thủy Quang nghĩ vậy, trước giờ cô không học được khí thế ấy. Cô thở dài, quay người nói: “Thật ngại quá, chị Hàn, em nghĩ em sẽ không có cơ hội trò chuyện với chị, những điều chị muốn nói, em đều có thể đoán được, nếu đã là chuyện em không muốn nghe, tại sao em phải ép mình đi nghe chứ?”.

Mỗi lời cô nói đều là những suy nghĩ trong lòng, ánh mắt trong veo trung thực.

Khuôn mặt không cần trang điểm bị ánh mặt trời chiếu rọi đỏ bừng, mặc dù nét đường nét gương mặt có phần non nớt, nhưng người trẻ tuổi vốn dĩ tùy hứng như vậy.

Hàn Hi Hi không ngờ rằng cô gái trẻ Triệu Thủy Quang này lại thẳng thắn đến thế. Cô ta thoáng ngẩn người, quả thật không biết phải nói gì.

Đi học, du học, đi làm, gặp nhiều người, cô ta đã quen với việc phân tích câu nói của người khác, cân nhắc từng bước đối với hành động của mình, tính toán để mọi việc đạt được lợi ích lớn nhất.

Hàn Hi Hi bỗng nhiên có chút ghen tị với Triệu Thủy Quang, cô bé sống thẳng thắn, có bạn bè quan tâm, có người yêu che chở, sinh mệnh của cô ấy căng tràn sức sống. Còn mình, bắt đầu từ bao giờ, những cô chấp kiên định đối với tình bạn, sự thuần khiết, nồng nhiệt đối với tình yêu, khát khao sục sôi đối với tương lai, đã dần nguội lạnh trong sự ơ hờ của tình người?

Lời của Hàn Hi Hi có phần sắc nhọn: “Chuyện tình cảm, lên lên xuống xuống, hiện giờ ở bên nhau không có nghĩa là sau này sẽ ở bên nhau. Em gái, tuổi chị lớn hơn em, từng đối mặt với nhiều chuyện hơn em, có lòng nhắc nhở em một câu, con người là động vật cực kỳ dễ dàng đổi thay. Yêu hay không yêu chỉ trong chớp mắt, huống hồ giữa hai người con ngăn cách bởi nhiều thứ như vậy”.

Triệu Thủy Quang kéo Hi Diệu, biết Hi Diệu sắp lên tiếng mắng chửi, nhưng đây là chuyện của Triệu Thủy Quang, không né được thì phải tự giải quyết.

Triệu Thủy Quang gật đầu, nói: “Cảm ơn, em hiểu, chuyện của sau này ai có thể nói trước? Nhưng nếu đã là chuyện sau này mới xảy ra, lo lắng sớm hay muộn cũng vậy cả thôi, chỉ bằng giờ cứ vui vẻ đi, chuyện sau này, sau này phiền não. Hơn nữa, con mắt của em đây khá nông cạn, chỉ nhìn thấy hạnh phúc phía trước, biết trân trọng là được. Sau này, bất luận nó trở thành hồi ức hay khổ đau, em sẽ cố gắng chấp nhận”.

Hàn Hi Hi luôn cho rằng Triệu Thủy Quang là cô nữ sinh đạo hạnh non nớt, lại không ngờ có lúc tuổi tác cũng là một sức mạnh. Nhưng Hàn Hi Hi tuyệt đối không nhận thua, trong chuyện tình cảm cô ta càng dung mãnh, cười lạnh nói: “Mong là như vậy, tôi chóng mặt chờ trông”, rồi quay người bỏ đi. Nực cười, cô ta đã không tin trên đời này còn có thứ tình cảm thuần khiết như thế đã lâu.

Triệu Thủy Quang nghĩ, vẫn nên gọi cô ta lại: “Chị hàn, nếu chị không thích gọi em là Tiểu Quang, hoặc em gái Tiểu Quang, có thể gọi thẳng tên em là Triệu Thủy Quang”.

Không nhìn Hàn Hi Hi thêm nữa, cô kéo lấy Hi Diệu, đi xa

Có một số chuyện, bất kể có tính nguyện hay không, chúng ta đều phải làm. Đời người nếu đã bắt đầu dĩ như thế, vậy thì những chuyện bản thân có thể quyết định, sao lại không hoàn thành nó theo tâm ý của bản thân? Sống thẳng thắn, thành khẩn một chút, chỉ ít không phụ lòng chính mình.

Mấy ngày sau, Triệu Thủy Quang nhận được điện thoại của mẹ: “Gần đây bạn gì thế hả, con bé này, ngoan ngoan ở trường đấy nhé, hôm qu mẹ nằm mơ, thấy con đi ra ngoài chơi, kết quả một lát sau đã không thấy đâu nữa rồi, mẹ lo lắng chết đi được, chạy đi tìm khắp nơi”.

Triệu Thủy Quang nghe xong cảm thấy thật buồn cười. Chuyện này là sao chứ, hiện giờ mẹ Triệu đá cô ra khỏi nhà, tuần nào cô cũng phải về nhà, lại còn chạy mất không thấy, sao có thể? Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng cô vẫn vâng vâng dạ dạ: “Mẹ, không đâu ạ, con đang ở trường mà, bạn bị bao nhiêu chuyện như thế, đâu có thời gian rảnh để chạy nhảy ạ”.

Mẹ Triệu phàn nàn một tràng, trước khi cúp máy còn bổ sung thêm một câu: “Chính bởi vì con thường ngày quá khiến người ta nhọc lòng nên mẹ mới nằm mơ như thế đấy”.

Triệu Thủy Quang dở khóc dở cười, nghĩ, bắt đầu từ khi nào cách giao tiếp với cha mẹ đã có sự khác biệt thế này.

Hồi còn nhỏ, cha mẹ nói gì cũng đúng, cô luôn cho rằng cha mẹ không có chuyện gì không làm được. Trưởng thành rồi, phát hiện cha mẹ cũng là con người. cũng có lúc phạm sai lầm, cũng có những điểm chưa đúng. Sự sụp đổ của thế giới mộng ảo, đi kèm với nó là việc sản sinh ra một loại gen có tên gọi “chống đối”. Sau khi vào đại học, đã thích nghi với môi trường nơi đây, bắt đầu từ lúc nào, cô đã thoát ra khỏi phía đối lập với cha mẹ, phát hiện ra cha mẹ khi già đi cũng cần có người chăm sóc, lòng thương yêu nảy sinh một cách tự nhiên, ý thức trách nhiệm bỗng nhiên dâng trào.

Triệu Thủy Quang bất chợt nhớ lại, có một hôm mẹ ăn cơm ở nhà, tựa như lơ đãng hỏi: “Trong trường, có ai thích hợp hay không?”.

Miếng cơm đương nằm trong miệng, suýt chút nữa thì phụt ra ngoài. Phải biết rằng năm đó khi cô và Hi Vọng ở bên nhau, đã phải vất hết óc tiến hành “địa đạo chiến”, bất chợt có một ngày trở mình giải phóng thế này, được làm địa chủ, thật sướng khoái. Nhưng nếu mẹ Triệu biết “người thích hợp” chính là thầy Đàm, không biết bà có ngắt xỉu hay không.

Tuần trước, Hi Diệu mới thi đỗ bằng lái xe, khoe khoang lái con Hummer của cha đến trường đón Triệu Thủy Quang. Lời đồn có liên quan đến Triệu Thủy Quang còn tuyên truyền điên cuồng, nhanh nhạy hơn cả chất xúc tác. Có bao nhiêu phiên bản, rút đại một phiên bản:

A: Triệu Thủy Quang lớp (1) Thương mại Quốc tế, tuần nào cũng có xe khác nhau đưa đón, thật ngầu.

B: Không phải chứ, được người ta bao nuôi rồi à? Cô gái đó trông thế nào?

A: Không biết, nghe nói cũng thường thôi, còn bảo có lần thấy cô ta lên xe BMW, giống hệt xe của thầy Đàm khoa Quản lý Công Thương!

B: Không phải đấy chứ!

Triệu Thủy Quang vô cùng bất đắc dĩ, từ khi chen chúc trên xe bus làm mất điện thoại tới giờ, lũ bạn không ngừng hỏi han. Hi Diệu chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, liền sai khiến nhóm Đơn Dương đến đón cô. Lúc Đàm Thư Mặc rảnh, cô đương nhiên sẽ đi nhờ xe anh. Có lúc Đàm Thư Mặc không yên tâm lắm, đến cả Audi của Sở Phi Phi cũng xuất hiện.

Cô đã từng trúng phải độc “lời đồn đại”, cô biết người ta hảo tâm, lại không tị tị từ chối, người đến đón cô gọi điện đến, cô đều nói họ đỗ xe bên ngoài, cách trường một đoạn, nhưng sức mạng quần chúng quả thật quá mức vĩ đại!!

Trong phòng, Dương Dương là người thẳng tính, nói: “Bạn Triệu à, nghe nói bạn gần đây rất nổi tiếng, nào, giải thích xe!”.

Vừa dứt lời, người trong phòng đều gác việc đang làm sang một bên, Triệu Thủy Quang nói giọng nhàn nhạt: “Đó đều là xe của bạn tớ”, cô biết, chuyện này giải thích càng nhiều càng kích động, người ta càng hoài nghi.

Hứa Oánh nâng cằm Triệu Thủy Quang lên, nói: “Này cô gái, cô lấy đâu ra nhiều bạn có xe như thế, gần đây cô nổi tiếng lắm đấy nhé, mau mau giới thiệu đi”.

Triệu Thủy Quang ôm Hứa Oánh, nói: “Ôi, thật không ngờ rằng dám hoài nghi tấm chân tình của ta!”

Những người khác đều nổi da gà, sách vở trong nháy mắt bay tới.

Về sau, Triệu Thủy Quang nhấn tin đến độ suýt phải lấy cái chết ra để bày tỏ niềm mong mỏi, giảm bớt số lần về nhà cuối tuần, chuyện này cũng coi như phai nhạt dần.

Tục ngữ có câu, đau răng không phải là bệnh, nhưng khi cơn đau phát tác thì quả thật như muốn lấy mạng người, hiện giờ Triệu Thủy Quang tán đồng sâu sắc với câu nói này.

Thời gian này, sắp đến kỳ thi cuối kỳ, cô không thể về nhà, đều ở lại trường ôn tập. Bắt đầu từ tuần trước, răng bên phải đau buốt, cô tưởng là sâu răng nên không quan tâm. Qua vài ngày, cơn đau ngày một dữ dội, dẫn đến chân răng cũng bắt đầu đau buốt. Vào một buổi sáng nọ, Đằng Dương nói: “Tiểu Quang, sao mặt cậu một bên to, một bên nhỏ vậy?”

Triệu Thủy Quang cầm gương lên xem, quả nhiên là vậy, một bên mặt sưng lên. Cô liền bị Hứa Oánh kéo đến phòng y tế của trường.

Phòng y tế chỉ có một bác sĩ, là người phụ nữ mập mạp ngoài bốn mươi, đang ngồi đó nói chuyện điện thoại. Thấy Triệu Thủy Quang vào, bà ta nói chuyện thêm một lúc, rồi cúp máy trong tình trạng khó chịu, hỏi: “Có bệnh gì hả?”

Triệu Thủy Quang muốn cười, đây là mắng chửi người ta hay là cái gì vậy, nhưng răng đau, nói cũng mập mờ không rõ, Hứa Oánh nói: “Răng bên phải của bạn ấy bị đau ạ”.

Người phụ nữ kia đang chuẩn bị đeo găng tay, Đằng Dương bỗng bước vào, Triệu Thủy Quang lại một lần nữa thăm mặc niệm vận đen của bản thân.

Đằng Dương cười với cô, mặt cô đã sưng phù nhưng vẫn nhếch miệng cười. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đằng Dương, cô điềm nhiên như không quay mặt đi. Thấy Hứa Oánh nhướn mày, cô biết ngay là khuôn mặt này đã dọa chết người

Bác sĩ mập hỏi Đằng Dương làm sao, Đằng Dương nói: “Cháu không sao, để bạn ấy khám trước đi ạ”, rồi chỉ chỉ Triệu Thủy Quang.

Bác sĩ mập chẳng đoái hoài đến lời Đằng Dương, cậu ta đành nói mình hơi sốt, cảm nhiệt độ lên đo, quả nhiên là siêu vi rút cảm dẫn đến sốt, ngồi một bên truyền nước.

Bác sĩ mập quay lại đeo găng tay y tế, banh miệng Triệu Thủy Quang ra, chiếu đèn vào một hồi lâu. Liếc mắt nhìn bộ dạng đang ngồi bên cạnh quan sát của Đằng Dương, Triệu Thủy Quang không muốn sống nữa.

Một lát sau, bác sĩ mập bỏ găng tay ra, nói: “Vị trí răng khôn bị chệch, chân răng bị viêm”.

Viết xong bệnh án, bác sĩ mập hỏi cô: “Đi vào thành phố khám, hay là lấy thuốc?”

Triệu Thủy Quang nghĩ đến một đồng sách chưa đọc, nói: “Lấy thuốc trước đi ạ”, nếu không ổn, cô tự về nội thành.

Bác sĩ ngược mắt nhìn cô, nói: “Tôi đi kiểm tra xem còn loại thuốc đó không”. Trong trường học đa phần đều nhập thuốc cảm, hiếm khi nhập thuốc trị đau răng.

Bác sĩ mập vừa ra khỏi cửa, Triệu Thủy Quang đã kéo Hứa Oánh tìm chỗ ngồi xuống. Ba người im lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng truyền dịch nhỏ giọt, bầu không khí vô cùng lúng túng.

Đột nhiên, điện thoại của Triệu Thủy Quang rung, giải cứu cô, cô chẳng xem người gọi đến là ai, liền bấm nút nhận ngay tức thì, giọng lạnh lạnh của Đàm Thư Mặc truyền tới: “Em đang làm gì đấy?”

Triệu Thủy Quang liếc nhìn Đằng Dương ngồi thẳng có chút cứng ngắc, cúi đầu, mặt cô đã sưng phồng lên rồi, còn ú ớ: “Ồ bên ngoài”.

Đàm Thư Mặc vừa nghe giọng cô là biết ngay hôm nay cô có vấn đề, nói: “Giọng em sao vậy, rốt cuộc em đang ở đâu?”.

Triệu Thủy Quang biết không thể giấu nổi anh, bèn vâng dạ: “Em ở phòng y tế trường”, còn muốn nói: Chỉ là đau răng thôi, liền “phịch” một tiếng, điện thoại đã ngắt.

27. Chương 26: Răng Khôn Của Tình Yêu

Type: Bạch Đóa

Ghen cũng là một môn nghệ thuật, một ngành học vấn, ít một chút không đủ vị, nhiều một chút lại quá mức.

Ngày hè, đám ve kêu râm ran mãi không dứt giữa những tàng cây bên ngoài phòng y tế, không khí khô hanh khiến người ta không thể thở nổi. Triệu Thủy Quang đang ngồi trong phòng y tế, đồng hồ trên tường bỗng vang lên, cô tựa hồ cũng “tích tích” chảy từng giọt mồ hôi lạnh. Chỉ lát sau, một tầng mồ hôi dày bao phủ trên cánh mũi cô.

Không bao lâu, bác sĩ mập trở lại, đưa cho Triệu Thủy Quang thuốc tiêu viêm. Triệu Thủy Quang cầm cốc giấy đựng nước uống thuốc.

Bác sĩ của phòng y tế viết vài dòng như quĩ vẽ trên bệnh án của Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang trước giờ chưa từng cảm kích bà ta như lúc này.

Cô cầm bệnh án vội vàng rời khỏi, quay người, thấy bóng người cao lớn dắt theo ánh nắng chói mắt bước vào phòng.

Đàm Thư Mặc mặc áo ngắn tay cổ chữ V màu xám nhạt lộ ra cánh tay bóng mịn phớt vàng, chiếc quần vải popeline màu chì. Lúc di chuyển, chất liệu tơ lụa phác họa nên đường cong cường tráng của cặp chân anh, gợi cảm phóng khoáng không nói nên lời.

Triệu Thủy Quang bỗng nhiên cảm thấy mấy ngày không gặp Đàm Thư Mặc, cô đã nhớ anh, nhưng lại nghĩ đến tai họa sắp ập đến, đầu còn lòng dạ nào mà “phong hoa tuyết nguyệt”, vội vàng cúi đầu.

Đàm Thư Mặc thấy cô cúi đầu, rúc vào trong vỏ, không nén được nụ cười. Nghe vô nói đang trong phòng y tế, công việc trên tay không còn ý nghĩa, anh vội bỏ tất cả xuống, nhưng lúc này thấy cô bình an vô sự, vẫn có thời gian rảnh chong mắt say sưa ngắm nhìn, anh cũng yên tâm phần nào. Được rồi anh thừa nhận mình có phần cố ý, anh không có hứng thú cùng cô yêu đương kiểu lén lút vụng trộm nữa. Người như Đàm Thư Mặc, sao có thể buông tha cơ hội tốt thế này?

Bác sĩ ngoài bốn mươi tuổi kia vô cùng kinh ngạc khi thấy Đàm Thư Mặc xuất hiện. Trong đại hội công nhân viên chức, bà ta thì thoảng cũng nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết này. Lần nào nhìn thấy là bà ta “oa” lên lần đấy, cảm thán một hồi.

Người phụ nữ mập vội vàng đứng lên, hắng giọng, dịu dàng nói: “Thầy Đàm, có chuyện gì sao? Hay là, chỗ nào không được khỏe?”.

Đàm Thư Mặc gật đầu, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, khéo môi mang theo nụ cười, nói: “Cảm ơn, tôi đến tìm người”.

Triệu Thủy Quang cúi đầu, nghe anh nói vậy, lòng đã nguội lạnh phần nửa, vội vàng ngẩng đầu lên, quét mắt qua anh với ánh mắt cầu xin tha thứ, lại thấy nét cười trên khóe môi anh, biết mình không chạy thoát rồi.

Bác sĩ mập nhìn Đàm Thư Mặc dút tay vào túi quần, nghiêng người, mỉm cười nhìn chằm chằm cô bé im lặng vừa vào, trong lòng tò mò vô cùng, nghĩ rồi nói: “Ồi, sinh viên này mọc răng khôn, chân răng hơi viêm”.

Đàm Thư Mặc ngh bả ta nói, tiến lên trước một bước, nâng cằm Triệu Thủy Quang lên, nhìn một bên mặt sưng phồng của cô, chau mày, hỏi: “Có đau không?”.

Triệu Thủy Quang bị anh kéo dậy, ngược mắt nhìn thấy đôi đồng tử đen láy của anh, thoáng chốc cô đã lọt vào đôi mắt anh, ngẩn người lắc đầu nói: “Em vẫn ổn, không sao đâu”. Sợ anh lo lắng, cô nhếch miệng cười, nhưng lại chau mày, răng đau chết đi được, còn kêu không sao, cái gì không sao chứ!

Nghe cô bé này nói không sao đã quen tai, Đàm Thư Mặc không bao giờ tin tưởng cái “không sao” của cô.

Anh quau đầu hỏi bác sĩ: “Cần đến bệnh viện nhỏ không?”.

Người kia sớm đã ngơ ngác, bà ta đầu gối vẫn còn vấn đề này, thấy khuôn mặt nghiêm túc của Đàm Thư Mặc, mới tỉnh táo lại, nói: “Tốt nhất...”, giọng run run, “khụ” một lát, nói tiếp: “Tốt nhất là đến bệnh viện”.

Triệu Thủy Quang vội nói: “Thật sự không sao mà, em đã uống thuốc rồi, em không muốn đến bệnh viện”.

Đùa à, cùng anh ra ngoài thế này, đến chỗ đỗ xe của khu nhà dạy học, Triệu Thủy Quang sau này còn muốn xuất hiện trong trường nữa không chứ?

Bác sĩ lau mồ hôi, cuối cùng cũng có chỗ cho bà ta ra sàn diễn, nói: “Thuốc tôi đưa là thuốc tiêu viêm, không thể trị tận gốc”.

Triệu Thủy Quang trong lòng ảo não, bác sĩ cũng thật là, không để người ta yên ổn.

Đàm Thư Mặc là ai, Triệu Thủy Quang cô có giỏi trò gì mà anh không biết? Đàm Thư Mặc nhướng mày, nói: “Triệu Thủy Quang, anh không có thời gian rảnh lời thôi với em mấy chuyện này, anh hỏi em, em có đi bệnh viện không?”

Mặc dù cố chấp, giữa chuyện lạm dụng uy quyền của Đàm Thư Mặc và thể diện trong tương lai, Triệu Thủy Quang bỗng chốc đưa ra cân nhắc, thể diện đáng bao nhiêu tiền chứ, nếu Đàm Thư Mặc nổi cáu, đó mới gọi là đáng sợ.

Bạn Triệu Thủy Quang nhanh chóng đáp: “Đi, đi”, trả lời xong cô cũng muốn cho mình một chưởng, cái gì uy vũ không thể khuất phục chứ, nếu đổi là thời thời kì chiến tranh, Triệu Thủy Quang chính là giặc bán nước.

Tốt lắm, Đàm Thư Mặc kéo tay Triệu Thủy Quang quay người ra ngoài.

Triệu Thủy Quang theo anh ra ngoài, vừa quay người mới phát hiện mình đã bỏ quên hai người đang hóa đá ngồi bên cạnh.

Nếu vừa rồi, từ ánh mắt quan sát của bác sĩ, Triệu Thủy Quang có thể đoán trước được bão tố sắp xảy đến, thì hiện tại cô đã nhìn thấy đôi mắt phượng Giang Nam vốn không phải là to lắm bỗng mở trừng như mắt trâu của Hứa Oánh. Cô quả thật khóc không ra nước mắt. Hứa Oánh lộ ánh mắt hung ác, “Nhóc con, lát nữa cậu hãy giải thích cho hẳn hoi”.

Đằng Dương bên cạnh không biết đã đứng lên từ lúc nào, biểu cả trên khuôn mặt càng đặc sắc. Là khó có thể tin? Hay phần hận bất bình?

Cô không biết, Triệu Thủy Quang đến bản thân còn khó bảo toàn, lại có thời gian rảnh đi chăm lo đến tâm tình của anh bạn này!

Đàm Thư Mặc dắt tay cô đi sượt qua Đằng Dương, chỉ nghe Đằng Dương gọi: “Triệu Thủy Quang”.

Đàm Thư Mặc dừng bước, Triệu Thủy Quang bỗng đứng lại, trống ngực đập liên hồi, Đằng Dương này đúng thật là quá phiền phức.

Đằng Dương nhìn chằm chằm Triệu Thủy Quang, nói: “Triệu Thủy Quang, tớ rất thích cậu. Nếu tớ và cậu nói chuyện, cậu không cần đếm xỉa đến tớ là được rồi. Nếu tớ nhìn cậu, cậu cũng không cần nhìn lại tớ, cậu có thể không nhận điện thoại của tớ, nhưng những lời tớ nói đều là thật”.

Đằng Dương nhìn Đàm Thư Mặc bước vào, nâng mặt cô lên, rồi kéo tay cô rời đi, phỏng đoán trong lòng đã trở thành sự thật, quả thật là bị ép đến sốt sắng.

Nghe những lời này, Triệu Thủy Quang nói không cảm thấy cảm động tuyệt đối là nói dối. Cô chỉ là cô gái gần đôi mươi, cũng thích thứ gọi là hư vinh, một người có thể đứng trước bao người nói thích cô, cô thực sự cảm động.

Nhưng Triệu Thủy Quang hiểu nỗi khổ của việc đau răng.

Răng khôn, còn được gọi là răng ngăn cản sự sinh trưởng, chỉ răng số tám đã mọc hoặc chưa mọc sau mười sáu đến hai mươi một tuổi, không có công năng nhai, hơn nữa còn tồn tại hàng loạt tổn hại tiềm tàng, nhổ sớm là phương pháp hay nhất.

Răng khôn của tình yêu cũng như vậy, đau buốt một thời gian dài, chẳng có lợi gì cho mọi người, lưu lại vết thương lâu còn nhiễm trùng, nhổ càng sớm càng tốt.

Triệu Thủy Quang cẩn thận liếc Đàm Thư Mặc, thấy người kia nheo mắt nhìn Đằng Dương, đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng rắn rỏi như lưỡi trượng (*).

(*) lưỡi trượng gắn ở đế giày trượt băng.

Triệu Thủy Quang nắm lấy tay Đàm Thư Mặc, nói với Đằng Dương: “Xin lỗi, người tớ thích là thầy Đàm”, sau đó chìa tay ra chỉ Đàm Thư Mặc, nói tiếp: “Đằng Dương, cậu nên biết, nếu cậu nói chuyện với tớ, tớ không thể phớt lờ cậu, cũng không thể không nhìn cậu, bởi vì chúng ta là bạn, tớ vẫn coi cậu là bạn, nhưng cậu nói như vậy sẽ gây phiền nhiễu cho tớ, người tớ thích cũng sẽ không vui. Thích một người không phải là như vậy”.

Sẽ có một kiểu con trai, thích bạn, hiển nhiên cho rằng bạn nhất định sẽ phải thích cậu ta. Điều cậu ta không biết là, tình yêu không phải sự bố thí, cũng không phải bắt bớ. Bất kỳ ai thích bạn đều không phải là chuyện đương nhiên, chỉ có trao đi trước mới có khả năng được yêu.

Triệu Thủy Quang nói xong, nhìn Đàm Thư Mặc. Đàm Thư Mặc không ngó ngang đến cô, quay đầu nhìn về rừng cây bên ngoài phòng y tế.

Triệu Thủy Quang thật oan ức mà, người này chắc chắn đang tức giận, nhưng cô phải giải thích cô và Đằng Dương thực ra là trùng hợp gặp nhau thế nào!

Triệu Thủy Quang thở dài, kéo Đàm Thư Mặc đi về phía cửa.

Đằng Dương gọi: “Triệu Thủy Quang, tớ không thua bởi cậu, cũng không thua bởi thầy, tớ thua bởi độ tuổi!”.

Triệu Thủy Quang quay đầu, thấy khuôn mặt trẻ con đã từng nhuộm màu buồn bã. Cô rất muốn nói rằng chuyện tình cảm không có thắng thua, nhưng đối với Đằng Dương-người trước giờ luôn tự phụ thế này, cô biết cậu ta nhất định không nghe lọt tai. Thực ra, Đằng Dương là một người rất thông minh, nhưng luôn không chấp nhận nỗi thất bại, hướng hồ, về tất cả mọi thứ, đối thủ đều cao hơn mình một bậc. Cậu ta không muốn thừa nhận một chút nào.

Đằng Dương chìa tay ra kéo lấy tay Triệu Thủy Quang, giọng khẩn thiết: “Tớ không đủ chín chắn sao? Mấy năm nữa tớ cũng sẽ như vậy mà”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy rất buồn cười. Đằng Dương thật sự cho rằng vì tuổi tác nên Triệu Thủy Quang mới không thích cậu ta sao? Có ai biết, chính bởi vì vấn đề tuổi tác, Triệu Thủy Quang cô năm đó sợ bóng sợ gió, suýt chút nữa đã bỏ lỡ tình cảm tươi đẹp và người cô yêu. Chính bởi vì thân phận của hai người, cô mới nhẫn nại mọi chuyện. Cho đến giờ, cô vẫn lo lắng, hốt hoảng bởi khoảng cách tuổi tác.

Con người luôn nhìn thấy đóa hoa tươi đẹp nở rộ, nhưng không nghĩ tới hạt mầm non nớt không chút bắt mắt. Con người luôn ngưỡng mộ, đổ kị khi người khác thu hoạch quả ngọt bội thu, nhưng lại không nhìn thấy những gian khổ khi họ gieo trồng. Tất cả của tất cả những điều này chỉ là nhìn thì có vẻ rất đẹp mặt thôi.

Thấy Đàm Thư Mặc bắt lấy cổ tay Triệu Thủy Quang, trong mắt Đàm Thư Mặc là cái nóng không thể che giấu, bầu không khí hết sức căng thẳng.

Bàn tay thon dài có lực bỗng chốc đưa tới, ngăn bàn tay sắp sửa đưa tới.

Đàm Thư Mặc bắt lấy cổ tay Đằng Dương, vẻ tức giận trong đôi mắt như băng kiếm rút ra khỏi vỏ, ào ào như thác lũ, toàn thân tràn đầy chán ghét. Triệu Thủy Quang chưa từng thấy Đàm Thư Mặc như vậy bao giờ, sợ xảy ra chuyện, liền kéo góc áo anh.

Đàm Thư Mặc hung hăng hất tay Đằng Dương, kéo tay kia của Triệu Thủy Quang, nói: “Chín chắn là để chỉ việc ý thức được bản thân buộc phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình”.

Thu lại ánh mắt lạnh như băng, anh dịu giọng: “Lúc tôi yêu Triệu Thủy Quang, cô ấy chỉ là một cô bé. Đối với tôi, cô ấy chính là một cô bé. Quá khứ là vậy, sau này cũng vậy, một đời là vậy”.

Ai đó đã từng nói, nếu một người yêu bạn, anh ta sẽ luôn coi bạn là đứa trẻ, sẽ cho rằng bạn không thể trưởng thành, cần anh ta chăm sóc, sẽ hết thấy chỗ che, thương yêu, sẽ lớn tiếng trách cứ, nhưng sẽ làm tất thấy mọi điều chỉ vì muốn tốt cho bạn.

Lúc Đàm Thư Mặc quen Triệu Thủy Quang, cô vẫn còn ở độ tuổi mười bảy non nớt, khóc lóc vì một người mình thích, tan nát cõi lòng vì một đoạn tình cảm đã qua đi nhưng vẫn vờ như không để tâm. Thực ra anh hiểu, cô vẫn chỉ là một cô bé kiên cường.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đưa lưng về ánh mặt trời chói chang, nhẹ nhàng đứng đó, khuôn mặt ngược sáng nhìn không rõ lắm, nhưng đường nét lại kiên nghị. Người bình tĩnh nhường này đã dành tặng cô tình cảm lớn lao đến mức nào? Cô nghĩ, cuộc đời Triệu Thủy Quang có thể gặp được một Đàm Thư Mặc đã là phúc phận dùng hết ba đời.

Triệu Thủy Quang quay đầu, chân thành nói với Đằng Dương: “Xin lỗi, bất luận qua bao nhiêu năm nữa cậu vẫn không phải là anh ấy, đối với tớ, trên đời này chỉ có một Đàm Thư Mặc mà thôi”.

Đúng, trên đời này chỉ có một người như vậy, nhướng mày như vậy, cong khóe miệng như vậy, cười với tôi như vậy. Cho dù thời gian hay đối, dung mạo đổi thay, anh vẫn mãi sống trong lòng tôi nư thế.

Đằng Dương như quả bóng xẹp khí đứng đó không lên tiếng. Vừa rồi, nhìn thấy Đàm Thư Mặc thường ngày cao ngạo lại có khí thế bức người, lòng cậu ta đã nguội lạnh, đã chuẩn bị xong tâm lý đánh nhau. Nhưng Đàm Thư Mặc lại thể hiện mình là thầy giáo không mất phong độ, điều này khiến cậu ta hổ thẹn. Về phương diện thái độ trong cuộc sống, cậu ta đã bại trận.

Cậu ta cho rằng cho rằng Triệu thủy Quang quá mức hồ hững, giả bộ ngờ nghệch, không chút động lòng trước sự theo đuổi của mình, thì ra không phải cô không hiểu, người có tình cảm thế này sao có thể không hiểu, chỉ là cô để tâm đến thể diện của cậu ta mà thôi.

Bất chợt, Đằng Dương cảm thấy rất buồn phiền, tại sao bản thân không có được một tình cảm can đảm và chân thành như thế?

Triệu Thủy Quang và Đàm Thư Mặc ra khỏi phòng y tế, Đàm Thư Mặc buông tay Triệu Thủy Quang ra, cô biết anh giận, cũng không quan tâm có bao nhiêu người trên đường, vội vàng dúi tay mình vào lòng bàn tay to dày của anh, nói: “Xin lỗi, quả thật em tình cờ gặp cậu ấy, đúng lúc cậu ấy đến truyền dịch”.

Đàm Thư Mặc không ngó ngang đến cô, quay mặt đi, bước về phía trước, nhưng tay lại không buông.

Triệu Thủy Quang cuống quýt: “Đừng giận nữa mà”, nở nụ cười nịnh nọt.

Dọc đường họ nhận được không ít cặp mắt chăm chú hướng về phía mình nhưng cô không rảnh chú ý đến, dù sao thì ngày tháng sau này cũng không được an bình, xử lý chuyện trước mắt là quan trọng nhất.

Cứ như vậy tới chỗ đỗ xe, Đàm Thư Mặc “phịch” một tiếng đóng cửa xe, Triệu Thủy Quang vội vàng kéo dây an toàn anh khởi động xe, cô chồm mặt đến trước mặt anh, cười đùa tí tưng: “He he, thầy Đàm, thầy ghe à?”

Khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn kiệt của anh bỗng phớt hồng, quay đầu, lạnh lùng nói: “Triệu Thủy Quang, ngồi cho hẩn hoi, rằng em không đau nữa à?”

Triệu Thủy Quang giờ mới phát hiện vừa rồi mình quá mức chán động lòng người nên cô quên luôn cả rằng, cả mặt. Uống thuốc tiêu viêm, răng đã đỡ đau hơn nhiều, nhưng mặt cô vẫn sưng phồng. Vừa nghĩ tới chuyện mang khuôn mặt sưng phồng “Thạch Lựu tử” (*) đi xuyên qua đường qua ngõ, lòng cô bỗng hốt

hoảng. Thôi bỏ đi, dù sao thì từ khi cô quen Đàm Thư Mặc, mặt đã không còn là mặt nữa rồi, không cần cũng được!

(*) nhân vật trong bộ phim Đường Bá Hổ diễn Thu Hương của Châu Tinh Trì do Uyển Quỳnh Đan đảm nhiệm. Với hàm răng vầu, đôi môi tô son đậm và trang phục khoa trương, nhân vật này đã truyền thể xuất thần những lời thoại hài hước của “vua hài Hồng Kông”.

Đến bệnh viện, anh xếp hàng, lấy số, cô bỗng cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Năm đó, cô bị viêm ruột thừa trong trường thi, hình như cũng là anh đưa cô đến bệnh viện. Chớp mắt, thời gian đã thay đổi, họ đã đi đến đây rồi.

Bác sĩ đeo khẩu trang, tia sắc bén lấp lánh trong đôi mắt dưới gọng kính, Triệu Thủy Quang sợ hãi, quả nhiên, bác sĩ nói: “Răng này phải nhổ ngay lập tức”.

Triệu Thủy Quang trong lòng mắng chửi thậm tệ, đẩy Đàm Thư Mặc ra khỏi phòng khám, nói: “Muốn em nhổ cũng được, anh không được nhìn!”.

Đùa à, cô không thể để Đàm Thư Mặc nhìn thấy cô há hốc miệng, sau đó kìm của bác sĩ quét qua quét lại.

Lúc nhổ răng được tiêm thuốc tê nên không đau, cô ngậm bông một bên miệng bước ra, thấy anh đút tay vào túi quần, lẳng lặng ngồi trên ghế dài ngoài phòng khám, áo sơ mi màu xám nhạt ánh lên ghế dài màu trắng sữa, vô cùng đẹp mắt. Y tá đi ngang qua không ngừng chỉ trỏ, anh lại không hề hay biết, cúi đầu, lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh lùng, cao ngạo. Thấy cô bước ra, anh mới đứng dậy, chỉ vào cái miệng sưng phồng, nói: “Thế nào rồi?”.

Cô ủa ả ử nói gì đó, anh cũng không biết, cong môi cười, hết sức vui vẻ. Triệu Thủy Quang thấy Đàm Thư Mặc có vẻ đã quên chuyện của Đằng Dương, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Hơn bốn mươi phút sau mới có thể bỏ bông ra, anh để cô ngồi xuống ghế. Một lát sau, Triệu Thủy Quang thấy anh cầm chai nước khoáng quay về, mới biết anh đến đại sảnh tầng một mua nước.

Anh mở nắp chai, rồi xoay lại, để nước bên cạnh cô, sau đó ngồi xuống. Đàm Thư Mặc vốn không phải là người nhiều lời, Triệu Thủy Quang lại không thể nói chuyện, nên hai người cùng im lặng. Cô rút bàn tay đang đút trong túi quần của anh ra, đưa tay mình ra nắm lấy tay anh. Tay anh thật to, cô lộ ra bộ dạng kinh ngạc. Anh buồn cười cốc đầu rồi nắm lấy tay cô. Triệu Thủy Quang tựa vào bờ vai vững chãi của anh, nhìn hàng mi dày của anh rủ xuống, đôi đồng tử đen long lánh như nước. Giây phút này, anh đâu có dáng vẻ gì của thầy giáo, chứ đừng nói đến cái gì mà lạnh lùng, cao ngạo. Cô chỉ cảm thấy trên cơ thể người này đang tỏa phát khí chất yên tĩnh hiền hòa tựa nước hồ, khiến người ta mê say.

Thời khắc này, không ai lên tiếng, nhưng họ lại cảm nhận được niềm “hạnh phúc” trong truyền thuyết.

Bốn mươi phút sau, Đàm Thư Mặc sung phồng, miệng không thể há to. Y tá cầm dụng cụ, banh miệng cô, cô liền nhắm mắt. Đàm Thư Mặc không thể nhìn tiếp, nói: “Để tôi làm cho”. Cô y tá đỏ mặt, đưa tấm bông, dụng cụ banh miệng cho anh rồi nhìn Triệu Thủy Quang bằng ánh mắt u oán. Bạn Triệu trông cự kỳ cô tội.

Miệng Triệu Thủy Quang cơ bản không thể mở quá rộng, Đàm Thư Mặc không dùng dụng cụ banh miệng, mà cầm tấm bông nhúng nước, nhẹ nhàng lau đôi môi khô của cô, rồi cầm tấm bông cho vào miệng cô từ từ kéo đóng bông kia ra. Triệu Thủy Quang quay đầu sang một bên, không muốn cho anh làm. Thật quá buồn nôn, trong miệng cô đều là máu. Anh nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, cô bèn ngoảnh ngoảnh quay đầu lại.

Cô liếc anh, thấy anh hết sức chăm chú cầm tấm bông đảo từng chút một, mím môi, đôi mắt đẹp không chớp, tựa như đây là chuyện quan trọng nhất trên đời này, ngay đến cô y tá đứng bên cạnh cũng nhìn đến ngây ngốc, tuyệt đối không tin người đàn ông đẹp trai nhường kia lại có thể ngồi chôn hóm trên nền, kiên nhẫn làm việc này cho bạn gái.

Một hồi lâu sau, bông mới được anh lấy ra hết. Anh cầm bông, quăng vào thùng rác bên cạnh, rồi rửa tay. Cô ngồi đó, mặt đã đỏ bừng, bản thân cô chỉ liếc một cái, quả nhiên rất buồn nôn, vừa là cục máu vừa là nước miếng, không ngờ anh lại có thể điềm nhiên như không.

Cô y tá tiến đến nhẹ giọng: “Ngày mai và ngày kia nhớ đến truyền nước”, lời là nói với Triệu Thủy Quang, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Đàm Thư Mặc. Triệu Thủy Quang nghĩ, chuyện gì thế này?!

Đàm Thư Mặc rửa tay xong, nhận lấy khăn lau từ cô y tá, gật đầu nói: “Cảm ơn”, rồi lau tay, đưa tay về phía Triệu Thủy Quang đang ngồi ngây ngốc ở đó: “Làm gì vậy, đi thôi!”

Cô vội vàng nắm lấy tay anh, sau đó rời khỏi dưới ánh mắt ngưỡng mộ của y tá.

Lên xe, anh mở chai nước vừa mua, bảo cô uống, rồi hỏi: “Đỡ hơn chưa?”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy không còn mặt mũi nào, không dám nhìn anh, chỉ gật đầu.

Đàm Thư Mặc nhéo cằm cô, nở nụ cười quyến rũ, nói: “Triệu Thủy Quang, không phải em hỏi anh có ghen hay không sao?”.

Triệu Thủy Quang ngơ ngác nhìn anh, nói: “Miệng em sung như miệng heo vậy”, ngụ ý là, không phải là đến ngay cả miệng heo anh cũng muốn hôn đấy chứ!

Anh cười càn mị hoặc, khẽ gần nói: “Anh biết”, hơi thở phả trên mặt cô, chọc cho mặt cô ngượng ngùng, tê tê.

Thật lau sau...

“A!”, trong xe truyền ra tiếng rít khê, cầm của bạn Triệu đã thêm một hàng dấu răng. Người nào đó vô cùng thỏa mãn, xe bắt đầu khởi động, chạy vụt về phía trước.

Có những người, mất cả một đời để tìm kiếm nửa kia của mình, còn em lại may mắn xiết bao khi có thể gặp được anh trên con đường đời sớm như vậy!

28. Chương 27: Lời Đồn Đại

Type: Izumi

Một chuyện rất nhỏ cũng có thể phá hỏng tình yêu, song nó cũng có thể khiến tình yêu trở nên vui vẻ.

-Balzac-

Triệu Thủy Quang ở nhà một tối, sáng sớm hôm sau quay lại trường học.

Ký túc xá vào sáng sớm vô cùng yên tĩnh, Triệu Thủy Quang mở cửa bước vào, bà quản lý ký túc xá đang bỏ quần áo vào máy giặt ở đại sảnh, ngẩng đầu nhìn, Triệu Thủy Quang ngoan ngoãn chào hỏi: “Cháu chào cô”, rồi không nhìn biểu cảm của bà ta, vội vàng chạy lên tầng.

Đám bà cô này, người nào người nấy đều khó chọc vào, chần phải gấp vuông vức, bồn nước phải dọn sạch sẽ, buổi trưa không thể ngủ đến hai giờ, chuyện gì cũng quan tâm, không có việc gì làm thì đi buôn chuyện của sinh viên.

Ánh nắng buổi sớm chiếu vào hành lang, Triệu Thủy Quang bước lên tầng, có phòng đã dậy, bắt đầu đánh răng rửa mặt, có phòng người thì ôn chần ra ngoài phơi trên lan can, kẻ lại ôm sách ra ngoài, có lẽ là đi học.

Triệu Thủy Quang đi đến cửa phòng mình, vừa khéo nghe thấy giọng của Hứa Oánh: “Dương Dương, cậu có đến nhà ăn không? Mua giúp tớ cái bánh bao, thả ở trên bàn tớ đây”.

Triệu Thủy Quang gặp Dương Dương đang định ra ngoài, nói: “Sớm thế này, đi mua đồ ăn sáng à?”.

Dương Dương nói “ừm”, gật đầu qua loa. Triệu Thủy Quang thấy vậy cũng đoán được đại khái, không nói thêm gì, đi vào trong phòng.

Bành Hiểu Hiểu đang ngồi đọc sách, ngẩng đầu lên nhìn thấy Triệu Thủy Quang, cười gượng gạo, nói: “Về rồi à?”.

Triệu Thủy Quang nhếch miệng nói: “Ở nhà không có việc gì làm nên tở về sớm”, rồi quay đầu nhìn Hứa Oánh đang gấp chăn, Hứa Oánh không nhìn cô, chỉ hỏi: “Răng khỏi rồi?”.

Triệu Thủy Quang gật đầu, nói: “Ừm, nhờ rồi”, sau đó ngồi xuống vị trí của mình. Mọi người đều không biết phải nói gì, cả phòng trở nên im lặng.

Triệu Thủy Quang biết, chuyện này không trách được người khác. Mới có mấy tuần mà cả phòng đã thân thiết, chuyện gì cũng lôi ra nói, giống như cô biết bạn trai Hứa Oánh học ở Ninh Ba, Dương Dương có một người bạn trai thanh mai trúc mã, Bành Hiểu Hiểu thì khỏi cần nói, bạn trai cô chính là bạn cùng phòng của Đằng Dương.

Sự thân thiết của con gái luôn bắt đầu từ việc trao đổi bí mật với nhau, chuyện đánh dấu mốc chính là hiểu về lịch sử tình trường của nhau, điều này trái ngược hoàn toàn với việc đánh nhau xong mới thành bạn của con trai.

Triệu Thủy Quang biết, muốn nghe bí mật của người khác, thì phải mang bí mật của mình trao đổi, nhưng không phải cô muốn nghe, huống hồ bí mật của cô còn là bí mật không thể nói ra. Thôi bỏ đi, cô tự nhủ với bản thân rằng, Triệu Thủy Quang, sẽ tốt lên thôi!

Một lát sau, Dương Dương mua đồ ăn sáng về.

Hồi lâu, Dương Dương quả thật không chịu nổi, ‘phịch’ một tiếng, quăng sách đi, nói: “Tớ không thể nhịn được nữa rồi, Tiểu Quang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế hả?”.

Chiều qua, Hứa Oánh đưa Triệu Thủy Quang đến phòng y tế trường, sau đó một mình quay về, họ hỏi: “Người đâu?”, Hứa Oánh chỉ nhẹ nhàng băng quơ: “Về nhà rồi”. Buổi tối, bạn cùng phòng khác đến chơi, nói đến chuyện này, còn hỏi: “Ày da, các cậu không biết à, không phải chứ?”

Ban đầu Dương Dương không tin, đùa đấy à, Triệu Thủy Quang mặc dù không xấu xí, tính tình cũng rất tốt, nhưng tuyệt đối không thể ở cạnh nhân vật thần kỳ Đàm Thư Mặc được, song nhìn ánh mắt của Hứa Oánh, cô ấy đã hiểu được phân nửa.

Nói không giận tuyệt đối là không thể, bốn người họ ngày ngày dính lấy nhau, chuyện tốt chuyện xấu chưa từng giấu giếm. Bọn họ thật lòng đối đãi người ta, người ta lại giấu giếm chuyện lớn thế này. Dương Dương là người lòng dạ ngay thẳng, dù nghĩ thế nào cũng không thông.

Con gái ở cùng nhau sẽ luôn thảo luận tới thảo luận lui, mồm năm miệng mười, cuối cùng một người đang tốt đẹp cũng nói thành nhiều điểm đáng ngờ, trở nên không quen thuộc nữa.

Triệu Thủy Quang đang đọc sách Tiếng Anh, nhìn tới nhìn lui, một hàng chữ nhìn năm sáu lần không chui vào đầu. Nghe Dương Dương nói vậy, cô ngăn người. Thấy Dương Dương vẫn gọi cô là Tiểu Quang, vẫn còn đường sống, cô vội vàng ngồi ngay ngắn, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, các vị đại nhân, tiểu nhân xưng tội đây, còn chưa được sao?”.

Vừa dứt lời, ba người còn lại đã phì cười, Hứa Oánh chạy đến, cho Triệu Thủy Quang một chưởng sau gáy, nói: “Không được cười đùa, nói cho nghiêm túc”, trong mắt đầy ý cười, khuôn mặt lại giả bộ nghiêm túc.

Hứa Oánh là cô gái kỹ tính. Ngày đầu tiên nhập học, lúc bận đông bận tay thu dọn đồ, lại nhìn thấy cô gái tên Triệu Thủy Quang ngồi trước cửa bình thần nhẩn tẩn, cô nghĩ, suy cho cùng, Triệu Thủy Quang học trường đại học trong thành phố mình, ra về ta đây, chắc chắn không thể chịu khổ.

Nhưng con gái mười tám, ai có nhiều tâm tư như thế. Cùng nhau đến phòng tắm, cùng cười ha hả, Hứa Oánh bỗng cảm thấy cô gái này thì ra cũng rất đáng yêu.

Về sau tiếp xúc, họ đã trở nên thân thiết. Mỗi lần về nhà, Triệu Thủy Quang đều mang bọc lớn bọc nhỏ đồ ăn chia sẻ cùng mọi người. Mấy tháng học cùng nhau, nhóm Hứa Oánh ăn đồ mẹ Triệu nấu còn nhiều hơn đồ mẹ mình nấu. Nhớ lại suy nghĩ của mình trước kia, cô có phần xấu hổ.

Trong phòng, hồi đầu, Triệu Thủy Quang sẽ nói: “Hứa Oánh, có ăn hạnh nhân nữa không?”, rồi chia một túi hạt cứng tới trước mặt bạn, Hứa Oánh ngại ăn của người ta nhiều quá, nhưng đều là Triệu Thủy Quang khuyến cô ăn. Sau đó, biến thành Hứa Oánh mặt dày nói: “Triệu Thủy Quang, tớ đói rồi, túi hạnh nhân

của cậu đâu?”, ngược lại, Triệu Thủy Quang sẽ nói: “Hứa Oánh, cho tớ ăn bọc khoai tây lát mỏng của cậu với”.

Nếu có gì đó không ổn, chính là Triệu Thủy Quang quá lười, lấy đồ của Hứa Oánh không thành vấn đề, nhưng nhất định phải giúp cô ấy đặt về chỗ cũ, nếu không chắc chắn sẽ bị cảm râm cả buổi, quần áo các loại cũng phải mang hết về nhà giặt.

Chính vì các sống chung với nhau thế này, nên trong lòng bọn họ mới có khúc mắc về sự giấu giếm của Triệu Thủy Quang. Chẳng phải mọi người đều thân thiết với nhau sao?

Nhưng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, Hứa Oánh nghĩ, chuyện này cũng không dễ dàng nói ra đến thế.

Người trong phòng đều bê ghế đến ngồi, Triệu Thủy Quang đành phải nói đại khái từ chuyện ở bên Đàm Thư Mặc vào kỳ nghỉ hè tốt nghiệp cấp ba đến hiện tại. Thực ra cô rất ngại khi nhắc đến chuyện này, nhưng không còn cách nào khác.

Nói xong, Dương Dương nắm lấy tay Triệu Thủy Quang, nói: “Tiểu Quang, bạn thật có tài, sau này chúng tớ sẽ chiến đấu cùng bạn.”

Triệu Thủy Quang thấy khuôn mặt Bành Hiểu Hiểu cũng kích động, quả thật là không còn lời nào để nói. Dù sao thì cô không phải là người bình thường, cả phòng họ cũng không phải là người bình thường, đồng chí Triệu Thủy Quang đã tin tưởng sâu sắc điểm này.

Nhiều năm về sau, Triệu Thủy Quang vẫn nhớ đến buổi sáng này, cùng buổi sáng tươi mắt khi bước vào phòng ký túc xá ngày ấy.

Đàm Thư Mặc cùng lãnh đạo viện đi dự buổi phỏng vấn, tiễn khách xong, đi qua sân thể dục, lơ đãng liếc nhìn, đúng lúc cô bé đó đang học môn Thể dục tự chọn. Một hàng người đứng đó luyện thái cực quyền. Anh nhớ lần trước, Triệu Thủy Quang học xong Thể dục đến văn phòng của anh chơi, nằm trên sofa đâm chân, oán trách: “Sớm biết thế này em đã không chọn thái cực quyền, em nói cho thầy biết nhé, giảng viên kia thật quá nhần tâm, khởi đầu là chạy bốn vòng, rồi còn phải nhảy éch nữa! Thầy xem này, em sắp bị huấn luyện thành Schwarzenegger¹ rồi! Toàn bắp thịt là bắp thịt thôi!”

Anh đã sớm biết, chạy cự li dài là yếu điểm của cô bé này, thấy cô ở đó vừa đâm vừa phàn nàn, không nén nổi cười, bỗ bụt xuống nói: “Bắp thịt ở đâu, để anh xem nào”, rồi đến trước mặt cô bày ra tư thế vén quần cô lên. Triệu Thủy Quang hoảng hốt, vội nhảy dựng lên, nói: “Thầy Đàm, nào nào, em sẽ khoa chân múa tay cho thầy xem một chút” Cô duỗi hai chân ra, nói: “Vẽ một quả dưa to này”, cô vẽ vòng tròn trên không, miệng lầm bầm: “Một nửa cho thầy này”, một tay cắt thẳng xuống, một nửa đẩy về bên trái, lại nói: “Một nửa cho em”, chưa thực hiện xong đã kêu toáng lên: “Hồi chết đi được, em đi tắm đây”, hết như con chuột chuồn ra khỏi cửa.

Đàm Thư Mặc tựa vào sofa bụm miệng cười. Cô bé này sợ hãi, nhưng lại muốn thể hiện mình không cố ý làm vậy, sợ tổn thương lòng tự tôn của anh sao? Đúng thật là quá buồn cười.

Đó đã là chuyện rất lâu về trước, giờ Đàm Thư nghĩ lại, trong lòng vẫn ngập ý cười. Anh đứng phía xa, neho mắt nhìn cô bé vẽ một quả dưa hấu to trong không trung, khoe miệng không khỏi cong lên thành nụ cười, giờ cô làm tốt hơn lúc đó nhiều rồi.

“Chính là cô bé này sao?”

1 Vận động viên thể dục thể hình.

Đàm Thư Mặc thu lại nụ cười, quay người, nhìn thấy viện trưởng mập mạp đứng phía sau đang cười híp mắt, nhìn về phía anh thả hồn tới sân thể dục, Đàm Thư Mặc gật đầu chào: “Cháu chào bác Tiền”. Viện trưởng Tiền là bề trên thân quen, lúc riêng tư, anh đều gọi ông là “bác Tiền”.

Viện trưởng Tiền đã ngoài năm mươi, có thể làm đến vị trí này trong viện, suy cho cùng cũng có chút bản lĩnh, ông đã trải qua nhiều sóng gió, nên có thể bình thần đối mặt với mọi chuyện.

Lúc Viện trưởng Tiền lên phương Bắc học, được ông nội Đàm Thư Mặc là Đàm Trung Kỳ giúp đỡ. Có thể bảilạ làm học trò của ngôi sao sáng trong giới văn đàn như Đàm Trung Kỳ, Viện trưởng Tiền cả đời đều

ghi nhớ ơn tri ngộ này.

Sau này, khi biết Đàm Thư Mặc là cháu trai thứ hai của Đàm Trung Kỳ, Viện trưởng Tiền hận không thể nỗ lực đề bạt Đàm Thư Mặc, báo đáp công ơn. Nhưng ông không ngờ Đàm Thư Mặc cứng cỏi như vậy, trình bày đề tài, luận văn nghiên cứu đều tự làm, không ỷ lại, không gian lận. Ông không khỏi cảm khái, suy cho cùng anh cũng xuất thân thế gia, quả nhiên mang tác phong của ông cha.

Viện trưởng Tiền cũng không sốt sắng, người như vậy mới có thể được nhận vào viện của họ, công thành danh toại chỉ là chuyện sớm muộn. Quả nhiên, luận văn kinh tế của Đàm Thư Mặc liên tiếp được phát biểu tại nước ngoài. Viện trưởng Tiền cũng biết Đàm Thư Mặc là nhân vật quyền thế trong vai trò làm tư vấn trong giới doanh nghiệp, quả đúng là tre già măng mọc.

Nhưng ông không ngờ người tài như thế lại gây nên lời đồn đại như thế này. Viện trưởng Tiền vốn không tin, nhưng ông là người từng trải, từ xa nhìn thấy ánh mắt nồng nhiệt kia, lòng thầm cả kinh.

Viện trưởng Tiền nói: “Tiểu Mặc, cháu cũng được coi là người mà bác chứng kiến trưởng thành, gần đây có một vài lời đồn đại không hay”.

Đôi đồng tử của Đàm Thư Mặc trước sau như một: “Bác Tiền, cháu biết chừng mực”, rồi mỉm cười nói tiếp: “Trường không quy định cấm thầy giáo và sinh viên yêu nhau phải không ạ?”

Viện trưởng Tiền “khụ” một tiếng, nhìn khuôn mặt bày mưu lập kế của người trẻ tuổi, nói: “Tiểu Mặc, bác cũng là người từng trải, cháu hà tất phải như vậy chứ? Tiền đồ tốt đẹp, không lý do gì lại để người ta dị nghị đàm tiếu”.

Đàm Thư Mặc không chớp mắt, chẳng mảy may do dự: “Bác Tiền, những điều bác nói cháu đều hiểu, cháu chỉ đưa ra lựa chọn mà một người thường nên làm. Nếu chuyện đó thật sự như bác nói, chỉ có thể chứng minh cái người ta xem trọng không phải là học vấn, mà là chuyện riêng của Đàm Thư Mặc cháu, chi bằng nên sớm bứt ra”, ngẫm một lát anh nói tiếp: “Bác Tiền, cảm ơn bác, cháu phân biệt được rõ ràng điều gì đáng để trân trọng nhất.”

Đàm Thư Mặc ban đầu không nghĩ mình sẽ luôn gắn bó với nghề giáo viên, nhưng không nỡ bỏ cô bé Triệu Thủy Quang. Anh vốn là người cao ngạo, đâu có gì đáng để sợ hãi, cục diện ngày hôm nay cũng là điều trong dự tính. Nếu thực sự không làm giáo viên nữa, dựa vào kinh nghiệm của anh, quả thật là không lo không có nơi nào để đi.

Thấy anh trấn tĩnh như vậy, Viện trưởng Tiền cảm thấy rất đau đầu, chuyện học búa nhất chính là gặp người không sợ vinh nhục thế này. Quả thật không biết có gì có thể lay động anh, ông vỗ vai anh, vội nói: “Tiểu Mặc à, bác không có ý đó, nhưng đối phương chỉ là một đứa trẻ, có đáng không?”

Thời đại của Viện trưởng Tiền, hôn nhân thường do cha mẹ sắp đặt, có người vợ giỏi giang, không nói được yêu nhiều bao nhiêu, nhưng đời người mà, chẳng phải là sống qua ngày, đàn ông có gia đình ổn định, để người ta cảm thấy là người có trách nhiệm, sự nghiệp ngày một phát triển hay sao? Ông thực tình không thể lý giải nổi thanh niên hiện nay làm sao, cứ yêu tới yêu lui. Ông vốn tưởng Đàm Thư Mặc là người có nhận thức, không ngờ anh lại như vậy. Ông vốn muốn nói cô gái trẻ thế thì hiểu gì? Nhưng nghe xong lời Đàm Thư Mặc nói, ông hiểu cô bé kia chiếm một phần không nhỏ trong lòng Đàm Thư Mặc, bèn chuyển đề tài câu chuyện.

Đàm Thư Mặc nghiêng người, tay thọc vào túi quần, nhìn Triệu Thủy Quang phía không xa đang nhắm mắt luyện tập. Tiếng luyện tập trong sân thể dục tựa như xa xôi, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ trên đỉnh nhà tập thể dục, tay cô không ngừng phác nên các tư thế. Ánh nắng loang lổ rải trên mái tóc mềm mượt, trên bàn tay khua múa, trên khuôn mặt mịn màng của cô, khiến cả người cô toát lên sự ấm áp dễ chịu, bỗng chốc khiến lòng anh trở dậy niềm hạnh phúc ấm áp.

Đàm Thư Mặc nhắm mắt, nói: “Bác Tiền, bác là bậc tiền bối trong giới văn học, bác có nhớ nhà thơ Neruda từng nói “Khi phiến lá hoa lệ rơi xuống, mạch sinh mệnh mới rõ ràng” rành không ạ?”

Anh chỉ về điểm phía xa: “Cô bé kia giống như thân cây nơi phương Bắc, rõ nét, vững chắc, kiên cường.”

Rất nhiều người hỏi anh tại sao lại theo đuổi một tình yêu non trẻ như vậy, anh chỉ cười.

Thuở nhỏ, Đàm Thư Mặc theo gia đình đến sống tại Bắc Kinh, sau đó xin đi du học Anh, rồi về Giang Nam công tác. Hai mươi tám năm vào Nam ra Bắc, những chuyện anh từng gặp, sóng gió đã trải qua có thể xuất bản thành sách. Đối với phụ nữ, anh đã gặp nhiều, nhưng rất ít khi để tâm đến gia cảnh, dung mạo của họ. Với anh, chỉ cần tâm đầu ý hợp là được. Nhưng anh trước giờ thông minh, quá dễ để nhìn thấu con người, sự vật. Yêu đương với người cùng kiểu, anh quá mệt mỏi. Người giỏi mưu tính, chỉ cần có một là đủ. Đương nhiên, anh cũng không phải là kiểu người “trâu già gặm cỏ non”, nếu thật sự thích những cô gái trẻ, anh đã lựa chọn từ sớm rồi.

Triệu Thủy Quang nhảy bén hơn bạn bè đồng trang lứa rất nhiều. Thoạt đầu, cô giống như lá cây phượng Nam, rung rinh cành lá, sắc xuân dạt dào. Xích gần lại, mới chạm đến cành cây xanh non, thực ra, cô là một đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm, nhưng lại kiên cường mang theo hồi ức, mỉm cười với nó. Ở bên cô, anh chạm đến từng cành xanh non ấy, mỗi hành động nhỏ nhất của cô đều khiến anh ấm lòng. Lúc thích, cô sẽ khoa chân múa tay biểu đạt niềm yêu thích của mình. Khi không thích, cô sẽ lặng lẽ ngồi đó. Để tránh làm tổn thương người khác, cô cũng không nói nhiều. Tất cả đều là sự chân thành anh đã không gặp từ lâu.

Thích một người, luôn có một khoảnh khắc chạm đến đáy lòng. Nhìn cô, anh bất chợt nhớ đến hồi nhỏ ông nội dẫn anh ngồi tàu hỏa đi Thiên Tân. Ngày hôm ấy, trời đông giá rét, nhìn thấy chạc cây rần rần chắc chắn xoẹt qua cửa xe, lòng anh dạt dào niềm cảm động không tên.

Con người tuổi càng lớn càng dễ che giấu bản thân, học được cách nói những lời không thật lòng, ép bản thân đi làm những chuyện mình không thích. Dần dà, tất cả hành vi đều trở nên tự nhiên. Có lúc còn gật gù đắc ý khi gỡ chút mưu đồ vì bản thân, và rồi, thấy người ta cố chấp như vậy, ngược lại cho rằng người ta không bình thường, quên mất việc bản thân cũng đã từng là một người trẻ tuổi.

Rốt cuộc thì cái gì là đáng, cái gì là không đáng, anh chưa từng suy xét. Anh có sự kiên trì của anh, đối với chuyện của Triệu Thủy Quang, anh tuyệt đối không buông tay.

Đàm Thư Mặc đứng thẳng người, nhìn Triệu Thủy Quang ở đằng xa, cất lời: “Không có chuyện đáng hay không đáng, đối với cô ấy, cháu cam tâm tình nguyện!”.

Viện trưởng Tiền không nói gì thêm, thở dài, chấp tay ra sau bỏ đi.

Đàm Thư Mặc tựa người vào cây, cong khoe miệng, nghĩ, Triệu Thủy Quang ơi Triệu Thủy Quang, vì em, anh đã nói cạn những lời sến súa cả một đời này rồi đấy!

Buổi chiều là giờ giảng của Đàm Thư Mặc, Triệu Thủy Quang vừa đặt chân vào lớp là muốn vắng tục. Lớp học bậc thang thường ngày không chật chội lắm hôm này đã chật ních người. Dương Dương chớp mắt với cô, nói: “Biết rồi, sức quyến rũ của Đàm Ưu Chất¹, scandal của hai người còn lan truyền nhanh hơn cả dịch cúm gia cầm!” Vừa dứt lời, Dương Dương đã bị Hứa Oánh nhéo: “Cái gì mà scandal, có biết nói chuyện không vậy hả!”

1 Đàm “chất lượng tốt”.

Triệu Thủy Quang cười lắc đầu, dưới ánh mắt của mọi người, vất vả lắm cô mới tìm được chỗ ngồi.

Học kỳ này Đàm Thư Mặc dạy môn Tài chính Thương mại Quốc tế. Với chuyện có nhiều người đến lớp thế kia, anh vờ như không nhìn thấy, vẫn chú tâm giảng bài, cuối cùng nói: “Hai tuần nữa là thi cuối kỳ, nội dung ôn tập từ chương đầu tiên đến chương Chín, bốn mươi đề lựa chọn, năm đề lớn, có vấn đề gì thứ Năm đến văn phòng tìm tôi”, rồi thu dọn sách vở, rời đi.

Ngay tức khắc, trong phòng học tiếng oán hờn dậy đất, Đàm Thư Mặc vốn nổi tiếng trong việc ra đề thi, không ai dám xin anh vạch trọng điểm, không ai dám cò kè mặc cả.

Nhóm Triệu Thủy Quang cất vó đi ra ngoài, đi phía sau, nghe thấy nữ sinh bên cạnh nói: “Bạn kia chính là Triệu Thủy Quang của lớp (1)”.

Triệu Thủy Quang mặt không đổi sắc cùng bạn cùng phòng đi lướt qua hai người kia. Cô cảm thấy bản thân sắp luyện thành một thân kim cương bất hoại! Chỉ là cô buồn bực nghĩ, ngày tháng như vậy, cuối cùng vẫn tới.

Nữ sinh phía sau nói: “Hả, cũng chẳng ra sao mà”.

Hứa Oánh nghe vậy, quay đầu trừng mắt dữ dần, Dương Dương và Bành Hiểu Hiểu cũng suýt chút nữa trừng mắt với cô ta.

Hứa Oánh nhìn Triệu Thủy Quang đang cầm điện thoại đọc tin nhắn, vẻ mặt sòng lớn không kinh hãi, nhưng động tác ấn bàn phím cái kính đã bán đứng cô. Hứa Oánh không hiểu vì sao đám con gái kia lúc nào cũng trông mặt đặt tên. Theo cô thấy, có cô gái rất đẹp nhưng không thể thành mỹ nữ, bởi vì không có khí chất của mỹ nữ. Có cô gái không phải rất đẹp nhưng lại có khí chất đặc biệt, tuyệt đối có thể xưng là mỹ nữ.

Triệu Thủy Quang thuộc về sau.

Đúng lúc, một hàng nữ sinh phía trước cũng đang nói về Triệu Thủy Quang: “Bạn gái của Đàm Thư Mặc thì thi cử không phải lo, chắc chắn là một trăm điểm rồi!”.

Hứa Oánh bực mình, nói mát: “Có một số người không làm được bài, còn muốn vịn có thói tha”. Nữ sinh phía trước hoảng sợ quay đầu lại.

Triệu Thủy Quang kéo Hứa Oánh, không phải cô không để tâm người ta nói gì, bản thân cô hận không thể xông lên cho họ vài cái bạt tai, nhưng cái miệng mọc trên người người ta, cô càng để tâm càng có người nói.

Cô làm bài thi không tốt, có người nói Đàm Thư Mặc sao lại có bạn gái kiểu này; cô làm bài thi tốt, người ta bảo Đàm Thư Mặc gian lận.

Ai quy định con cái của giáo viên nhất định phải học giỏi? Thật tức chết cô mất! Cuối tuần này đừng nghĩ đến chơi nữa, cô vẫn nên ngoan ngoãn ở thư viện thì hơn.

Triệu Thủy Quang ra khỏi cổng trường, nói tạm biệt với bạn cùng phòng, rồi bước lên chiếc 530LI của Đàm Thư Mặc dưới con mắt trợn trừng của đám người.

Đàm Thư Mặc vừa lái xe vừa hỏi cô: “Vừa rồi sao lại đồng ý để anh qua đón?”.

Đàm Thư Mặc đến đón Triệu Thủy Quang tới bệnh viện truyền dịch. Anh trước giờ đều đợi cô ngoài trường một đoạn, tan làm mới nhắn tin: Anh đợi em ở cổng trường.

Tưởng rằng cô sẽ phản đối, không ngờ cô lại trả lời: Vâng. Thế nên anh đợi cô ở đây thật.

Triệu Thủy Quang quăng cặp sách về phía sau xe, nói: “Em ngồi xe của thầy có người nói, không ngồi xe của thầy cũng có người nói, chi bằng tiết kiệm vài bước”, cô nhìn anh bằng ánh mắt oán hận, đều do anh bày kế.

Đàm Thư Mặc một tay đặt lên vô lăng, một tay gác lên cửa xe, ngẩng đầu thấp giọng cười. Triệu Thủy Quang phiền não vô cùng, huých Đàm Thư Mặc, bị anh bắt lấy khuỷu tay, nhướn mày hỏi: “Giận rồi à?”.

Triệu Thủy Quang thu tay về, thấy anh nhìn chằm chằm về phía trước, chú tâm lái xe, liền buông tiếng thở dài: “Không có, ai hơi đầu mà lái nhái truyện của người khác lâu như vậy, em đã sớm đoán được sẽ có ngày hôm nay rồi. Không sao hết!”.

Cũng không phải diễn viên thần tượng, diễn mới có người đến tìm cô đàm phán. Hơn nữa thế giới rộng lớn như vậy, ngoài người thân và lũ bạn ra, ai thật lòng quan tâm bạn lâu như thế, muốn buôn chuyện thì cứ buôn đi. Triệu Thủy Quang không vì chút trắc trở này mà bỏ lỡ người tuyệt vời như anh đâu!

Sực nhớ ra điều gì, cô hỏi: “Thầy không có chuyện gì chứ ạ?”.

Đàm Thư Mặc nghiêng đầu, cười nói: “Anh có thể có chuyện gì?”

Cô bé này, không ngờ còn lo lắng cho anh, anh có thể có chuyện gì chứ.

Đàm Thư Mặc có thể lường trước những khó khăn mà cô bé phải chịu đựng. Nhưng là một người đàn ông, là thầy giáo của cô, anh không thể nói gì cho cô, có những thứ cô phải tự đối diện! Điều anh có thể làm chỉ có đứng bên cạnh cô, đưa ra lời nhắc nhở.

Điều này đối với cô mà nói cũng là một rèn luyện, anh tình nguyện buông tay nhìn cô trải nghiệm, may mắn là, cô có thể ứng phó.

Nhìn chăm chăm vào đường nét khuôn mặt nghiêng anh tuấn của anh, Triệu Thủy Quang mỉm cười nói: “Ít ra hiện giờ em có thể ngồi vào xe của anh giữa ban ngày ban mặt, sau này có thể đi thẳng tới văn phòng tìm anh. Lúc rảnh rỗi, anh có thể cùng em ăn cơm trưa. Nếu anh có thời gian, chúng ta cũng có thể tản bộ trong vườn trường, như vậy là đủ rồi”.

Cam lòng, cam lòng, có mắt mới có được, cô hiểu đạo lý nào. Cô hiểu, thực ra, cô đã có rất nhiều thứ.

Đàm Thư Mặc thoáng thấy nét mặt tươi cười thoải mái của cô, bèn dừng xe, đỗ sang một bên.

Anh trước giờ chưa từng học đại học trong nước, không hiểu lắm về các cặp tình nhân đại học thông thường làm những gì, hôm nay mới biết thì ra cô thích một cuộc sống như vậy, nhưng lại luôn suy nghĩ cho hai người nên không đề cập đến.

Thì ra, những chuyện vụn vặt bình thường trong tình yêu đã là chuyện cực kỳ xa xỉ.

Trong lòng không khỏi trĩu nặng bao yêu thương, anh đưa tay ra, nâng mặt cô lên, đầu ngón tay nóng rực cọ vào bên má mềm mịn của cô, làn da dưới tay anh phớt đỏ, khẽ vén tóc trước trán cô lên.

Triệu Thủy Quang thấy những chấm sáng rực rỡ trong mắt anh, sáng rõ đến độ tim cô đập thành thịch, khuôn mặt ửng đỏ như muốn phun lửa, nhìn chăm chăm vào khóe môi đẹp của anh kề gần, lạnh lạnh áp lên trán cô. Trong khoảnh khắc ấy, cô chỉ cảm thấy trên trán như bị người ta đóng dấu nóng bỏng.

Xe xung quanh chạy vụt qua, người đi đường như mắc cửi, phản chiếu lên kính thủy tinh màu nâu nhạt, cánh môi mỏng gợi cảm của anh in lên trán cô một nụ hôn thuần khiết.

Trên gương mặt phớt đỏ trong ánh tà dương, thân xe màu bạc ánh lên niềm hạnh phúc lấp lánh sắc vàng.

29. Chương 28

Đạo bước trong đường mưa

Type: Izumi

Nếu như đây là một cây hoa hồng - nó sẽ có ngày nở hoa

- Goethe -

Sau vài tuần lễ, mặc dù vẫn có người rảnh rỗi mang chuyện của Triệu Thủy Quang đi buôn, nhưng mọi người thấy cuộc sống của hai người họ vẫn ổn định, cuối cùng cũng không nói gì thêm nữa.

Giống như Triệu Thủy Quang nói với mọi người trong phòng cô: “Đâu phải họ yêu thâm thố, ai đi quan tâm đến tớ nhiều thế chứ”.

Sắp đến tháng Bảy, mọi người đều bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị trận chiến thi cuối kỳ, ai nấy đều bận rộn quay mòng mòng, thư viện ngày ngày có đội xếp hàng đợi vào, ai còn thời gian rảnh rỗi đi lo mấy chuyện bao đồng.

Tháng Bảy, trời nóng như nung, Triệu Thủy Quang đang nằm trên giường có quạt điện thổi ôn tập thì nhận được tin nhắn của Đàm Thư Mặc hỏi có đi ăn cơm trưa cùng anh không, cô đột nhiên nhớ tới mình từng nói: “Sau này rảnh anh có thể đưa em đi ăn cơm trưa”.

Triệu Thủy Quang không có mệnh tốt như Bành Hiểu Hiểu. Bành Hiểu Hiểu đến mùa hè là ru rú trong phòng, ngay cả việc cùng bạn trai đến nhà ăn cũng không tình nguyện. Nhưng bạn trai của người ta đúng thật là “nhị thập tứ hiếu”, hề Bành Hiểu Hiểu không xuống tầng ăn cơm, bạn trai cô ấy sẽ đến “Phố sau” mua cơm, đưa tới dưới tầng. Bành Hiểu Hiểu ném dây thừng xuống, bạn trai cô ấy buộc túi nilon vào đó, Bành Hiểu Hiểu chỉ cần móc ngón tay lên là có cơm ăn. Chiều này khiến ba người còn lại thêm muốn đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mỗi lần Bành Hiếu Hiếu vùi đầu ăn cơm, Dương Dương đều châm chọc: “Đồng chí Hiếu Hiếu, xem như tớ đã hiểu rồi, cậu tìm bạn trai chính là để có người đưa cơm!”.

Triệu Thủy Quang nói: “Bành Bành, cậu cứ đầu têu thế này, nhìn chưa nay xem, cửa sổ các phòng ký túc xá đều ném dây thừng xuống rầm rộ, người không biết còn tưởng biệt đội Phi Hổ bắt đầu hành động đấy!”.

Đàm Thư Mặc gửi tin nhắn đến: Xuống đi, anh đưa em đi ăn thang bao3.

1 Là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên, ở đây để chỉ bạn trai của người ta rất chu đáo.

2 Là đội đặc nhiệm của lực lượng cảnh sát Hồng Kông, nhiệm vụ của Phi Hổ là xử lý các vụ khủng bố, bắt cóc con tin với biểu tượng hình đầu hổ có cánh.

3 Một loại bánh bao lớn, chứa xúp trong nhân, khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.

Triệu Thủy Quang tỉnh táo hẳn, quán thang bao gần trường vô cùng nổi tiếng. Đó là món cô yêu thích nhất, cô thường lải nhải trước mặt Đàm Thư Mặc rằng “Hôm nay đi ăn thang bao của quán này ngon nhường nào.”

Triệu Thủy Quang vội vàng xỏ giày rồi “Loạch xoạch” xuống tầng. Xuống đến tầng một, cô lại thấy có cậu nam sinh đưa cơm cho bạn gái. Trường học không cho phép nam sinh vào ký túc xá nữ. Cân nhắc đến vấn đề an toàn, tầng một của ký túc xá được rào chắn bằng hàng rào sắt. Nam sinh kia đưa hộp cơm qua nền đất dưới hàng rào cho nữ sinh, có thể so sánh với hình ảnh thăm tù nhân. Triệu Thủy Quang bỗng chốc không nhịn được cười phì thành tiếng, khiến người ta quay đầu lại trừng mắt với cô. Đoán chừng là đôi tình nhân năm nhất, nữ sinh kia ôm hộp cơm, đầu đội mặt trời trò chuyện cười đùa cùng bạn trai, quên cả dùng bữa.

Người đang yêu, nhìn chuyện những cặp tình nhân khác làm, luôn tưởng tượng đủ kiểu khi chuyện đó xảy ra với bản thân. Triệu Thủy Quang nghĩ, nếu như Đàm Thư Mặc làm chuyện này thì sẽ thế nào nhỉ? Ra khỏi cửa, thấy người kia khoan khoái đứng dựa lưng về gốc cây to trước cửa ký túc xá, cô nở nụ cười, bước nhanh đến chỗ anh.

Trong quán thang bao có điều hòa, nhưng không hẳn là mát mẻ, giờ cao điểm dùng cơm, nơi này quả thực quá đông, cửa mở rồi đóng, đóng rồi mở, sớm đã xua đuổi khí lạnh chạy mất.

Đàm Thư Mặc nhìn thực đơn trên bàn nhựa, hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Triệu Thủy Quang đột nhiên sững sờ. Cô đến quán ăn này rất nhiều lần, nghe quá nhiều cặp tình nhân đứng trước thực đơn hỏi “Muốn ăn gì?”, nhưng trước giờ cô chưa từng nghĩ Đàm Thư Mặc sẽ đứng ở đây. Nghe thấy anh tùy ý hỏi một câu như vậy, cô bỗng thấy tất cả mọi thứ trong lòng đều trở nên rõ nét, kích động lạ lùng. Thì ra anh hiểu, không lái xe, không đến nhà hàng cao cấp, anh đứng dưới tầng ký túc xá đợi cô, hai người giống như cặp tình nhân đại học bình thường, trò chuyện dọc đường, chậm rãi bước về phía quán ăn mà các sinh viên đại học vô cùng yêu thích.

Triệu Thủy Quang nói: “Tùy ạ.”

Đàm Thư Mặc nhướng mày: “Có món ”tùy” sao?”

Triệu Thủy Quang đánh nói: “Vậy thì canh miến tiết vịt và thang bao”.

Đàm Thư Mặc gọi món, nhìn Triệu Thủy Quang quay vòng vòng sau lưng, cốc đầu cô nói: “Đi tìm chỗ ngồi đi chứ”.

Triệu Thủy Quang khó khăn lắm mới chen được vào chỗ trống, ngồi xuống, cầm giấy ăn lau bàn. Cô nhìn Đàm Thư Mặc cầm vé đứng xếp hàng trước cửa, ngón tay thon dài cầm lấy khay màu xanh lá cây thẫm, màu sắc thô tục là thế, nhưng khi anh cầm lên, cô lại không cảm thấy xấu xí chút nào. Đường nét rắn rỏi trên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh hết như được vẽ bằng bút chì, mặt mày thanh thoát nhìn về phía trước, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, nghiêng đầu nhìn một vòng, vừa khéo chạm vào ánh mắt cô, anh liền nở nụ cười dịu dàng.

Triệu Thủy Quang lại chạy qua đó, đứng cạnh Đàm Thư Mặc, anh cong miệng cười: “Sao em lại chạy tới đây thế hả, chẳng phải bảo em đi giữ chỗ sao?”

Triệu Thủy Quang nói: “Em đã nói với bạn bên cạnh trông chỗ hộ chút rồi, không sao đâu”.

Cô bổ sung: “Một mình anh ở đây sẽ buồn lắm”.

Cô đứng bên trò chuyện cùng Đàm Thư Mặc, đều là chuyện vụn vặt trong cuộc sống, từng chút từng chút một, thêm vào cách chọc cười của cô, anh cảm thấy buồn cười, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lấp lánh, hai người vừa nói chuyện vừa dịch chuyển về phía trước theo sự rút ngắn của hàng ngũ.

Đến lượt hai người lấy món, Triệu Thủy Quang nói: “Bác ơi, đừng cho tiết vị ạ.”

Đàm Thư Mặc nói: “Cám ơn, không tiết vị, không lòng vịt, không gan vịt”.

Triệu Thủy Quang nghiêng đầu hỏi: “Thế thầy ăn gì?”

Đàm Thư Mặc nói rất nghiêm túc “Canh và miến”.

Người nào đó bưng lấy bát, quả nhiên là một bát miến lớn!

Hai người ngồi xuống, Triệu Thủy Quang cầm thìa uống canh, bỗng nhiên bị “đính” một chưởng vô hình đánh vào bả vai, sau đó liền nghe thấy giọng Hứa Oánh: “Bị tó bắt quả tang rồi nhé!” Triệu Thủy Quang liền bị sặc một ngụm canh lên mũi.

Hôm nay, Hứa Oánh đến thư viện tự học, kêu bạn đồng hương cùng đi ăn cơm trưa, vừa vào đã nhìn thấy khuôn mặt của kẻ bỉ ổi Triệu Thủy Quang, liền vội vàng chạy tới chào hỏi.

Nhìn thấy bàn tay với những đốt ngón tay rõ ràng đưa giấy ăn cho Triệu Thủy Quang, Hứa Oánh đang muốn nói tay của người đàn ông nào lại đẹp như vậy, bèn men theo bàn tay nhìn lên trên, không khỏi hốt hoảng, khuôn mặt ba phần gợi cảm bảy phần lạnh lùng, cao ngạo, chính là Đàm Thư Mặc. Hứa Oánh ngơ ngác, không ngờ hai người lại tới đây, bèn vội vàng cất giọng nhỏ nhẹ: “Em chào thầy Đàm ạ.”

Đàm Thư Mặc gật đầu, đúng lúc người bên cạnh bê khay đứng dậy, khẽ cười nói: “Cùng ngồi đi”.

Hứa Oánh nào dám trái lệnh, sau khi lấy được suất ăn, vội vàng kéo đồng hương tới ngồi. Đồng hương kia đã nghe đại danh của Đàm Thư Mặc từ lâu, chuyện này cậu còn không được.

Triệu Thủy Quang gấp thang bao cho họ, Hứa Oánh ngồi bên cạnh không dám thở mạnh, nhìn chằm chằm vào bát miến của mình, âm thầm quan sát hai người, phát hiện Đàm Thư Mặc đẩy lọ tương ớt đến trước mặt Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang mở nắp cho vào bát canh. Cô ấy và Triệu Thủy Quang ăn cơm với nhau lâu như vậy rồi, hôm nay mới phát hiện ra Triệu Thủy Quang ăn cay rất giỏi. Cô ấy lại nhìn Đàm Thư Mặc gấp lòng vịt từ bát mình vào bát Triệu Thủy Quang, Triệu Thủy Quang không chớp mắt anh miến, rõ ràng là hai người hoàn toàn khác biệt, làm chuyện này lại tự nhiên vô cùng.

Hứa Oánh nhìn Đàm Thư Mặc dường như đã trút bỏ đi một tầng ánh sáng, ấn tượng của cô ấy về anh hầu như chỉ là thầy giáo lạnh lùng trên bục giảng, bỗng bạo gan, hỏi: “Thầy Đàm, sao trong bát thầy chỉ có miến vậy ạ?”

Triệu Thủy Quang cắn miếng thang bao, nói: “Người này khản ăn, không ăn các loại nội tạng!”

Đàm Thư Mặc mở chai nước khoáng, nói: “Triệu Thủy Quang, sau này em tự ăn cà rốt!”

Triệu Thủy Quang vội vàng ngậm miệng, có trời mới biết cô ghét nhất là cà rốt, mỗi lần có anh cô đều nhặt trong bát của mình ra cho anh ăn. Một ngày, Đàm Thư Mặc cuối cùng đã bùng nổ, bắt đắc dĩ nói: “Triệu Thủy Quang, từ lúc nào em lại nghe lời vậy hả, anh nói anh không ghét ăn cà rốt, chứ không nói anh thích ăn.”

Hai người ở bên nhau, có lúc thứ có thể nhớ không chỉ là những lời đã nói với nhau, những việc đã làm cùng nhau.

Từ đó, hễ ăn món nào có cà rốt là Triệu Thủy Quang lại nhớ đến Đàm Thư Mặc.

Thì ra, chuyện cô nhớ nhiều hơn rất nhiều những gì cô tưởng tượng.

Hứa Oánh nhìn hai người tranh cãi, đúng thật kỳ lạ, ấn tượng về Đàm Thư Mặc đã có chút giống người thường, bèn to gan lớn mật hỏi: “Thầy Đàm quen Tiểu Quang thế nào vậy ạ?” Mặc dù cô từng nghe Triệu Thủy Quang giải thích, nhưng lại chung chung, thêm vào Triệu Thủy Quang xấu hổ, không nói chi tiết.

Đàm Thư Mặc ngẩng đầu uống nước, nhìn ai đó vui đầu giả bộ ăn, vành tai đỏ ửng, cười nói: “Tôi là giáo viên cấp ba của cô ấy.”

Hứa Oánh và bạn đồng hương nhìn nhau, suýt nữa tưởng là ảo giác, không ngờ mối quan hệ của hai người này còn có ngọn nguồn như thế. Hứa Oánh thầm nhéo đùi Triệu Thủy Quang dưới bàn, Triệu Thủy Quang “a” lên một tiếng, liếc nhìn Đàm Thư Mặc, thấy khóe miệng đang nở nụ cười ý vị sâu xa. Cô hung hăng trừng mắt với anh, anh cười càng vui vẻ.

Hứa Oánh hồi phục lại tâm hồn bé nhỏ của mình, hỏi: “Vay từ hồi trung học, hai người đã ở bên nhau rồi ạ?”

Hỏi xong, cảm thấy bản thân hết sức lảm chuyện, nhưng không thể quản được cái miệng của mình, cô ấy tò mò chết đi được, ngẫm nghĩ, với tính cách như Đàm Thư Mặc, đoán chừng sẽ không trả lời.

Không ngờ Đàm Thư Mặc lại khẽ cười: “Không phải.”

Hứa Oánh hận không thể bắt anh kể hết toàn bộ, nhưng cô ấy không có cái gan đó, đành chuyển sang chủ đề khác.

Mặc dù vui cổ vui đầu vào ăn, nhưng mọi chuyện Triệu Thủy Quang đều lắng tay nghe. Trước kia, cô ở bên Hi Vọng bạn bè đều quen biết nhau, không thể so sánh. Triệu Thủy Quang với bạn trai của những cô bạn khác cùng đi ăn, đa số các bạn nam đều cảm thấy không tự nhiên, hơn nữa, câu hỏi của con gái đa phần đều không logic, cuối cùng con trai hoặc viện cớ né tránh, hoặc là không thể chống đỡ, nét mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng từ đầu đến cuối, Đàm Thư Mặc vô cùng nhẫn nại, không vồn vã, chỉ ngồi đó im lặng lắng nghe. Âm thanh trong quán quá ồn ào, thỉnh thoảng anh khom người lại gần để nghe rõ hơn, sau đó khẽ cười trả lời.

Điều này khiến Triệu Thủy Quang hết sức cảm động, một người đàn ông tôn trọng bạn, anh ta sẽ tôn trọng bạn của bạn.

Triệu Thủy Quang và Đàm Thư Mặc ăn xong đi trước, ra khỏi cửa trời đổ mưa, hai người bèn đến siêu thị bên cạnh mua ô. Mở chiếc ô trong suốt ra, họ cùng nhau sánh bước trong màn mưa.

Chỉ chốc lát, điện thoại rung lên, Triệu Thủy Quang mở ra xem, là tin nhắn của Hứa Oánh: Bạn yêu dấu, giám định hoàn tất, là người đàn ông tốt. PS: Ánh mắt cậu nhìn người ta đã bộc lộ tấm chân tình một cách trắng trợn đấy.

Triệu Thủy Quang đỏ mặt, lăm lăm Hứa Oánh này không ổn, rồi gấp điện thoại lại.

Đàm Thư Mặc thấy cô lăm lăm, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu lên: “Không có gì ạ.”

Sắp đến trường, thấy hai nữ sinh chạy bạt mạng về phía trước cách họ năm bước, như lơ đãng quay đầu liếc nhìn họ, rồi quay người chụm đầu vào nhau, Triệu Thủy Quang thầm nghĩ, đúng là thất sách, thất sách, sớm biết thế này đã mua chiếc ô đen to che kín rồi.

Đàm Thư Mặc liếc thấy cô chau mày, bộ dạng căng thẳng chịu đựng, bèn mỉm cười.

Trong cơn mưa ngày hạ, tiếng nước rơi xuống ô lộp bộp, không khí thoảng mùi đất ẩm ướt, quện lẫn khói bếp của bếp lò kiểu lớn trong căng tin trường học.

Đàm Thư Mặc đưa cánh tay ấm áp ra, ngón tay thon dài mịn màng khẽ đặt lên vai Triệu Thủy Quang, cô vừa vịn nép mình trong khuỷu tay anh, độ cong tuyệt đẹp ôm trọn lấy trái tim cô.

Giẫm lên vũng nước mưa, Đàm Thư Mặc hỏi Triệu Thủy Quang: “Nghỉ hè em dự định làm gì?”

Triệu Thủy Quang nói: “Chơi thôi ạ”, nhớ lại năm ngoái anh đi Anh hại cô đau lòng bao lâu, vội nói: “Anh lại phải đi họp ạ?”

Đàm Thư Mặc nói: “Có thể, nhưng sẽ không lâu đâu, anh chuẩn bị về nhà một chuyến” ngẫm nghĩ một lát, anh thuận miệng hỏi: “Em muốn đến Bắc Kinh chơi không?”

Triệu Thủy Quang không nghĩ ngợi gì liền nói: “Muốn chứ ạ”, nhưng lại cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Ngón tay cầm ô của Đàm Thư Mặc bỗng nắm chặt, giọng nhàn nhạt: “Có thể đến Bắc Kinh chơi, tiện thể đến nhà anh chơi”.

Triệu Thủy Quang giật mình, chân giẫm vào vũng nước đọng, trong chớp mắt, nước bắn tung tóe khiến quần hai người dính đầy bùn đất. Cô cuống cuống rút giấy ăn ra định cúi xuống lau, anh liền thở dài, đỡ lấy cô, nhét cán ô vào tay cô, rồi khom lưng, một tay cầm gấu quần cô, một tay khê lau vết bẩn cho cô.

Triệu Thủy Quang ngượng ngùng, dù hiện tại xung quanh không có người nhưng cũng là trong trường học, anh là giảng viên, để người khác nhìn thấy sẽ nói ra nói vào. Cô đẩy anh ra, nói: “Không sao đâu, em không cần, em đưa anh để anh tự lau mà.”

Biết cô ngại, Đàm Thư Mặc đứng thẳng người, thản nhiên bỏ giấy vào túi, cầm lấy ô. Hai người nhất thời im lặng, chỉ nghe tiếng mưa rơi xuống ô vang lên thứ âm thanh lộp bộp, lộp bộp.

Triệu Thủy Quang hốt hoảng: “Không phải em không muốn đi, chỉ là em chưa suy nghĩ kỹ, em cũng muốn ở bên mẹ, có thể học hỏi được chút gì đó”.

Những lời này là thật, cô cần phải suy nghĩ kỹ càng. Đàm Thư Mặc nói “đến Bắc Kinh chơi, tiện thể đến nhà anh chơi”, lẽ ra ai vậy, là đến nhà anh chơi, tiện thể đến Bắc Kinh chơi thì có!

Đàm Thư Mặc nghiêng người vén những lọn tóc của cô qua tai, ôm lấy cô, nói: “Không sao đâu”.

Là anh quá nóng vội, Đàm Thư Mặc anh từ lúc nào lại sốt sắng như vậy, không sao, từ từ vậy.

Bên ngoài ô là màn mưa, cánh hoa màu trắng trên cành bị mưa quật, xoay vòng rơi xuống đất, nhưng dây leo của chúng chừng như đang mọc lan phía trên, hạt mưa rơi xuống mí mắt màu xanh lá – nơi cành hoa chụm lại, ánh lên sắc xanh tươi mới bóng mắt.

Chính là, ngoài tán ô một thế giới, trong tán ô một thế giới.

Vào thời điểm nóng nhất, kỳ thi cuối cùng đã đến.

Môn thi cuối cùng là môn Tin học, may mà Triệu Thủy Quang làm cũng không tồi. Từ cấp ba, cô đã bắt đầu ngày ngày làm bạn với máy tính, chơi game, lên mạng, máy tính bị virus xâm nhập cũng tự vào Baidu1 tìm cách giải quyết, “bệnh lâu thành lương y”.

1 Là công cụ tìm kiếm lớn nhất ở Trung Quốc, có khả năng tìm kiếm các tin tức, ảnh, và chức năng khác.

Với con gái, phần lớn máy tính đều được coi là đầu đĩa DVD. Đối với nhóm người Hứa Oánh, công dụng của máy tính chỉ giới hạn là xem phim Đài Loan. Gần đến ngày thi, họ tự biến thành kiến bò trên chảo nóng, buổi tối không ngủ, bật đèn học bài.

Sáng sớm hôm sau, Bành Hiểu Hiểu nhướn mày, vừa bôi kem chống nắng lên mặt vừa nói: “Không sao đâu, tớ mang điện thoại, Tiểu Hàn sẽ gửi tin nhắn cho tớ, tới lúc đó tớ sẽ gửi tin nhắn nhóm cho mọi người!”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, chẳng trách người này tối qua nghe xong điện thoại bèn ngoan ngoãn đi ngủ.

Bạn trai của Hiểu Hiểu là Tiểu Hàn, học ngành Tự động hóa, nguồn tài nguyên có sẵn mà không biết lợi dụng thì quả là tổn thất lớn!

Triệu Thủy Quang, dựa vào năng lực của mình, muốn thi đạt yêu cầu không thành vấn đề, nên không giở trò gì. Kiểu người học tập trung thực như cô, không quay bài có thể qua, quay bài bỗng nhiên căng thẳng, chưa biết chừng lại không qua nổi thật!

Dương Dương và Hứa Oánh lập tức trở nên tất bật, bắt đầu nghĩ xem nên để điện thoại ở đâu, Hứa Oánh đổi sang mặc quần bò, để dễ bề nhét điện thoại. Điện thoại của Dương Dương là loại Samsung kiểu gập, hồi hạn một hồi, cô ấy liền bảo Triệu Thủy Quang đổi điện thoại Nokia cho mình. Cô ấy không muốn thay quần

dài, bèn bắt chước cô nàng 007 dán băng dính cố định điện thoại vào đùi, nhưng phát hiện vẫn không ổn, cuối cùng đành thay sang quần dài. Lúc bóc băng dính ra, đùi cô ấy đỏ lên một mảng.

Triệu Thủy Quang thấy họ bận rộn như vậy, không khỏi nhớ lại học kỳ trước thi môn Ngữ văn. Môn đó đúng thật là không ai giữ sách, cuối cùng đề thi yêu cầu chép lại theo trí nhớ và giải thích bài văn khảo cổ. Họ ôn tập trong phòng, không biết có ai đã nói: “Ôi, không thể thuộc nổi, xe sách cho xong!”

Sau một hồi im lặng, mọi người bắt đầu tất bật xé sách. Buổi chiều, mỗi người đều mang theo một xấp giấy, run rẩy bước vào phòng thi, thầy giáo nói một câu: “Cất hết tài liệu của các em đi, bắt được đuổi học!”

Không ai dám ngọ nguậy, Triệu Thủy Quang cũng vậy. Cô than vắn than dài, tài liệu nằm trong túi cả buổi, vậy mà ngay đến sờ thôi cũng không dám.

Cuối cùng cô đã thi xong, đạt sáu mươi điểm, tỏ rõ là thầy giáo tặng điểm.

Về sau vào kỳ nghỉ hè, Triệu Thủy Quang có kể chuyện này cho Cao Tầm nghe. Cao Tầm cười đến suýt chút nữa thì ngất xỉu, nói: “Triệu Thủy Quang, nếu để cô Vương Lị Lị biết số điểm này của cậu, đúng thật là tức chết đấy, học trò Ngữ văn tâm đắc nhất của cô!”

Triệu Thủy Quang cười “hì hì”, từ ngày lên đại học, cô không biết Ngữ văn là môn gì nữa rồi.

Thứ mà con người học được từ cuộc sống đại học luôn là những thứ ngoài chuyện học tập.

Sáng sớm, mấy người đã chuẩn bị, thương lượng xong xuôi đâu đấy rằng phải bày binh bố trận ra sao, rồi mới chậm rãi đến nhà ăn sáng.

Trong bữa sáng, Dương Dương vừa uống sữa đậu nành vừa xấp xếp các thứ trong túi, Hứa Oánh dặn dò Bành Hiểu Hiểu không được gửi tin nhắn nhầm. Triệu Thủy Quang buồn cười, mỗi lần trước kỳ thi, mọi người đều bận rộn, bàn bạc làm tài liệu quay cóp đâu ra đấy, miệng nói: “Ai đó, nhớ gửi nha!”

Nhưng ngồi vào phòng thi, quả thực đâu có thời gian lo mấy chuyện ấy, ai nấy đều vội vàng làm bài theo cách củariêng mình.

Bành Hiểu Hiểu không ngừng kiểm tra điện thoại, chốc sợ không còn pin, chốc lại sợ sim điện thoại hỏng. Làm con người thành thật quan rồi, cô nàng chột dạ đây mà.

Mọi người vừa cười phải quay cóp ra làm sao, vừa đồ bữa sáng còn thừa vào thùng cơm bỏ. Bành Hiểu Hiểu một tay cầm bát uống sữa đậu nành, một tay cầm điện thoại nhắn tin. Lúc này, điện thoại đột nhiên rung lên, có người đi đến vỗ vai Bành Hiểu Hiểu cái “bịch”.

Bành Hiểu Hiểu giật mình, tay run rẩy, điện thoại rơi xuống thùng cơm cái “bôm”.

Mọi người bỗng chốc sững sờ, Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn, người đứng sau Bành Hiểu Hiểu chính là Tiểu Hàn, đằng sau là nhóm bạn cùng phòng Đằng Dương.

Tiểu Hàn mặt nhăn mày nhíu, nói: “Từ xa thấy em, anh gọi điện em lại không bắt máy, đành phải qua đây”.

Hứa Oánh vội nói: “Hiểu Hiểu, đừng kích động!”

Bành Hiểu Hiểu đỏ mặt, quay đầu lại, néo cánh tay Tiểu Hàn, hét lên: “Anh vớt lên cho em!”.

Đám người Triệu Thủy Quang và Đằng Dương cười đến độ không thể đứng thẳng lưng.

Trong ánh nắng tươi mới của buổi sáng, ngoài nhà ăn, bên thùng cơm, chàng thanh niên đáng thương đưa ngón tay thon dài của cậu ra, bên cạnh là cô nàng mắt lộ hung quang, cùng với... một đám nam thanh nữ tú bùm miêng cười.

Ngày ấy, tuổi trẻ ngông nghênh, năm tháng phóng túng.

Năm phút sau, điện thoại của Bành Hiểu Hiểu được vớt lên, nhưng không thể dùng được nữa. Đằng Dương bèn đưa điện thoại của mình cho Bành Hiểu Hiểu lắp sim vào.

Lúc làm bài thi, quạt điện trên đầu thối vù vù, Triệu Thủy Quang vừa cầm giấy ăn lau mồ hôi vừa làm bài. Cô không biết cuối cùng điện thoại của Đằng Dương có phát huy được công dụng hay không, chỉ cảm thấy ngày hôm ấy tiết trời nóng nực, nhiều muối, ve kêu râm ran bên ngoài, mồ hôi túa đầy mặt.

Làm bài thi xong ra ngoài, một chân toàn mụn nước, cô đã vỗ béo cho một đám muỗi!

Thời gian qua đi, trận chiến thi cử mồ hôi hòa trộn máu đã trở thành một chương khó quên trong lịch sử đại học của Triệu Thủy Quang.

Thời gian thấm thoát trôi, kỳ nghỉ hè đã đến, Đàm Thư Mặc ở lại vài ngày, sau đó bay về Bắc Kinh. Ngày nào Triệu Thủy Quang cũng gọi điện cho anh, việc nhắn tin tựa như chuyện mang tính cảm xúc mỗi ngày. Bản thân cô không thể chịu đựng được sự sa sút tinh thần của mình, nên muốn tìm chút việc gì đó để làm. Đáng tiếc chưa đợi Triệu Thủy Quang nghĩ xong, chuyện đã tới, mẹ Triệu gọi điện thoại đến: “Nha đầu, mau bắt xe đến Bệnh viện Nhân dân đi, bà ngoại con sáng nay đột nhiên trúng gió”.

30. Chương 29

Đêm giữa mùa hạ

Type: Mai Hoàng

Vị ngọt trong tình yêu có thể trung hòa một lượng lớn dịch đắng, đây chính là điểm đáng khen cho tình yêu.

-Keats-

Triệu Thủy Quang thở hồng hộc chạy vào viện, đẩy cửa. Dì, em họ Thần Thần đều có mặt ở đó. Mẹ Triệu quay đầu thấy cô, gọi: “Nha đầu”, viên mắt đỏ lựng.

Mẹ Triệu trước giờ mạnh mẽ, hiếm khi yếu đuối trước mặt con gái thế này. Triệu Thủy Quang thấy vậy cũng hốt hoảng, ép mình bước về phía trước, thấy bà toàn thân cứng ngắc nằm đó, không cử động, sắc mặt vàng đến đáng sợ.

Triệu Thủy Quang có phần không dám tin, thảng thốt trước cô còn ăn cơm ở nhà bà ngoại, còn nói lớn: “Bà ngoại làm sườn xào chua ngọt ngon nhất, lần sau con vẫn muốn ăn sườn xào bà ngoại làm”. Bà cụ cười híp mắt, vừa xới xơm cho cô vừa nói: “Được, được”, Không ngờ, giờ cô đã không còn cơ hội cơ hội nữa.

Thảng thốt bà còn khỏe mạnh, sao lại như vậy! Tại sao lại như vậy!

Dì khẽ giọng nói: “Mẹ, con bé đến rồi”.

Triệu Thủy Quang vội vàng đến trước giường bệnh, gọi: “Bà ngoại”, giọng chưa thoát ra khỏi miệng đã khàn khàn.

Triệu Thủy Quang đột nhiên nhớ lại những lời bà ngoại thường nói trước kia: “Sau này nếu bà không đi được nữa thì làm thế nào?”.

Lúc ấy, cô còn vỗ ngực nói: “Bà lo gì ạ, còn có bọn con mà”.

Lúc ấy, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bà không thể đứng lên được nữa, thì ra chuyện này, chuyện mà ngày ngày bà lo sợ đã xảy ra.

Hồi học tiểu học, phần lớn thời gian Triệu Thủy Quang đều ở cùng bà ngoại. Mỗi khi tan học, bà đều đứng ở cổng trường đợi cô. Trên đường về, cô còn đòi ăn kem, nhưng bà nói mất vệ sinh, không cho cô ăn, cô bướng bỉnh không chịu bước. Mặc dù có lúc bà tức giận, nhưng cũng có mấy lần cô thành công.

Nhìn nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt bà, làn da nhăn nheo của bà, đột nhiên Triệu Thủy Quang cảm thấy chua xót không nói thành lời. Cô vẫn nhớ hình ảnh bà úp tay chơi mát chườm điều luyện, nhớ những câu chuyện bà kể cô nghe hồi nhỏ, nhớ hơi ấm từ lòng bàn tay bà khi nắm lấy bàn tay nhỏ của cô trên đường tan học về. Dù thế nào, cô cũng không tưởng tượng được chuyện của ngày hôm nay.

Triệu Thủy Quang nắm lấy bàn tay nhăn nheo khô gầy của bà, sắp rơi nước mắt. Bỗng nhiên, cô vô cùng hối hận vì bản thân không phát hiện ra, vì bản thân có một thời gian đã không nắm bàn tay bà đi ra ngoài.

Ngoài bảy mươi tuổi bà đã không còn đi xa được nữa, bà thường cười nói: “Mười năm này, bà sắp không nhớ Tân Nhai Khẩu* đi thế nào nữa rồi”. Giờ nhớ lại những lời bà nói lòng cô bỗng thấy chua xót.

* Khu vực trung tâm của thành phố Nam Kinh, trung tâm Thương mại nổi tiếng của Trung Quốc.

Mọi người đều nói: “Con người đều trái khoáy, ngược đời như thế, mất đi rồi mới biết trân trọng”. Thì ra, miệng nói không có chuyện gì đâu, nhưng đến khoảng khoảng thực sự xảy ra lại nhanh và dữ dội đến vậy.

Chỉ khi nó thực sự xảy ra, bạn mới hối hận, nhưng lúc ấy đã không còn kịp nữa.

Mẹ Triệu tiến lên trước, kéo Triệu Thủy Quang ra, nói” “Bác sĩ nói qua giai đoạn nguy hiểm tới nay là ổn”.

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu lên, thì ra vẫn còn hi vọng: “Thật vậy sao ạ, bà có thể khỏe lại sao ạ?”, bất luận ở tình huống nào, cô đều tin lời mẹ nói.

Mẹ Triệu nghiêm mặt nói: “Tiểu Quang, bà ngoại con tuổi đã cao như vậy rồi, không thể hi vọng bà được như trước nữa, có thể sống đã là rất may mắn rồi”.

Triệu Thủy Quang luôn tưởng rằng bà ngoại tỉnh lại sẽ vẫn giống như trước đây, vẫn úp bàn tay chơi mạt chược điêu luyện, vẫn sẽ nói chuyện với mọi người. Hiện giờ, nhớ ra cụ già hơn tám mươi tuổi khi ngã xuống, sao có khả năng hồi phục như người trẻ? Cô bỗng cảm thấy câu nói “sinh mệnh này thật yếu ớt” này tàn nhẫn hơn sách viết rất nhiều.

Mẹ Triệu thấy đáng về thất vọng, chán nản của cô, liền nói: “Tối nay mẹ trực đêm ở đây với bà, con về nhà giúp mẹ lấy ít đồ, đây là ga giường, tan làm cha con sẽ đến đây. Đừng nghĩ ngợi gì nữa, cứ qua được cửa ải này trước đã”.

Triệu Thủy Quang nhận ga giường, rồi ra khỏi phòng, rời khỏi bệnh viện. ánh nắng giữa trưa gay gắt khiến đôi mắt cô đau đớn vô cùng. Thời gian bước vào phòng và ra khỏi phòng ngắn ngủi là thế, thế giới đã khác biệt. Cô bất chợt muốn gọi điện cho Đàm Thư Mặc, nhưng không biết nên nói những gì, có lẽ cô sẽ bật khóc mất.

Về đến nhà, Triệu Thủy Quang nhanh chóng thu dọn đồ đạc, kiểm tra vài lượt, rồi chạy đến bệnh viện.

Buổi tối, mẹ và cha Triệu đều trực ở bệnh viện, Triệu Thủy Quang ngồi trước ti vi, không ngừng chuyển kênh, nhưng vẫn không xua đi được nỗi hoảng sợ trong lòng. Không khí ngột ngạt đến độ khiến người ta phải kêu gào. Mỗi giây, mỗi phút, cô đều sợ điện thoại trong nhà sẽ vang lên, đồng nghĩa với chuyện có tin tức không tốt đến.

Kết quả, điện thoại bàn không vang, mà điện thoại di động của cô lại có tín hiệu. Triệu Thủy Quang nhanh chóng chạy về phòng, thấy tên anh, không nói lời nào đã nhận điện thoại. Một tiếng “A lô” cất lên, cô bỗng cảm thấy những đè nén, những hoảng sợ trong một ngày đã trôi tuột theo tiếng khe khẽ này.

Người ấy cười: “Em đang làm gì vậy?”, giọng gợi cảm tựa hồ tiếng thủ thỉ bên tai trong một buổi tối vắng lặng.

Triệu Thủy Quang cầm điện thoại đến phòng khách nói: “Không có gì, em không làm gì hết”. cô chẳng còn chút sức lực nào, co người trên sofa.

Dừng một lát, trực giác mách bảo Đàm Thư Mặc rằng, mỗi lần “không có gì” của Triệu Thủy Quang tuyệt đối là “có chuyện”, thường ngày cô đều riu ra riu rít nói cười rằng hôm nay xem bộ phim gì, ăn món gì ngon.

Một lát sau, Triệu Thủy Quang khẽ nói: “Bà ngoại em nằm viện”.

Đàm Thư Mặc vốn tựa vào ban công, nghe vậy, nắm chặt lấy điện thoại, thẳng người, hỏi: “Là bệnh gì?”.

Triệu Thủy Quang nói: “Em không rõ, mẹ nói là bệnh nhồi máu não, chính là trúng gió mà người ta thường nói”.

Đàm Thư Mặc hỏi tiếp: “Hiện giờ bà thế nào rồi?”.

Triệu Thủy Quang điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút, nói: “Đang theo dõi, sẽ ổn thôi, không sao đâu, anh đừng lo lắng”, thay vì nói cô nói cho anh nghe, thì cô như đang nói với chính bản thân mình.

Đàm Thư Mặc neho mắt, nhìn về tòa cao ốc trong thành phố đèn đước sáng trưng. Anh lắng nghe từng lời cô nói, từng nhịp thở của cô, tưởng tượng trạng thái và tư thế của cô khi nói những lời này. Tất thấy đều khiến anh cảm thấy bất lực, giờ khắc này, anh hận không thể ở bên cạnh cô.

Triệu Thủy Quang cố gắng ngẫm nghĩ, nói: “Anh ở bên đó thế nào? Hiện giờ anh đang ở nhà à?”

Đàm Thư Mặc trả lời từng câu của cô hỏi, hai người nói vài điều nhỏ nhặt, thực ra không nhớ ra đã nói những gì, Triệu Thủy Quang nói: “Em đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon”.

Đàm Thư Mặc nói: “Chúc em ngủ ngon”, cuối cùng rất nghiêm túc: “Bất kể có thế nào, hãy gọi điện cho anh”.

Triệu Thủy Quang “vâng” một tiếng, rồi tắt điện thoại.

Cho dù có tắt điện thoại, cô cũng không ngủ được, nhưng cô biết sángmai anh có công việc cần làm ở Bắc Kinh, hà tất phải kéo theo anh. Vả lại, ban nãy đã nói những gì cô cũng không nhớ, một lòng một dạ để tâm vào điện thoại bàn.

Sau đó, trong cơn mơ màng, Triệu Thủy Quang thiếp đi trên sofa. Hơn năm giờ sáng, điện thoại trong nhà reo vang, Triệu Thủy Quang nhảy dựng lên nghe máy, giọng của mẹ đượm chút mẹ mõi, nhưng không nén nổi kích động: “Nha đầu, bác sĩ nói tình hình của bà ngoại con tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng, cha con về bây giờ đây”.

Giờ Triệu Thủy Quang mới dụi mắt, ôm chăn trở về phòng mình. Nằm trên giường sực nhớ ra, nhìn đồng hồ, cô quyết định nhắn tin: “Tình hình của bà ngoại ổn rồi, anh đừng lo lắng nhé, cảm ơn em”.

Gửi tin nhắn đi còn chưa đầy một phút, điện thoại đã rung, Triệu Thủy Quang tò mò, nhìn số điện thoại, bắt máy hỏi: “Anh chưa ngủ sao?”.

Giọng Đàm Thư Mặc vẫn rất bình tĩnh: “Chưa, đang tra cứu tài liệu, bác sĩ nói thế nào?”.

Triệu Thủy Quang kể đầu đuôi ngọn nguồn lời của mẹ cho anh nghe, không ngờ anh lắng nghe chăm chú, Triệu Thủy Quang lần nữa nhìn đồng hồ, đã sắp sáu giờ rồi.

Hiểu người kia đâu phải là tra cứu tài liệu gì, cảm giác ầm ập lan tỏa, trong lòng, cô khẽ giọng: “Thầy Đàm, em cảm ơn thầy”.

Đàm Thư Mặc cất giọng nhàn nhạt: “Triệu Thủy Quang, người nhà em sau này cũng là người nhà anh. Đã là người nhà thì không cần nói cảm ơn”.

Triệu Thủy Quang nhất thời sững sờ, không biết nên nói gì, mười chín năm trong cuộc đời, chưa có ai nói với cô những lời như vậy.

Đàm Thư Mặc dịu dàng nói: “Anh đã đặt vé máy bay tuần sau, khi trở về, anh muốn đến thăm bà ngoại em”.

Triệu Thủy Quang còn đang đắm chìm trong cơn chấn động, không hề nghĩ ngợi gì đã đáp: “Vâng”.

Đàm Thư Mặc dỗ dành: “Mau, giờ đi ngủ đi”, ý cười chất chứa trong giọng nói.

Cô gật đầu “vâng” một tiếng rồi cúp máy, nằm trên giường, bất luận thế nào cũng không ngủ nổi, đột nhiên “a” lên một tiếng, anh nói muốn đến thăm bà ngoại cô, thăm bà ngoại cô? Chỉ là đến “thăm” thôi?

Hả? chuyện gì thế này!

Mấy ngày sau, Triệu Thủy Quang kể chuyện này cho Hi Diệu nghe, lúc ấy Hi Diệu đang vẽ móng tay, nghe Triệu Thủy Quang nói xong bèn vẽ chệch, đánh rơi cả cây vẽ, nắm chặt điện thoại nói: “Em thân yêu, em được đấy, đã gặp phụ huynh rồi!”.

Triệu Thủy Quang khó hiểu nói: “Cái gì mà gặp phụ huynh, anh ấy chỉ đến thăm bà ngoại em thôi”.

Hi Diệu cười khiến da đầu cô tê dại: “Thôi đi, hiện giờ mẹ em nghỉ làm, ngày ngày trong viện, sao em biết không phải là mẹ em chạm mặt thầy ấy”, Hi Diệu cười nham hiểm nói tiếp: “Tiểu Quang à, thời đại này gặp phụ huynh đều bắt đầu từ gặp nhà gái trước, nghe chị đi, không sai đâu”.

Triệu Thủy Quang và Hi Diệu tranh cãi vài câu, sau đó cúp máy. Cảm thấy đúng thật đại nạn sắp đến, ngoài miệng cô nói không tin, thực ra cô đã quá tin Đàm Thư Mặc là người như vậy!

Vì không muốn mẹ sợ đến phát bệnh tim, đồng chí Triệu Thủy Quang quyết định tiêm cho bà “mũi dự phòng” trước.

Dạo gần đây, Triệu Thủy Quang cũng bận rộn trong bệnh viện, nhân lúc buổi sáng tình hình của bà ngoại có phần tốt hơn, tâm tình của mẹ có vẻ thoải mái, cô mở miệng: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ”.

Mẹ Triệu đang bận rộn thu dọn hoa và quả mọi người mang biếu mấy ngày nay, nói: “Chuyện gì vậy?”.

Triệu Thủy Quang nhìn bàn tay bận rộn của mẹ, rụi cổ nói: “Con phải nói trước, mẹ không được đánh con, cũng không được mắng con đâu đấy!”.

Mẹ Triệu vừa nghe thế liền dừng công việc trên tay, ngồi xuống chiếc giường trống bên cạnh, nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của con gái, cảm thấy vô cùng không ổn, sốt sắng nói: “Chuyện gì thế, con mau nói đi!”.

Triệu Thủy Quang giờ mới ngượng nghịu: “Con có bạn trai rồi”.

Mẹ Triệu thở phào một tiếng: “Ồi dào, mẹ còn tưởng có chuyện gì cơ, dọa mẹ sợ chết khiếp”.

Triệu Thủy Quang khó hiểu hỏi: “Mẹ tưởng có chuyện gì ạ?”.

Một lúc lâu sau, Triệu Thủy Quang kể chuyện này cho Hi Diệu nghe, Hi Diệu cười đến độ đứng không vững, nói: “Không phải là mẹ em tưởng em mang thai đấy chứ!”.

Triệu Thủy Quang đánh Hi Diệu, nhớ lại vẻ mặt của mẹ lúc ấy, quả thực là rất có khả năng này.

Mẹ Triệu đổi thư thế, khoát tay nói: “Không sao, thế cậu nam sinh kia là ai? Mẹ gặp rồi à?”.

Đến bước này thì Triệu Thủy Quang thật khó mà mở miệng, nhưng vẫn bất chấp khó khăn, đáp: “Không phải là cậu nam sinh nào cả, mẹ gặp rồi, là thầy giáo dạy Tiếng Anh cấp ba của tụi con”, Triệu Thủy Quang vội vàng bổ sung: “Lúc ấy mẹ còn khen thầy đẹp trai nữa cơ, nói người như thế sao có thể đến trường con làm giáo viên ấy”.

Mẹ Triệu giờ mới bình tĩnh, nói thẳng: “Chẳng trách, chẳng trách”, mới nói được một nửa, thấy không đúng, bèn néo tai Triệu Thủy Quang: “Con muốn chết à, không ngờ cấp ba đã yêu đương thầy trò rồi!”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy oan ức, xoa tai nói: “Không có, không có, sau khi tốt nghiệp chúng con mới yêu nhau mà”.

Mẹ Triệu lúc này mới dừng tay, đứng dậy nói: “Bảo sao lúc ấy con cứ không bình thường”, tiếp tục thu dọn đồ đạc, chợt nhớ ra điều gì, bà vội nói: “Vậy thầy giáo lớn hơn con không ít phải không? Con không gây phiền phức gì cho người ta chứ hả?”.

Triệu Thủy Quang thật muốn tức chết, làm gì có người mẹ nào nói con gái mình như vậy, nhưng cô không thể không cúi đầu, nói: “Không có sao ạ, sao có thể chứ ạ”, nhìn ánh mắt hung dữ của mẹ, bèn vội vàng thu lại lời vừa nói, “Quả thật là không có, nhưng anh ấy nói muốn đến thăm bà ngoại”.

Một lát sau, trong phòng bệnh truyền đến một trận nhức mót: “Con bé này thật không hiểu chuyện, làm gì có lần đầu đã để người ra đến phòng bệnh gặp mặt, con nói con...”.

31. Chương 30

Đôi bên gặp mặt

Type: Mai Hoàng

Người yêu của tôi là anh hùng cái thế, sẽ có một ngày, anh giẫm lên dải mây bảy sắc đến cưới tôi.

-Tứ Hà-

Buổi chiều nắng ngập tràn, Đàm Thư Mặc “cạch” một tiếng đẩy cửa phòng bệnh, bước vào.

Lúc ấy, y tá chăm sóc bà ngoại đi ăn cơm, Triệu Thủy Quang đang cầm khăn mặt, cùng mẹ giúp bà ngoại lật mình lau người.

Cơ thể bà bị phù nghiêm trọng, Triệu Thủy Quang biết bản thân không phải là người tay chân lạnh lẽo, động tác vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn khiến bà ngoại thở hổn hển.

Tiếp xúc với một người lâu rồi, đến tiếng bước chân bạn cũng nhận ra rõ ràng. Vừa nghe tiếng bước chân nơi hành lang, Triệu Thủy Quang đã căng thẳng đến độ tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô ngẩng đầu lên nhìn người vừa đẩy cửa bước vào. Bên hành lang vắng lặng, anh nở nụ cười, đôi môi đỏ, hàm răng trắng, khuôn mặt đã lâu không gặp tự như càng thêm phần anh tuấn. Anh bước đến bên cạnh Triệu Thủy Quang, xắn tay áo sơ mi dài đẹp, nói: “Để anh làm cho”, rồi đôi bàn tay thon dài đỡ lấy nửa bên cánh tay của bà ngoại.

Triệu Thủy Quang sưng sốt, mẹ Triệu cũng sưng sốt, nhưng kịp phản ứng, vội vàng nói: “Như vậy sao được...”, Đàm Thư Mặc ngẩng đầu lên cười, tay không buông lỏng cũng không nói gì.

Triệu Thủy Quang đến giúp, cúi đầu liếc anh, nhìn anh tỉ mỉ giúp bà ngoại thay đổi tư thế. Thấy một mảng lớn sưng phồng trên đùi người già, anh cũng không chau mày, động tác vô cùng nhẹ nhàng, hàng mi cong mềm mại in bóng xuống. Triệu Thủy Quang bỗng nhiên cảm thấy, cả đời này bất luận sống đến bao lâu, đi đến bao xa, dù có gặp người nào khác, khoảnh khắc ấy cô vĩnh viễn không thể quên.

Sự rung động trong lòng nhất thời không tìm được từ ngữ diễn đạt, có một người như thế, chỉ cần nhìn thấy, con tim bạn lập tức trở nên bình yên. Ngoài cha mẹ, không ngờ còn có người khiến bạn yên tâm dựa vào đến thế.

Ba người đều mang nỗi lòng, trong phòng bệnh đều vô cùng yên tĩnh, lau xong người cho bà, trên người xũng túa ra tầng mồ hôi mỏng, Đàm Thư Mặc điều chỉnh giường bệnh về vị trí cũ, rồi mới ngẩng đầu lên, gọi: “Mẹ Triệu”.

Triệu Thủy Quang bị mẹ sai đi rửa hoa quả, nghe giọng nói ấy, cơn rùng mình ập đến, liền quay đầu nhìn chăm chăm vào Đàm Thư Mặc, không phải người này đã bị ai đó cho xuyên không đến đây rồi chứ!

Thấy ánh mắt cảnh cáo của Đàm Thư Mặc, cô mới quay người đi rửa hoa quả.

Mẹ Triệu cười không khép nổi miệng, vội nói: “Mau ngồi, mau ngồi đi”.

Khi Triệu Thủy Quang quay lại, không ngờ hai người đã trò chuyện vui vẻ, khổ sở cho cô lúc rửa hoa quả còn lo lắng đến toát cả mồ hôi lạnh.

Trò chuyện một lúc, mẹ Triệu thấy bà ngoại vừa tỉnh giấc trưa, có chút tỉnh táo, liền ghé vào tai bà nói lớn: “Mẹ, đây là bạn trai của nhà đầu”.

Sau khi bà ngoại bị bệnh, tổn thương đến thần kinh não, bà như một đứa trẻ, nói chuyện phải rất tốn sức, phải nỗ lực nghe mới hiểu, nội dung câu chuyện thì lúc nhớ lúc không. Bà sẽ cần nhắc cả buổi rằng sổ tiết kiệm của mình cất giấu ở đâu, đang yên ổn tự đứng nói trong nhà có kẻ trộm, đúng thật là vừa tức vừa buồn cười, mọi người đều hết lời dỗ dành bà.

Có một ngày, bà ngoại bỗng nhiên nói với Triệu Thủy Quang. “Đừng suốt ngày ăn thịt như thế, phải ăn rau”. Triệu Thủy Quang ù ù cạc cạc, nhưng vẫn vâng vâng dạ dạ, một phút sau, bà lại nói: “Phải ăn nhiều thịt, không được giảm béo đâu”. Triệu Thủy Quang vừa cảm thấy chua xót vừa buồn cười, cô quả thật chưa từng nghĩ bà ngoại sẽ trở nên như vậy.

Bà mở trừng mắt, nhìn Đàm Thư Mặc, “u a” nói một tràng gì đó. Triệu Thủy Quang sợ bà nói lung tung, với tính cách như Đàm Thư Mặc, chắc chắn sẽ mất kiên nhẫn, vội vàng giới thiệu với bà: “Bà, anh ấy đến thăm bà đây ạ”.

Đàm Thư Mặc đứng dậy, tiếp lời: “Bà ngoại, con chào bà, con là Đàm Thư Mặc, bà đừng vội, bà cứ từ từ nói ạ, con nghe đây”.

Anh đứng bên giường, khom lưng, nghiêng người, kề tai đến bên miệng bà. Từ góc của Triệu Thủy Quang có thể thấy mái tóc đen dày khê động, Đàm Thư Mặc nghe một lúc, lớn tiếng đáp lại lời bà ngoại. Triệu Thủy Quang không đứng gần đó lắm, nên không nghe được rõ cuộc bà cô hỏi anh điều gì. Cô cố gắng chồm người lại, chỉ nghe thấy Đàm Thư Mặc nói những lời đại loại như “vâng”, “dạ”, “bà yên tâm ạ”. Mẹ Triệu vừa gọt hoa quả vừa liếc mắt nhìn.

Hạ tuần tháng Tám, thời tiết bắt đầu mát mẻ, gió nhẹ thoảng đưa hương hoa thanh ngọt mang nét rất riêng, anh cúi người, nghiêng đầu kiên nhẫn lắng nghe lời bà nói. Ánh mặt trời chiếu vào phòng, khiến cô quên đi cái oi bức của ngày hạ khốc liệt tháng trước, chỉ cảm thấy khuôn mặt nhìn nghiêng dịu dàng của anh như được ánh nắng buổi sớm trong ngày đầu xuân bao bọc, thanh bình, êm dịu, tiếp thêm sức mạnh cho người ta.

Trong không khí bỗng bành từng hạt bụi nhỏ, cô đang nghĩ rớt cuộc vào khoảnh khắc nào, từ lúc nào anh nhẹ nhàng xoay người cho bà, hay lúc anh bắt đầu gọi bà ngoại cô một tiếng “bà ngoại”, hay lúc anh khom lưng? Không, không, có lẽ là khoảnh khắc sớm hơn, anh nhướn mày gọi cô một tiếng “Triệu Thủy Quang”, ở cầu thang cô chạm phải môi anh, anh đã bước vào lòng cô. Quay đầu lại, thì ra họ đã đi được một quãng đường dài như vậy rồi! Cô bất chợt cảm thấy sự tuyệt vời đang hòa quyện vào bầu không khí ấm áp, ẩm ướt, hết như những hạt bụi chờn vờn, hóa thành cảnh tượng tươi đẹp nhất trong ký ức của cô.

Đàm Thư Mặc đứng dậy chào tạm biệt, rồi cúi đầu, lớn tiếng nói với bà ngoại: “Bà ngoại, bà nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ, sau này con lại đến thăm bà”.

Triệu Thủy Quang ghé tới nói: “Bà ngoại, bà đừng lo ạ, tụi con rất tốt”.

Bà ngoại lẩm bẩm một câu, khuôn mặt Triệu Thủy Quang bỗng dưng đỏ bừng, liếc mắt nhìn ai đó khỏe miệng sớm đã cong lên, tâm tình vô cùng tốt, đôi mắt đong đầy ý cười, ánh mắt gian xảo liếc nhìn cô, cô xấu hổ quá hóa giận, hých khủy tay qua.

Bà ngoại nói: “Nha đầu này vẫn không khiến bà yên tâm, con đã tìm được một người tố, phải ngoan ngoãn nghe lời người ta, lớn như vậy rồi, vẫn như đứa trẻ làm sao được!”.

Mẹ Triệu nói: “Cháu không ngồi chơi nữa à?”.

Đàm Thư Mặc nói: “Dạ mẹ Triệu không cần khách khí đâu ạ”, rồi cầm máy tạo oxy: “Đây là đồ con biếu bà ngoại, còn mấy vị này là nhóm chuyên gia chuyên trị bệnh của người già ở Giang Tô và Triết Giang, rảnh mẹ Triệu có thể gọi điện thoại hỏi”.

Mẹ Triệu quả thực rất cần sự trợ giúp này, không tiện từ chối, bèn cầm lấy mẫu giấy, nói: “Tiểu Đàm, quả thật cảm ơn cháu, đã làm phiền cháu rồi”.

Triệu Thủy Quang nhìn thấy khỏe miệng Đàm Thư Mặc bỗng giật giật khi nghe mẹ gọi “Tiểu Đàm”, trong lòng thầm sáng khoái.

Đàm Thư Mặc đứng mực nói: “Không có gì đâu ạ, là con nhờ bạn bè giúp đỡ”. Lúc này, điện thoại bỗng đổ chuông, anh nói: “Thật ngại quá”, rồi cầm điện thoại, đi sang bên cạnh. Triệu Thủy Quang nghe thấy anh thấp giọng gọi tiếng “Mẹ”, lấy làm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh,

Một lát sau, Đàm Thư Mặc tắt điện thoại, quay lại nói: “Mẹ Triệu, thật ngại quá, đúng dịp mẹ con đi công tác ở Thượng Hải, nên tiện đường ghé qua Nam Kinh, muốn mời mọi người cùng ăn bữa cơm, không biết mọi người có tiện không ạ?”.

Triệu Thủy Quang mặt tái xanh, thấy được đây, người này sao còn có chiêu ấy cơ chứ, mẹ Triệu lại cười nói: “Sao lại không tiện, tiện chứ, nhưng chúng ta phải về nhà một chuyến trước đã...”.

Còn chưa dứt lời, Đàm Thư Mặc đã nói: “Không cần vội đâu ạ, con đưa mọi người về, đến giờ con lại đến đón mọi người”.

Hai người vội vàng về nhà. Thấy mẹ mang hể thuốc ngon trà tốt trong nhà ra, Triệu Thủy Quang bèn nói: “Anh ấy có thuốc mà mẹ!”.

Mẹ Triệu nói: “Con bé này, con thì hiểu cái gì hử, lần đầu tiên gặp mặt không thể thất lễ, con mau đi thay quần áo đi, chiếc váy mẹ mua cho con hồi hè đâu rồi? Mặc vào!”.

Triệu Thủy Quang vừa thay quần áo vừa bắt đầu nói: “Chưa biết chừng nhà người ta không hút thuốc”.

Mẹ Triệu lớn tiếng: “Không thể nào, mẹ hỏi rồi, cha nó là cán bộ về hưu, anh trai nó làm việc ở văn phòng chính phủ, làm quan sao có thể không hút thuốc!”.

Triệu Thủy Quang trợn mắt, nói: “Mẹ, sao đến những chuyện này mẹ cũng hỏi thế ạ!”.

Mẹ Triệu nói: “Tôi hỏi cho rõ ràng còn không được sao, thầy Đàm của cô nhìn cái biết ngay là được sinh ra trong gia đình tử tế!”.

Triệu Thủy Quang kháng nghị: “Con ở bên anh ấy, đâu phải ở cùng gia đình anh ấy ạ!”.

Mẹ Triệu nói: “Con bé này, nếu không phải thấy con thích nó, mẹ quản nhiều như vậy sao!”.

Triệu Thủy Quang không nói gì thêm nữa.

Địa điểm dùng cơm là nhà hàng ẩm thực Hồ Nam nổi tiếng trong thành phố, nằm trên khu trung tâm thương mại nổi tiếng nhất. Triệu Thủy Quang bước trên hành lang, bắt đầu căng thẳng, mười chín năm trong cuộc đời, trước giờ cô chưa từng nghĩ chuyện gặp phụ huynh lại đến nhanh như vậy, tay không ngừng vén tóc. Đàm Thư Mặc nắm lấy tay cô, cười với cô, ánh mắt ấm áp, nhưng anh càng như vậy, cô càng căng thẳng. Anh đối tốt với cô như thế, cô hi vọng nhận được sự tán thành của gia đình anh biết bao!

Mẹ Triệu giúp cô chỉnh lại đầu tóc, nói: “Nhớ đi đứng cho hẳn hoi, đừng kéo lê chân. Còn nữa, chúng ta cũng không phải người thấp kém, nghĩ xem cha mẹ nuôi con khôn lớn cũng vô cùng vất vả! Nên thế nào thì làm thế ấy. Nha đầu, vì con bà già này sẽ thể hiện một chút!”.

Triệu Thủy Quang nghĩ, quả nhiên bản thân cả đời này nợ mẹ, nghĩ như vậy, không ngờ cô đã thấy tốt hơn nhiều. Hai người đẩy cửa bước vào, bên trong đã có một người phụ nữ chừng bốn năm mươi tuổi ngồi ở đó, ăn vận tinh tế, trang điểm nhã nhặn. Con người một khi đã ở độ tuổi này, không phân đẹp xấu, khí chất quyết định tất cả.

Triệu Thủy Quang còn chưa bước chân vào cửa, đã cất giọng ngọt ngào: “Con chào mẹ Đàm ạ”.

Người đó chính là mẹ của Đàm Thư Mặc. Bà đứng dậy nở nụ cười, mới lộ ra nếp nhăn nơi khóe mắt, nói: “Đây chính là Tiểu Quang phải không, nào ngồi xuống”.

Bà lại đi đến, đưa tay nắm lấy tay mẹ Triệu: “Chào chị, tôi là mẹ của Đàm Thư Mặc”.

Mẹ Triệu cũng được coi là người phụ nữ có chút thành tựu trong sự nghiệp, đối nhân xử thế đúng mực. Bà đưa tay ra bắt, hai người chào hỏi nhau ân cần.

Triệu Thủy Quang cảm thấy bầu không khí vô cùng quý dị, đột nhiên nhớ tới nỗi kinh hồn bạt vía mỗi lần mẹ ở lại nói chuyện với thầy cô sau buổi họp phụ huynh.

Đàm Thư Mặc kéo Triệu Thủy Quang ngồi xuống. Thấy mọi người đều đã ngồi, nhân viên phục vụ bèn bước đến, Đàm Thư Mặc cầm thực đơn gọi món. Anh vốn không phải là người cầu kỳ, cũng không hỏi đây “đây là món gì” để người ta giải thích, mà hỏi qua ý kiến ba người, rồi quyết định rất nhanh.

Chỉ một lát sau, nhân viên phục vụ đã mang đồ uống và trà tới, Đàm Thư Mặc cầm ấm trà từ sa, rót cho mẹ Triệu và mẹ Đàm, nói: “Mẹ, dạ dày mẹ không tốt, mẹ uống chút trà Phổ Nhĩ đi ạ”, sau đó đặt ly nước trái cây trước mặt Triệu Thủy Quang.

Mẹ Triệu chẳng mấy chốc đã trở nên thân quen với mẹ Đàm, hai người chỉ nói về nguyên liệu hầm canh thôi đã có thể trò chuyện một tiếng đồng hồ, thậm chí còn không động đến món ăn. Triệu Thủy Quang thường ngày háu ăn, hiện giờ món ngon bày trước mặt nhưng cũng không dám ăn tự nhiên. Cô quay mâm thủy tinh rất chậm, chốc chốc lại gấp đồ ăn cho hai mẹ và Đàm Thư Mặc. Bao nhiêu năm làm học trò ngoan trong mắt thầy cô cũng không phải vô ích, vào thời khắc mấu chốt, cô giả bộ giỏi hơn bất kỳ ai!

Mẹ Đàm khen ngợi mãi rằng Triệu Thủy Quang hiểu chuyện, thông minh, mẹ Triệu nói: “Cái gì chứ ạ, con bé này ở nhà không làm gì cả, ở trường còn phiền Tiểu Đàm chăm sóc nữa đấy ạ”.

Mẹ Đàm nói: “Đâu có, đâu có, Tiểu Đàm nhà chúng tôi sống tự lập sớm, lần này trở về có bạn gái, đúng là tin khiến tôi giật mình”.

Triệu Thủy Quang đã bao giờ nghe thấy có người nói Đàm Thư Mặc giống như một đứa trẻ khiến người ta nhọc lòng đâu. Cô gấp miếng măng, nhếch miệng cười, bỗng bị Đàm Thư Mặc đá vào chân dưới gầm bàn.

Triệu Thủy Quang phát hiện ra rằng, thực ra Đàm Thư Mặc vô cùng chu đáo, lúc gọi món anh không hỏi nhiều, đồ ăn được đưa lên mới thấy, có món thanh đạm các mẹ thích, có món hơi cay cô thích. Mẹ cô là người Tô Nam, thích ăn ngọt và hải sản, anh liền gọi chè hạt sen đường phèn. Mẹ Đàm là người phương Bắc thích ăn các món mì, lại không thích ăn hải sản, anh liền gọi mì và nấm sữa xào.

Cô vốn tưởng lúc Đàm Thư Mặc nhận diện thoại thấp giọng gọi tiếng “Mẹ”, là bởi quan hệ giữa mẹ và anh không tốt lắm. Nhưng giờ nghĩ lại, có thể đó là một cách kính trọng cha mẹ, chỉ là hoàn cảnh gia đình khác nhau nên cách biểu đạt khác nhau mà thôi. Bữa ăn này, trà trong tác của mẹ anh chưa từng cạn, mẹ Triệu cũng được chăm sóc chu đáo, còn anh, mặt không đổi sắc.

Triệu Thủy Quang nhớ không lâu về trước, bạn bè trong lớp làm trắc nghiệm tâm lý, chủ đề cũ rích, nữ sinh hỏi nam sinh: “Nếu mình và mẹ cậu cùng rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai trước?”.

Nam sinh đều không muốn trả lời, chỉ có một người nói: “Nếu vợ và mẹ cùng rơi xuống nước, tớ sẽ cứu mẹ trước, bởi vì mẹ cho tớ sinh mệnh, tớ không tìm được bất cứ lí do nào để bỏ mặc mẹ không quan tâm cả. Nếu không cứu được vợ, thì có thể chôn cùng cô ấy, tiếp tục tình yêu của chúng tớ dưới đó”. Triệu Thủy Quang lúc đó vô cùng cảm động. giờ nghĩ lại có những nữ sinh, lúc nào cũng oán trách con trai đối tốt với người nhà hơn với mình, nhưng nghĩ kỹ lại, một người không đối xử tốt với bản thân, sao có thể thật lòng đối tốt với mình?

Cho nên, không cần oán trách, về cơ bản, thái độ của một người đàn ông đối xử với mẹ của anh ta có thể phản ánh mức độ tôn trọng, săn sóc, trung trinh của anh ta với nữ giới. hiện giờ, anh đối với mẹ cô thế này, những ngày tháng sau, đối với cô, nhất định không ít hơn nửa phần.

Sau bữa cơm, mẹ Đàm đưa cho Triệu Thủy Quang một chiếc hộp dài nhỏ. Triệu Thủy Quang lấy làm kinh ngạc, nhìn mẹ mình hết như mỗi lần nhận được quà hồi nhỏ, nói: “Mẹ Đàm, con không thể nhận ạ”.

Mẹ Đàm cười vỗ tay cô, nói: “Tiểu Quang, đừng khách sáo với mẹ Đàm của con, hôm nay gặp mặt cũng là duyên phận, mẹ Đàm của con muốn tặng con một món quà nhỏ, không phải thứ gì quý giá đâu”.

Đàm Thư Mặc thấp giọng kể sát tai cô, nói: “Nhận đi, mẹ anh rất ít khi tặng quà người khác đó”.

Triệu Thủy Quang bèn vội vàng nhận lấy, nhìn mẹ Đàm, nói: “Con cảm ơn mẹ Đàm”.

Mẹ Đàm mở hộp ra, là đồng hồ nữ đính kim cương hiệu Bvlagari tinh xảo, Triệu Thủy Quang choáng váng, muốn nói: “Cái này còn gọi là ‘không phải thứ gì quý’ sao!”.

Đàm Thư Mặc nói “Mẹ anh rất ít khi tặng quà người khác”. Đúng thế! Nếu thường xuyên tặng, không phải là mang luôn cả nhà anh đi tặng hay sao! Nhưng chưa biết chừng anh còn khéo an nói hơn cả mẹ mình. Gì mà cha về hưu, anh trai làm việc ở văn phòng chính phủ, trên thực tế chính là bộ trưởng về hưu, anh trai làm việc ở Bộ An ninh Quốc gia, cho nên chức vụ cụ thể họ không được biết, đây đều là chuyện sau này cô mới biết.

Như cô nói, cô không sống chung với thân thể của gia đình anh, đây đều là những điều cô nghe kể, cô không quan tâm lắm.

Mẹ Triệu vội nói: “Như vậy đâu có được. Đây là chút tâm ý của nhà chúng tôi”, rồi đưa thuốc lá trà* cùng bộ dưỡng phẩm cao cấp đến, hết như đại diện giao nhận lễ vật vậy. Triệu Thủy Quang thấy thế bỗng có phản nghi hoặc.

* Thuốc lá được làm từ nguyên liệu chính là lá trà.

Hai quốc gia giao nhận hoàn tất, quan hệ hữu nghị hòa bình của hai bên đã được xác lập.

Đàm Thư Mặc tiễn mẹ ra sân bay, Triệu Thủy Quang và mẹ cô ngồi xe trở về nhà. Trên đường cô hỏi về chuyện bộ dưỡng phẩm, mẹ cô nói: “Đương nhiên là nửa đường xuống mua rồi! Người ta vừa nhìn là biết dùng hàng xa xỉ, nhà chúng ta không thể để mất mặt được. hiện giờ mẹ đâu từ nhiều một chút, tương lai con có làm dâu nhà người ta, không ai dám bắt nạt con cả”.

Triệu Thủy Quang cảm động trong lòng, rốt cuộc cô không nghĩ được như mẹ mình, bèn đỏ mặt nói: “Mẹ, còn xa lắm”.

Mẹ Triệu thở dài nói: “Nha đầu, mẹ con cũng không muốn con tìm người đẹp trai thế nào, nhiều tiền ra sao, nhà chúng ta cũng không phải kém, cứ tìm người tương đương là được rồi, ôi, hiện giờ... thôi bỏ đi! Người ta đối xử tốt với con là được!”.

Triệu Thủy Quang ngả vào vai mẹ không nói gì thêm. Cô luôn tưởng cha mẹ kỳ vọng vào mình lớn như thế, đối với bạn trai chắc sẽ có vô khối yêu cầu, không ngờ tội nghiệp cho tấm lòng những bậc cha mẹ trong thiên hạ, thì ra điều cha mẹ thực sự hi vọng chỉ là con cái mình có thể hạnh phúc trong tương lai.

Ngày còn trẻ, chúng ta luôn tưởng tượng người ấy trong tương lai sẽ anh tuấn kiệt xuất thế nào, gia đình cao quý ra sao. Hoặc ít hoặc nhiều con gái đều từng có giấc mộng tươi đẹp như thế. Nhưng trên thế giới này có biết bao người, hoàng tử thật sự có bao nhiêu, hoàng tử thật lòng yêu bạn có được bao nhiêu? Thực ra, người có thể nắm lấy tay bạn, bước cùng bạn đi suốt cuộc đời chính là hoàng tử của bạn.

32. Chương 31

Nhìn kia, ánh trăng ngày ấy

Tình yêu lồi tôi về bên này, còn lý trí lại kéo tôi về bên kia.

-Ovidius-

Type: Thùy Trang

“Mẹ Đàm đi rồi ạ?”

Buổi tối, Triệu Thủy Quang gọi điện cho Đàm Thư Mặc. Dù thế nào cô cũng chỉ là một cô gái mười chín tuổi, gặp mặt mẹ Đàm giống như học sinh tiểu học nộp bài tập, nơm nớp lo sợ, vừa mong đợi kết quả, vừa sợ hãi kết quả không như ý muốn.

“Ừm, lúc này chắc đã đến Bắc Kinh rồi”, Đàm Thư Mặc đang đeo kính sắp xếp tài liệu dạy học, nhìn thấy giọng nhỏ nhẹ của cô từ điện thoại dè dặt truyền tới, nhìn đồng hồ treo tường, khoé mắt ánh lên nét cười dịu dàng.

“Ồ”, Triệu Thủy Quang quyết định hỏi: “Mẹ Đàm có nói gì không ạ?”, cất giọng nhẹ nhàng tựa gió mây, trong lòng cô lại vô cùng căng thẳng.

Đàm Thư Mặc vừa nghe là biết cô đang nói về điều gì, “Mẹ Đàm có nói gì không?”, nên là “Mẹ Đàm có nói gì về em không?” mới phải.

Ngón tay thon dài của anh đang nghịch bút máy, bình thản nói: “Có đấy”.

Triệu Thủy Quang sốt sắng: “Thật vậy sao ạ? Không phải chứ, mẹ Đàm nói gì vậy ạ?”.

Đàm Thư Mặc nghe giọng điệu của cô, nghĩ, lúc này chắc chắn cô đang ngồi bắt chéo chân, tay túm ga giường, bèn thông dong nói: “Mẹ nói đưa em đến Bắc Kinh chơi”.

Triệu Thủy Quang tức đến độ muốn mắng người, nói: “Chỉ có vậy?”.

Giọng anh truyền tới: “Chỉ có vậy, nếu không thì còn có gì khác?”, dừng bút hỏi: “Em không muốn đến Bắc Kinh à?”.

Triệu Thủy Quang tưởng tượng ra được dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị nhướng mày của anh ở đầu dây bên kia, vội vàng nói: “Không có, em không có ý đó, đi chứ!”.

Đàm Thư Mặc cong khoé môi, nói: “Được, vậy thì năm sau, qua Tết nhé!”.

Triệu Thuỷ Quang sững sờ một hồi lâu, mới biết mình bị người kia lập mưu đồ trêu chọc, tức giận bản thân không hăng hái tranh giành, lần nào đến cuối cùng đều như vậy. Cô quyết không lên tiếng.

Cô không lên tiếng, Đàm Thư Mặc cũng không nói gì, buổi đêm tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng thở của nhau qua điện thoại, bỗng “cạch” một tiếng, hình như là tiếng mở cửa.

Anh bỏ kính xuống, tay gác lên ban công, xoa ấn đường.

Một hồi lâu sau, giọng anh dịu dàng từ đầu dây bên kia truyền tới: “Cô bé ngốc, trăng hôm nay tròn quá!”.

Cô ngồi thẳng người, dịch chuyển đến bên cửa sổ, vén rèm lên, nói: “Lão ngốc, nói ai là cô bé ngốc hả!”.

Bầu trời đêm trong thành phố không hề hoàn mỹ, không nhìn thấy sao, thế nhưng trăng của ngày hôm ấy lại sáng đẹp vô cùng. Hương hoa của cây hoè già cạnh nhà cô phả tới, lan toả khắp nơi, cô và anh không nói gì nhiều, nhưng tựa hồ chỉ cần nghe thấy hơi thở của nhau là đủ rồi.

Thì ra, ở bên người mình thích, bất luận làm bao nhiêu việc nhỏ nhặt cũng đều cảm thấy vui vẻ, bất luận có bao nhiêu chuyện bình thường cũng đều cảm nhận được niềm hạnh phúc lớn lao.

Có lẽ tất cả tình yêu đại để đều như vậy. Vô số những chi tiết nhỏ lắng đọng thành khuôn mặt nhìn nghiêng động lòng người.

Góc váy tung bay phía sau xe đạp, tai đeo tai nghe, anh đeo tai trái, em đeo tai phải, cốc trà hình vuông cùng uống trong buổi chiều, ống hút cần dẹt, cốc giấy méo mó.

Ánh trăng ấm áp men theo đường vân của năm tháng chậm rãi chảy, hoá thành thuỷ ngân, thấm thấu vào mỗi kẽ hở, mỗi đường vân trong tim mỗi người.

Cuối cùng, ngưng kết thành một ngàn mặt gương, biến hoá huyền ảo trong tim.

Thực ra, điều Triệu Thuỷ Quang không biết chính là, mẹ Đàm đã nói với cậu con trai trên đường ra sân bay: “Tiểu Mặc, cô bé kia tốt thì có tốt, nhưng chênh lệch tuổi tác với con quá, mẹ lo rằng...”.

Những lời sau đó bị Đàm Thư Mặc cắt ngang: “Mẹ, con có chừng mực, mẹ không cần lo lắng đâu ạ”.

Nhìn ngón tay nắm chặt lấy vô lăng đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch ra của cậu con trai, mẹ Đàm không nói thêm gì nữa.

Cậu con trai này của bà từ nhỏ đều làm theo ý mình, phương châm giáo dục nhà họ Đàm trước giờ đều là tự do phát triển, người làm mẹ như bà hiếm khi phải nhọc lòng. Cậu con trai lớn đã có vị hôn thê, qua Tết sẽ kết hôn. Bà cũng không vội thúc giục cậu con trai này, chỉ hy vọng anh có thể thật tâm thích ai đó. Cô bé kia đối nhân xử thế đều ổn cả, nhưng có vị phụ huynh nào lại không thiên vị con mình? Trẻ tuổi như vậy hẳn sẽ còn rất nhiều thay đổi. Không phải bà để tâm đến đánh giá của người khác, mà lo lắng cho con trai mình. Chuyện tình cảm trước giờ anh bước đi quá thuận lợi, đừng để cuối cùng vấp ngã một lần, ngược lại khó vực dậy hơn người bình thường.

Thôi được, tất cả tùy duyên, ngày tháng còn dài, chỉ mong hiện giờ hai đứa vui vẻ là được, mẹ Đàm nghĩ, vẫn nên buông bỏ thì hơn.

Những lời này Đàm Thư Mặc không nói cho Triệu Thuỷ Quang biết. Người đang yêu ai là không có bí mật riêng mình? Nếu những bí mật này có thể duy trì được những tươi đẹp ngọt ngào trong tình yêu, vậy thì cứ cất giấu như thế đi.

Còn Triệu Thuỷ Quang lại được ánh trăng ngày hôm ấy xua đi bóng tối cuối cùng trong lòng.

Cùng là ánh trăng ấy, nhưng điều khác biệt là cảm nhận của mỗi người. Từ đêm nay trở đi, trong lòng Triệu Thuỷ Quang sẽ in dấu mảnh trăng kia. Sau này, bất luận ở nơi đâu, chỉ cần ngẩng đầu nhìn mặt trăng tròn vành vạnh, cô sẽ nhớ lại đêm nay, bên tai vẳng tiếng người ấy nói “cô bé ngốc” giọng điệu đượm sự cưng chiều. Bất chợt, đôi mắt cô bị ánh trăng thanh khiết thiêu đốt đến rơi lệ.

Ngày khai giảng, nhóm người của ký túc xá 513 lại một lần nữa tụ hội. Trong nháy mắt, họ quét sạch đồ mang từ nhà đến, trải giường chiếu, mắc màn, riu ra riu rít không ngơi nghỉ.

Điều khác biệt là, trong dịp nghỉ hè, Dương Dương đã có bạn trai, tuy rằng hai người không ở cùng một nơi, nhưng tin nhắn qua lại, ngọt ngào vô cùng.

Triệu Thuỷ Quang không hiểu tại sao Dương Dương có thể nói chuyện xoay quanh chủ đề bữa trưa ăn gì đến hơn chục tin nhắn với đồng chí bạn trai. Cô nghĩ, nếu là Đàm Thư Mặc, anh chắc chắn đã nheo mắt nói: “Triệu Thuỷ Quang, em rảnh rồi lắm phải không?”

Buổi tối, điện thoại trong phòng đã trở thành điện thoại riêng của Dương Dương. Cô ấy kéo ghế ngồi cạnh điện thoại riêng của Dương Dương. Cô ấy kéo ghế ngồi cạnh điện thoại, thậm chí khi đi rửa chân cũng phải gọi điện thoại. Ba người còn lại không ôm lòng tốt, Hứa Oánh nói: “Dương Dương, điện thoại, điện thoại di động kêu kìa!”

Dương Dương hươ hươ điện thoại di động không mấy may động tĩnh trên tay, hung hăng trừng mắt với Hứa Oánh.

Bành Hiểu Hiểu nói: “Dương Dương, nước đầy rồi kìa, nước tràn ra rồi kìa kìa!”

Dương Dương tức điên người, trợn trừng mắt, nhỏ nhẹ nói với đầu dây bên kia: “Không sao đâu, quả thực là không có gì mà, nói tiếp đi”.

Triệu Thuỷ Quang vừa cùng Đàm Thư Mặc đi ăn đêm về, len lén lại gần, sấn đến trước điện thoại nói lớn: “Dương Dương, sao cậu lại gọi điện cho con trai vậy, là cái bạn buổi trưa hả?”, nói xong, bùm miệng cười.

Dương Dương sôi máu, đưa tay du ngoạn một vòng quanh eo Triệu Thuỷ Quang, nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn chết à, cậu ý vào tớ không dám nói cậu trước Đàm Thư Mặc chứ gì, cậu cứ đợi đấy, xem trong buổi học ngày mai xử lý cậu thế nào!”.

Triệu Thuỷ Quang vừa né vừa nói: “Được, được rồi, tớ giúp cậu giải oan, được rồi chứ”, sau đó vội hét vào điện thoại: “Báo cáo, tớ là Triệu Thuỷ Quang của phòng 513, tớ chứng minh toàn bộ phát ngôn vừa rồi là scandal, tuyệt đối là scandal!”.

Trong phòng lại rộ lên trận cười, Phác Thụ và Phạm Mỹ Kỳ từng hát: “Tiếng cười ấy khiến tôi nhớ đến những bông hoa trong tôi, trong mỗi góc của sinh mệnh tôi, lặng lẽ nở vì tôi”.

Con trai là vậy, con gái cũng vậy, cho đến nay, giữa biển người mê mông, chúng ta đã không nhớ nổi khuôn mặt từng vì người ấy mà cảm động rơi lệ, nhưng vẫn nhớ “những bông hoa trong tôi”, rải rác khắp chân trời.

Một ngày Chủ nhật nọ sau khi khai giảng, Triệu Thuỷ Quang một mình đi mua sách, lúc qua đường, cảm thấy cậu thanh niên bên cạnh cứ nhìn mình mãi, nhìn đến cuối cùng, cô quả thực tức giận, bèn đi đến ngã rẽ, hung hăng trừng mắt với cậu ta. Người kia thấy cô quay đầu, mừng rỡ hét lên: “Triệu Thuỷ Quang!”.

Triệu Thuỷ Quang tò mò vô cùng, đứng đó nhìn hồi lâu, cảm thấy người này rất quen, người đó nói: “Cậu là Triệu Thuỷ Quang lớp 12/3 trường Thập Trung phải không?”

Triệu Thuỷ Quang mới bình tĩnh, thì ra là bạn cấp ba, sau khi tốt nghiệp, lớp họ chưa từng tụ họp. Cả lớp có đến gần năm mươi người, theo lý mà nói, thành phố nhỏ thế này, tình cờ gặp nhau là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Triệu Thuỷ Quang quả thực là hoá hoàn lắm mới gặp người quen. Cô rất muốn gọi tên cậu ta nhưng không nhớ ra, may mà cậu ta lại mở miệng.

Người kia nói: “Hiện giờ cậu học ở đâu thế?”

Triệu Thuỷ Quang nói: “Đại học J, còn cậu?”

Người kia gãi đầu nói: “Tớ học cao đẳng, hiện giờ đang đi thực tập”, sau đó quơ quơ cặp công văn của mình.

Triệu Thuỷ Quang giờ mới quan sát kỹ, quả nhiên là Âu phục, túi xách được trang bị đủ cả. Vừa rồi, cô đã cảm thấy cậu ta khang khác, nhưng không nói ra được là khác ở đâu, giờ mới hiểu.

Ấn tượng của cô về cậu ta không phải sâu sắc, họ cùng học một lớp nhưng hiếm khi trò chuyện cùng nhau. Cô nhớ ngày đó cậu ta thường gây chuyện phiền toái, thích tranh cãi trong giờ học, sau giờ học lại đánh nhau, thành tích học tập không tốt lắm.

Triệu Thuỷ Quang thành thật hỏi: “Đi làm vất vả không?”. Cô rất khó tưởng tượng khi bản thân còn đang sống trong môi trường đại học ồn ào, bạn cùng tuổi đã bước vào xã hội.

Cậu ta cười, nụ cười gương nhưng đượm ý chân thành, nói: “Cũng ổn, tương lai cũng sẽ như vậy, chỉ là thích ứng sớm hơn thôi!”.

Sự trưởng thành của con người đi đôi với một vài mất mát, sự chín chắn của con người đi kèm với một vài vết sẹo.

Khuôn mặt đã từng non nớt, bướng bỉnh là thế, nay lại khoác lên mình bộ Âu phục, thắt cà vạt, cài khuy hàng hoàng, quay người nghênh đón lộ trình của cuộc đời mình.

Bất chợt cảm thấy cực kỳ cảm động với cuộc đời như vậy, Triệu Thuỷ Quang cười nói: “Cố lên nhé”, vô cùng chân thành.

Người kia nói: “Ừm, cậu cũng vậy nhé, tớ đang vội, tớ đi trước đây, tạm biệt”, rồi vẫy tay, vội vàng rời đi.

Triệu Thuỷ Quang bỗng nhiên có phần ngưỡng mộ cuộc đời như vậy. Cô không hiểu rốt cuộc mình học được điều gì ở trường đại học? Sau này, bản thân cũng sẽ dốc sức làm việc như thế, nhưng cô không rõ “Thương mại Quốc tế” có thật sự là điều cô thích hay không? Cô có thể ôm ấp sự không xác định như thế, cam tâm tình nguyện dấn thân vào sự nghiệp như vậy hay không? Còn nữa, cô mới mười chín tuổi, vừa tốt nghiệp cấp ba chưa bao lâu, hai bên gia đình đã gặp mặt, đúng lời của Hi Diệu nói “Hôn nhân đại sự của phụ nữ đã quyết, đời người cơ bản đã định trước kết cục”.

Sự tình tựa như đã được sắp xếp, cô Thẩm dạy Tiếng Anh khoa Thương mại Quốc tế cũng là Chủ nhiệm khoa Tiếng Anh, từ năm thứ nhất đã khen ngợi Triệu Thuỷ Quang, cô ấy luôn khoe khoa Thương mại Quốc tế có một nữ sinh vô cùng thông minh trước các lớp khác.

Triệu Thuỷ Quang không hiểu tại sao từ nhỏ không được thầy cô bộ môn Toán yêu mến, nhưng luôn có duyên với thầy cô dạy Tiếng Anh.

Cô Thẩm bảo Triệu Thuỷ Quang ở lại sau giờ học, nói: “Triệu Thuỷ Quang, hiện giờ chương trình học chuyển tiếp thạc sĩ giữa trường ta và Học viện Thương mại, Học viện Ngôn ngữ thuộc Đại học Ryerson Canada đang tuyển sinh, sinh viên năm thứ hai bên mình tôi tiến cử em và hai bạn khoa Tiếng Anh”.

Triệu Thuỷ Quang hoàn toàn sững sốt, cô Thẩm thấy cô thần thờ, bèn vỗ vỗ người cô, nói: “Điều kiện dạy học ở bên đó tương đối tốt, tương lai tốt nghiệp có thể về nước làm phiên dịch cabin hoặc ở lại bên đó, em hãy cân nhắc xem sao”.

Triệu Thuỷ Quang cảm thấy, đối với cô, tin tức này giống như sét đánh giữa trời quang. Thoạt đầu, cô cảm thấy rất vui, cô từng nghe nói đến chương trình này, thường là lựa chọn sinh viên chuyên ngành Tiếng Anh, chưa từng nghĩ cơ hội sẽ đến với mình, nhưng nghĩ lại, cô không biết phải lựa chọn thế nào, bèn nói: “Nhưng mà...”.

Còn chưa dứt lời, cô Thẩm đã nói: “Tôi tiến cử em, còn có sinh viên năm ba, năm tư nữa, phải vượt qua sự sàng lọc và đào tạo, em quay về điền vào đơn này trước đi đã.

Triệu Thuỷ Quang ngơ ngác nhận lấy tờ giấy mỏng nhưng nặng tựa ngàn cân ấy.

33. Chương 32

Chuyện đen đủi nhất trong lịch sử

Tình yêu đích thực không chỉ cần yêu thương lẫn nhau, mà còn cần cả hai cùng nhìn thấu thế giới nội tâm của nhau.

-Sukhomlynsky-

Type: Thùy Trang

Trong một tuần tới, Triệu Thuỷ Quang bận rộn quay mòng mòng, tìm tới Chủ nhiệm khoa viết thư tiến cử, chuẩn bị cho cuộc thi viết.

Không phải cô chưa từng nghĩ sẽ bàn bạc chuyện này với Đàm Thư Mặc, cô hiểu chuyện lớn như vậy, nếu để Đàm Thư Mặc biết được từ miệng người khác, hậu quả sẽ khó lường.

Nhưng Triệu Thuỷ Quang không tìm được thời cơ thích hợp để hai người ngồi nói chuyện nghiêm túc. Đàm Thư Mặc vừa khai giảng đã có bao nhiêu cuộc họp, gần đây lại đi công tác, hai người phải liên lạc với nhau qua điện thoại.

Triệu Thuỷ Quang không thích nói chuyện này qua điện thoại, giọng nói có tính lừa gạt, không nhìn thấy mắt anh, không biết biểu cảm của anh, cô sẽ có cảm giác bất lực.

Triệu Thuỷ Quang đã nghĩ đến viết thư, nhưng mỗi lần viết được phần mở đầu, cô lại không biết phải viết tiếp thế nào. Viết đi viết lại, chẳng qua chỉ là hai sự lựa chọn.

Cô có thể nói gì đây, hy vọng anh sẽ đợi em?

Cô không làm được chuyện ích kỷ như vậy, trên đời này không có ai đợi bạn vô điều kiện cả.

Vậy thì, đừng đợi em, cứ quên em như vậy được rồi?

Không khỏi già mồm, cô hy vọng xiết bao có thể cùng anh nắm tay nhau bước tiếp.

Nghĩ đến sự tình còn chưa định đoạt, Triệu Thuỷ Quang cảm thấy có thể từ từ suy nghĩ, qua được cuộc thi viết đã.

Sau này nghĩ lại, bản thân Triệu Thuỷ Quang biết cô làm thế chỉ để tìm cái cớ cho sự yếu hèn của bản thân, vì quá trẻ tuổi nên quá dễ tâm.

Triệu Thuỷ Quang có đề cập chuyện này với cha mẹ, cha Triệu nói: “Con muốn đi thì đi, mặc dù cha mẹ không giàu có gì, nhưng bận rộn cả đời, chẳng phải là để dành cho con sao, tiền cho con ra nước ngoài cha mẹ có. Con cũng lớn rồi, chuyện này phải do bản thân quyết định”.

Mẹ Triệu biết con gái đang nghĩ gì, bèn hỏi: “Thầy Đàm của các con sắp ba mươi tuổi rồi phải không?”

Triệu Thuỷ Quang gật đầu: “Cuối năm nay ạ”.

Hai mươi hai tháng Mười hai, ngày này cả đời Triệu Thuỷ Quang đều nhớ.

Mẹ Triệu thở dài: “Nếu muốn bàn bạc thì phải bàn bạc nghiêm chỉnh với người ta, nếu không muốn bàn bạc thì phải nói rõ ràng với người ta, đừng để người ta phải lỡ dở”.

Đối với định nghĩa về tình yêu, đàn ông ba mươi có cách nghĩ hoàn toàn trái ngược với con gái hai mươi, mẹ Triệu là người từng trải, đương nhiên thấu đáo.

Con gái hai mươi và con trai hai mươi yêu đương, con trai hơn hai mươi tuổi sự nghiệp chưa cấp bước, tìm việc, đổi bao nhiêu nghề, chưa hề ổn định, con gái hơn hai mươi, nụ cười như ánh nắng tươi sáng, hoa đương độ nở, có thể nói là dùng thời gian đẹp nhất trong đời người phụ nữ để cùng đàn ông vượt qua ngày tháng gặp ghềnh nhất trong cuộc đời anh ta.

Đàn ông đến ba mươi, tâm tính, sự nghiệp đều ổn định, nhịp bước cũng mạnh mẽ, thần thái thông dong. Phụ nữ đến ba mươi lại không được như trước nữa, cho nên đàn ông gần ba mươi và con gái hai mươi yêu đương, nhìn thì có vẻ khập khiễng, kỳ thực lại rất hợp.

Trong phòng ký túc xá của Triệu Thuỷ Quang có một chuyện tình hai mươi tuổi – yêu xa. Đó chính là mối tình của Dương Dương và cậu bạn thanh mai trúc mã tên A Thanh.

Chuyện kể rằng, A Thanh và Dương Dương một ngày nào đó gọi điện cho nhau, thảo luận về vấn đề đến nhà ăn gọi mấy phần cơm, A Thanh nói: “Thời đại này vẫn còn nữ sinh ăn hai phần cơm”.

Dương Dương lại ăn hai phần cơm, liền lập tức giận tím mặt, đập điện thoại.

Nhưng thực ra Dương Dương chỉ được cái cứng miệng, mắng thì mắng thế, ngày hôm sau đến trường gọi cơm, cô đặt thẻ xuống nói: “Bác ơi, cho cháu một phần cơm”.

Đầu bếp nhận ra bọn họ, tay nhanh xới hai phần cơm xong chỉ tính tiền một phần.

Dương Dương tức giận, gõ vào hộp cơm, nói: “Cháu muốn một phần cơm, không cần trả lại tiền, bác bỏ bớt cơm ra cho cháu!”.

Đầu bếp lại khua khoắng thìa lớn, nhìn cô ấy bằng ánh mắt tò mò, xới bớt cơm ra, nhưng vẫn nhiều hơn phần cơm của Triệu Thuỷ Quang.

Ba người còn lại trong phòng cười ngặt nghẽo, Dương Dương cầm thìa chia vào bát của ba người còn lại, ung dung nói: “Cười cái gì, ăn giúp tớ mấy đồng!”

Triệu Thuỷ Quang đưa miếng canh bí đao vào miệng, bỗng bị sặc, vội vàng nói: “Đồng chí Dương Dương, có thể đừng nói ‘đồng’ trong lúc ăn cơm được không!”.

Yêu xa trông thì có vẻ ngọt ngào, bởi vì gian khổ nên càng trân trọng hơn. Thực ra, mỗi nguy hiểm rình dập tứ phía, khi sống ở hai thế giới khác nhau, rốt cuộc hai người nên nói những gì.

Thời gian qua lâu rồi, cảm thấy đối phương đã thay đổi, hoặc có lẽ là bản thân thay đổi, hay chẳng có gì thay đổi, chỉ là tìm cái cớ cho bản thân, thế là nhạt dần, quá như vậy thật, mỗi người sống một thế giới riêng.

Mỗi lần nói chuyện với Triệu Thuỷ Quang, Dương Dương đều ngưỡng mộ không thôi: “Cậu thì sướng rồi, có cực phẩm ở bên cạnh”.

Giờ Triệu Thuỷ Quang nhớ lại, cảm thấy đời người đúng thật chàm chọc.

Chẳng bao lâu đã có kết quả thi viết, không ngoài dự liệu, Triệu Thuỷ Quang đã qua. Thế là, mỗi ngày cô đều gọi điện cho Đàm Thư Mặc, song không khỏi thấp tha thấp thỏm, luôn cảm thấy khó chịu khi phải lừa gạt anh.

Đàm Thư Mặc cực kỳ nhạy cảm, đối với chuyện của Triệu Thuỷ Quang cũng vậy, anh từng hỏi: “Gần đây em có chuyện gì à?”.

Triệu Thuỷ Quang có tật giật mình, lập tức nói: “Không có, có thể có chuyện gì cơ chứ!”.

Đàm Thư Mặc không hỏi gì thêm, anh không phải là người nhiều chuyện, mà chỉ đang đợi, đợi xem rốt cuộc cô định nói gì. Hai người ở bên nhau đã gần hai năm, rất nhiều chuyện không cần nói cũng hiểu, nhưng anh không ngờ điều anh đợi lại là chuyện lớn thế.

Thứ Sáu, Triệu Thuỷ Quang nhận được điện thoại của Đàm Thư Mặc báo anh đã quay về, giọng pha chút mệt mỏi: “Anh vừa xuống máy bay, lát nữa có cuộc họp, em đợi anh ở văn phòng, anh đưa em về”.

Buổi chiều, đúng lúc Triệu Thuỷ Quang có cuộc phỏng vấn, không muốn anh mệt nhọc thêm nữa, cô bèn nói: “Vừa khéo em cũng có việc, không sao đâu, em có thể tự về được, anh nghỉ ngơi cho khoẻ đi nhé”.

Vẫn kiên trì, giọng nói trầm ấm của anh từ đầu dây bên kia truyền tới: “...Nhớ em rồi...”, giọng nói pha lẫn chất khàn khàn có chút gì ử ử, vô cùng gợi cảm, tựa như tiếng ngân thủ thi bên tai.

Triệu Thuỷ Quang bỗng nhiên cảm thấy Đàm Thư Mặc đã bước lên mảnh đất dưới chân cô, ở cùng một mặt trời với cô, anh đã quay về thật rồi. Tim cô đập rộn lên những tiếng thành thịch, “văng” một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Tình hình phỏng vấn của cô tương đối tốt, tổng cộng có hai vòng, vòng đầu là xét duyệt của trường với từng người, đều dùng tiếng Trung. Triệu Thuỷ Quang trước giờ lễ phép khéo léo, gia đình cơ bản, vòng này không phải khó khăn gì lớn lắm.

Vòng thứ hai, nghe nói là giảng viên của trường đối phương, người phụ trách dự án, cộng thêm giáo viên nước ngoài phỏng vấn. Triệu Thuỷ Quang vừa nghĩ đến chuyện phải đối mặt với nhiều người như vậy liền cảm thấy đau đầu, nhưng cô Thẩm đã dặn đừng căng thẳng, đều là người trường mình thôi.

Triệu Thuỷ Quang gõ cửa, bầu không khí bên trong bỗng chốc yên lặng. Một lát sau, nghe thấy có tiếng: “Come in”, cô liền lấy lại tinh thần, đẩy cửa bước vào.

Sau khi bước vào, quả đúng là một người ngồi ở đó. Cô Thẩm ngồi ngoài cùng, mặt không biểu cảm, bộ dạng không nhận người thân. Giảng viên nước ngoài Peter là người quen cũ, nháy mắt với Triệu Thuỷ Quang, Triệu Thuỷ Quang cười. Có cả những gương mặt cô không quen biết. Bỗng nhiên, nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngồi chính giữa, đang nghiêng đầu về bên phải, Triệu Thuỷ Quang, không cười nổi.

Người kia vận Âu phục đen hai khuy cài, cà vạt hoa văn màu trắng nhỏ, khuôn mặt có chút trắng bệch, vô cùng cương quyết. Nghe giọng nói vừa rồi của anh, cô biết anh nhất định mệt rồi, nên sắc mặt mới trắng bệch thế kia. Nhưng người như Đàm Thư Mặc, bất luận có vất vả bao nhiêu, cũng tuyệt đối không quen để lộ ra ngoài. Ngay cả vừa rồi, bởi Triệu Thuỷ Quang nghe quen giọng nói của anh, mới phát hiện ra những mệt mỏi ẩn trong đó. Bất luận là lúc nào, anh đều giống như hiện tại, ngồi thẳng lưng, đường nét trên mặt như bút chì phát hoạ, lạnh lùng, cao ngạo, ánh mắt ngập tràn sự nhẫn nại.

Người khác không nhận ra, nhưng khi ánh mắt hai người chạm nhau, Triệu Thuỷ Quang bỗng cảm thấy hơi lạnh thấu xương đang chạy dọc cơ thể.

Tại sao lại để anh biết trong tình huống tệ hại như thế này, huyết quản cô tựa như sắp túa ra mồ hôi lạnh, quả thật là đại nạn đến nơi.

Từ giây phút nhìn thấy Đàm Thư Mặc, não bộ của Triệu Thuỷ Quang đã không thể vận hành, lòng ngổn ngang trăm mối, may mà đa số vấn đề cô đều có sự chuẩn bị, chỉ dựa theo những gì mình học thuộc để trả lời mà thôi.

Khi trả lời câu hỏi của Peter, Triệu Thuỷ Quang không dám nghiêng đầu về bên phải, nhưng ánh mắt đã tập trung toàn bộ ở đó, cô nhìn thấy người kia lật tài liệu, thậm chí còn nghe thấy rõ cả tiếng “soàn soạt” vô cùng nhỏ.

Peter hỏi xong, người ngồi ở giữa có vẻ thuộc cấp lãnh đạo hỏi, Triệu Thuỷ Quang cơ bản không nghe kỹ ông ta hỏi gì, liền bắt lấy mấy từ mấy chốt, đoán, rồi trả lời. Tâm tư của cô lúc này hoàn toàn không có ở đây. Cô biết là cuộc phỏng vấn hỏng bét rồi.

Trả lời xong, người ngồi giữa gật đầu, nhìn trái ngó phải, tỏ ý vẫn còn người hỏi. Triệu Thuỷ Quang biết đây là câu hỏi cuối cùng, trong lòng dần vật vô cùng, chỉ muốn mau chóng kết thúc cho xong.

Đến lượt người ấy hỏi. Nhìn anh một tay chống đầu, một tay cầm bút, chấm vào tài liệu, tim cô đập thình thịch. Anh không ngừng đầu lên, cũng không nhìn cô, chất giọng quen thuộc vang bên tai cô: “Tại sao lại muốn đi du học?”.

Ngữ điệu mang vẻ lạnh nhạt của giám khảo, chỉ hai người họ mới hiểu ý nghĩa sâu xa của câu hỏi này.

Giọng nói ấy vào một tiếng đồng hồ trước còn trầm thấp nói “nhớ em”.

Chỉ một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thế giới của cô và anh đã khác biệt.

Biết chắc sẽ có câu hỏi này, Triệu Thuỷ Quang đã chuẩn bị từ trước, chỉ là, do Đàm Thư Mặc hỏi, nên nó lại mang một tầng ý nghĩa khác. Nếu là giám khảo khác hỏi, cô còn có thể dùng những ý đại loại như muốn làm tăng giá trị bản thân, học cách sống tự lập, đối mặt Ban giám khảo một cách đường đường chính chính. Song cô biết, cái quyết định đi du học mà anh hỏi không phải là ý đó. Sao cô có thể nói những lời như “tự lập”, “tăng giá trị” với anh? Cô không nói lên lời.

Thấy cô im lặng, anh cũng không nhìn cô, mọi người xung quanh bắt đầu rĩ tai nhau thăm thài. Cô biết, nếu như cô lựa chọn, vĩnh viễn không có cách nào thay đổi.

Cuối cùng, cô đứng dậy, khom lưng chào, nói: “Sorry”, rồi mở cửa, đầu không ngoảnh lại, bước ra ngoài.

Trên đường, cô và hai nữ sinh khác lướt qua nhau, một người oán trách: “Nếu như lần này tớ chăm chỉ đọc vài trang phía sau, chắc chắn là không thành ra như vậy!”.

Triệu Thuỷ Quang đi ngang qua, bỗng ngăn người đứng lại, tựa vào lan can trên hành lang. Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi, cô nhắm mắt lại. Cô nghĩ, rất nhiều người đều nói nếu như, “Nếu như tôi chăm chỉ

học tập, chắc chắn sẽ đứng Top mười của lớp”, “nếu như tôi chăm chỉ ôn tập, học bổng chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ”, nếu như lúc đó tôi làm như thế, hiện giờ chắc chắn sẽ thế nào.

Thực ra, đời người không có nhiều “nếu như” đến vậy, cũng không có nhiều “chắc chắn” như thế. “Nếu như” chỉ là cái cớ cho bản thân, bởi sợ bản thân đã nỗ lực nhưng vẫn không đạt được điều mong muốn.

Có bản lĩnh, bạn thử học hành chăm chỉ xem sao, có thể chắc chắn đứng trong Top mười không? Có bản lĩnh bạn chăm chỉ ôn tập, cầm học bổng cho tôi xem nào. Tất thấy “nếu như” chỉ là miệng, thực tế không có chuyện “nếu như”. “Nếu như” là cơ hội bạn vĩnh viễn không thể nắm bắt.

Triệu Thuỷ Quang không muốn nói “nếu như lúc đầu tôi lựa chọn ra nước ngoài, thì sẽ không như này”. Cô không muốn có “nếu như”. Oán trách ấy khiến người ta chán ghét.

“Tại sao lại muốn ra nước ngoài?”, cô đã từng suy nghĩ nghiêm túc.

Bản thân cô thực sự không có hứng thú với ngành Thương mại Quốc tế, học Ngôn ngữ mới là một trong những ước mơ của cô. Cô thực sự không muốn lựa chọn việc gì ngay từ đầu bản thân đã không thấy mấy mặn mà. Hiện giờ đã như vậy rồi, hơn bốn mươi năm về sau thì sao, có phải cô sẽ lẫn lộn trong ngành nghề kia, như thế sẽ có triển vọng sao?

Thứ hai, chuyện của bà ngoại ảnh hưởng đến cô. Triệu Thuỷ Quang nghĩ, cha mẹ mình thì sao, mai này cha mẹ già rồi cũng cần có người chăm sóc, nếu bản thân không có thực lực, bị cuộc sống vây hãm, bị kinh tế làm cho mệt mỏi, vậy thì cha mẹ sinh ra đứa con thế này có phải quá đáng thương không?

Cuối cùng, cô khó mở miệng nói với Đàm Thư Mặc rằng, hiện giờ bất kỳ ai nhìn thấy họ đều nghĩ đây là mối tình thầy trò, mặc dù cô biết quả thật không phải như vậy, chỉ là vừa khéo anh là thầy giáo của cô, còn cô là học trò của anh mà thôi!

Nhưng chính bởi vậy, cô không thể cất lời. Cho đến bây giờ, cô vẫn gọi anh là “thầy Đàm”. Nếu như không rời đi, nếu như không trưởng thành, cô vĩnh viễn sẽ là cô bé của anh, trưởng thành trong tình yêu thương che chở của anh. Thế nhưng, cái cô cần là sự bình đẳng, chứ không phải là đứng đó, mang theo lòng kính sợ để ngưỡng vọng. Cô muốn nắm lấy tay anh, đứng bên cạnh anh.

Như vậy, cô phải nói thế nào!

Triệu Thuỷ Quang đứng trong cái ẩm áp của cơn gió tháng Chín, sợi bông mảnh trên cây bay vào mắt khiến cô nheo lại. Cô khẽ chớp, nước mắt lặng lẽ rơi. Câu “nhớ em” mà anh nói vẫn còn vẩn vút bên tai cô. Nghĩ đến chuyện này, trái tim cô lại ngập tràn ẩm áp, cầm lòng không đành nhắc chân chạy về phía văn phòng.

34. Chương 33

Tình yêu đích thực không tách rời ưu thương

Một quả trứng gà có thể vẽ vô số lần, còn một tình yêu thì có thể không?

-Leonardo da Vinci-

Type: Thùy Trang

Triệu Thuỷ Quang ngồi xổm trước cửa văn phòng Đàm Thư Mặc. Anh vẫn chưa về, có lẽ buổi phỏng vấn chưa kết thúc. Nói ra lại thấy buồn cười, thì ra “có cuộc họp” mà anh nói và “có việc” mà cô nói là cùng một chuyện.

Cô không dám nhắn tin cho anh. Tan tầm ngày thứ Sáu, giảng viên đa phần đã về hết, chỉ còn mình cô ngồi chễm chệ ở đó, ngẩng đầu nhìn gió thổi vào tán cây bên ngoài hành lang. Lá cây xanh tươi “xào xạc” chớp đôi mắt biếc, sợi bông mảnh rơi xuống khiến cô không ngừng dụi mắt. Bầu trời xanh lam trải ra ngút ngàn, Triệu Thuỷ Quang cố gắng chớp mắt nhìn mãi bầu trời ấy, bỗng nhiên thấy hơi chóng mặt.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô vội đứng lên, không còn ai khác có tiếng bước chân như vậy.

Từ xa, Đàm Thư Mặc nhìn thấy cô gục xuống, hết như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó.

Cô khẽ nói: “Thầy Đàm, em xin lỗi”.

Anh không để ý tới cô, quơ chìa khoá trên tay mở cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa mở, không khí ẩm thấp, lạnh lẽo trong phòng phả tới.

Anh bước vào, không quay đầu, giọng lạnh lùng xẹt qua tim cô: “Anh bỏ quyền rồi”.

Triệu Thuỷ Quang không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi: “Gì ạ?”.

Cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, chỉ nghe thấy giọng nói đầy nhẩn nại của anh: “Anh không chấm điểm, em yên tâm”.

Cảm xúc chủ quan như thế, bảo anh sao có thể đưa ra đánh giá chuyên nghiệp!

Triệu Thuỷ Quang sốt sắng, theo anh vào phòng, khẽ lên tiếng: “Em không biết sẽ như vậy, vốn dĩ em muốn hôm nay sẽ nói với anh!”.

“Cạch” một tiếng, chìa khoá rơi xuống bàn được quét sơn màu đỏ. Từ chỗ cô đứng chỉ nhìn thấy quai hàm anh khẽ động, khoe môi mím chặt. Bầu không khí khô hanh trong những ngày cuối hạ vô cùng ngột ngạt.

“Triệu Thuỷ Quang, em có từng nghĩ tới cảm giác của anh khi nhìn thấy tập hồ sơ đó không?” Vừa xuống máy bay anh liền nghe thấy giọng nói hồn nhiên của cô, cái mệt mỏi toàn thân bỗng chốc tan biến hết, một lòng một dạ muốn mau chóng hoàn tất công việc để gặp cô, hai người còn có cuối tuần tươi đẹp ở bên nhau, nhưng không ngờ cái anh nhìn thấy trước tiên lại thư xin đi du học của cô.

Anh phụ trách giúp đỡ những việc liên quan đến chọn lọc sinh viên của Học viện Thương mại, thực ra chỉ là lướt qua trên danh nghĩa. Với sự bận ba trong mấy ngày nay của anh, anh hoàn toàn có thể không đi. Mặc dù hết sức tuý hững, nhưng với chuyện liên quan đến công việc học thuật, anh luôn cẩn thận. Đã mang cái danh này thì phải làm chút gì đó, vậy nên anh đi, nhưng khi nhìn thấy hồ sơ của cô, ngồi trong phòng hội nghị rộng lớn, mà tâm tư anh cuộn cuộn dâng trào. Anh hận không thể xông ra ngoài, chất vấn cô, dứt khoát đưa cô đi là được.

Cô sao có thể, sao có thể giấu giếm anh một chuyện như vậy! Anh đã trăm ngàn lần hỏi bản thân mình như thế.

Khi Triệu Thuỷ Quang bước vào, đứng giữa hội trường nở nụ cười, chào hỏi, Đàm Thư Mặc đã bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nghe cô trả lời. Cuối cùng, anh đã hỏi, thực ra với những gì anh hiểu về cô, anh biết cô sẽ không trả lời.

Nhìn Triệu Thuỷ Quang chạy ra ngoài, Đàm Thư Mặc đưa ngón tay lên day day huyệt thái dương đang giãn giật của mình, khẽ thu lại ánh nhìn, không nói gì thêm.

Một người đàn ông như thế, lần đầu tiên cảm nhận được một cách sâu sắc thế nào là tâm lực mệt nhọc.

Cô đi tới, khẽ chạm vào tấm lưng rắn chắc của anh, tay áp lên vòm ngực phập phồng của anh, thủ thỉ: “Xin lỗi, quả thật là em muốn nói! Em nên bàn bạc với anh! Em muốn tự đi trải nghiệm xem thế nào, xem thế giới này, em có thể rèn luyện được những gì, cuộc đời này có thể đi được tới đâu! Em rất muốn đi, muốn bản thân có thể trở nên tốt đẹp hơn trong tương lai để có thể đứng bên cạnh anh!”

Mặt cô áp vào lớp áo lụa nhẵn mịn sau khi đã cởi bỏ Áo phục của anh, cảm nhận hơi ấm nóng hổi từ cơ thể anh, khiến mặt cô nóng rực.

Bàn tay thon dài có lực của anh nắm lấy mu bàn tay mềm mại của cô, xoay người lại.

Anh khom lưng, trán trơn bóng ẩm áp cộng vào trán cô, đôi đồng tử đen láy sáng đến độ muốn rơi lệ, cất giọng khàn khàn: “Ở bên cạnh anh không tốt sao? Giống như hiện giờ, ở bên cạnh anh không tốt sao?”.

Hai người chìm trong hơi thở nóng bỏng của nhau. Anh không muốn suy nghĩ nữa, liền nhắm mắt kiểm tìm bờ môi cô, rồi đặt nụ hôn triền miên lên đó. Dấu tích anh để lại trên cánh môi cô say đắm, tựa hồ đang nâng niu một món bảo vật.

Mỗi lần chạm vào làn môi ấy, giọng anh lại nỉ non: “Ở lại”, “ở lại”.

Triệu Thuỷ Quang đắm mình vào vòng xoáy ấy. Cô đã từng chứng kiến sự cuồng ngạo của anh, nhưng chưa bao giờ nghe thấy giọng trầm thấp nhỏ nhẹ nhường này. Cô nhắm mắt, tựa như có thể nhìn thấy sự yếu đuối trong anh. Với tính cách cao ngạo, hẳn là anh không muốn để cô biết điều đó.

Giây phút này, bỗng nhiên cảm nhận được nỗi phiền muộn vô hạn, Triệu Thuỷ Quang đưa tay ra, đầu ngón tay chạm đến mái tóc dày của anh, trong lòng dấy lên bao nhiêu niềm lưu luyến.

Anh hôn lên đôi mắt đắm ướt của cô, hơi thở nóng bỏng phả vào mắt cô, “Đừng đi, được không?”, âm cuối lên giọng khàn khàn dỗ dành cô.

Cô tưởng mình không thể phát ra âm thanh, nhưng vẫn nghe thấy câu trả lời của bản thân: “Em xin lỗi”.

Suýt chút nữa cô đã đồng ý, nhưng hiện giờ đồng ý, sau này không làm được, có lẽ cô sẽ hối hận. Xin lỗi, em không thể hứa hẹn như vậy.

Anh nói “không tốt sao” giống như những gì đã từng xảy ra trong đêm ấy, cái đêm anh hỏi “Đối với tương lai chưa biết đến, em không cần sợ hãi. Tôi sẽ nắm lấy tay em, cùng em bước tiếp. Tôi sẽ đứng trước mặt em, giúp em làm tốt mọi thứ trước. Điều này có gì không tốt?”.

Đúng vậy, anh luôn đứng trước mặt cô, hiện giờ, cô phải tự bước ra, ấp ủ một hy vọng nhỏ nhoi, rằng trong tương lai, bản thân sẽ trở nên tốt đẹp hơn để có thể xuất hiện bên cạnh anh.

Anh không nói gì thêm, bờ môi lạnh buốt hôn lên trán cô, như hồ điệp mang về thê lương một kiếp. Thấy tay anh khẽ buông tay mình, cô vội nắm lấy, nhưng rồi, móng tay chỉ chạm vào lòng bàn tay anh.

Anh từ từ thọc tay vào túi quần, lui xuống, tựa vào bàn làm việc, rồi lại đưa tay ra, nói rộng cà vạt, để lộ yết hầu chuyển động, xương quai xanh rõ rệt. Động tác đơn giản, lại mơ hồ như anh đã trải qua hàng trăm năm.

Đàm Thư Mặc nghiêng người, không nhìn cô nữa.

Anh nói: “Triệu Thuỷ Quang, anh cũng có sự cao ngạo của mình”, chỉ vài giây ngắn ngủi, tựa như đã trải qua ngàn năm, anh nói tiếp, “Anh để em đi”.

Giọng anh dứt khoát, kiên định. Đúng vậy, Đàm Thư Mặc anh hà tất phải sống đến bước này? Theo đuổi cô từ cấp ba tới giờ. Nếu cô muốn đi, thì bất luận anh có đuổi theo tới đâu cũng vô dụng thôi. Là một người đàn ông, anh cũng có thứ muốn theo đuổi. Nếu anh muốn sống ở nước ngoài, hà tất phải từ Anh trở về? Cội nguồn của anh ở đây, nếu anh đã quyết định quay về thì không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây nữa. Tình yêu cố nhiên tuyệt đẹp, nhưng từ lúc nào Đàm Thư Mặc lại hèn mọn đến như vậy? Ngay từ đầu, cô đã không muốn để lộ quan hệ giữa hai người, cho đến bây giờ, cô vẫn tiếp tục giấu giếm, tiếp tục kiên trì. Lòng anh đã thực sự nguội lạnh.

Cho dù cả đời này phải một mình cô độc, Đàm Thư Mặc cũng sẽ không làm kẻ ăn mày trong tình yêu. Đây là khí khái của anh.

Ngày hôm ấy, mặt trời ngả về tây, trong căn phòng đông đầy hơi ứ, ánh chiều tà lan toả, một cõi lòng tan nát.

Hi Diệu quan sát thấy sự không bình thường của Triệu Thuỷ Quang, bèn kéo cô nhóc ra, nói là uống trà giải sầu, còn đang tò mò cô bé này đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi như thế thì ra là xảy ra chuyện lớn.

Với cá tính của Hi Diệu, khi biết Triệu Thuỷ Quang giấu giếm chuyện lớn này, chắc chắn là muốn mắng chửi Triệu Thuỷ Quang cho mất mặt, nhưng thấy bộ dạng hoảng hốt của cô em, cô đã không còn ý nghĩ đó.

Cô biết Triệu Thuỷ Quang là người chín chắn, sự việc phải nắm chắc đến tám chín phần mới nói, giận thì giận, nhưng là bạn bè, giờ không phải lúc để so đo tính toán.

Hi Diệu hỏi: “Hiện giờ em định làm thế nào?”.

Triệu Thuỷ Quang bỏ ống hút ra, nói: “Em không biết, em không muốn đi nữa rồi!”.

Hi Diệu nói: “Không muốn đi là tốt đấy, Tư bản đại gian đại ác, đầu thoải mái như chỗ chúng ta! Không sao, chị sẽ đưa em đi uống trà!”.

Triệu Thuỷ Quang cười gượng gạo. Hi Diệu nhìn Triệu Thuỷ Quang cúi gằm mặt xuống, bèn thở dài mấy tiếng.

Cả ngày đi theo nhóm thanh niên văn nghệ sĩ dối lừa bịp bợm, Hi Diệu cũng cảm thấy người đàn ông như Đàm Thư Mặc quá mức cao minh. Người ta đều nói đàn ông dịu dàng là sự trí mạng. Một người đàn ông nặng tình cố nhiên cảm động lòng người, thế nhưng, phụ nữ sẽ không bao giờ cảm động trước một người đàn ông sẵn sàng khúm núm vì cô ta.

Vài giây phút cuối cùng, Đàm Thư Mặc vẫn có thể bảo vệ được sự tôn nghiêm của người đàn ông. Người như vậy mới là một loại độc, loại độc có thể thâm nhập vào tận xương tủy người ta.

Kết quả phỏng vấn đã có, với vị trí cuối cùng trong bảng xếp hạng, Triệu Thuỷ Quang đã có tên trong danh sách được chọn. Tiếp theo là quá trình đào tạo với thời gian tám tháng, kỳ thi IELTS, rồi đến giảng viên của Đại học Ryerson đích thân tới xét duyệt, tuyển chọn một lần nữa.

Rõ ràng Đại học J lớn như thế, nhưng hai người lại giống như không thể gặp được nhau vậy. Mấy lần nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của anh trong nhóm thầy cô lãnh đạo, mấy lần xuyên qua con phố nhỏ cổng sau trường học nhìn thấy đuôi xe quen thuộc của anh, tim cô bỗng chốc đập rộn ràng.

Anh trước giờ là người nói sao làm vậy, điều này cô rõ ràng hơn ai hết. Chỉ là, người yêu dấu, khi em nỗ lực tìm kiếm bóng hình anh, chạm đến hơi thở của anh, phải chăng anh cũng từng quay đầu nhìn em?

Triệu Thuỷ Quang tâm sự với ba người trong phòng, mọi người đều không biết phải nói gì, Hứa Oánh bảo: “Tiểu Quang, cậu quét nhà còn không sạch, ra nước ngoài phải làm sao hả! Tục ngữ nói thế nào nhỉ: Không biết quét nhà, dựa vào cái gì quét thiên hạ”.

Mọi người đều phá lên cười ha hả. Mỗi lần phòng ký túc xá dọn vệ sinh, đồng chí Triệu Thuỷ Quang quét phòng đều không đạt tiêu chuẩn, bị bà trông coi ký túc xá trừ điểm. Cuối cùng, Hứa Oánh dứt khoát để Triệu Thuỷ Quang đi đổ rác quanh năm cho rồi.

Triệu Thuỷ Quang nằm giường trên, chân gác lên tường, một mặt tường bên cửa sổ dán đầy hình các trai đẹp của cô. Người thật có Zai Zai, thực ra người cô thích là Hoa Trạch Loại trầm tính, có Ngô Ngạn Tổ, có Âu Hải Văn. Phim hoạt hình có Rukawa Kaede1 với đôi mắt lạnh lùng.

(1) Một nhân vật trong truyện tranh Slam Dunk sáng tác bởi tác giả Takehiko Inoue, nói về đội bóng rổ của một trường cấp ba mang tên Shohoku.

(2)

Vào thời khắc này, Triệu Thuỷ Quang bỗng nhiên cảm thấy, hai năm đã trôi qua như thế.

Tình bạn, học hành, tình yêu, bất chợt đến chỗ ngoặt cuộc đời, ai đến dạy cô phải chọn lựa thế nào?

Cô tựa đầu vào lan can bên mép giường, móng lung nhớ lại, người ấy lơ đãng gờ cổ tay áo màu vàng, những cặp mày đẹp, đường nét khuôn mặt cô từng vuốt ve, đôi đồng tử mang ý cười, ngón tay thẳng tắp.

Người đàn ông cô yêu có đôi môi mềm mại nhất thế gian.

Chương trình phát thanh của trường bắt đầu vang lên, người dẫn chương trình là sinh viên cùng khoá với Triệu Thuỷ Quang, giọng nói qua đài phát thanh có hơi lạ lẫm. Bài hát Cổ quên sầu của Châu Hoa Kiện ai đã chọn tặng ai từ từ vang lên. Trước kia cô cũng từng nghe bài hát ấy, nhưng giờ phút này nghe lại, bài hát là niềm cảm động đúng với tâm trạng của cô lúc này.

Anh từng hát: “Bạn bè suốt đời bước cùng nhau”.

Anh từng hát: “Đạo gần đây khá mệt mỏi”.

Anh khẽ hát: “Khiến những kẻ yếu đuối như chúng ta hiểu được tàn nhẫn, dốc sức đối mặt với mỗi cơn rét buốt của cuộc đời, người từng yêu lưu luyến không rời thường là duyên không có phận”, “Người đến rồi đi, là bạn, là tôi hay bất cứ một ai khác, gặp nhau chỉ bằng nhìn nhau nở nụ cười”.

Triệu Thủy Quang bỗng thấy nổi chua xót đang đè nén khiến cô không thể thở nổi, có thứ gì đó từ khoeo mắt lặn xuống gối.

Cô quờ lấy khăn mặt trên gối, đắp lên đôi mắt nóng hầm hập của mình.

Thời gian hai năm là quãng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô.

35. Chương 34

Anh đợi em, kỳ hạn hai năm

Em đợi anh, kỳ hạn nửa năm, quá kỳ hạn sẽ quyết lòng quên anh.

-Em đợi anh, Lưu Nhược Anh-

Type: Mai Hoàng

Triệu Thủy Quang nảy ra ý nghĩ không muốn đi nước ngoài nữa, muốn tìm Đàm Thư Mặc nói chuyện nghiêm túc, nhưng ở trường lại không gặp được anh, hai người đều né tránh nhau.

Cuối tuần, Triệu Thủy Quang hạ quyết tâm đến nhà Đàm Thư Mặc.

Dựa vào trí nhớ của mình, cô mò đến khu chung cư tìm mấy tòa lầu, nhìn thấy cánh cửa quen thuộc, bèn nhấn chuông, sau đó xoa bóp tay, căng thẳng đợi chờ.

Một lúc lâu sau, khóa cửa mới “cách” một tiếng, cửa mở ra, Triệu Thủy Quang đẩy cửa vào trong. Anh dựa vào sô pha, khuôn mặt tái nhợt có chút ửng đỏ, không giống Đàm Thư Mặc thân thể cường tráng của ngày thường.

Những lời muốn nói đều đã quên sạch, cô chạy đến, đưa tay muốn sờ trán anh, nhưng anh lại hờn giận quay đầu đi chỗ khác. Chỉ chạm vào má anh, cô đã cảm nhận được cái nóng hầm hập truyền đến.

Triệu Thủy Quang buột miệng: “Anh sốt rồi!”.

Đàm Thư Mặc thẳng người dậy, khuôn mặt đỏ ửng nhưng đôi đồng tử lại sáng rõ bức người, hỏi: “Em tới đây làm gì?”, hơi thở phả ra khí nóng.

Triệu Thủy Quang tựa vào người anh, cảm nhận hơi nóng trên cơ thể anh từng đợt truyền tới qua làn vải, có chút ngượng ngùng. Đứng dậy, muốn cất lời, lại thấy anh cong khóe miệng cười tự giễu, cô bỗng thấy buồn bã đến độ không nói nên lời.

Đàm Thư Mặc thấy cô cúi đầu đứng đó, chỉ cảm thấy đầu óc căng ra, hơi thở nóng hầm hập, bắt lực với cô và với chính bản thân mình. Anh dứt khoát chống người dậy, từ từ bước vào phòng. Triệu Thủy Quang muốn đỡ anh, lại bị bàn tay anh ngăn cản. Người đàn ông này bị ốm mà vẫn cao ngạo như vậy.

Đàm Thư Mặc đứng ở cửa phòng, tay chống lên khung cửa, nói: “Em về đi”. Anh không quay đầu, giọng nói khê khệng lại, chan chứa đắng cay. Cho đến giờ, người cao ngạo như anh vẫn không thể chấp nhận được, đặc biệt là tình trạng sức khỏe hiện giờ của anh, quật cường không cho phép cô nhìn thấy bản thân mình như vậy.

Triệu Thủy Quang đứng bên cửa, nắm tay nắm cửa, ngẫm nghĩ, rồi đi ra ngoài.

Cô nhẹ nhàng bước đến phòng anh, anh đã ngủ. Ánh nắng chiều xuyên qua rèm cửa sổ lùa trắng chiếu vào trong, làn da anh trắng bệch, má ửng đỏ, môi khô, tiếng thở sâu, hàng mày đen cau lại.

Trong lòng Triệu Thủy Quang, Đàm Thư Mặc nếu không phải là người không gì không làm được, thì cũng là hình tượng của một người có tầm ảnh hưởng lớn, cô chưa từng nghĩ anh sẽ có lúc yếu đuối thế này. Bất chợt trong lòng cô gợn lên vị đắng chát không diễn tả thành lời.

Quay đầu nhìn viên thuốc và nửa cốc nước thủy tinh trên đầu giường, cô lặng lẽ cầm cốc ra ngoài rót thêm nước cho anh.

Lúc tìm ấm nước, cô nhìn thấy nồi cháo trên bếp, nhân tiện bật lửa. Hiếm khi làm việc nhà, sợ cháo cháy nên cô đứng canh bên bếp, nồi vừa kêu là cô mở vung, lặp đi lặp lại mấy lần mới xong, cô liền cầm bát mức cháo đặt trên đầu giường anh.

Thấy anh vẫn ngủ, hơi thở nhẹ, môi mím lại, cô ngồi bắt chéo chân bên giường nhìn anh. Vốn muốn đưa tay ra xem nhiệt độ cơ thể anh, lại sợ làm anh tỉnh giấc, cô cứ ngơ ngác ngồi đó, khẽ nói: “Thầy Đàm, xin lỗi, em không muốn đi nữa”, ngẩng đầu thấy anh vẫn đang ngủ, tiếng thở khe khẽ, cô nói tiếp: “Thực ra em rất sợ, em không dám tưởng tượng khi em bước ra ngoài sẽ như thế nào, có chút chờ mong, cũng có chút sợ hãi, nhưng quả thực em muốn ra ngoài xem thế nào, muốn rèn luyện để trưởng thành, quay về nói không chừng bản thân sẽ tốt hơn”.

Cô nhìn sang anh, có phần u oán: “Quả thực em muốn nói với anh, nhưng em không dám, đừng giận em nữa, có được không? Em sắp đi rồi!”.

Cô lại lắc đầu: “Chỉ hai ba năm thôi, em sẽ luôn giữ liên lạc với anh, em sẽ quay lại, thật sự sẽ quay lại mà, sao anh không tin tưởng em như thế chứ, giận dữ lâu như vậy!”.

Túm ga giường anh, cô nói: “Là đàn ông, đừng có như vậy, đừng giận nữa mà!”.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, cô vội vàng bật dậy, quay đầu nhìn anh, xỏ giày, rồi mở cửa, ra về.

Đàm Thư Mặc nằm trên giường, nghe tiếng bước chân dần xa, mới từ từ ngồi dậy. ngoài cửa sổ, trời đã sẫm sẫm tối, trong bát sứ men xanh đầu giường, hạt gạo trắng nõn non mềm, hương cháo vẫn vút bên mũi, cơ hồ giọng nói trẻ con của cô chưa tản mẫn hết ra không khí. Anh chống người dậy, mỉm cười, ấn huyết thái dương, tự nhủ mình làm hơi quá.

Thực ra lúc cô mở vung nồi trong bếp, anh đã tỉnh rồi, hơi buồn cười khi biết cô đang bận rộn. Lúc cô nói chuyện, anh cũng muốn mở mắt, những điều cô nói anh hiểu, anh là thầy giáo của cô bao nhiêu năm, tình hình học tập của cô thế nào, năng lực Tiếng Anh của cô ra sao, không ai rõ hơn anh.

Anh đã từng sống ở nước ngoài, những gian khổ, đắng cay ở bên ngoài, tuyệt đối không phải chỉ là lời nói suông. Hai chữ “du học” như một chiếc áo choàng hoa lệ, cởi bỏ ra mới phát hiện bên trong lúc nhúc những con bọ chét. Vừa nghĩ tới đây, anh đã không muốn cô đi nếm trải cái khổ này.

Được rồi, anh thừa nhận bản thân ích kỷ, không muốn buông tay, cũng không muốn nhún nhường, tha thứ cho sự giấu giếm của cô, nhưng thực chất là anh tức giận cái này, cô thực sự sợ anh đến vậy sao? Anh có chút thất vọng, vì sự không tin tưởng của cô.

Mấy ngày trước bận đi công tác, trở về lại gặp chuyện này, người cao ngạo như anh đương nhiên không thể chấp nhận được sự hèn yếu của bản thân, một mực vùi đầu vào công việc, nên mới sinh bệnh.

Ngồi thẳng dậy, đầu ngón tay chạm đến bát sứ men xanh, cảm giác ấm áp len lỏi vào lòng, anh ngồi bên giường cong khỏe miệng, trận tức giận này đã đủ, bệnh tiêu rồi, cơn giận cũng nên rút lui...

Những ngày sau đó, Đàm Thư Mặc chưa khỏi bệnh hẳn nhưng lại đi công tác. Triệu Thủy Quang bận đến quay mòng mòng, có rất nhiều hồ sơ, chứng từ cần làm. Cô không ở trường nữa, giường trong ký túc xá vẫn để đó, cô nói: Khi nào gần đi sẽ quay về ngủ một tối.

Trong trường, cô cũng bắt đầu trốn học. Ở đại học giúp nhau chút việc cũng là chuyện thường thấy. Bành Hiểu Hiểu phụ trách giúp Triệu Thủy Quang điểm danh, tên cách nhau nhiều như vậy, nên cũng dễ giúp.

Giáo viên đọc tên “Bành Hiểu Hiểu”, Bành Hiểu Hiểu nói: “Có ạ”.

Tên của Triệu Thủy Quang ở phía sau, Bành Hiếu Hiếu điểm danh xong lướt mình, bỏ tóc đang búi xuống, cởi áo khoác ngoài ra, đổi chỗ ngồi.

Cô giáo đọc: “Triệu Thủy Quang”.

Bành Hiếu Hiếu gơ tay: “Có ạ”.

Chuyện này cứ kết thúc như vậy.

Gặp giáo viên “hỏa nhân kim tinh” là chuyện bất đắc dĩ. Năm nay có một vị, là quý bà môn Thống kê học, một trong “Tứ đại danh bổ”^{*} của trường. Mỗi giờ học bắt buộc phải điểm danh, trong bốn lớp cứ phải chọn ra hai lớp điểm danh. Ba lần không đến lớp, khỏi cần thi.

^{*} Là tên một bộ truyện tranh của họa sĩ Tư Đồ Kiếm Kiền, dựa trên bộ tiểu thuyết võ hiệp cùng tên của Ôn Thụy An, kể về bốn bổ đầu (đóng vai trò bảo an trong xã hội Trung Hoa xưa) dưới thời nhà Tống. Họ là Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết. Bằng sức mạnh và tài trí siêu quần, bốn bổ đầu đã lập nhiều công trạng, giúp triều đình trừ gian diệt ác.

Người học Thống kê, trí nhớ đều tốt như vậy sao?

Mỗi lần điểm danh một sinh viên, giảng viên này lại ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, nghiêm mặt nặng lời: “Trương Đào, Trương Đào, là em sao? Điểm danh thay người khác phải không, tôi mà tra ra được là cả hai đều bị trừ điểm đấy”.

Nam sinh còn có cách, giữa lớp này lớp khác thành lập nên tiểu đội tay nắm tay giúp đỡ lẫn nhau, ví dụ như Mã Minh lớp (1) Thương mại Quốc tế, Hoàng Triết lớp (2) Thương mại Quốc tế, Lâm Hiếu Phong lớp (3) Thương mại Quốc tế, Trần Hào lớp (4) Thương mại Quốc tế là một nhóm.

Giảng viên điểm danh “Mã Minh”, Hoàng Triết hô “có”, điểm danh “Hoàng Triết”, Lâm Hiếu Phong hô “có”. Sinh viên khoa Thương mại Quốc tế thông minh biết bao!

Tiếc là nữ sinh khoa Thương mại Quốc tế không có cái gan ấy, thế là, trong bộ môn của quý bà, Triệu Thủy Quang tiết nào tiết nấy đều có mặt đầy đủ.

Tiết Thống kê tuần này, mới lên lớn, Dương Dương đã sốt sắng, lén nói với Triệu Thủy Quang: “Tiêu đời rồi, điện thoại của tớ để ở phòng tự học rồi”.

Thời buổi này, bỏ quên đồ trong phòng tự học đồng nghĩa với việc quẳng đồ đi, chắc chắn một đi không trở lại.

Dương Dương một năm mất hai chiếc điện thoại, quả thực là không phải cô ấy muốn đổi, thật là bất đắc dĩ!

Triệu Thủy Quang thấy quý bà ở phía trước cho ví dụ tiêu biểu để điều tra, điều tra đến độ sắp ngất xỉu, nghe Dương Dương kêu lên vậy, liền nói: “Mau đi tìm đi chứ!”.

Triệu Thủy Quang thấy bộ dạng chỉ tiếc rên rết không thành thép của Dương Dương, bản thân cũng cảm thấy phiền đến độ không có chỗ trút bởi chuyện gần đây, bèn nói: “Tớ đi cùng cậu, chuồn ra từ cửa sau”.

Hứa Oánh chồm lại, thấp giọng: “Đợi lát nữa thừa lúc quý bà viết lên bảng thì các cậu chạy”.

Triệu Thủy Quang và Dương Dương nhích dần đến bên ngoài băng ghế, quý bà vừa quay người, Hứa Oánh thấp giọng: “Chạy!”.

Triệu Thủy Quang và Dương Dương trong lòng kích động, hệt như chạy năm mươi mét, khom lưng phi ra ngoài.

Đứng bên ngoài tòa giảng đường, hai người mới liếc nhìn nhau, bật cười sảng sặc.

Hành động xả thân quên mình của Triệu Thủy Quang rất đáng, Dương Dương đã tìm được điện thoại. Nhưng hai người vẫn phải quay về phòng học, hết tiết quý bà sẽ điểm danh.

Hai người khúm núm ở cửa, vừa nhìn thấy quý bà quay đầu viết lên bảng, vội vàng sải bước dài ngồi vào vị trí!

Đặt mông ngồi xuống còn chưa nóng ghế, quý bà đã “phịch” một tiếng, quăng khăn lau bảng, lớn tiếng nói: “Các cô các cậu nhìn lại mình xem, thế này còn gọi là lên lớp nữa hả, mấy cậu nam sinh kia, vắt chân lên bàn rồi kia kìa!”.

Ánh mắt nghiêm nghị liếc về hướng Triệu Thủy Quang: “Vừa rồi có phải có người học được nửa tiết thì chạy ra ngoài không, đứng dậy, đừng tưởng rằng tôi không nhìn thấy”.

Dương Dương nhìn Triệu Thủy Quang, hai người cuối cùng cũng đứng lên.

Quý bà nhìn thấy có người đứng lên thì rất hài lòng, gõ phấn trên bục giảng: “Đúng thật là coi cái lớp học này là quán trà rồi, sinh viên các cô các cậu bây giờ không chịu học hành, không thèm đến lớp, đến rồi còn chạy đi, thế này còn gọi gì là đến trường, là đi học nữa!”.

Dương Dương có chút tủi thân, nói: “Thưa cô, em bỏ quên điện thoại nên đi lấy ạ”.

Quý bà ngay lập tức quát lớn: “Tôi không hỏi cô, dù sao các cô các cậu làm gì cũng đều có lý do! Có sai cũng không chịu thừa nhận!”.

Triệu Thủy Quang vốn không muốn nói, như mọi khi, nịnh nọt ra vẻ ngoan ngoãn cô rất biết cách, nhưng hôm nay, xin lỗi, tâm trạng cô đang không được tốt, gần đây không dễ chịu chút nào.

Không biết từ bao giờ, cô bắt đầu chán ghét việc chỉ nói những lời ngon ngọt.

Triệu Thủy Quang ngược mắt, liếc thấy khuôn mặt Dương Dương đỏ bừng, ầng ầng nước mắt. Triệu Thủy Quang biết, Dương Dương thường ngày thoải mái, thực ra rất dễ tâm đến lời nói của người khác. Triệu Thủy Quang là người biết thực tình, khó tránh khỏi bất bình thay Dương Dương, nhìn tình cảnh trước mắt, cô càng thêm buồn bã.

Triệu Thủy Quang cất giọng nói: “Thưa cô, em cho rằng đến trường, đi học, đều là quá trình để con người ta trở nên dũng cảm hơn. Bởi vì biết sự vô tri của bản thân nên mới đi học. Sau khi học, mới phát hiện ra sự bé nhỏ của bản thân. Quá trình học tập là để bản thân trở nên can đảm với tương lai hơn”, đột nhiên nhớ đến ai đó, cô bỗng chậm rãi nói: “Trước kia, một người thầy của em đã từng nói: Song song với việc tuổi đời mỗi lúc một lớn thêm, thứ biến mất đầu tiên chính là lòng dũng cảm, đừng sợ phạm sai lầm, bất luận gặp chuyện gì cũng phải vươn ngực tiến về phía trước, không được sợ hãi!”.

Trong phòng học rộng lớn, dưới bao nhiêu cặp mắt, cô bất chợt quay trở về tháng ngày đã rất xa, nhớ đến ánh mắt trong veo của người kia.

Lưng thẳng tắp! Bóng hình ấy luôn ngự ở đáy lòng, trong chớp mắt, đã tựa như một đời một kiếp.

Người yêu đầu, thì ra thời gian trôi qua lâu như vậy rồi!

Triệu Thủy Quang ngẩng đầu nhìn giảng viên đang nhíu mày, mới cảm thấy những lời bản thân nói có hơi quá. Dù sao thì cô không phải là người thích phá rối, làm học trò ngoan quen rồi, cô có chút ngại ngùng, cảm thấy có lỗi với giảng viên, ngẫm nghĩ rồi nói: “Thưa cô, em xin lỗi, trước khi rời đi chúng em nên xin cô, nhưng tình hình khá gấp gáp. Những lời em nói vừa rồi không có ý gì khác, chỉ hi vọng cô hiểu, những lời chúng em nói là thật, chúng em không thêm bớt lý do!”.

Quý bà “khụ” một tiếng, nhìn Triệu Thủy Quang, nói: “Các em ngồi xuống, tôi không muốn làm lỡ thời gian lên lớp”.

Cuối giờ điểm danh, đến tên Triệu Thủy Quang, quý bà ngẩng đầu nhìn. Triệu Thủy Quang có nỗi khổ không nói nên lời, Thống kê học này xong đời rồi!

Thứ Sáu, Triệu Thủy Quang gọi điện hẹn đến chỗ Chủ nhiệm khoa lấy thư giới thiệu. Chủ nhiệm khoa nói hôm nay phải họp, khá bận, sau khi viết xong, bảo Triệu Thủy Quang ba giờ đến phòng Giáo vụ lấy, đúng lúc cuộc họp kết thúc.

Triệu Thủy Quang nghĩ, mấy vị lãnh đạo này thật “có năng suất”. Cô khoác cặp sách to dùng, theo thời gian đã hẹn nghiêng ngả bước đi. Đến nơi, cuộc họp chưa kết thúc, cũng đúng, không thể để lãnh đạo đợi được, cô đến ghé bên hành lang chỗ cửa ngồi xuống.

Không ngừng có tiếng nói truyền ra ngoài, không phải Triệu Thủy Quang cố ý nghe lén, quả thực hành lang quá mức yên tĩnh, cũng chỉ nghe thấy mấy tiếng nói này. Thực ra, nội dung không có gì hay ho cả, Triệu Thủy Quang sắp gục đầu đến ngực, bất chợt nghe thấy Chủ nhiệm khoa nói: “Thầy Đàm, lần này đi công tác vất vả cho thầy rồi, quay về còn phải trợ giúp việc trao đổi sinh viên nữa”.

Triệu Thủy Quang bỗng nhiên cả kinh, tim như thể ngừng đập, mồ hôi túa ra không ngừng.

Cô muốn nghe, nhưng lại sợ, trường học này có thầy Đàm nào khác sao?

Quả nhiên là giọng nói ấy, nhẹ nhàng, lại hơi khàn khàn: “Đây là điều tôi nên làm, về việc trao đổi, Chủ nhiệm Vương, tôi muốn rút khỏi danh sách này”.

Triệu Thủy Quang nghe thấy giọng anh, không dám thở mạnh, sợ một cái hít thở cũng sẽ không nghe thấy nữa.

Nghe xong chuyện này, cô cảm thấy đầu óc ong ong. Đối với chuyện công việc, trước giờ anh luôn chặn chẽ cẩn thận. Lần này anh đã hạ quyết tâm, quả thực không còn liên quan gì đến cô nữa.

Những lời sau đó, cô không nghe nữa, cũng chẳng có tâm tư để nghe, chỉ yên lặng ngồi đó, cơ thể hết như thời tiết dạo gần đây, lúc lạnh lúc nóng.

Một lát sau, cửa vang lên tiếng “cạch”, Triệu Thủy Quang giật mình, đoán chừng cuộc họp đã tan. Cô chẳng nghĩ ngợi gì, cuống cuống nép vào góc ngoặt cầu thang, thư tiến cử cũng không cầm nữa, vô cùng căng thẳng. Lúc này, cô mới nhìn thấy mấy giảng viên lần lượt đi ra, vừa trò chuyện vừa đứng trước cửa thang máy. Cô ngóng trông một hồi lâu cũng không thấy Đàm Thư Mặc đâu.

Đang cảm thấy kỳ lạ thì trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Đàm Thư Mặc, chỉ một cái nhìn thôi, đã khiến tim cô đập tình thịnh.

Là giọng của Chủ nhiệm khoa: “Cô Chu bao giờ thì nghỉ hưu vậy?”.

Giọng của quý bà Thống kê học: “Sắp rồi, sang năm, về nhà chơi với cháu thôi, sinh viên bây giờ thật không dễ dạy, tiết học của khoa Thương mại Quốc tế hôm qua còn có nữ sinh tranh cãi với tôi, nói gì mà đi học là để con người không còn sợ hãi, cái gì mà có thầy giáo nói với con bé: Con người trưởng thành thì dũng khí cũng không còn! Chuyện gì thế này, sinh viên giờ ngày càng ghê gớm!”.

Triệu Thủy Quang nghe thấy thể liền run lấy lấy!

Người già thường hay oán trách, Chủ nhiệm khoa xen vào: “Haizz, Tiểu Đàm, có phải cô bạn gái nhỏ của cậu cũng là sinh viên Thương mại Quốc tế không?”.

Tim Triệu Thủy Quang bỗng chốc nảy lên một cái, không nghe thấy giọng của anh, cô có hơi sốt sắng.

Một lúc lâu sau, giọng của người ấy truyền tới: “Vâng, đó là bạn gái của tôi, vóc người thấp, tên là Triệu Thủy Quang”.

Triệu Thủy Quang tựa vào bức tường lạnh như băng, căng thẳng đến độ tay nắm thành nắm đấm, không dám thở mạnh.

Bên kia, bầu không khí hình như có phần gượng gạo, Chủ nhiệm khoa cười ha hả nói: “Trùng hợp vậy, cô Chu, mau để Tiểu Đàm nhận lỗi với bà”.

Quý bà vội nói: “Không cần vậy đâu”.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe giọng của Đàm Thư Mặc vẫn từ tốn như thường ngày nhưng ẩn chứa sự quyết đoán: “Cô Chu, tôi tin cô ấy không có ác ý gì”, lời nói khách sáo nhưng nghe kỹ lại lộ ra sự kiên định: “Nếu tôi giúp cô ấy nhận lỗi, chính là thừa nhận cô ấy đã sai. Tôi tôn trọng mọi việc cô ấy làm, mỗi câu cô ấy nói. Nếu tôi nhận lỗi thì đây là cái sai của tôi”.

Vô cùng yên lặng, chỉ nghe thấy vài tiếng bước chân, giọng nói của anh lại một lần nữa vang lên: “Thật ngại quá, thầy giáo cấp ba mà cô ấy nói, tôi nghĩ, chính là tôi”.

Dừng một lát, anh nói tiếp: “Thưa cô giáo Chu, đối với giáo viên, học sinh có thể là ký ức nhất thời, nhưng đối với học sinh, giáo viên lại là hồi ức cả một đời”.

Lúc Triệu Thủy Quang nghe anh nói: “Tôi tôn trọng mọi việc cô ấy làm, mọi lời cô ấy nói”, trong lòng cô đã ngập tràn chua xót. Nghe anh nói thế, nước mắt cô bỗng nhiên trào ra, khóe miệng mẫn chất.

Bất luận đi tới đâu, Triệu Thủy Quang cũng sẽ không bao giờ gặp được Đàm Thư Mặc thứ hai!

Người ấy nói: “Mọi người cứ đi thông thả, tôi xuống cầu thang bộ trước”.

Bước chân càng lúc càng đến gần, Triệu Thủy Quang giật mình, vội đưa tay quệt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi.

Còn chưa né đi được, cửa cầu thang bộ đã mở, cô đành quay người, mang theo gương mặt nhếch nhác vô cùng thẫn hoi.

Thấy ánh mắt có phần kinh ngạc nhưng khuôn mặt vẫn anh tuấn như xưa của anh, cô không khỏi mỉm cười: “Em chào thầy Đàm ạ”.

Đã bao nhiêu lần, cô chào anh như vậy? Những ngày tháng thế này hình như không nhiều, có thể đây chính là lần cuối cùng. Cô cố gắng mỉm cười, chán nản khi để anh nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của bản thân.

Đàm Thư Mặc tựa vào cửa, mặt không đổi sắc, đột nhiên ngón tay thon dài lạnh băng đưa ra, áp lên mặt cô, lên những giọt nước mắt còn vương, míu môi hỏi: “Triệu Thủy Quang, em đang làm cái gì vậy?”.

Anh không hỏi “Triệu Thủy Quang, em khóc cái gì”, mà hỏi “Em làm cái gì vậy”, giống như đang đối diện với một cô bé gầy rộc vô cơ vậy.

Triệu Thủy Quang nhìn anh, không chớp mắt, vô cùng cố chấp: “Thầy Đàm, em không đi nữa”.

Cô kéo lấy mép áo khoác của anh, nói: “Em không đi nữa, có được không?”.

Vào lúc anh đưa tay ra, vào lúc nghe thấy những lời anh bảo vệ cô, vào những ngày tháng tâm phiền ý loạn, hay vào lúc nấu cháo cho anh, cô đã nghĩ mình sẽ không đi nữa, nhưng tất cả mọi chuyện đều đang được triển khai rồi. mẹ cô bắt đầu bận rộn giúp cô chuẩn bị đồ đạc cần dùng sau khi ra nước ngoài. Cô không dám có ý nghĩ này, cô sợ bản thân khiến quá nhiều người thất vọng, dù sao thì nói một đằng làm một nẻo không phải là phong cách của cô.

Nhưng hôm nay gặp lại anh, tất cả mọi kiên trì của cô đều trở nên nực cười.

Phong cảnh trên đường có tươi đẹp đến đâu, nếu không có anh đồng hành, còn gọi gì là phong cảnh, sao có thể thành cuộc đời?

Năm ấy Hi Vọng đi, cô không níu kéo, nghĩ lại, đây là báo ứng, hôm nay đổi lại là cô, đời người quả đúng là nực cười.

Lần này đổi lại là cô hỏi: “Có được không?”.

Đàm Thư Mặc nhìn đôi mắt được nước mắt gột sạch đến sáng rõ của cô, nói: “Triệu Thủy Quang, em đã nghe câu ngạn ngữ ‘Over he hill’ chưa? Ý nói đã đi qua đỉnh cao của cuộc đời. về sau, anh có bình tĩnh suy nghĩ những điều em nói, anh hiểu ý em, hiện giờ em đang đứng ở thời khắc leo núi, đợi khi độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời em qua đi, người trẻ tuổi hơn em sẽ leo đến trước mặt em, thậm chí là cao hơn em, vượt qua em một cách dễ dàng. Lúc này, em sẽ nhìn người ta trèo lên trên. Cuộc đời con người là từng giai đoạn như một chuỗi nối tiếp, bỏ lỡ thời gian tươi đẹp nhất, sẽ không còn nữa! thời gian của người phụ nữ cũng là như vậy”.

Triệu Thủy Quang sững sốt, ngẩng đầu hỏi: “Ý của anh là để em đi sao?”.

Cô không hiểu, anh muốn cô dừng đi, cô không nói, hiện giờ cô nói, anh lại muốn cô đi.

Đàm Thư Mặc thu lại bàn tay bịn rịn quyến luyến, thọc vào túi quần, nghiêng mặt đi, không nhìn khuôn mặt đăm lẹ của cô.

Triệu Thủy Quang sốt ruột, đưa tay kéo lấy cổ của anh, nói: “Em ở lại cũng vậy, ra nước ngoài cũng không đảm bảo sẽ tốt hơn, đúng vậy không!”, nhưng lại phát hiện cổ tay anh rất nóng.

Lập tức thu tay lại, vén tóc anh lên, sờ trán anh, rất nóng, cô lắt làm kinh ngạc: “Có phải anh vẫn đang sốt không?”.

Anh kéo tay cô xuống, giữ chặt trong lòng bàn tay mình, hơi nóng truyền đến người cô, đôi đồng tử đen lầy có thần không hề giống người bệnh.

Anh nói: “Không cần lo lắng, anh bị cảm cúm. Triệu Thủy Quang, em phải biết rằng, ra nước ngoài không phải là trốn chạy. Nếu theo như em nói em muốn tự lập, điều này phải trả giá. Lấy chuyện ngày hôm nay ra làm ví dụ, cảm cúm, sốt, không ai hay biết, không ai quan tâm đến em, em phải tự đi mua thuốc, gắng gượng đến lớp học. Ngày tháng như vậy em phải suy nghĩ kỹ”. đây đều là quá khứ anh từng trải nghiệm, anh hiểu, hi vọng cô cũng có thể hiểu rõ khi lựa chọn cho mình tương lai như vậy.

Triệu Thủy Quang không cử động, nhìn đôi mắt phát sáng khác lạ của anh, biết những điều anh nói có lẽ đều là những chuyện đã xảy ra với anh, những chuyện cô chưa từng nghe anh nhắc đến. Lúc ở cùng anh, cô cảm thấy có anh, dù trời sụp xuống cô cũng không sợ, lại chưa từng nghĩ, anh cũng có quá khứ như vậy.

Đàm Thư Mặc buông tay cô ra, tay cuộn thành nắm đấm đấm vào lan can, khiến Triệu Thủy Quang hốt hoảng.

Có thể là do sốt, mặt hơi đỏ, hơi thở có phần gấp gáp, vòm ngực nhấp nhô, anh nói: “Triệu Thủy Quang, anh không chỉ là thầy giáo của em, đừng ép anh nói những lời này nữa”.

Có trời biết, anh hi vọng biết bao cô sẽ ở lại. Nói những lời này, đến ngay cả bản thân anh cũng không tin mình là người cao thượng đến thế.

Đàm Thư Mặc phát cáu với bản thân, nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt sâu thẳm khiến người ta không thoát ra được, nói: “Anh không cao thượng như thế, anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, rất muốn giữ em bên mình, cả đời như vậy là được rồi, nhưng có một việc còn quan trọng hơn”.

Dừng một lát, anh than nhẹ: “Đó chính là anh hi vọng em có thể hạnh phúc!”.

Giọng anh trầm thấp đầy dịu dàng, tựa hồ như đang được nhìn thấy hạnh phúc của cô, bỗng chốc cô lại không kìm được nước mắt.

Anh thu tay lại, từ từ đi ra ngoài, mở rộng cửa, nói: “Triệu Thủy Quang, nếu em đã muốn tự đi rèn luyện, anh cho em thời hạn hai năm, điều kiện tiên quyết là, bắt đầu từ bây giờ, em không được gọi điện khóc lóc kể lể với anh, không được chạy tìm anh, đừng liên lạc với anh, phải biết cách tự lập. Sau hai năm, điện thoại của anh không đổi số, chỗ ở không đổi, anh vẫn sẽ ở đây, khi nào trở về hãy nói cho anh biết, lần này đã có thể trở nên tốt đẹp hơn để đứng bên cạnh anh hay chưa”.

Thật lòng anh quyến luyến cô, thật lòng không thể buông tay, thôi được hai năm thì hai năm, Đàm Thư Mặc đến lúc đó mới ba mươi hai tuổi, hai năm đã qua, không khó khăn gì thêm hai năm nữa.

Triệu Thủy Quang hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Đàm Thư Mặc nói thế, vậy cô khóc há chẳng phải là công cốc rồi sao, mấy ngày vừa rồi cô đau lòng là công cốc rồi sao!

Đàm Thư Mặc quay đầu, nhìn cô ngẩn người đứng đó, tâm tình vô cùng tốt, ai bảo cô bé này trước đó không khiến anh bất lo. Cong khỏe môi, vô cùng gợi cảm, anh nói: “Triệu Thủy Quang, đàn ông càng lớn tuổi giá trị thị trường càng cao, nếu em không yên tâm thì mau chóng tốt nghiệp đi. Năm đó, thầy Đàm của em đã tốt nghiệp trước thời hạn với Danh dự hạng Nhất đấy, đừng nói với anh là em không làm được?”.

Nước mắt đã cạn, Triệu Thủy Quang cũng không để ý, chỉ nhìn anh tựa vào đó, khỏe mắt nhướng lên đầy tà khí nhưng lại hấp háy niềm vui. Đây mới là Đàm Thư Mặc đã lâu không gặp của cô.

Triệu Thủy Quang vẫn là Triệu Thủy Quang, vẫn tiếp tục bị mắc câu mà thôi!

Trong cuộc sống có những lúc cảm thấy quyết định hiện giờ là đúng, nhưng tương lai không nhất định là đúng, đôi khi thấy quyết định hiện giờ không đúng, song tương lai chưa chắc đã là không đúng. Thế nên, đừng nghĩ ngợi nhiều như thế, hãy luôn lạc quan, mỉm cười bước tiếp! Ai nói tương lai không có gì tốt đẹp đang chờ bạn?

36. Chương 35

Mùi vị của đào mật

Tình yêu, lời em nói là món ăn của tôi, hơi thở của em là rượu nồng của tôi.

-Goethe-

Type: Mai Hoàng

Sau này?

Sau này, Triệu Thủy Quang quả thật không qua môn Thống kê học. Xem ra, thời đại này tuyệt đối không thịnh hành chuyện thanh niên nhiệt huyết.

Còn chưa kịp tham gia kỳ thi bổ sung sau kỳ nghỉ thì Triệu Thủy Quang đã phải dừng các môn học ở trường lại, gói ghém đồ đạc để chuẩn bị đến Canada, phải ở đó bắt đầu củng cố ngôn ngữ trước.

Hi Diệu từng hỏi Triệu Thủy Quang có nên nói cho Hi Vọng biết chuyện cô sang Canada không, cô muốn cho Triệu Thủy Quang MSN của Hi Vọng, dù sao thì có người quen bên ngoài cũng an tâm hơn nhiều.

Triệu Thủy Quang vội từ chối khéo: “Chị yêu ơi, không phải lo lắng cho em đâu, có bao nhiêu người cùng trường đi với em cơ mà!”.

Thi thoảng, Triệu Thủy Quang sẽ nghĩ đến Hi Vọng cũng sống cuộc sống như vậy, nhưng chỉ là nghĩ mà thôi. Cho đến nay, tớ đã có hạnh phúc của mình, cậu cũng nên có hạnh phúc của cậu, tớ sẽ không đi làm phiền cậu, cứ như vậy là được. Có lẽ, vào một buổi chiều năm tám mươi tuổi, tớ sẽ ngồi trên ghế đẩu nhớ đến cậu. Lúc đó, tớ cũng sẽ giống như ngày hôm nay mỉm cười chúc cậu hạnh phúc.

Mấy tuần trước khi đi, trong lớp có nam sinh gọi điện cho Triệu Thủy Quang. Thường ngày mối quan hệ giữa hai người cũng coi là tốt, nhưng mấy năm đại học. Triệu Thủy Quang không ở cùng bạn trong phòng ký túc thì theo sau Đàm Thư Mặc, qua điện thoại, nói với cậu nam sinh này chẳng được mấy câu đã hết chuyện, nam sinh kia nói: “Chúc cậu lên đường bình an, tớ không viết lời nhắn cho cậu nữa nhé”. Triệu Thủy Quang chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Mãi đến hôm qua, quay trở lại ký túc xá, nhìn thấy quyển lời nhắn đặt trên bàn cô mới bừng tỉnh, Hứa Oánh nói: “Đây là tiền của ký túc xá mua, cậu thích Hello Kitty, tớ và Hiếu Hiếu đi chọn cả nửa buổi đấy”. Dương Dương nói: “Giờ không được xem, về nhà rồi xem!”.

Triệu Thủy Quang tuân lệnh, nhưng về nhà bận rộn, quên bồng luôn chuyện này, buổi tối liếc thấy quyển sổ, thuận tay cầm lên xem, cô mới biết, trong đó đều là chữ ký, lời nhắn của bạn bè trong lớp, đa phần của nữ sinh. Ba người trong phòng cô viết trước tiên, ai cũng dào dạt tình cảm viết kín một trang giấy, từng kỉ niệm vụn vặt từ lúc nhập học cho đến hiện tại còn dằn dò cô phải chăm sóc bản thân cho tốt.

Đêm hôm đó, đèn trên đầu giường tỏa ra thứ ánh sáng tối mờ, chậm rãi lần giở, mắt Triệu Thủy Quang không nén nổi lớp sương mù mờ mờ. Cô nhớ lại ở KTV, mọi người cùng nhau hát bài Phạm Vỹ Kỳ: “Cho đến nay, nơi đây cỏ dại đã mọc thành cụm, không có hoa tươi, may mà từng có xuân thu và đông hạ của các bạn”.

Hành lý đi Canada quy định không được vượt quá hai mươi ba cân, cha mẹ Triệu Thủy Quang lén lấy lên để, cân hết lượt này đến lượt khác. Vào lúc thu dọn hành lý, Triệu Thủy Quang đã hiểu ra rằng, ra nước ngoài không phải là truyện nở mặt gì cho cam, thứ gì cô cũng muốn mang, nhưng lại không thể nhồi hết vào va ly.

Ngày mai đã đi rồi, Triệu Thủy Quang một đêm không tắt máy, quả nhiên, buổi tối, một tin nhắn được gửi đến: “Ngày mai mấy giờ em đi? Đi chuyến bay nào?”.

Cô nhìn đi nhìn lại dòng chữ ấy, nước mắt lại sắp trào ra, may mà anh gửi tin nhắn chứ không gọi điện, nghe thấy giọng anh, cô thực sự sẽ khóc, cô nghĩ vậy. Cô nhắn lại: “AC 083, ngày mai cha em đưa đến sân bay, chuyến bay lúc hai giờ mười lăm phút”.

Từ Nam Kinh đến Thượng Hải, lộ trình hết hơn ba tiếng đồng hồ, Triệu Thủy Quang ngủ cả dọc đường. mơ màng tỉnh giấc, cô phát hiện mình đã gối đầu lên đùi mẹ. Hơi ấm của mẹ truyền đến giống hệt như hồi nhỏ, cô bỗng có chút sợ hãi.

Đi liền hai năm, khi quay về, có phải tất cả đều không như trước kia nữa hay không?

Sân bay Quốc tế Phổ Đông, ngoại trừ hồi bé cùng gia đình đi nơi khác ngồi máy bay ra thì Triệu Thủy Quang hầu như không có ấn tượng gì. Cô không có thời gian đi thưởng thức cảnh sắc muôn màu muôn vẻ của Thượng Hải, không có thời gian đi ngắm nhìn thiết kế mái thủy tinh hình trụ độc đáo trong sân bay. Khi người ấy vận áo khoác màu kem hai hàng cúc, bước chân vững chắc từ từ lại gần, tất cả buồn phiền trong lòng cô bỗng nhiên trôi chảy.

Cô rất muốn cười, nói với anh rằng: “Thầy Đàm, hẹn gặp lại”, nhưng cô không dám nói, không dám ngẩng đầu lên, sợ nước mắt bỗng chốc không thể ngừng rơi.

Đàm Thư Mặc xin nghỉ từ sớm, lái xe tới đây, ngắm nghĩ rồi ngồi trong khu phục vụ của hàng không Canada, quả nhiên không ngoài dự đoán, buổi trưa, cô đẩy xe hành lý cùng cha mẹ chuyện trò đi ngang qua. Trong lúc chờ đợi, anh bỗng nhớ đến nụ hoa đã từng non nớt kia, vào lúc bản thân anh còn chưa phát giác, nụ hoa ấy đã nở rộ thanh mát đến thế. Anh nắm lấy bàn tay mình, cong khóe miệng tự giễu bản thân, “buông tay”, nói thì đơn giản, nhưng nghiền ngẫm lại thất nực cười biết bao. Anh không biết tại sao bản thân lại giống như cậu nhóc non nớt đưa ra ước định như thế, nhưng bất luận như thế nào, anh tuyệt đối không buông bỏ.

Anh học Tài chính, hiểu được tính chất nguy hiểm của thời gian, nhưng anh cũng biết nguy hiểm càng đến thì báo đáp càng lớn. tình cảm cũng là một dự án đầu tư, anh tin tưởng vào sự hi sinh của mình.

Mẹ Triệu đã nhìn thấy Đàm Thư Mặc từ xa, bèn gọi một câu: “Tiểu Đàm, ở đây”.

Đàm Thư Mặc đến gần, cất giọng chào hỏi: “Mẹ Triệu, cha Triệu”.

Mẹ Triệu vỗ đầu Triệu Thủy Quang, nói: “Con bé này!”.

Đàm Thư Mặc cười, nhìn cô cúi gằm đầu.

Mẹ Triệu kéo cha Triệu, nói: “Nha đầu, đến giờ làm thủ tục check-in rồi”.

Đàm Thư Mặc nhận lấy xe đẩy, nói: “Để con đưa cô ấy đi cho ạ”.

Trên đường, hai người đều lặng thinh. Người đi chuyến bay này rất nhiều, đội ngũ xếp hàng hết vòng này đến vòng khác, ánh mắt của người bên cạnh không ngừng liếc qua.

Người đi tiễn đa phần là tổ hợp phụ huynh con cái. Nhìn cặp đôi này, người đàn ông cao lớn đẹp trai, khí chất tuyệt vời, mái tóc người con gái không quá dài nhưng trông cô nhỏ nhắn xinh xắn, ngũ quan cân đối. hai người thật kỳ lạ, cứ đi chuyển theo hàng lối, từ đầu đến cuối, người đàn ông thì thoảng chầu mày, khuôn mặt lạnh lùng, cao ngạo, cô gái nhìn Đông liếc Tây, khuôn mặt mờ mịt luống cuống, mỗi người mang một tâm sự riêng.

Sắp đến lượt cô vào, Đàm Thư Mặc hỏi: “Hộ chiếu đã cầm chưa?”.

Triệu Thủy Quang gật đầu, khẽ “ạ” một tiếng.

Hồi lâu sau, Đàm Thư Mặc hỏi: “Còn vé máy bay?”.

Triệu Thủy Quang ngoan ngoãn trả lời: “Kiểm tra xong hành lý mới đưa vé ra”.

Hai người không nói gì thêm, check-in hành lý, cầm vé máy bay, mọi việc đều lặng lẽ tiến hành.

Khắc khoải đợi chờ, cuối cùng giây phút ấy cũng phải tới, Triệu Thủy Quang không muốn khóc.

Mẹ Triệu nói với vành mắt đã đỏ hoe: “Phải chú ý giữ gìn sức khỏe”. Cha Triệu đưa túi du lịch cho cô, rồi quay đầu bước đi. Đàm Thư Mặc tựa vào cột, tay thọc túi, cúi đầu, cặp mắt không nhìn ra biểu cảm gì.

Triệu Thủy Quang bật khóc, ôm lấy cha mẹ, không quan tâm mình đang ở nơi nào.

Cha Triệu vỗ vai con gái, nói: “Ngao nào, con mau đi chào người ta đi”.

Triệu Thủy Quang giờ mới nghen ngào đi về phía Đàm Thư Mặc. Anh ngẩng đầu ánh mắt tựa nước, cốc đầu Triệu Thủy Quang mắng: “Đồ ngốc”, giọng nói nỉ non không rõ tiếng.

Triệu Thủy Quang không kịp ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm của anh, đột nhiên bị kéo vào vòng ôm ấm áp, cánh mũi tràn ngập hơi thở của anh. Anh cúi đầu, kề vào tai cô, thầm thì: “Triệu Thủy Quang, đừng khóc nữa, anh sẽ luôn ở đây!”.

Giọng anh khàn khàn.

Cô tưởng anh chưa hết cảm cúm, bèn cử động muốn nhìn anh, nhưng lại bị ngón tay anh ghì lấy, “Đợi đã”, anh nói, giọng khàn khàn trầm thấp.

Cô được ôm trọn trong vòng tay anh, má áp vào vòm ngực phập phồng của anh, bên tai là tiếng tim anh đập, cảm nhận cái mát mát từ yết hầu anh, bỗng nhiên hiểu ra tại sao giọng anh lại nhỏ nhẹ, tại sao anh lại ghì lấy mình nói “Đợi đã”, má cô ướt đầm.

Người trong sân bay đi lại nườm nượp, tiếng bước chân, tiếng vui đùa ầm ĩ của trẻ con, tiếng ồn ào bỗng chốc trở nên xa xôi. Ở trong lòng anh, cô quả thật hy vọng khoảnh khắc ấy sẽ trở thành mãi mãi sánh cùng trời đất.

Cuối cùng, anh buồn cô ra, xoa tóc cô, gương mặt đông đầy dịu dàng, nói: “Đi đi”.

Cô đưa tay lên lau bữa nước mắt trên mặt, rồi đi về phía cổng an ninh, không ngoảnh đầu lại, nước mắt vừa lau xong lại chảy xuống.

Vào cổng, cô vừa nghen ngào vừa đưa đơn khai báo cho nhân viên kiểm tra. Người nhân viên đã quen với cảnh tượng này, liền đóng dấu, rồi cho phép đi qua.

Từ nay về sau, em ngẩng đầu bước về phía trước, còn trong valy của em luôn chứa đựng linh hồn anh.

Đại học Ryerson tọa lạc tại một thị trấn nhỏ phía Đông Canada, hai phần ba người trong thị trấn đều là sinh viên của trường. Vào kỳ nghỉ, trường học vô cùng yên tĩnh, dịp khai giảng lại bắt đầu trở nên sôi nổi, nhộn nhịp.

Lúc Triệu Thủy Quang mới tới, nơi này đã là mùa thu, sinh viên Trung Quốc trong trường cho xe đến đón họ. Từ sân bay trở về đã là đêm khuya, ngồi máy bay quá mức mệt mỏi, nên giờ cô cứ gật gà gật gù ở ghế sau, bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Xe lái đến thị trấn, chị sinh viên khóa trên ngồi hàng ghế phụ nói: “Đến nơi rồi”.

Triệu Thủy Quang mới cả kinh, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, trời tối đen như mực, có cửa hàng sáng đèn, những căn nhà thấp bé, không có tòa cao ốc như Nam Kinh, không phồn hoa như Thượng Hải. Dọc đường, chị sinh viên khóa trên giới thiệu, “Đây là nơi mua đồ sinh hoạt hằng ngày, đây là nơi mua sách,...”.

Triệu Thủy Quang bất chợt nhớ cha mẹ, nhớ Đàm Thư Mặc, niềm chua xót trào dâng trong lòng. Cô nhớ anh từng nói: “Không được khó”.

Cô nhắm mắt, áp trán vào cửa kính xe, lành lạnh.

Tờ mờ sáng, Triệu Thủy Quang đã bị tiếng sóng biển đánh thức. Đang làm quen với sự thay đổi múi giờ nên cô dậy rất sớm. Kéo rèm cửa, cây xanh tươi tốt, gió nhẹ phả tới, cô nói với bản thân: “Cố lên!”, bắt đầu ngày đầu tiên ở Canada.

Những ngày sau đó cũng không dễ chịu gì cho lắm, mỗi ngày cô đều phải điều chỉnh múi giờ tới khi sắc trời mờ tối phải bận rộn thích ứng với môi trường. Ngôn ngữ, thuê phòng, các mối quan hệ, học tập, đồ ăn, mọi vấn đề đều khiến thể xác và tinh thần cô mệt mỏi.

Cô từng trốn trong phòng khóc. Cô nghĩ bản thân đúng thật là rảnh rồi sinh nông nổi, vứt bỏ bạn bè, gia đình, và cả người mình thương yêu, để rồi một thân một mình chạy tới đây phẫn đấu.

Cô nhớ Đàm Thư Mặc từng nói: “Triệu Thủy Quang, em phải biết rằng, ra nước ngoài không phải là trốn chạy. Nếu theo lời em nói em muốn tự lập, điều này phải trả giá. Lấy chuyện ngày hôm nay ra làm ví dụ, cảm cúm, sốt, không ai hay biết, không ai quan tâm đến em, em phải tự đi mua thuốc, gắng gượng đến lớp học. Ngày tháng như vậy em phải suy nghĩ cho kỹ”.

Thì ra, anh thực sự đã đứng trước mặt cô, suy nghĩ mọi chuyện cho cô, hôm nay xem ra cô mới hiểu được dụng tâm của anh.

Lúc gian khổ cô sẽ tự hỏi, phải chăng năm đó Đàm Thư Mặc cũng từng bước vượt qua như thế này? Nghĩ như vậy, toàn thân cô lại tràn đầy năng lượng. Lời cô nói ra nhất định phải làm được, vì anh, cũng là vì bản thân mình.

Vạn sự khởi đầu nan, may mà Triệu Thủy Quang cũng có tính kiên trì, dễ dàng chung sống với người khác. Dưới sự giúp đỡ của bạn bè, nhà trường, lớp sinh viên mới đến chẳng mấy chốc đã đi vào quỹ đạo.

Cuối cùng, Triệu Thủy Quang đã chịu được đến cuối thu. Cô có thể thật thà nói với mẹ trong điện thoại rằng: “Mẹ, con rất ổn, thật đấy ạ, mẹ không phải lo lắng cho con đâu”.

Một ngày nọ, trên đường đến trường, cô nhặt một chiếc lá phong vừa rơi từ cành xuống đất, kẹp vào trang sách. Có ngày, cô sẽ tặng nó cho Đàm Thư Mặc.

Mọi người đều nói đây là đất nước của phong đỏ, nhưng hiếm có ai cảm nhận được sự tiêu điều của lá rụng nơi đây, hiếm có ai nhắc đến, ở đây một năm gần như có đến tám tháng mùa đông lạnh giá.

Người dạy Triệu Thủy Quang Ngôn ngữ học Sơ cấp là cô Lise lai Pháp, một quý bà hiền từ, toàn thân thoảng mùi pho mát. Lúc dạy học, cô sẽ nhắc đến nông trường gia đình mình, mấy người Trung Quốc tụ tập một chỗ nói tiếng Trung, bị cô Lise bắt được, cô ấy giả vờ tức giận: “Được lắm, sau này tôi sẽ nói tiếng Pháp với các em!”.

Cô bật cười sang sảng, Triệu Thủy Quang chưa từng gặp ai đáng yêu đến thế.

Đàm Thư Mặc, giáo viên của anh ngày ấy thế nào? Có ai như cô Lise không?

Mỗi lần cô đều nghĩ như vậy.

Có lần, Triệu Thủy Quang đến văn phòng của cô Lise tiếp nhận hướng dẫn luận văn. Cô Lise pha trà nóng hôi hổi, cầm bút sửa từng hàng luận văn cho cô.

Triệu Thủy Quang nhìn bàn tay có chấm đồi mồi, và những nếp nhăn của cô Lise, bất chợt nhớ đến bà ngoại mình, người cũng có bàn tay ấm áp thế này. Thoáng thấy mùi pho mát tỏa ra từ người cô Lise, trong thoáng chốc, cô muốn rơi nước mắt.

Cô bất chợt nhớ bà ngoại da diết. Trước khi đi, cô đã đến thăm bà, bà cứ kéo tay cô mãi không buông.

Hiện giờ, không biết bà ngoại thế nào? Hai năm này sẽ có gì thay đổi, không ai có thể nói trước. Triệu Thủy Quang bỗng cảm thấy hoang mang và bất lực với tương lai.

Cô sợ sự rời đi của bản thân, có những chuyện đuổi theo không kịp, ví như bà ngoại, ví như Đàm Thư Mặc...

Sắp đến lễ Giáng sinh, không khí ở nước ngoài náo nhiệt hơn trong nước rất nhiều. Bạn cùng phòng hào hứng bài trí, nhưng Triệu Thủy Quang không có cảm giác ấy. Đối với người phương Tây, lễ Giáng sinh tương đương với Tết của người Trung Quốc. Tết không có người nhà sao có thể gọi là Tết?

Không cần ai nhắc nhở Tiểu Quang luôn nhớ như in ngày Hai mươi hai tháng Mười hai là ngày sinh nhật của Đàm Thư Mặc. Mặc dù anh đã từng nói không được liên lạc, nhưng cô nghĩ, sinh nhật hẳn là ngoại lệ.

Cô gửi bưu thiếp có in hình thành phố nơi đây về cho anh, ấy là cảnh sắc rực rỡ, là lá cây lấp lánh ngày hạ. Lúc đến, cô chưa được chứng kiến cảnh đẹp thế này, nhưng cô hi vọng anh có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp nhất.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn cầm bút viết: “Sinh nhật vui vẻ”, rồi thêm một câu, “I am missing you”.

Một tháng sau, mới sớm tinh mơ đã có người gõ cửa, Triệu Thủy Quang vẫn đang ngái ngủ, uể oải chạy xuống mở cửa. Là nhân viên cửa công ty chuyển phát nhanh, cô ký vào bưu kiện. Lúc đóng cửa, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cô mới phát hiện ngoài trời tuyết đã rơi.

Một chiếc hộp to bằng hai bàn tay được bọc cẩn thận, Triệu Thủy Quang cảm thấy khó hiểu, mẹ Triệu không nói sẽ gửi đồ qua.

Cô cầm kéo dọc từng lớp băng dán. Bên trong là ba hộp kẹo trái cây, vị dâu tây, đào mật, vị chanh, một tờ giấy màu trắng nằm dưới đáy hộp, nét chữ quen thuộc tựa cây tùng xanh, như thể có lực khắc lên đó: “Flower is red, leaf is green, candy is sweet, and so are you”.

Hoa bùng sắc đỏ, lá thắm màu xanh, kẹo đọng vị ngọt, và em cũng thế?

Cô mở nắp, lấy viên kẹo cho vào miệng, nhớ lại những chuyện rất lâu về trước. Trong miệng là vị đào mật ngọt ngào, cô đọc đi đọc lại câu ấy: “Candy is sweet, and so are you”.

Tuyết ngoài cửa sổ rơi ngày một lớn, nhiệt độ trong phòng lại dần tăng lên.

37. Chương 36

Phần kết

Yêu một đóa hoa, hãy chăm nó nở rộ. Yêu một cô gái, hãy cùng cô ấy trưởng thành.

Type: Mai Hoàng

Sau lễ Giáng sinh, tiết trời Canada mỗi lúc một lạnh hơn. Triệu Thủy Quang là người phương Nam, quen sống trong môi trường khí hậu ôn hòa, ẩm ướt, đương nhiên không thích ứng với thời tiết này. Cô bị ốm một trận, gọi điện cho mẹ, dưới sự chỉ đạo của bà, bèn lúi ra một đồng thuốc, rồi tìm loại thuốc phù hợp để uống.

Lúc bị ốm, cô vô cùng nhớ nhà, nhớ đến tất cả mọi thứ không thích ứng bên ngoài, nhớ đến ngày ở trong nước, những điểm tốt người ấy đối với mình. Cô cảm thấy vô cùng yếu đuối, bèn trùm chăn rưng rức khóc một trận, tâm trạng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạn cùng phòng với Triệu Thủy Quang là Tô San, một cô gái Bắc Kinh, đến đây từ mấy năm trước, tính tình khá thoải mái. Thấy Triệu Thủy Quang một mình tới đây, nhớ lại ban đầu bản thân cũng thế, chẳng dễ dàng gì, cô ấy bèn quan tâm đến Triệu Thủy Quang nhiều hơn. Triệu Thủy Quang bị ốm, Tô San hết lòng chăm sóc.

Sau trận ốm nặng, Triệu Thủy Quang dường như càng thích ứng với cuộc sống ở Canada hơn. Cô học được thói quen của người bản địa, bên ngoài áo khoác lông thật dày, bên trong mặc T-shirt, sơ mi mỏng, vào phòng là cởi áo khoác, ra ngoài lại mặc lên. Cô cũng dần bắt kịp chuyện học hành, khi cánh cửa ngôn ngữ được thông qua, thành tích đương nhiên sẽ tăng vọt.

Cuối tháng Mười hai, Triệu Thủy Quang bắt đầu được nghỉ đông, nhận được điện thoại, cô nói: “Hello”, đầu dây bên kia dừng lại một lát: “Là tớ”.

Triệu Thủy Quang tưởng rằng mình có thể giống như diễn viên trong phim truyền hình, giả vờ hỏi: “Cậu là ai?”.

Như vậy thật giả tạo, đó không phải là chuyện mà Triệu Thủy Quang sẽ làm, giọng nhẹ nhàng kia có phần tươi trẻ, cô đã biết là ai, liền nói: “Hi Vọng?”.

Đầu dây bên kia “ừm” một tiếng. “Tớ chờ Hi Diệu số điện thoại của cậu, biết cậu đã đến Canada!”.

Triệu Thủy Quang thầm oán trách Hi Diệu, nói: “Ừm, tớ đến vào kỳ nghỉ hè”, giọng khê khàng, hơi nhanh, giống như đang nói chuyện với một người bạn cũ.

Đúng vậy, hồi ức thời còn trẻ, thời gian tươi đẹp, sao có thể không để tâm, cho dù có coi cậu là một người bạn cũ, cô cũng sẽ bận lòng.

Hi Vọng là người thông minh, trong nháy mắt đã kịp phản ứng, nói: “Đến chỗ tớ cũng không chào hỏi một tiếng!” , rồi nhắm mắt, giọng điệu có phần trêu chọc.

Triệu Thủy Quang cười “hì hì”, hai người không thích ứng với sự thay đổi thân phận như thế này, nhất thời có chút lúng túng.

Một hồi lâu sau, Hi Vọng mới thấp giọng: “Cậu có khỏe không?”, sợ cô hiểu lầm, lại bổ sung: “Ở đây lạnh nhỉ!”.

Triệu Thủy Quang nói: “Ừm, lạnh thật!”, rồi đưa tay lên xem đồng hồ mới phát hiện ra đã đến giờ lên lớp. Phòng cô thuê cách trường khá xa, nên phải xuất phát từ sớm.

Hi Vọng ngồi trước máy tính nhìn lịch chuyến bay du lịch trên màn hình, nói: “Ừm, vậy thì tốt, cậu làm việc đi nhé, có chuyện gì thì gọi điện cho tớ!”.

Triệu Thủy Quang sửa soạn sách vở, tay hơi khựng lại, nói: “Được, tạm biệt”.

Hi Vọng nói: “Tạm biệt, tớ cúp máy đây”.

Thực ra, cô và cậu đều biết, cuộc điện thoại kia không thể gọi thêm nữa.

Đúng vậy, đôi khi Triệu Thủy Quang sẽ nhớ đến Hi Vọng, nhưng nỗi nhớ ấy ngày một ít đi. Thời gian hai người ở bên nhau lâu như vậy, hồi ức chung nhiều như thế, đương nhiên sẽ có thứ gọi nhớ đến cánh bướm xinh đẹp, thậm chí cô đi ngang qua, ánh mây trên bầu trời cô nhìn thấy ban ngày. Chỉ là nhớ đến mà thôi. Có lúc, khi nhớ nhưng biến thành nhớ đến, phải chăng cũng là một kiểu vẫy tay chào tạm biệt?

Hi Vọng cúp máy, lại ấn số điện thoại, gọi cho công ty du lịch: “Xin chào, tôi muốn đặt vé đi Montresal vào tháng sau, đổi máy bay? Tốt nhất là đừng đổi máy bay”, dừng lại một lát, cậu nói: “Tôi muốn bay thẳng!”.

Vốn dĩ, tuần cuối trong kỳ nghỉ cậu đã hẹn đến chỗ bạn chơi, nhưng hay tin cô ở Canada, vậy thì có phải cậu có thể hi vọng điều gì đó tốt đẹp hơn?

Đặt vé máy bay có thể đổi máy bay tại nơi cô ỉu, cậu không có ý gì khác, chỉ là muốn gặp cô mà thôi.

Hôm nay, nghe cô nói chuyện, cậu đã biết giữa hai người sớm đã là quá khứ. Cậu tựa người vào ghế, ngẫm nghĩ, cũng tốt, từ nay về sau, ai có cuộc sống riêng của người này, họ sẽ quý trọng lẫn nhau.

Tết, nghe nói trong nước tuyết rơi nhiều. Triệu Thủy Quang có chút sốt sắng, cô biết Đàm Thư Mặc nhất định sẽ về Bắc Kinh ăn Tết, đến lúc đó sẽ tắc đường ở sân bay. Ngẫm nghĩ, cô quyết định gọi điện thoại cho anh.

Ngày hôm ấy vừa khéo là kỳ thi giữa kỳ của Triệu Thủy Quang, bên họ tuyết cũng rơi rất lớn. Triệu Thủy Quang có phần oán trách, tại sao năm mới còn phải thi cử, nhưng hết cách, cô mặc áo lông rất dài rất dày lội tuyết đến trường thi, gió lạnh cắn cắn táp vào mặt, giày giẫm lên đồng tuyết phát ra âm thanh “soạt soạt”.

Làm bài thi tốt, quá trình rất thuận lợi, kết quả thì không biết, Triệu Thủy Quang thi xong không thể chờ đợi thêm được nữa, bèn chạy về nhà gọi điện thoại, đúng lúc là mười hai giờ trưa của họ, bên anh là mười hai giờ đêm, cách nhau một vòng đồng hồ, nửa vòng trái đất.

Điện thoại đổ chuông một hồi, cuối cùng đã được kết nối. thực ra, Đàm Thư Mặc là người cực kỳ đơn điệu, sai, Triệu Thủy Quang bổ sung thêm ma show*, đơn điệu, điện thoại di động không có nhạc chờ, mà chỉ có là những tiếng tút tút đơn giản.

* Từ lóng Hồng Kong, thường chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc, bên trong giàu ý tưởng nội hàm. Đại ý chỉ bề ngoài vẻ bên trong không tương đồng.

Triệu Thủy Quang áp loa gần vào tai, hào hứng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, có người bắt máy, “Hello” một tiếng, là giọng của anh.

Triệu Thủy Quang lớn giọng: “Thầy Đàm, năm mới vui vẻ!”, chỉ nghe bên đó “bụp” một tiếng, giống như tiếng pháo hoa nổ.

Tiếng cười khe khẽ của Đàm Thư Mặc trầm thấp, gợi cảm, truyền vào tai Triệu Thủy Quang, lòng cô rạo rực niềm vui.

Đàm Thư Mặc trước giờ đều về Bắc Kinh ăn tết, lúc điện thoại đổ chuông, cháu trai cậu anh còn đang cùng Sở Phi Phi cướp trái cây trên bàn.

Đúng vậy, đồng chí Sở Phi Phi ăn xong cơm tất niên, lượn lờ vài đường xong, đã đến nhà anh chúc Tết. Dù sao thì nhà của Đàm Thư Mặc chẳng phải là nhà anh ta hay sao, trước kia tan học, trong nhà không có ai, anh ta đều đến đây chơi, xem ông cụ Đàm vẽ tranh.

Nhìn thấy số điện thoại dài, Đàm Thư Mặc cảm thấy khó hiểu, tưởng là bên Anh gọi tới. anh nhận điện thoại, vô cùng ngạc nhiên. Anh nghe giọng nói ngọt ngào của cô vọng bên tai, ngẩng đầu nhìn pháo hoa nổ rộ, cánh hoa lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Anh tựa người vào lan can, khoe miệng khe nhếch lên vẽ ra nụ cười tươi rói. Cô bé này thật xảo quyệt, không nói “em hồi hận không liên lạc với anh”, cũng không nói “em nhớ anh”, chỉ nói một câu “thầy Đàm, năm mới vui vẻ”, thế nhưng, thời gian vừa khéo, hoa đương độ nở đẹp, chẳng phải sao?

Triệu Thủy Quang nằm trên giường, nhớ đến bầu không khí ấm áp bên kia, có chút buồn bực, hỏi: “Hiện giờ, anh đang ở Bắc Kinh à? Năm mới vui không ạ?”.

Đàm Thư Mặc buồn cười, xem ra cô bé này đang ghen tị, bèn cất giọng nhàn nhạt: “Cũng được, năm nào cũng về” anh không hề chọc tức cô.

Vừa dứt lời, điện thoại đã bị Sở Phi Phi cướp mất, cất giọng lưu manh: “A lô, em gái Tiểu Quang”.

Triệu Thủy Quang chẳng hiểu gì hết, từ lúc nào lại có thêm người nữa vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: “Em chào Sở đại ca, chúc mừng năm mới!”.

Sở Phi Phi cười, mắt phượng càng thêm phần hẹp dài, nói: “Bao giờ em quay về thế, bên bọn anh vui lắm, vừa mới ăn bánh sủi cảo xong...”

Còn chưa nói xong, anh ấy đã bị Đàm Thư Mặc ấn cổ tay, lấy điện thoại về.

Triệu Thủy Quang nghe thấy bên đó giọng Đàm Thư Mặc mắng một câu “cút”, liền tưởng tượng ra cảnh cãi lộn giữa hai người họ, bèn bùm miệng cười, người này cũng rất trẻ con.

Đàm Thư Mặc đang muốn trả lời điện thoại, còn chưa mở miệng, đã nghe bên kia hơi: “Ăn bánh sủi cảo gì ạ?”, giọng nói hết sức buồn bực.

Đàm Thư Mặc nói: “Để anh nghĩ xem nào, hồi hương, cải trắng thịt lợn, như vậy đó”, trong giọng nói chất đầy ý cười không thể che giấu nổi.

Triệu Thủy Quang hơi buồn bực, nói: “Hồi hương không ngon”.

Đàm Thư Mặc khe “ừm” một tiếng, sự nuông chiều không nói nên lời, giọng anh bỗng chốc lan tỏa trong đêm đông lạnh giá.

Triệu Thủy Quang cảm thấy bản thân đúng là có vấn đề, lại đi gọi điện thoại quốc tế đường dài để thảo luận về sủi cảo có ngon hay không! Người đang trong cuộc yêu rất cuộc đều là kẻ ngốc.

Hai người lại thì thầm gì đó, từ đầu tới cuối, cô không nói đến những gian khổ mình phải chịu đựng, mà kể những câu chuyện thú vị khi mới đặt chân đến Canada. Ví dụ, lần đầu tiên đi Subway gọi món, cô chọn món rẻ nhất, ai ngờ nhân viên phục vụ vô cùng lúng túng, bởi đó là đồ gia vị thêm vào trong món ăn, tính riêng.

Anh tựa vào lan can, lắng nghe cô nói, cười khe, tỉnh thoảng nói vài câu, một thì đối tư thế khác.

Đến khi thẻ điện thoại sắp dùng hết, tiếng nhắc nhở còn năm phút, cô mới nói: “Thôi cứ như vậy nhé, chúc anh năm mới vui vẻ!”.

Anh nói: “Ừm, nhớ phải chăm sóc bản thân cho tốt đấy”.

Sau khoảng lặng dài, cô tựa người vào thành giường, nhìn những tia nắng xuyên qua cửa sổ, lắng nghe hơi thở của anh. Anh tựa vào lan can, nhìn bên trong cửa sổ, cháu trai nô đùa, người nhà đánh bài, không khí hòa thuận, vui vẻ, ấm áp, bên tai là hơi thở của cô.

Giọng nữ cứng ngắc lại đến quấy rầy: “Quý khách hàng thân mến, cuộc trò chuyện của quý khách còn một phút...”.

Cô lưu luyến nói: “Tạm biệt”, anh nói: “Ừm, tạm biệt”.

Vẫn không nỡ cúp máy, cuối cùng, cô nói: “Em muốn quay về”, không phải là nhất định sẽ quay về, nghe thấy giọng anh, cô đơn thuần nghĩ như vậy. cô cũng biết đây là điều không thể, chỉ là nói mà thôi. Đến giây cuối cùng cô mới nói ra, sợ bị anh mắng, vừa đúng lúc điện thoại ngắt kết nối!

Quả nhiên, bên tai là tiếng “tút tut”, bỗng chốc kéo cô trở về căn phòng nhỏ hẹp, cô đơn.

Ở đầu dây bên kia, anh đã nói: “Được”.

Cô nói muốn quay về, anh nói được, thực ra anh cũng muốn cô quay về, nhưng sao anh có thể nhẫn tâm nói ra, để cô phải lựa chọn.

Vừa khéo nói ra, vừa khéo điện thoại ngắt kết nối.

Bên kia, cháu trai chạy đến phòng của Đàm Thư Mặc, ngẩng đầu đụng phải túi tài liệu trên bàn, cậu bé tiếp tục chạy. Sở Phi Phi đuổi theo phía sau, dừng bước, sợ Đàm Thư Mặc mắng, bèn cầm túi giấy chuẩn bị đặt về vị trí cũn, thì thấy hàng chữ trên túi, bèn khựng lại.

Chạy ra khỏi phòng, anh ấy bắt lấy cháu trai: “Tiểu quỷ, chạy đi đâu”, rồi nhếch miệng cười lớn.

Cháu trai không nghe theo, cơ thể mập mạp cựa quậy trong lòng Sở Phi Phi, giây giữa hòng thoát ra ngoài, hét lên: “Chú Tiểu Phi là kẻ xấu, oa, kẻ xấu!”.

Sở Phi Phi nhéo mũi cậu bé, tiếp tục cười lớn.

Đàm Thư Mặc này, đúng thật là chỉ có cậu ta.

Túi tài liệu đặt trên bàn, mặt ngoài có ghi mấy chữ lớn: “Hồ sơ xin thị thực Canada”.

Những ngày sau đó, Triệu Thủy Quang thi thoảng gọi điện cho Đàm Thư Mặc, thời gian đều là bên anh buổi tối bên cô buổi sáng. Anh cứ chú tâm lắng nghe cô nói, cô rảnh rồi không có việc gì, lúc rất nhớ anh sẽ quấy rầy anh.

Thực ra, Đàm Thư Mặc cũng rất nhớ cô, ước định hai năm kia thôi bỏ đi, chỉ cần không quá đáng, thì có thể nhắm mắt cho qua chứ nhỉ?

Tháng Ba, Triệu Thủy Quang đã hoàn tất một năm học, luận văn, môn thi bắt đầu nhiều lên, bắt đầu bận rộn, đa phần thời gian cô đều ở trong thư viện, đến chữ ký MSN cũng sửa thành: Cuộc chiến đấu quyết tử LIB*. Đương nhiên, cô có rất ít thời gian liên lạc với Đàm Thư Mặc.

* Thư viện.

Thực ra, ở đây Triệu Thủy Quang cũng có rất nhiều bạn bè người Trung Quốc. Tính tình cô chu đáo, cởi mở, có không ít bạn nam ra tín hiệu ngầm với cô. Nhưng Triệu Thủy Quang đã có Đàm Thư Mặc, những nam sinh khác, cô chỉ coi là bạn bè bình thường. Người nước ngoài đều rất thực tế, lâu rồi, người ta biết bạn không có ý đó, sẽ đi tìm mục tiêu khác thôi.

Không phải là Triệu Thủy Quang không cô đơn, điện thoại trò chuyện lâu bao nhiêu chẳng nữa, giọng nói có kề gần bao nhiêu chẳng nữa, cũng không phải ở bên tai. Những lúc buồn, bất kỳ sự cố vũ nào cũng không bằng cái ôm ấm nồng của anh.

Triệu Thủy Quang buồn cười, nghĩ: Yêu xa đúng thật là giày vò người ta.

Nhớ lại năm đó, Dương Dương mê mẩn gọi điện thoại, cô còn đi phá đám, giờ vội vàng nói A Di Đà Phật, báo ứng đây mà, báo ứng đây mà.

Ngày tháng viết luận văn, Triệu Thủy Quang và Tô San bầu bạn với nhau. Nữ sinh học Kinh tế cũng có một đồng sách vở vắn cần đọc, họ thường cùng nhau ngồi thư viện, cùng nhau về nhà.

Tô San là con gái Bắc Kinh, xinh đẹp, có chí tiến thủ, dồi dào sức sống, còn có cả một đồng bạn trai. Triệu Thủy Quang trước giờ chỉ quan tâm đến việc chữ không để ý đến người, cô rất cảm kích sự chăm sóc của

Tô San với mình, cô không vì cuộc sống riêng tư của Tô San mà xem thường Tô San như những nữ sinh Trung Quốc khác.

Dù sao thì mỗi người đều có phương thức lựa chọn tình yêu của riêng mình.

Tô San cũng vui vẻ kết bạn với Triệu Thủy Quang. Khí quan hệ của hai người trở nên tốt đẹp, họ sẽ nói đến chuyện tình cảm, nhưng bản thân có bí mật nhỏ của riêng mình. Cuộc sống ở nước ngoài vốn dĩ bộn bề, ai có thời gian quản chuyện của bạn từ sáng tới tối chứ.

Tô San luôn cho rằng Triệu Thủy Quang có người mình thầm mến, chỉ là chưa thành công mà thôi.

Ngày hôm ấy, hai người cùng đi ăn cơm tối, trong quán ăn nhỏ uống bát canh lút dạ.

Gọi súp Borsch, bên trong có cà chua, cải bắp và cà rốt.

Tô San ngẩng đầu nhìn Triệu Thủy Quang chậm rãi bỏ cà rốt, cực kỳ tỉ mỉ, giống như đang làm một công trình vĩ đại.

Tô San nói: “Này, không thể kén chọn!”.

Triệu Thủy Quang cười: “Tớ không thích ăn cà rốt!”, bưng bình vô cùng.

Tô San tức giận: “Cậu ở trong nước cũng thế này à!”.

Triệu Thủy Quang không lên tiếng, Tô San tưởng rằng cô đuối lý, không nghĩ nhiều, Triệu Thủy Quang bèn nói: “Trong nước tớ có đối tác ăn ý nhất, cà rốt của tớ đều cho người ấy ăn!”, cô híp mắt, cười ngọt ngào, trong mắt là niềm vui thích.

Cô không nói là nam hay nữ, nhưng Tô San biết chắc chắn là đàn ông.

Phụ nữ chỉ khi nhớ đến người đàn ông mình thích mới cười như kengooos, nhưng lại ngọt ngào vô cùng.

Mỗi lần ăn và bỏ cà rốt, Triệu Thủy Quang đều nhớ đến Đàm Thư Mặc, nhớ anh nói: “Anh chỉ nói anh không ghét ăn cà rốt, không nói anh thích ăn!”.

Tim đầy ắp ngọt ngào, thói quen của cô có liên quan đến anh.

Viết được một nửa luận văn, Triệu Thủy Quang và Tô San về nhà, hơn mười giờ tối, thị trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có xe đi lướt qua, âm thanh vù vù. Triệu Thủy Quang kéo khóa áo lên. Tô San cũng không nói chuyện, hai người bận rộn một ngày đã thấm mệt.

Sắp về đến nhà, Tô San bỗng nói: “Hôm nay là trăng rằm”, Triệu Thủy Quang ngẩng đầu, nhìn về phía Tô San chỉ, quả nhiên là một mảnh trăng tròn, sáng trong như nước treo trên nóc nhà.

Triệu Thủy Quang cứ thế, một tay xách túi máy tính một tay thọc vào túi, ngây ngốc nhìn mảnh trăng kia, người ấy từng nói: “Nhìn kia, trăng tối nay”.

Khi đó, cô và anh ở cùng một bầu trời, nhìn cùng một mặt trăng, giọng nói cứng chiều khi anh mắng cô “cô bé ngốc” tựa hồ vẫn còn văng vẳng bên tai, mà đến nay, đêm tối của cô lại là ban ngày của anh, không thể nhìn thấy cùng một mặt trăng nữa.

Triệu Thủy Quang từ từ bước lên bậc thang, mở cửa, giẫm chân lên đồng tuyết chất dày, quay người nhìn mặt trăng tròn vành vạnh, lòng buồn vô cùng.

Lúc đi ngủ, cô không dần nổi lòng muốn gọi điện cho anh, thế là cô đã ấn nút gọi thật, người đó bắt máy rất nhanh, một tiếng “A lô” vang lên, xung quanh hơi ồn ào.

Đàm Thư Mặc có phần căng thẳng, tưởng cô xảy ra chuyện gì. Thường ngày cô gọi điện cho anh, bên anh đều là buổi tối, như vậy anh sẽ có thời gian rảnh. Hôm nay lại khác, anh không khỏi căng thẳng, nhanh chóng rời bàn tiệc.

“Sao vậy?”, anh đứng bên cửa sổ, dưới chân là con phố ngựa xe như nước.

Triệu Thủy Quang ấp a ấp úng: “Không, tối nay quay về nhìn thấy trăng tròn, nhớ anh”, nói xong cô bỗng muốn đánh mình, lời gì vậy, thật quá khùng khiếp!

Đàm Thư Mặc rất nhanh đã nhớ ra cô đang nói về đêm trăng hôm cô gặp mẹ anh về, thấp giọng cười. Triệu Thủy Quang ngược ngùng nói: “Em đi ngủ đây, như vậy nhé”.

Đàm Thư Mặc cầm điện thoại, tay khẽ gõ lên kính vội vàng nói: “Đợi đã”.

Triệu Thủy Quang chưa cúp máy, cầm điện thoại, nằm trên giường đợi anh.

Anh khẽ nói: “Anh cũng rất nhớ em”, lời yêu liên miên bỗng chốc khiến mặt và tai cô nóng ran. Trong đêm tối đen đặc, cô phác họa rõ nét khuôn mặt của người ấy ở bên kia địa cầu.

Anh nói: “Ngủ ngon nhé”, giọng khe khẽ, tựa như dỗ dành cô chìm vào giấc ngủ.

Cô gật đầu cười với điện thoại, vô cùng ngốc nghếch, nói: “Chúc ngủ ngon”.

Cúp điện thoại, cô đắp chăn, mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Bên kia, Đàm Thư Mặc cúp điện thoại, quay người, mới phát hiện ra Hàn Hi Hi đang đứng phía sau. Hôm nay họ có bạn kết hôn, nên cùng tham dự tiệc cưới.

Hàn Hi Hi thấy anh còn chưa thu lại nét cười trên khóe môi, trong lòng chua xót, nói: “Bạn gái ở Canada?”.

Đàm Thư Mặc dứt điện thoại vào túi, khẽ gật đầu.

Hàn Hi Hi phì cười, giọng điệu trêu đùa, hỏi: “Nghe nói anh muốn đợi cô ấy hai năm, cô bé đó có hia năm chơi đùa rồi”.

Đàm Thư Mặc nhìn xoáy sâu vào Hàn Hi Hi, cô ta bị sự sắc bén tông mắt anh bức ép đến độ quay mặt đi chỗ khác, anh chau mày, mỉm cười, tâm tình rất tốt: “Cô ấy ở đó hai năm, ai nói tôi không thể qua đó?”.

Hàn Hi Hi ngẩng đầu nhìn anh ẽ tự tin, đông đầy ý cười. Cô biết Đàm Thư Mặc là người như vậy. Đối với thứ bản thân mình muốn, trước giữu anh đều dốc hết sức giành lấy, đây mới là anh, tiếc rằng không phải dành cho cô.

Hàn Hi Hi tự vấn bản thân không làm được điều này. Đàm Thư Mặc nếu có thể dùng một phần mười cái tốt mà anh đối với Triệu Thủy Quang để đổi với cô ta, cô ta cũng cam tâm tình nguyện. May mà, cô ta là người nghĩ thoáng, phụ nữ, hà tất phải vậy, tình yêu nên khiến người ta trở nên xinh đẹp, chứ không phải là xấu xí.

Hàn Hi Hi nghĩ như vậy, bèn khoát tay, đi về đại sảnh, nói: “Khi nào kết hôn nhớ gửi thiệp mời, số tiền kia em không bỏ ra đâu! Đau lòng rồi!”.

Cứ vậy đi, người phụ nữ như mình, xinh đẹp, thông minh, là Đàm Thư Mặc không có mắt, cô ta tầm tình vô cùng tốt, cất bước đi về phía trước.

Đàm Thư Mặc nhìn bóng lưng người con gái đó, tựa vào bệ cửa, hai chân bắt chéo, khẽ cười.

Xa xa, cô dâu chú rể đang đứng kính rượu, anh cứ nhìn mãi, không khỏi ngược ngùng, nói thật, anh cũng rất mong đợi ngày này.

Kết hôn, nắm tay, chung sống đến già. Nếu như là cùng cô, anh nhất định sẽ cười giương cao khóe miệng, kiên định nói: “Marry me!”.

Trên thực tế, ngày Đàm Thư Mặc đến nơi sớm hơn rất nhiều so với dự định. Tháng Tư, ngân hàng đầu tư mà anh gửi yêu cầu để cho Offer, thị thực chẳng mấy chốc đã về tay, anh tức tốc đặt vé máy bay, đặt khách sạn, cuối cùng, đã xuất phát.

Vào lúc cô đưa ra lựa chọn, anh đã sớm quyết định rằng sẽ ở bên cô, chỉ là chuyện tìm công việc hơi mất thời gian, bằng cấp ở Anh và kinh nghiệm công tác ở Trung Quốc, muốn Offer ở Bắc Mỹ, thời gian chờ đợi hơi lâu.

Đây cũng là nguyên nhân anh không cho cô liên lạc với anh. Cô thực sự tưởng rằng anh sẽ để cô một mình chiến đấu hai ba năm sao? Anh quả thực không nỡ buông tay. Chỉ là, cô vừa đến đó, khó tránh khỏi nhớ nhà, khó tránh khỏi hối hận. Khi đó mà liên lạc với anh, đoán chừng cô càng buồn bã hơn, cũng không dễ

hòa nhập vào cuộc sống mới, thích ứng với môi trường mới. Cho nên, anh mới cho cô thời gian, tự đi va chạm, đợi cô ổn định, đã đến lúc anh nên đến bên cô rồi.

Tất thấy những điều này, Đàm Thư Mặc đều làm rất chuyên tâm, chuyện gì anh cũng suy nghĩ cho cô, từng bước bày bố cho cô.

Thuận theo quỹ đạo xoay tròn của trái đất, máy bay từ Trung Quốc đến Canada rất nhanh đã tới nơi.

Trên đường, anh đã cầm theo địa chỉ trên bưu thiếp cô gửi cho anh, đến trường học của cô, đi qua lùm cây cô ngang qua, lướt qua người già chạy bộ mà có lẽ cô quen biết, cả đường tới đây, lòng anh dạt dào niềm vui sướng.

Anh chậm rãi thả bước theo quỹ đạo của cô.

Đứng ở cửa phòng cô, anh xoa ấn đường, gõ cửa, không ai trả lời, nhìn thời gian là ba giờ chiều, đoán chừng cô đang lên lớp, bèn tựa vào lan can trước cửa đợi. Người già dắt chó Golden Retrieve tản bộ đi ngang qua, vẫy tay với anh, anh gật đầu mỉm cười.

Canada của tháng Tư, rét buốt hơn trong nước, nhưng vạn vật đã bắt đầu hồi phục sức sống tươi mát, gió thổi cành cây, phát ra tiếng “xào xạc”. Bên cánh cổng trước cửa nhà cô, con mèo nhỏ từ từ xuyên qua rừng cây bên cạnh, vừa đi vừa quay đầu nhìn anh - sinh vật to lớn đang tựa vào lan can, khoe miệng cong lên.

Một lát sau, tuyết rơi. Ngày tháng Tư, Canada có tuyết rơi là chuyện quá đổi bình thường.

Ngày hôm ấy, Triệu Thủy Quang và Tô San về nhà, trên đường nói đến luận văn đã nộp, oán trách thầy cô quá nghiêm khắc, oán trách trời tháng Tư mà tuyết vẫn rơi. Vừa về đến cửa nhà, nhìn thấy bóng dáng thằng tắp kia, giọng nói lập tức khựng lại, muốn dụi mắt, không dám tin... Cô bỗng chốc không biết nên nói gì.

Tô San nhìn về hướng Triệu Thủy Quang ngẩn ngơ, có chút khó hiểu, sao vừa về nhà, trước cửa lại có thêm một anh chàng đẹp trai thế này, gần đây thi thổ đến hồ đồ rồi sao?

Biết bao lần về đến nhà, Triệu Thủy Quang từng tưởng tượng rằng, nếu như người ấy đứng ở cửa, cười nói “anh đến rồi, cô bé ngoan” sẽ như thế nào? Chỉ nghĩ như vậy thôi, trong lòng cô đã trở nên ấm áp.

Không ngờ suy nghĩ ấy sẽ có ngày trở thành sự thật. Hoa tuyết rơi xuống đậu trên khóe mắt cô, mang theo hơi ẩm lạnh lạnh. Cô bỗng nhiên cảm thấy tất thấy tựa như một giấc mộng. Dù là cuộc gặp gỡ anh, là anh đến Canada, hay anh đứng ở đây, đều tựa như một giấc mộng dài!

Thời gian đã quá lâu, trắc trở quá lớn, nơi đi qua quá nhiều, người từng gặp quá phức tạp, cô bỗng cảm thấy mọi thứ đều không chân thực.

Người đó đứng thẳng người, trong màn tuyết trắng, cười với cô, chậm rãi bước xuống bậc thang. Cô cũng từng bước tiến lại gần, khuôn mặt anh ngày càng rõ nét, dù trong ký ức hay ở hiện tại.

Mãi đến thời khắc này, anh đưa hai tay ra, bàn tay to lớn sưởi ấm đôi má cô, trong mắt cô ánh lên khuôn mặt anh tuấn của anh, mi mắt dài nhỏ, khe động, dưới mắt là quãng thâm nhân nhạt, anh mệt nhọc cả đường đi, cô hiểu.

Cô gọi anh: “Thầy Đàm...”.

Anh nhượng hàng lông mày đẹp, đôi mắt sáng bừng, nói: “Xin hỏi anh phải làm thầy Đàm đến bao giờ nữa?”.

Cô ngượng ngùng, đỏ ửng mặt, cúi thấp đầu.

Ngày hôm ấy vô cùng hư ảo, bầu trời lơ lửng từng bông tuyết như kẹo bông giòn, khẽ rơi xuống mái tóc đen của anh, rơi xuống giữa hai hàng lông mày dịu dàng, trong nháy mắt ta ra, không còn tung tích.

Anh đưa tay lau đi bông tuyết vương trên tóc cô, lòng bàn tay ấm nóng nâng mặt cô lên, cô nhắm mắt, đôi môi rực lửa của anh đáp xuống, hoa tuyết bỗng hòa tan giữa cánh môi sát kề.

Ở bán cầu bên kia, từng bông tuyết rơi, đôi tình nhân trao nhau cái ôm thật chặt.

Hoa tuyết không để ý tới sự bùng nổ tất thảy, vẫn nở rộ vào thời khắc tươi đẹp nhất.

Ồ, vào thời gian tươi đẹp nhất của anh, anh đã gặp được em.

Thực ra, gặp được anh mới là thời gian tươi đẹp nhất của em.

38. Chương 37: Ngoại Truyện

Tôi hạnh phúc, bởi vì tôi yêu, bởi vì tôi có tình yêu.

-Browning-

Type: Mai Hoàng

Tàu hỏa hình đầu đạn màu trắng sữa nổ ầm một tiếng, kéo một đường trên dải đất màu xám xanh.

“Kính thưa các vị du khách, sắp tới trạm Vô Tích, xin quý khách thu dọn hành lý chuẩn bị xuống tàu.”

Hi Vọng xách hành lý đứng vào hàng ngũ xuống tàu, vốn đang đưa mắt ra bên ngoài, tàu vừa dừng, tất cả mọi người bỗng chốc đều chen xuống, gương mặt thân thuộc kia bất chợt đập vào tầm mắt anh.

Không nhớ thời gian xa cách, bởi anh tưởng rằng cả đời này có lẽ không thể gặp nhau nữa, tựa như trải qua khoảng thời gian rất dài, anh đã quen với việc không có cô, đã quen với nụ cười của một người khác ở bên, đã không còn nhớ mong. Vậy mà, vừa quay người lại, anh bỗng phát hiện ký ức vẫn ngự ngay nơi đáy lòng, chưa từng rời khỏi.

Vẫn là mái tóc cong cong ấy, dài hơn nhiều so với lần cách trước, miệng khe nhếch, dáng ngủ mà anh rõ ràng hơn ai hết.

Biết bao lần tan học anh đi chơi bóng, cô luôn đợi ở phòng học, đọc sách, rồi ngủ thiếp đi. Khi quay về, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt ngủ say ửng đỏ, còn cả nước miếng in hằn trên sách. Anh luôn cảm thấy rất buồn cười. Về bề ngoài của cô rất ngoan ngoãn, rất nhã nhặn, kỳ thực là rất lười biếng, còn khôn vặt nữa. Người ngoài đều tưởng cô chịu ảm ức, thực ra là cô luôn bắt nạt anh, nhưng điều này chẳng hề gì, bởi vì anh thích thế.

Anh sẽ vừa nhìn cô ngủ, vừa làm bài tập, thu dọn đồ xong mới gọi cô dậy.

Cầm giấy ăn chấm vào miệng cô, cô sẽ khó chịu, chỉ một lát sau là tỉnh.

Anh rung rung tờ giấy, nói: “Nước sông cuộn cuộn”.

Cô vốn vừa thẹn vừa tức giận, tức tối đến độ quên bém mắt, trừng mắt giương nanh múa vuốt tranh cướp với anh.

Trong khoảng cách ba bước, anh quay đầu nhìn cô. Nhưng nỗi đau đã từng đều không còn quan trọng nữa. Đây đã là chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này. Trong khoang tàu chật chội, cô lặng yên nhắm mắt ngủ, đeo tai nghe, tựa vào vai cô gái bên cạnh, nơi anh chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới.

Người trước mặt di chuyển, anh lại vội vàng nhích lên phía trước. Anh đưa tay ra chỉ một chút nữa thôi là chạm đến mái tóc cô, phát giác ra cái nhìn chăm chú khó hiểu của cô gái bên cạnh cô, anh lại giả tảng như lơ đãng, túm lấy chỗ tựa lưng trên ghế ngồi của cô.

Hi Vọng có phần tức giận, giận cô cứ nghe nhạc mà ngủ thế này. Anh muốn biết xiết bao, rằng cô sẽ có biểu cảm thế nào khi một lần nữa gặp lại anh. Phải chăng cô cũng mang theo tâm tình thấp thỏm như anh. Tại sao chỉ có mình anh tâm tư rối bời. Anh rất tức giận, hận không thể đổi tay nhéo mặt cô. Trước kia, anh đã làm rất nhiều lần.

Nhưng anh lại sợ cô tỉnh giấc, anh sẽ phải đối mặt với con mắt kinh ngạc của cô thế nào, giống như một người dưng đã lâu không gặp sao? Anh không làm được.

Anh cứ cúi đầu nhìn cô như thế, cô cứ ngủ say bên tay anh như vậy.

“Keng” một tiếng, tàu đã tới ga, dòng người bắt đầu di chuyển, mãi đến khi người ở phía sau bắt đầu chen lên hô: “Đi về phía trước đi chứ!”.

Ngón tay anh khẽ động, ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của vợ trên sân ga, lòng có chút hốt hoảng.

Anh bắt đầu tiến về phía trước, dừng bước ở phía cửa, nghiêng người để người khác đi trước. Anh quay đầu nhìn cô, cô vẫn trong tư thế đó. Anh đã biết từ lâu, trước giờ cô ngủ rất giỏi, chỉ cần muốn ngủ là có thể ngủ ở bất cứ đâu.

“Hi Vọng!”, vợ anh đứng bên cửa gọi, anh cười, bước xuống xe lửa, nắm lấy tay vợ.

“Keng” một tiếng, xe lửa tiến về phía trước, không chút niệm tình.

Vào thời khắc nghe thấy có người gọi tên Hi Vọng, Triệu Thủy Quang bèn chau mày tỉnh giấc, nghiêng đầu nhìn hai bên trái phải, hai người phụ nữ ngoài bốn mươi đang trò chuyện, một người trong đó cứ lắc đầu nói mãi: “Hi Vọng không lớn, hi vọng không lớn đâu!”.

Triệu Thủy Quang cảm thấy bản thân thật nực cười, như vậy đã là phản xạ có điều kiện rồi.

Em họ Thần Thần thấy cô đã tỉnh bèn nói: “Chị này, lúc vừa qua Vô Tích, có một anh siêu đẹp trai đứng cạnh chúng ta đấy! Em và anh ta còn bốn mắt nhìn nhau cơ!”.

Triệu Thủy Quang tiếc nuối muốn chết, vội nói: “”Thật à, thật à, sao em không gọi chị dậy chứ!”.

Cô không biết rằng, chỉ vài phút trước thôi, người đó đã mang theo tâm tình phức tạp, nỗi lòng rối rắm thế nào để ngắm nhìn cô chăm chú.

Cuộc đời dài như vậy, thế giới nhỏ như thế, sẽ có một ngày chúng ta không cẩn thận lướt qua nhau, cậu ở đây, tớ ở kia, không sao hết, bởi vì tớ biết đây đã là duyên phận lớn nhất của chúng ta.

Chuyện con cái - nói lời yêu đương

Ngày hôm ấy, ăn cơm xong, ngồi trên sofa đọc báo, trên ti vi đang phát chương trình văn nghệ tổng hợp vợ thích xem, chốc chốc lại truyền đến tiếng cười giòn giã, vợ ngồi bên cạnh cười khanh khách, Hi Vọng không cầm lòng được bèn đặt tờ báo xuống. Trong ti vi là cặp song sinh vô cùng đáng yêu, chừng năm sáu tuổi, biểu diễn tiết mục tấu hài, đáng vẻ thông minh, lanh lợi, tinh nghịch. Anh xem, bắt đầu mỉm cười.

Cuối cùng, người dẫn chương trình lên sân khấu, kéo hai cô bé lại, không để hai cô bé đi, rồi đưa micro tới, hai chị em đang vẻ nghiêm túc cầm lấy micro, nói: “Con chào mọi người ạ”. Hai cô bé chào hỏi khán giả, không hoạt bát như màn biểu diễn vừa rồi, ánh mắt hơi mất tự nhiên, mang theo nét ngây thơ, hồn nhiên của trẻ con.

Người dẫn chương trình thấy hai cô bé căng thẳng, càng muốn trêu chọc, hỏi tên gì, cô bé bím tóc nói: “Đàm Chi Ngải”, cô bé đầu nắm nói: “Đàm Chi Tinh ạ”, đôi mắt cô bé to tròn lấp lánh.

Người dẫn chương trình hỏi: “Trong hai con ai là chị?”.

Một lát sau, cô bé bím tóc Đàm Chi Ngải chỉ người bên cạnh nói: “Tinh Tinh là chị ạ”.

Đàm Chi Tinh đầu nắm không thích nói chuyện cho lắm, cứ chà xát giày da xuống nền.

Người dẫn chương trình nói: “Ai là người đã dạy hai con tấu hài thế?”.

Cô bé bím tóc nói: “Là mẹ ạ!”, bàn tay bụ bẫm chỉ về hướng máy quay.

Ống kính vừa cắt cảnh, một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi đứng bên ống kính, bỗng nhiên phát hiện ống kính quay về phía mình, liền ngẩn người, cười vào màn hình, thoáng lộ lúm đồng tiền, làm ký hiệu ngón tay cái với hai cô con gái.

Tay cầm báo của Hi Vọng bỗng khựng lại, nhìn chăm chăm vào màn hình, vào khuôn mặt trắng nõn trên màn hình, tóc cô đã dài, cong cong mềm mại. Vừa rồi anh không nhận ra, chỉ cảm thấy trong lòng dậy lên niềm quen thuộc kỳ lạ. Lúc nhìn má lúm đồng tiền khi cô cười mới như điện giật, nhớ lại người rất xa xôi, trong lòng trào dâng nỗi thương cảm diệu kỳ, theo ngọn gió đêm chậm chậm bay tới.

Lần trước gặp cô trên chuyến tàu, giờ cô đã làm mẹ.

Bỗng nhiên nhớ lại năm đó hoa dành dành nở, cô đứng dưới tàng cây, kéo tay cậu, nói: “Hi Vọng, khóa áo của tớ lại hỏng rồi”, khuôn mặt bắt đầu nở, khóe miệng cười tươi như hoa nở, để lộ hai lúm đồng tiền.

Chất lượng áo đồng phục cấp của trường cấp hai không tốt, cô lại là người tay chân vụng về, thường xuyên kéo chệch khóa áo. Mỗi lần như thế, cô đều tìm đến anh. Còn anh, lúc nào cũng nhận lệnh, ngoan ngoãn cúi đầu, khom lưng, giúp cô kéo khóa, đương nhiên không quên nhéo khuôn mặt mịn màng trắng hồng của cô, ai bảo cô khiến anh mất mặt.

Ngày tháng đã lâu, tựa như những chuyện cảm động ấy đã bị lãng quên. Rất nhiều chuyện, cậu cũng không nhớ rõ nữa.

Cô bé đầu nắm ngắc đầu nghiêm túc nói: “Sai rồi, mẹ chỉ huy, cha đốc thúc!”.

Người dẫn chương trình không nhịn nổi cười, thuận miệng hỏi: “Cha các con cũng tới đây à?”.

Bé đầu nắm gật đầu, ngón tay chỉ về phía khán phòng gọi: “Cha”. Nhìn ra được là cô bé rất quần cha mình.

Hàng ghế phía trước, một người đàn ông tuấn tú ngồi đó, tướng mạo tuấn tú, đến ống kính cũng dừng lại thêm mấy giây. Người đàn ông nhìn cô con gái nhỏ, nở nụ cười, mặt mày giãn ra, sự kiêu ngạo của người làm cha ánh lên trong mắt anh ấy.

Người dẫn chương trình hai bên ôm hai cô bé, hỏi: “Các con thích cha hơn hay thích mẹ hơn?”.

Cô bé đầu nắm Đàm Chi Tinh không may mảy do dự, liền trả lời: “Thích cha ạ!”.

Cô bé bím tóc Đàm Chi Ngải kéo tay cô bé đầu nắm, nói: “Đồ ngốc Tinh Tinh, thích mẹ nhất! Cha cũng nói phải thích mẹ nhất, thiếu số phải phục tùng đa số!”.

Khán giả bật cười ha hả, đến người dẫn chương trình cũng cười, cặp song sinh này đúng thật là quá buồn cười.

Ống kính cắt cảnh đến phía cô gái, gương mặt khẽ quay về phía sau, liếc một cái, trong mắt ẩn chứa sự oán trách. Ống kính đổi đến chỗ người đàn ông, trong mắt tràn đầy nét cưng chiều đối với vợ con.

“Ông xã, ăn hoa quả!”, vợ mang đĩa hoa quả tới, đặt trước mặt Hi Vọng. Hi Vọng bỗng nhiên định thần lại, đặt tờ báo đã bóp có phần nhàu nhĩ xuống, khẽ mỉm cười, lấy miếng cam cho vào miệng, nước cam căng mọng, vị hơi chua, nhưng sau đó ngọt ngào.

Anh nhìn cậu con trai đang ghé vào sofa ngủ, rồi đứng dậy, ôm lấy con. Cậu bé tỉnh giấc, tóm lấy cổ cha, dụi mắt gọi: “Cha!”.

Hi Vọng cười, bế con lên vai: “Ngồi máy bay nào!”.

Vợ kêu lên: “Chậm thôi, cẩn thận, anh mau đưa con đi ngủ đi!”.

Hi Vọng quay đầu, chớp chớp mắt: “Rõ!”.

Dọc đường đi, tiếng cười của hai cha con vang mãi không dứt.

Tiểu Quang, nhiều năm về sau, bên cạnh cậu đã không còn là tớ nữa, mà bên cạnh tớ cũng đã dành cho một người khác, nhưng tớ vẫn rất kích động mỗi khi nhớ lại năm tháng tuổi trẻ mà chúng ta cùng trải qua, chỉ là nhớ lại mà thôi.

Cảm ơn cậu, cảm ơn bản thân tớ của thời ngây ngô ấy!

Về tình bạn của đàn ông

Sự kiện BL của Sở Phi Phi và Đàm Thư Mặc

Chào mọi người, tôi đây tên là Hà Kỳ Soái*, người hệt như tên, mọi người có thể tưởng tượng ra diện mạo của tôi rồi chứ? Không phải tiểu gia tôi đây tự tăng bốc mình, chứ tôi đây từng là hot boy trong sáu năm liền của lớp F trường D khu C thị trấn B thành phố A tỉnh S miền Nam Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

*Tên Hà Kỳ Soái có nghĩa là “quá đẹp trai”.

Thêm vào tôi đây cũng được coi là cán bộ cao cấp, dựa vào sự phấn đấu oanh liệt một thời của bản thân, cuối cùng tôi đây đã thi đỗ Đại học A cấp cao nhất trong truyền thuyết. Thị trấn đã vì tôi mà đốt pháo ba ngày ba đêm, khiến thời gian ấy lỗ tai của mỗi người đều ở trong tình trạng điêng điếc.

Những tưởng, Đại học A chắc chắn sẽ là thiên hạ của tôi, đám mọt sách đeo kính kia đâu phải là đối thủ của tôi? Tôi ở nhà suy đi tính lại cả một kỳ nghỉ hè, rằng rốt cuộc nên đi theo đường lối lạnh lùng hà khắc, hau đường lối ánh nắng mặt trời, hoặc sa sút tinh thần... Sau đó, ngày khai giảng cuối cùng đã đến!

Vì ngày này, tôi đã chuẩn bị biết bao lâu, bôi lên đầu keo xịt tóc loại mới nhất, mặc áo khoác hiệu Amarni, chân xỏ giày đế bằng Prada. Sau khi “vô tình” thả bước ngang qua vô số người đẹp, tôi tiến vào ký túc xá. Trãi ga giường, gấp chăn và bắt chuyện với bạn giường số Bốn, nhìn cậu ta mặt mũi nở đầy mụn nhọt, tôi bỗng cảm thấy cuộc đời tươi đẹp, tương lai tươi sáng, danh hiệu hot boy nhất định sẽ thuộc về tôi! Đang lúc soi gương chỉnh tóc mái, nhìn về phía cửa trong gương thì thấy có một người tiến vào, bảy phần quyền rũ ba phần đẹp trai, rõ ràng là khuôn mặt tuần tú lại mang nét khí khái hào hùng, tôi tưởng rằng gương có vấn đề, vội vàng quay đầu lại.

Người kia lại cười hỏi tôi rằng: “Người anh em, đây là phòng 702 phải không?”.

Tôi gật đầu, lòng oán thầm, người này đừng có ở chung phòng với tôi chứ!

Lại thấy người kia lập tức quay đầu về phía hành lang, hét: “Này, Đàm Thư Mặc, là ở đây, ở đây, chúng ta cùng một phòng ký túc!”.

Tôi vội suy xét xem ai đang yên đang lành lại cứ phải tên là Thư Mặc. Từ nhỏ tới lớn tôi chưa nghe thấy cái tên này bao giờ, đang lúc suy nghĩ thì một bóng người bước vào bên khung cửa.

Cậu ta vừa bước vào, tôi bỗng cảm thấy thế giới này đảo lộn! Người vừa đến đã khiến tôi vô cùng không thoải mái, người này quả thật khiến tôi muốn văng tục. Người đến mặc sơ mi trắng, quần rộng thoải mái, dáng vẻ lười biếng tựa vào khung cửa, tay cầm cuốn sách ngoại văn to tướng, dày ụch. Loại đẹp trai này, ông đây không thể miêu tả nổi, cũng đừng bắt ông đây phải miêu tả. Dù sao thì sau đó tôi nghe có nữ sinh gọi cậu ta là cực phẩm, là báu vật. Các người nói xem, đâu có thằng đàn ông nào lại được gọi như vậy? Không phải tất thấy đàn ông đều nên giống như tôi đây, chiều cao 1 mét 80+, tướng mạo đứng đắn, chính là đẹp trai hay sao? Người này lại không phải, tựa như tất thấy gen tốt của Thượng đế đều đặt hết lên người cậu ta! Tôi thêm vào! Mấu chốt là, gương mặt cậu ta còn có một sự lạnh lùng cao ngạo nhàn nhạt! Mẹ kiếp! Đại ca, chúng ta mới hai mươi tuổi đầu, khí chất này của cậu lấy ở đâu ra vậy?

Cậu ta vừa từ ngoài bước vào, đã đặt sách lên bàn. Cậu thanh niên trước đó đi tới bắt tay tôi: “Xin chào, tôi họ Sở, tôi là giường 2, cậu ấy giường 1, chơi với nhau từ nhỏ! Người anh em, chúng ta cùng một phòng, sau này...”.

Tôi đang nghĩ người đàn ông này nhiều lời sắp bắt kịp mẹ tôi thì “báu vật” phía trước đứng dậy quay đầu nói với tôi. “Tôi là Đàm Thư Mặc, cậu ta là Sở Phi Phi. Phi Phi, chuyển đồ”, nói xong liền nhắc chân đi, để lại bóng lưng xán lạnh, để lại tên Sở Phi Phi đứng giậm chân bình bịch tại chỗ.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn hai người này, nghĩ xem đạo diễn đang ở đâu? Mẹ kiếp! Hai người này đến đóng phim thần tượng phải không vậy!

Thực ra, tôi không hiểu, đã sinh ra Hà Kỳ Soái tôi, tại sao lại sinh ra Sở Phi Phi kia? Nếu đã sinh ra Đàm Thư Mặc kia, tại sao lại sinh ra Sở Phi Phi nữa? Ông trời ơi, tuy rằng mọi người đều biết ông không công bằng, nhưng ông làm vậy bảo tôi làm sao chịu nổi cơ chứ!

Từ lúc nhìn thấy hai người này, tôi biết giấc mộng đẹp thời đại học của mình đã định trước kết cuộc! Hai người này một người đẹp trai một người ngẫu, nổi tiếng trong toàn trường, thành tích học tập người đứng thứ nhất kẻ đứng thứ hai. Sở Phi Phi có kém hơn một chút, luôn đứng thứ hai, may mà cậu ta cũng có người hâm mộ của riêng mình. Chỉ đáng thương cho tôi đây, các người nói xem, cùng một phòng thì thôi, tôi đành ngậm ngùi chấp nhận, đằng này lại còn cùng khoa! Ngày thán tiếp theo tôi phải sống thế nào đây! Mỗi ngày tôi nhìn, tôi nhìn, cậu chàng đẹp tria này rốt cuộc ăn gì mà có thể đẹp trai đến cái mức này cơ chứ? Ba phần cơm một đĩa thức ăn, nước sạch rửa mặt, sáng sớm chạy bộ, tối lên mạng đọc sách! Tôi cứ thở vắn than dài mãi với cái lọ Lancome Homme*, tại sao chứ, tại làm sao cơ chứ!

* Nhân hiệu nước hoa nam cao cấp.

Hai người hủy Hứa Oánhại cuộc sống đại học của tôi kia, đối với học, tôi quả thực là hận đến độ tóc tai dựng thẳng đứng! Lòng thù hận trần trụi!

Tiểu gia tôi đây là người kiên định, đặc biệt là trong chuyện thù hận ai. Chuyện kể rằng Nhị Cầu năm tuổi trong thôn trộm dùi gà của tôi, tôi nhìn thấy một lần cướp một lần, tổng cộng đã cướp trộm túi thơm của hầnn tổng mười lăm năm, điều này đủ để minh chứng tôi ngoan cường thế nào! Tôi nhất định phải nghiêm túc khinh bỉ hai người Sở Phi Phi và Đàm Thư Mặc này! Ngoài mặt lựa ý hòa theo, trong lòng tôi ngầm ngầm giở trò ma mãnh! Nhưng tôi không thể ngờ rằng, cuộc sống đại học mới diễn ra được một năm, tôi đã khuất phục trước kẻ thù, cuộc đời ơi hỡi cuộc đời! Hai người này không phải là người mà, không phải là người!

Chuyện kể rằng, vừa bắt đầu năm thứ hai đại học, tôi đã dồn đủ sức lực theo đuổi hoa khôi khoa Tiếng Anh. Cuối cùng dựa vào diện mạo ngọc thụ lâm phong, mồm miệng thu nguyệt vô biên của tôi, vào một buổi hoàng hôn nọ, tôi đã ôm được người đẹp vào lòng. Hành động này tương đối phách lối, tôi ôm người đẹp đi qua mọi góc ngách trong trường, khiến tây tây những người biết tôi đều coi thường, đều khinh bỉ tôi. Thông qua sự phản quyết của đám nam sinh lớp tôi, tôi đã trở thành đối tượng cách ly số một. Tưởng bị cách ly mà tôi đây sợ sao? Haizz, tôi đây sợ thật đấy! bài tập tin học không ai nguyện cùng một tổ với tôi, môn học bắt buộc này tôi chết chắc rồi!

Đang lúc tôi giả vờ nguyện vì tình yêu mà bỏ mặc tất cả, thì Sở Phi Phi tìm đến: “Này, Hà Kỳ soái, cậu đã xếp nhóm làm bài tập C++ chưa, nếu chưa thì cùng nhóm với tôi và Đàm Thư Mặc nhé?”.

Tôi đây thực lòng muốn thà chết không theo, nhưng tôi lo lắng rằng mình không tốt nghiệp nổi, huống hồ là cùng nhóm với cao thủ đứng số một số hai toàn khoa, tôi còn không khiến đám cách ly tôi tức chết?

Đại trưởng phu phải biết mềm biết rắn, thế là, tôi ôm dúi Sở Phi Phi khóc lóc: “Xin các cậu hãy đem theo tớ!”.

Đùi Sở Phi Phi cứng đờ rõ rệt, ngày hôm sau bắt đầu rộ lên truyền thuyết nói bạn Sở là GAY!

Sau này, tôi mới hiểu tại sao hai người này lại muốn tôi cùng nhóm với họ. Khi trời đã sáng, Sở Phi Phi đá giường tôi: “Hà Kỳ Soái, đi lập trình, tôi giúp cậu mua đồ ăn sáng!”.

Thế là, cậu ta đến nhà ăn sáng, Đàm Thư Mặc đi chạy bộ buổi sáng, tôi đành ở phòng gặm bánh giày cứng như đá, lạch cách gõ bàn phím.

Trời tối, Sở Phi Phi vẫn đá giường tôi: “Hà Kỳ Soái, đi lập trình!”.

Thế là, tôi bỏ cuốn tiểu thuyết xuống, tiếp tục gõ bàn phím. Các bạn ạ, điều thảm hại nhất ở đại học không phải là chưa từng yêu đương, không phải là không thi qua kỳ thi cấp bốn cấp sáu, mà là ở chung phòng với Sở Phi Phi và Đàm Thư Mặc! Hai người này, trước ngày nộp bài tập một ngày, xem bản lập trình tôi viết. Người trước giở chỉ đọc sách Tài chính như Đàm Thư Mặc lại mười ngón tay gõ lạch cách, trong năm phút đã cắt giảm bản lập trình của tôi đi một nửa! Tôi điên! Tròng mắt tôi sắp rơi xuống đất đến nơi! Bảo tôi học Tin học, làm sao chịu nổi chứ! Làm sao chịu nổi đây!

Sau đó, không ngờ bài tập ki đã có doanh nghiệp đồng ý thu mua với giá cao. Sở Phi Phi vừa đếm tiền vừa nói với tôi: “Người anh em, được của đấy chứ! Chẳng trách năm đó lão Đàm lại nói với tôi rằng để cậu cùng nhóm với chúng tôi, tiện bề quản lý!”. Hả, đây nào phải là tiện bề quản lý, có mà tiện bề làm nô tài thì có! Đàm Thư Mặc, đúng thật là tôi đây không nhìn ra cậu ta! Người thường ngày không nói không rằng ngồi tít trên cao, không ngờ lòng dạ lại đen tối đến thế!

Hà Kỳ soái tôi trước giờ đều là đại trưởng phu, người không đâu lại được nhất loạt đi đường vòng, hai người này chính là điển hình. Trông thấy họ, tôi quả thực trung thành như chó săn mỗi Golden Retriever, tang thương như Miniature Schnauzer!

Nhưng bạn Sở Phi Phi cũng có lúc lậtthuyền trong mương! Mọi người biết lời đồn cậu ta là GAY là từ đâu mà truyền ra không? Suyt! Người mở ám không nói thẳng thừng, đương nhiên là tiểu gia tôi rồi!

Nhớ năm đó, nào có phòng nam sinh nào không trộm điện? Muốn xem trận thi đấu bóng đá trộm! Muốn ăn mì ăn liền, trộm! Muốn xem AV*, à, nói lỗ miệng, là phim hành động trong phòng...

* Adult Video, phim người lớn.

Tóm lại, mỗi người chúng tôi đều luyện được bản lĩnh trộm điện lúc nửa đêm.

Chuyện kể rằng, nguyên nhân bản Sở Phi Phi trộm điện là bởi vì cậu ta mất ngủ, nguyên nhân cậu ta mất ngủ là vì cậu ta quen biết cô nàng tên Tiêu Lang. Nghe bảo mất ngủ tốt nhất là uống trà sữa, thế là trong phòng chúng tôi, qua mười hai giờ sẽ thơm phức mùi sữa.

Chuyện kể rằng ngày hôm đó, Ban quản lý ký túc xá đột nhiên đi kiểm tra xem các phòng có sử dụng đồ điện bị cấm hay không. Bạn Sở Phi Phi thuộc loại thường luồng, che dây bếp điện, thu gom cốc sữa, nhét vào màn cửa Đàm Thư Mặc - người đang say trong giấc nồng ở giường bên dưới.

Mọi người đều biết, chọc thẩn chọc quỷ chứ đừng nên chọc vào Đàm Thư Mặc đang ngủ. Người kiểm tra bước vào, bắt đèn pin không thấy gì, đang chuẩn bị rời đi, Đàm đại thần lật người đạp chân, một chân đạp Tiểu Sở người ngã ngựa đổ. Bạn Sở bị sữa hắt nóng bỏng tay, bỗng chốc chạm đổ cả cốc, phát ra tiếng kêu thảm thiết đáng sợ.

Ban quản lý ký túc xá giật mình, kéo màn, quét mắt một cái, chỉ thấy Sở Phi Phi đỏ mặt (bị bỏng) nằm rạp xuống giữa hai chân Đàm Thư Mặc. Đàm Thư Mặc chau mày chống cơ thể, mắt ngái ngủ, tóc mái rối bù, một mảng lớn màu trắng trên ga giường...

Nhìn này, kỳ diệu biết bao!

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tôi đem chuyện đêm đó kể “đúng sự thật” cho Tiểu A ở phòng bên cạnh, bằng câu kết “đừng nói cho người khác biết nhé”, Tiểu A lại nói cho Tiểu B, Tiểu B lại nói cho Tiểu C... Một lần nữa gặp Ban quản lý ký túc xá để chứng thực tính khách quan của sự việc, lời đồn đại này lập tức vang động toàn trường.

Ngay cả BBS cũng mở cuộc thảo luận, trong vòng ba tháng, số lượng truy cập đã tăng vọt, ngày ngày đứng Top.

Lòng tôi sáng khoái vô cùng!

Nhưng không ngờ nữ sinh năm đó lại yêu thích đam mê chết tiệt gì đó, gì mà tiểu công tiểu thụ, bàn luận mãi không dứt, tiếng tăm của hai người kia không ngờ còn lẫy lừng hơn ban đầu, Đàm Thư Mặc ngược lại còn xếp thứ hạng cao hơn trước. Có người nói cậu ta bị Sở Phi Phi tập kích đêm nhưng không nỡ vứt bỏ bạn thân, cho nên càng thêm phần cao ngạo “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”. Ánh mắt của chị em phụ nữ nhìn cậu ta đều tổng veo như nước. Sở Phi Phi đáng thương đuổi theo cô bạn gái nhỏ Tiêu Lang giải thích. Hoa khôi khoa Anh của tôi ngày ấy có một hôm còn đỏ mặt chạy đến hỏi tôi có phải là 3P* hay không, tôi lập tức sụp đổ! Tôi cảm nhận được sự trả miếng âm u tĩnh mịch đến từ thế giới này!

* Hình thức ba người cùng yêu nhau.

Tôi không hiểu, Hà Kỳ Soái tôi rõ ràng là soái ca phong lưu phóng khoáng không số một, tại sao không nổi tiếng hơn hai người này? Tôi không hiểu, rõ ràng là có scandal rồi, tại sao đám con gái vẫn cứ gào thét điên cuồng như thế!

Tôi từng nghĩ, ở chung phòng với Sở Phi Phi và Đàm Thư Mặc, tôi có thể đổi tên rồi.

Từ hôm nay trở đi, xin mọi người hãy gọi tôi một cách thân thương, triu mến là “Hà Kỳ Thắm”! OK?

39. Chương 38: Về Sở Phi Phi: Bất Đắc Dĩ

Type: hahaha2410

Tôi là Sở Phi Phi.

Chuyện kể rằng có một số người cảm thấy tôi là dân đồng tính. Chị em thân mến, có phải chị em xem quá nhiều BL, GL rồi không? Thật tức chết mà!

Mặc dù Sở Phi Phi tôi đây cả đời đa phần thời gian đều sống dưới sự đàn áp của tên nhóc họ Đàm, nhưng ai nói tôi ăn năn hối hận, tâm lý bất thường hả!

Kể ra thì, thời thơ ấu, tôi dù gì cũng là một con rồng quý trong đám người, có biết hay không hả!

Năm đó, tôi cũng là người nhận được thư tình đến mền nhũn cả tay, này, đừng có mà không tin nhé, hi hi, tuy rằng đều là nhận giúp tên nhóc họ Đàm!

Ai bảo cậu ta bộ dạng dữ tợn như vậy, còn tôi diện mạo lại hòa nhã dễ gần cơ chứ, cũng không nhìn xem bộ mặt “ngọc băng chạm khắc” của cậu ta, thế mà lại có biết bao cô nàng thích cậu ta đến thế, thích đến thế!

Hỡi các cô nương, lẽ nào các cô không hiểu cái gì gọi là “Có chàng thanh niên triển vọng ở bên dòng nước” hay sao?

Đừng trừng mắt nữa, tôi cũng có người thích đấy, có được không hả!

Chuyện kể rằng, ngày hôm ấy, hoa đào dập dềnh, tôi vẫn đứng dưới cây hoa đào, nhận thư tình, khụ, thôi được rồi, là giúp tên nhóc họ Đàm nhận thư tình, có một cô nàng áo trắng bông bênh đi về phía tôi, không cần phải nói, tôi chìa tay, nhận lấy thư tình!

“Họ tên?”

“Tiêu Lang.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta, cô nàng xinh đẹp rạng ngời, tên gì Tiêu Lang chứ! Tiêu Lang¹ thì có ấy!

1 Con sói

“Tuổi tác”, tôi tiếp tục.

“Mười sáu”, ừm, còn lớn hơn tôi hai tuổi!

“Cần để lại lời trăng trối không?”

“Hả?”

“À, không, muốn để lại lời nhắn gì?”, tôi vội vàng sửa lại. Cái gọi là lời nhắn để lại, chính là tên nhóc họ Đàm có đọc hay không, đọc rồi có cảm giác gì. Thực ra, tôi cũng biết đa phần cậu ta sẽ không xem!

“Lời nhắn?”, cô ra sững sốt!

“Đúng vậy, không phải cô muốn tôi đưa thư cho Đàm Thư Mặc sao?”, tôi có chút mất kiên nhẫn, kẻ si ngốc cũng có sự khác biệt về chỉ số IQ!

Cô gái đó bỗng nhiên đỏ ửng mặt, hây da, thẹn thùng rồi, tôi đang muốn mở miệng.

Cô ta lại nói, lời vừa nói ra quả thức khiến tôi chấn động, ánh mắt cô ta hung ác, rống lên, “Sở Phi Phi, thư này, là tôi viết cho anh!”

Xong đời rồi, tôi nói, “Hả?”

Cô ta quay đầu bỏ đi, đi được nửa bước, quay người, cất giọng dửng dưng: “Cần để lại lời nhắn, viết cảm tưởng năm trăm chữ, ngày mai nộp cho tôi!”

Lại áo trắng phấp phới bay đi!

Đáng thương cho con tim tôi, lắc lắc phong thư, mông dính thế kia, tôi còn phải viết cảm tưởng gì gì đó nữa, mẹ kiếp, cô ta hời to rồi!

Đây chính là khởi đầu cho cậu chuyện của tôi và cô nàng họ Tiêu, hết như tôi không ngờ tên nhóc họ Đàm lại thực sự thích Tiểu Quang vậy. Tôi cũng không ngờ, tôi và bạn Tiểu Lang lại một lần nữa hội ngộ, rồi

vào bể tình, sau đó, đầu bạc tới già, rồi sau đó, vẫn như ngày xưa chạy đến với tên nhóc họ Đàm, ở ngay sát vách cậu ta.

Hờ, đừng có cho rằng tôi nguyện ý!

Chẳng còn cách nào khác, căn hộ tôi mua nằm trong khu chung cư tốt nhất trong thành phố này. Với phẩm vị của tôi, chỉ có thể chịu thiệt làm hàng xóm của cậu ra mà thôi!

Chuyện kể rằng, đời người luôn khiến bạn không sao nói rõ được như thế!

Hỡi các cô nàng, các cô nói vậy phải không?

Hôn lễ 2010 – Thư tình gửi em

Chuyện kể rằng, Triệu Thủy Quang về nước là lao ngay đến nhà xuất bản ngoại văn làm việc. Trong thời gian thử việc, cô bị công việc phiên dịch giày vò đến độ bận rộn quay mòng mòng. Triệu Thủy Quang vô cùng bất mãn với hành vi thừa dịp cô ngủ trưa lén lút đeo nhẫn vào tay cô, trốn trách cầu hôn của Đàm Thư Mặc. Thế là, cô đã bố trí bài tập cho Đàm Thư Mặc – hôn lễ một mình lo liệu hết.

“Em muốn hoa tươi, em muốn ngoài trời, em muốn phim ngắn!”, dù sau thì không phải là bản thân bận rộn, người nào đó bắt đầu mặc sức bay bổng mơ ước.

“Phim ngắn? Chính là loại phim hai người cộng vào gần sáu mươi kéo theo lũ bạn xung quanh gần ba mươi, mặc đồng phục trường năm mười tám tuổi, cưỡi con xe đạo hai mươi tám inch, túm tùm một chỗ, lại một lần nữa cùng nhau nên trang thơ lịch sử tuổi thanh xuân – con trai vác các bụng bia chơi bóng rổ, con gái nép nhả hai bên sống mũi bím hai bím tóc đi ngang qua sân thể dục? Hay là, em và anh, YOU AND ME, trong buổi đêm đen lồng lộng gió, trong tiếng nhạc yêu em yêu anh, ôm quả dưa hấu bày tỏ nỗi lòng, thổ lộ tâm sự với nhau?”

“...” Bạn Triệu ngậm miệng ngay tức khắc. Thầy Đàm mãi luôn sắc bén như vậy, bất luận thế nào cô cũng không tưởng tượng nổi bộ dạng tưng quẫn khi cô một lần nữa khoác cặp sách hoặc là xách dưa hấu.

“Triệu Thủy Quang, em chắc chắn là... em muốn làm chuyện khiến bản thân sáng khoái, người khác buồn nôn thế này sao?”

Nhưng điều Triệu Thủy Quang không ngờ tới chính là, cuối cùng anh vẫn mang đến cho cô một hôn lễ khó quên nhất cuộc đời.

Nam Kinh ngày cuối hạ, ánh hoàng hôn buổi chiều lan tỏa, chốc chốc lại có làn gió nhẹ thổi tới mát mẻ, phảng phất hương hoa bách hợp. Dưới núi Tử Kim, dọc hai bên hồ có giảng đền hoa đăng, hai hàng nến trải theo hình chữ T. Triệu Thủy Quang khoác lên mình chiếc váy cưới “mỹ nhân ngư” có ren hoa phần ngực. Chiếc váy lớn trải trên nền mang theo từng chấm sáng điểm xuyết giữa vạt váy, phối cùng đôi giày cưới thiên nga màu trắng Manolo Blahnik, khoác tay vào khuỷu tay cha, bước về phía anh – người mặc Âu phục màu trắng. Không ngờ vẫn có người có thể mặc tail-coat màu trắng phong lưu như vậy. Không ngờ cho đến hiện tại, nhìn thấy anh, trái tim cô vẫn xốn xang, rạo rực.

Vào thời khắc tay cô được giao vào lòng bàn tay anh, màn ảnh phản chiếu xuống trung tâm hồ nước, cô không ngờ anh tặng cô một bộ phim ngắn, liền kinh ngạc bùm miệng.

Giống như bộ phim điện ảnh cũ, phim đèn chiếu đếm ngược ba, hai, một, một giọng nói từ từ vang lên:

“Năm 1987, vào một buổi chiều trời trong nắng ấm gió hiền hòa, tại Bệnh viện Nhân dân tỉnh Nam Kinh, một bé gái oa oa chào đời.”

Trên màn ảnh hiện ra hình ảnh của Triệu Thủy Quang lúc chào đời, đỏ hỏn hết như khỉ con, mọi người cười rộ, Triệu Thủy Quang bùm mắt, thê thảm không dám nhìn.

“Cùng lúc ấy, Bắc Kinh ngoài tám trăm chín mươi chín ngàn mét, một cậu bé đang đau khổ chơi bản nhạc For Elise.”

Trên màn ảnh hiện ra hình ảnh một cậu bé ngồi trước cây đàn dương cầm, hai tay đặt trên phím đàn, sơ mi tay ngắn màu trắng, lưng thẳng tắp, khuôn mặt nhìn nghiêng xinh đẹp dưới ánh nắng mặt trời, thanh tú như bé gái.

Tiêu Lang vừa cười vừa hỏi Sở Phi Phi: “Sao anh biết là đau khổ?”

Sở Phi Phi: “Biết chứ”. Trên thực tế, anh nhớ lại những ngày tháng anh ấy và Đàm Thư Mạc cùng luyện đàn năm đó, anh ấy học được vài ngày đã bỏ chạy, người này còn cố làm ra vẻ. Hừ!

Ảnh của cậu bé chơi đàn và khi con đỏ hôn... lồng vào nhau, từ từ hiện ra hai tấm.

Năm 1992, cô năm tuổi, tóc bím, đặt mông ngồi xuống hố cát, chơi đùa vui vẻ; anh mười bốn tuổi, mặc đồng phục trường, tay bưng cúp đạt được từ cuộc thi Toán học toàn quốc, môi đỏ răng trắng, ánh mắt mắt kiên nhẫn.

Sau đó là mấy bức ảnh:

Năm 1997, cô mười tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, đeo khăn quàng đỏ đứng dưới cột cờ; anh mười chín tuổi, đoán chừng là chụp ảnh tuyên truyền cho trường, vận Áo phục màu đen, cà vạt màu xanh lam, tay thọc túi đứng ở cổng trường Đại học X.

Năm 2002, cô mười lăm tuổi, mái tóc đen chấm vai, tiết học nấu ăn, một tay cầm canh Ma lạt¹ một tay cho vào miệng; anh hai mươi tư tuổi, ngồi trên ghế dài bên thảm cỏ xanh mướt, phía sau là London Eye², tư thế nhàn hạ, trên đầu gối còn đặt một cuốn sách, giống như bị người ta chụp trộm, anh chỉ cúi đầu, nghiêng mặt, nhưng đã là khuôn mặt cực kỳ anh tuấn.

1 Một món ăn đường phố quen thuộc của người Trung Quốc, rất được ưa thích vào mùa đông. Thành phần trong món ăn rất đa dạng, được nấu trong nước lẩu cay: đậu phụ khô, thịt bò viên, cá viên, xúc xích, khoai tây, cà chua,...

2 Hay còn được gọi là vòng quay Thiên niên kỷ, là một vòng quay quan sát khổng lồ cao 135 mét nằm bên bờ sông Thames, Luân Đôn, Anh.

Năm 2005, cô mười tám tuổi, đó là một bức ảnh chụp cảnh đi chơi xuân, cô và Lưu Gia Luân ở cùng nhau, tóc ngắn, khoác ba lô to đùng, cùng làm thế tay chữ V, cười rạng rỡ, góc trái trên đỉnh bức ảnh là anh của hai mươi bảy tuổi, ngẩng đầu uống nước, khoe mắt khê nhếch.

Đang kinh ngạc rằng bức hình cô trộm cất đi từ lúc nào lại bị anh tìm được, thì trên màn hình xuất hiện một hàng chữ: Năm đó gặp được em, không nói là yêu em nhiều bao nhiêu, chỉ là cảm thấy em vô cùng đáng yêu.

Sau đó...

Năm 2006, cô mười chín tuổi, đứng dưới cây hoa đào sau Đại học J, anh đứng bên cô.

Năm 2007, cô hai mươi tuổi, ở sân bay, bức ảnh lần đầu tiên chụp chính diện anh, cầm hơi cúi xuống, tay nắm chặt lấy tay cô – vành mắt đỏ lựng.

Năm 2008, cô hai mươi một tuổi, đứng bên tấm biển ở thị trấn nhỏ, bên tấm biển hiệu chào đón “Welcome to...”, cô cười ngốc nghếch, bên dưới là hàng chữ: “Thầy Đàm, em đã gửi ảnh cho thầy rồi, đừng tức giận đấy nhé:”).

Năm ấy, anh không có ảnh.

Năm 2009, cô hai mươi hai tuổi, ở thác nước Niagara, anh đương nhiên ở bên cô, ôm vai cô, mỉm cười.

Năm 2010, cô hai mươi ba tuổi, anh ba mươi hai tuổi, ảnh cưới, chiếc váy dài trắng cùng bộ Áo phục đen, mười ngón tay đan chặt vào nhau, nhẫn cưới lồng vào nhau, cử án tề mi¹.

Một thời gian dài cô không biết phải dịch “Cử án tề mi” như thế nào. Những lời nói năm tháng tĩnh lặng kiểu này, phân kết đột nhiên hiển hiện một câu tiếng Anh: Finally, one soul in two bodies².

1 Vợ chồng tôn trọng nhau (theo tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày).

2 Một linh hồn trong hai cơ thể.

Tôi nghĩ, bất luận là người thế nào, sinh mệnh của anh luôn cần một nhân chứng. Thế gian này ngàn vạn người, từ xưa đến nay, bạn làm thế nào để chứng minh bạn từng đến? Bởi hôn nhân, sinh mệnh của bạn bỗng nhiên có một nhân chứng. Bởi hôn nhân, hứa hẹn đi làm chứng, cùng nắm tay đi suốt một cuộc đời của một con người, bất luận tốt xấu, bất luận họa phúc, bất luận hoan hỉ, bất luận bi thương, mỗi năm, mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây...

May mắn là cô đã gặp được anh, tay anh nắm lấy tay cô, linh hồn cuối cùng đã tìm được mái nhà.

Tiếng vỗ tay vang lên, Tiêu Lang vừa lau nước mắt vừa trừng mắt với Sở Phi Phi: “Anh xem người ta lãng mạn thế kia kìa!”

Có một người bạn như thần cũng là chuyện đen đủi, Sở Phi Phi có thù tất báo, kế tiếp lập tức cướp lấy micro hỏi chú rể: “Xin hỏi chú rể tại sao lại yêu cô dâu? Yêu cô dâu ở điểm nào? Yêu từ lúc nào?”

Ngón tay thon dài của chú rể nhận lấy micro, chân mày nhướng, dáng vẻ tà mị: “Yêu cô ấy ở điểm nào? Tôi cũng không biết. Chúng tôi đều không phải người hoàn mỹ, nhưng chỉ ít, ưu điểm của cô ấy tôi yêu, nhược điểm của cô ấy khiến tôi cảm thấy rất đáng yêu. Cô ấy cũng thế, đối với nhau, chúng tôi là hoàn mỹ, vậy là đủ rồi.”

Lời này vừa nói ra, một đám con gái dưới hội trường bắt đầu điên đảo thần hồn, nhao nhao bóp cổ tay, tiếc nuối khi cực phẩm này đã kết hôn.

Người dẫn chương trình thừa dịp rên sát khi còn nóng, liền quay sang hỏi cô dâu: “Vậy cô dâu cảm thấy chú rể coi trọng cô ở điểm nào?”

Cô dâu sờ sờ mặt, dáng vẻ trịnh trọng trả lời: “Đoán chừng là coi trọng dung mạo xinh đẹp của tôi”.

“...”

Vừa dứt lời, “phì” một tiếng, bạn Sở nào đó bị chú rể Đàm – người đang cười rộ, đá xuống hồ nước.

“...”

Năm sắc thái cuộc sống

Sắc thái thứ nhất.

Ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, một ông xã anh tuần phóng khoáng phong lưu tan ca về nhà, thay giày, ôm bà xã đang tắt bật quay mòng mòng trong nhà bếp.

Anh hôn lên vành tai cô: “Tối nay ăn gì vậy?”

Cô bận rộn công việc trên tay, vành tai đỏ ửng: “Dạ, mì”.

Đôi môi mỏng của anh kề gần vào tai cô: “Bạn Triệu Thủy Quang...”.

“Hử?”, hơi thở của cô không ổn định.

“Xin hỏi chúng ta tổng cộng đã ăn mì bao nhiêu ngày rồi?”, anh rời khỏi vùng cổ nhả mịn của cô, khoanh tay trước ngực tựa vào kệ bếp hỏi.

Từ lúc kết hôn đến bây giờ đã tròn một tuần, cô xưng phong đảm nhận thể hiện nghệ thuật nấu ăn “cao siêu” luyện được ở Canada. Rất tốt, anh không ngăn cản cô, cô vợ bé nhỏ cần cù, anh lấy làm vui vẻ.

Nhưng mà, nhưng mà, anh đã ăn trọn một tuần mì rồi, ngày tháng mì rau một nồi, rất tốt, vô cùng tốt, anh sắp đến mức muốn ăn thịt người rồi.

Cô ngược mắt lên, nhìn hàng lông mày khê nhưn của anh, cây ngay không sợ chết đứng, hùng hồn nói: “Hôm nay là mì Ý”.

Anh nhận lấy muôi cơm trên tay cô, xắn tay áo lên, vô cùng trịnh trọng: “Ái phi, sau này vẫn nên để trầm nấu nướng thì hơn!”

Quyền sở hữu nhà bếp nhà họ Đàm chính thức thuộc về anh!

Sắc thái thứ hai.

Đạo gần đây, Triệu Thủy Quang mê mẩn thứ gọi là vòng kết nối bạn bè, không chỉ kéo Đàm Thư Mặc gia nhập mà còn thường xuyên đăng ảnh phong cảnh, khoe món ngon trong vòng kết nối.

Vào thời gian Đàm Thư Mặc đi công tác, cuối cùng cô đã làm thành công bánh mì bữa sáng cho hai con gái Đàm Chi Ngải và Đàm Chi Tinh, nửa đêm khoe ảnh: Mình thật lợi hại, một like cho bản thân.

Chưa đầy một phút sau,

Thầy Đàm1: Cuộc họp đã kết thúc, *ra về đáng yêu lăn lộn*, anh cũng muốn ăn.

1 Thầy Đàm ở đây được gọi bằng tiếng Nam Kinh, cách phát âm có hơi khác so với tiếng phổ thông. Bắt đầu từ chỗ này, “thầy Đàm” sẽ được dùng với cách gọi này.

(Thầy Đàm từ lúc bị vị phụ huynh của bạn nào đó dùng tiếng Nam Kinh xưng hô thân thiết thế này, đã vui sướng đổi tên, còn thường xuyên mê dùng ngôn ngữ mạng.)

Tiểu Quang Quang:... Đóng gói, vận chuyển hàng không? Hàng hóa đến nơi thanh toán tiền.

Tiêu Lang, Hi Diệu ấn like.

Sở soái ca: Tiểu Quang Quang, ngày mai anh dắt cả nhà anh đến ăn trực (mình nghĩ là ăn chực chứ) nhé.

Thầy Đàm: @Sở soái ca, Phi Phi, dứt ngay, ha ha...

Sở soái ca: @Thầy Đàm, thầy Đàm, thầy Đàm, khi khi...

Đàm Chi Tinh cầm điện thoại nhìn một hồi, nói: “Mẹ, cha và chú Phi Phi thật ấu trĩ!”

Sắc thái thứ ba.

Triệu Thủy Quang một ngày nào đó đưa Đàm Chi Tinh về nhà bà ngoại, vừa xem màn biểu diễn của bạn nhỏ trên tivi vừa kể lể với mẹ: “Mấy ngày trước con hỏi trong lớp mẫu giáo của Tinh Tinh có cậu bé nào thích con bé không? Con bé nói không có. Con không hiểu, Tinh Tinh nhà con mồm mồm đáng yêu như thế, tại sao lại không có ai thích chứ! Thời đại này, có cậu bé nào thích nó, con sốt sáng, không có cậu bé nào thích nó, con cũng sốt sáng...”

Mẹ Triệu liếc cô một cái: “Con gái con chẳng phải giống con à, năm đó cả ngày ở trước mặt tôi khinh thường yêu sớm, lừa người! Sau lưng vụng trộm cùng bạn trai nhỏ vừa dắt xe đạp vừa nắm tay nhau”.

Triệu Thủy Quang: “... Mẹ, thì ra chuyện gì mẹ cũng biết ạ?”

...

Tối hôm đó, Đàm Chi Tinh về nhà hỏi cha – người đang đọc truyện cổ tích trước khi ngủ cho cô bé: “Cha ơi, cha là bạn trai nhỏ năm xưa của mẹ sao ạ?”

Đàm Thư Mặc: “Cái gì mà bạn trai nhỏ? Tinh Tinh nói cha nghe xem nào”.

...

Tối hôm đó, thầy Đàm đợi Triệu Thủy Quang chui vào chăn, trực tiếp bỏ nhào tới: “Đàm phu nhân, nào, mau giải thích chuyện bạn trai nhỏ vừa dắt xe đạp vừa nắm tay nhau!”

Sắc thái thứ tư.

Chuyện kể rằng con trai của Sở Phi Phi – Sở Diệu, tên thật Tiểu Phi luôn có tình cảm đặc biệt với Đàm Chi Tinh, mỗi lần đến nhà họ Đàm là cậu bé bám lấy Tinh Tinh. Sở Phi Phi trêu con trai: “Tiểu Phi, con làm như vậy cũng vô dụng thôi, chỉ bằng đồ dành thầy Đàm, để tương lai thầy ấy gả Tinh Tinh cho con”.

Ngày hôm sau, Sở Phi Phi đưa con trai đến lê la tán dóc, Đàm Thư Mặc ở trong vườn, vừa giày vò Triệu Thủy Quang điểm danh cây táo muốn trồng xong, đang rửa tay bên bể nước, Tiểu Phi bước chân ngẩn, lúc lắc mông chạy đến: “Chú Đàm, cháu rửa giúp chú”, rồi vồn vã cầm ống nước cho Đàm Thư Mặc rửa tay,

chốc chốc lại giúp chú Đàm rửa kê tay, cuối cùng nói: “Chú Đàm, giày của chú bẩn rồi, cháu giặt giày giúp chú nhé, mẹ cháu ở nhà đều giặt cho cháu”.

Sở Phi Phi nhìn mà sôi máu, lôi con trai ra, nói: “Được đấy Đàm Thư Mặc, rót lời đường mật cho con trai nhà tôi uống rồi”.

Sở Diệu vừa nhìn thấy Đàm Chi Tinh chạy đến sân chơi lập tức vẫy tay: “Tinh Tinh, mai này cha cậu sẽ gả tớ cho cậu”.

Sở Phi Phi suýt chút nữa phụt máu: “Con trai ngốc, mai này cha bạn ấy sẽ gả bạn ấy cho con!”.

Tiểu Phi: “Ồ, mai này cha cậu sẽ gả cậu cho tớ!”.

Đàm Chi Tinh: “Tớ không thêm gả cho cậu đâu!”.

Sở Phi Phi: “Ông già này bị đàn áp còn chưa đủ, đến thằng nhỏ cũng bị tàn phá à!”, rồi nhặt lấy bao tay làm vườn Đàm Thư Mặc để một bên lên: “Thầy Đàm, quyết đấu nào!”

Tiểu Phi: “Oa, Tinh Tinh, cậu không gả cho tớ, tớ... tớ sẽ lên Phi Thành Vật Nhiều!”.

1 Chương trình tìm kiếm bạn đời trên truyền hình.

Sắc thái thứ năm.

Nhiều năm về sau.

Khi hai cô bé trong nhà đã đi học, chỉ còn cô và anh, căn nhà bỗng trở nên trống trải.

Anh nói: “Hiện giờ, ngoại trừ nghe thấy có người gọi anh là giáo sư Đàm ra, anh lại nhận được tên gọi mới. Hai ngày trước, lúc anh đang bận rộn trong sân, có một cô bé đến tìm anh hỏi đường, “Chú, xin hỏi Thanh Giang Hoa Uyển đi thế nào”. Anh đã biến thành ông chú rồi.

Cô liếc anh: “Anh lên chức chú từ lâu lắm rồi, giờ em sắp biến thành bà bác rồi! Thầy Đàm, thầy xem xem, trước kia, em lên mạng đều dạo xem diễn đàn thời trang, hiện giờ chỉ xem diễn đàn món ngon. Trước kia, ra ngoài em đều dạo cửa hàng bách hóa, hiện giờ chỉ dạo siêu thị Su Guo”.

Anh hôn chặn miệng cô: “Cho dù là bà bác, em cũng là bà bác đẹp nhất”.

“Ồ, anh mãi là ông chú đẹp trai nhất!”.

Nhiều năm sau khi kết hôn, Triệu Thủy Quang thi thoảng sẽ bất chợt muốn sáng tạo một chút món mì Ý, hai người sẽ vừa ngồi trên sofa ăn mì vừa xem phim.

Nhiều năm qua đi, sớm đã không còn cảm xúc rạo rực, mãnh liệt như trước nữa, Đàm Thư Mặc thi thoảng sẽ nhắc lại chuyện đáng xấu hổ Triệu Thủy Quang lần đầu tiên nói bản thân vẫn còn là trẻ vị thành viên trong bệnh viện, cô tức giận đánh anh.

Nhiều năm qua đi, nhiều hơn cả là một câu hiểu nhau đơn giản, là niềm hạnh phúc giản đơn. Mỗi ngày, anh đều tan làm sớm, nấu nướng món ngon. Mỗi tuần, cô sẽ ngồi trên sofa gấp quần áo cho anh. Cô vừa về nhà là nhìn thấy những món ăn nóng hổi, anh vừa mở ngăn kéo ra là buồn cười khi nhìn thấy đôi tất được cuộn tròn thành hình cây nấm hương.

Sống trên đời này, nụ cười, nước mắt mỗi ngày không thể đếm hết, nơi này có người cười, nơi kia có kẻ khóc. Sinh mệnh quá ngắn ngủi, có quá nhiều người, đến rồi lại đi vội vã như thế. Sinh mệnh lại dài đằng đẵng, may mà có anh nắm lấy tay em vượt qua, em mới không còn sợ hãi trước khó khăn, trước cái chết nữa. Chỉ ít, mỗi ngày được sống đều là ngày hạnh phúc.

Dù là tình yêu, hay sinh mệnh, không phải là hoa đợi chờ thời gian nở, mà là kết trái sau mọi nỗ lực. Trân trọng duyên phận trong tầm tay, trân trọng người bên cạnh mình, đừng để đến khi mất đi rồi mới hiểu cách trân trọng, nhân lúc bây giờ còn kịp, hãy quý trọng sinh mệnh, đối xử tử tế với tình yêu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-bang-ca-trai-tim-anh>